Craig Russell

ROȘU PENTRU TOTDEAUNA

CRAIG RUSSELL

Seria: Jan Fabel

Volumul 3

ROȘU PENTRU TOTDEAUNA

Original: *Eternal* (2007)

Traducere din limba engleză de:
LINGUA CONNEXION

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company

2012

„Suntem veşnici.

Budiştii sunt încredinţaţi că fiecare viaţă umană, fiecare conştiinţă umană este asemenea unei lumânări, care îşi ia flacăra de la cea de dinainte şi o transmite mai departe, la lumânarea următoare. Imaginează-ţi că aprinzi o lumânare cu ajutorul alteia, apoi te slujeşti de aceasta pentru a o aprinde pe următoarea, şi tot aşa, la nesfârşit. O mie de flăcări, care se perpetuează fără întrerupere, de-a lungul generaţiilor. Fiecare dintre ele împrăştie o lumină diferită, fiecare arde altfel. Cu toate astea, este vorba despre una şi aceeaşi flacără.

Acum mă tem că a sosit timpul să îţi sting flacăra. Dar nu te îngrijora... suferinţa pe care ţi-o voi provoca nu înseamnă decât că, la sfârşit, flacăra ta va fi şi mai strălucitoare".

PROLOG

1.

LA DOUĂZECI ŞI OPT DE ZILE DUPĂ PRIMA CRIMĂ: JOI, 15 SEPTEMBRIE 2005

Gara din Nordenham, la o sută patruzeci şi cinci de kilometri vest de Hamburg

Fabel nu putu să nu remarce ironia faptului că staţia Nordenham era punctul terminus al căii ferate. Acesta era locul în care se sfârşea călătoria lor, din mai multe privinţe. Ajunseseră într-un punct mort şi nu mai aveau încotro s-o apuce de-aici.

Farurile maşinilor de poliţie înşiruite de cealaltă parte a căii ferate luminau peronul de parcă era o scenă de teatru. Imaginea avea ceva straniu: îţi dădea senzaţia de duritate şi limpezime deopotrivă. Până şi faţada tencuită a gării părea oarecum decolorată: marginile sale erau de-o claritate nefirească, asemenea unei schiţe arhitecturale sau unei scene de teatru, pe care se profilau umbrele gigantice ale celor două siluete de pe peron, una stând în picioare, iar cealaltă în genunchi.

Lumina cea mai intensă, mai pătrunzătoare venea de la cuţitul ce scânteia în mâna siluetei aflate în picioare, înconjurată de o aură luminoasă, în spatele bărbatului îngenuncheat.

Mintea lui Fabel începu să analizeze febril multiplele deznodăminte posibile ale acestei situaţii. Orice avea să zică, orice avea să întreprindă, consecinţele erau inevitabile; urma să se declanşeze un şir întreg de evenimente. Iar unul dintre acestea avea să fie, probabil, moartea mai multor persoane.

Îl durea capul de la atâta presiune. În ciuda anotimpului în care se aflau, aerul nopţii avea un gust searbăd, iar respiraţia sa desena fantome cenuşii, ce se ridicau în văzduh, parcă nerăbdătoare să părăsească peisajul dezolant de jos, de pe pământ. Aerul părea prea rarefiat ca să poată purta orice alte sunete în afară de gâfâielile disperate ale bărbatului îngenuncheat. Fabel

aruncă o privire înspre poliţiştii din echipa sa, care stăteau nemişcaţi, în poziţia de tragere. Aveau cu toţii o expresie impasibilă, ce premerge în general deciziei de a ucide pe cineva. Îşi concentră atenţia asupra Mariei, mai cu seamă: chipul acesteia era livid, ochii albaştri îi scânteiau ca de gheaţă, oasele şi muşchii i se reliefau sub pielea întinsă a mâinii încleştate pe revolverul SIG-Sauer automat.

Fabel dădu din cap aproape imperceptibil, sperând ca echipa lui să-i observe gestul şi să-l ia drept un semnal de retragere.

Îl privi cu atenţie pe bărbatul care stătea în mijlocul peronului, scăldat în lumina orbitoare. Fabel şi echipa lui se căzniseră luni în şir să descopere identitatea ucigaşului pe care îl urmăreau. În cele din urmă se dovedise că acesta avea mai multe nume: lui îi plăcea să-şi spună „Franz cel Roşu”[1], căci, în virtutea gândirii sale deformate, se considera un luptător, un cruciat, pe când media, în determinarea sa plină de înflăcărare de a semăna teama şi teroarea în rândul publicului, îl botezase „Frizerul din Hamburg”. Dar acum Fabel cunoştea numele lui adevărat.

Înaintea lui Franz cel Roşu, întors cu faţa în aceeaşi direcţie, se afla un bărbat de vârstă mijlocie, pe care acesta îl silise să îngenuncheze. Franz cel Roşu avea mâna înfiptă în părul cărunt al acestuia şi îl trăgea cu putere, arcuindu-i şi dezgolindu-i gâtul alb. Mai sus, deasupra feţei schimonosite de groază, fruntea bărbatului era brăzdată de o tăietură lungă, dreaptă, ce se întindea de la o tâmplă la cealaltă, chiar dedesubtul liniei părului. Rana se căscă uşor când Franz cel Roşu îl trase de păr, smucindu-i capul pe spate. Sângele şiroia pe faţa bărbatului îngenuncheat, care scoase un scâncet ascuţit, ca de animal rănit.

În tot acest răstimp, lama cuţitului din mâna lui Franz cel Roşu sclipea în noapte, trădându-i intenţiile sinistre.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Fabel! Glasul bărbatului îngenuncheat sima ascuţit, tremurător din pricina fricii care îl gâtuia. Ajută-mă… Te rog… Ajută-mă, Fabel…

Fabel îi ignoră rugămintea şi rămase cu privirea pironită pe chipul lui Franz cel Roşu. Îşi ridică mâna, ca pentru a dirija traficul.

— Uşurel… calmează-te. N-am de gând să-ţi fac jocul. Nimeni de-aici n-are de gând să-ţi facă jocul. N-o să acţionăm cum ai vrea tu. În seara asta istoria nu se va repeta.

Franz cel Roşu râse cu amărăciune. Mâna în care ţinea cuţitul zvâcni brusc şi, din nou, lama scânteie, într-o străfulgerare orbitoare.

---

[1] Red Franz (Franz cel Roşu) – nume atribuit cadavrului unui bărbat descoperit în Mlaştina Bourtanger din Germania şi numit astfel datorită culorii părului, a bărbii şi a sprâncenelor. Se presupune că bărbatul în cauză ar fi trăit cândva între anii 200 şi 400 d.Hr. (n.tr.).

— Chiar crezi că o să-i dau drumul? Nemernicul ăsta… Îl înşfacă din nou de păr şi-l smuci cu putere pe bărbatul aflat în genunchi, care scoase un nou vaiet de durere, înecându-se în propriul sânge. Nemernicul ăsta m-a trădat, s-a lepădat de toate lucrurile în care noi credeam. S-a gândit că moartea mea avea să-i deschidă calea spre o viaţă nouă. La fel au gândit şi ceilalţi.

— Astea-s nişte aiureli…, rosti Fabel. Nu tu erai cel care a murit.

— Oare? Atunci cum se face că, în timp ce mă căutai, ai început să te îndoieşti de toate convingerile tale de dinainte? Moartea nu există, în sensul propriu-zis al cuvântului; există doar aducerea aminte. Singura deosebire dintre mine şi oricine altcineva e că mie mi s-a îngăduit să îmi aduc aminte, ca şi cum aş privi pe o fereastră. Îmi amintesc totul. Făcu o pauză, iar liniştea care se aşternu era întreruptă doar de sunetul îndepărtat al unei maşini ce străbătea, târziu în noapte, străzile oraşului Nordenham, undeva dincolo de gară. Zgomotul părea să vină dintr-un alt univers. Bineînţeles că istoria se va repeta. Acesta e atributul istoriei. Pe mine m-a repetat… Te mândreşti cu faptul că ai studiat istoria în tinereţe. Dar oare ai înţeles-o vreodată cu adevărat? Noi, oamenii, suntem simple variaţiuni ale aceleiaşi teme – cu toţii. Ceea ce a fost va fi din nou. Cel care a trăit o dată va trăi din nou. Iar şi iar. Istoria înseamnă noi începuturi. Istoria înseamnă creaţie, nu nimicire.

— Atunci creează-ţi propria istorie, i-o aruncă Fabel. Schimbă lucrurile. Hai, renunţă, omule! În seara asta istoria nu se va repeta. În seara asta nu va muri nimeni.

Franz cel Roşu zâmbi. Zâmbetul său era tăios ca un bisturiu şi rece precum cuţitul din mâna sa.

— Aşa să fie oare? Ei bine, o să vedem, *Herr* comisar-şef.

Lama cuţitului alunecă fulgerător de-a curmezişul gâtlejului bărbatului îngenuncheat.

Se auzi un ţipăt, urmat de o împuşcătură.

2.

ECHINOCŢIUL DE PRIMĂVARĂ, ANUL 324 D.HR.

O mie şase sute optzeci şi unu de ani înainte de prima crimă:
Mlaştina Bourtanger, Saxonia Inferioară

Cerul era senin, de un albastru șters, contrastând puternic cu întunecimea mlaștinii informe.

Se plimba cu un aer semeț, plin de demnitate. Propria goliciune nu-l stânjenea, nici nu-l înjosea: aerul și soarele îi învăluiau trupul ca niște veșminte regale. Părul său bogat, proaspăt spălat și parfumat strălucea ca aurul în lumina zilei. Chipurile atât de familiare, pe care le cunoștea de-o viață, erau înșirate de-o parte și de cealaltă a podețului de lemn ce traversa terenul mocirlos și, la apariția despuiatei procesiuni, izbucniră în urale.

Înainta înconjurat de însoțitorii săi: preotul, căpetenia oștirii, preoteasa și garda de onoare. Pe tot traseul, glasurile celor din mulțime înălțau strigăte de adulație. Printre ele se numărau și vocile femeilor care îi deveniseră soții în zilele precedente, unele dintre ele fiind de rang nobil. Iată că reușise: originea sa umilă era uitată cu desăvârșire, nu mai avea acum nicio importanță. Ziua aceasta, actul acesta îl înălța mai presus de statutul oricărei căpetenii, al oricărui rege. Era aproape un zeu.

În timp ce el își continua marșul triumfal, mulțimea începu să cânte. Era un cântec care vorbea despre începuturi și sfârșituri; despre renaștere; despre soare și lună și despre înnoirea anotimpurilor. Despre ciclul măreț, fascinant și misterios al vieții. Însă subiectul principal al cântării era propria sa renaștere. O renaștere glorioasă. Avea să fie schimbat, să se nască din nou. Avea să primească o nouă viață, mai bună, mai curată.

Împreună cu restul cortegiului se apropie de capătul podețului de lemn. Observă pe margine mormanul de crengi de alun pe care le adunaseră spre a le așterne deasupra lui împreună cu o grămadă de pietre, astfel încât să nu le poată da la o parte înainte să vină momentul potrivit. Ajunseră la capătul podețului și suprafața sticloasă a bazinului li se ivi în fața ochilor, reflectând în apele întunecate întinderea albastră a firmamentului.

Sosise vremea.

Simți cum inima începe să-i zvâcnească în piept. Coborî de pe podețul de lemn și privi în jurul său cu înfrigurare, contemplând cu nesaț toate lucrurile din preajmă: iarba mâloasă ce-i mângâia picioarele goale; aerul și soarele ce-i dezmierdau pielea; mâinile puternice ale celor doi ostași din garda sa de onoare, care îl apucaseră strâns de braț. Cei trei bărbați păși împreună în bazinul din fața lor. Se cufundară în apă până la mijloc și în scurt timp el simți o răceală înțepătoare în jurul picioarelor goale și al organelor genitale.

Începu să respire precipitat, în timp ce inima îi bătea tot mai repede, de parcă ar fi simțit și ea că în curând avea să încremenească și căuta să profite de aceste ultime câteva clipe de viață. Trebuia să creadă. Se forța să creadă. Era singura cale de a-și păstra calmul, de a se împotrivi valului de panică ce

ameninţa să-l sufoce, năpustindu-se parcă asupra lui de sus, de pe podeţ, nevăzut şi neauzit de cei din jur.

Preoteasa lăsă să-i alunece mantia jos de pe umeri şi intră goală în bazin. Îşi duse la piept mâna în care ţinea strâns cuţitul de sacrificiu. Lama cuţitului scânteie în lumina soarelui. Era un biet cuţitaş: el fusese un războinic încercat şi parcă nu-i venea să creadă că acest obiect decorativ avea să-i curme viaţa. Preoteasa stătu în faţa lui, apele întunecate încercuindu-i mijlocul, într-un contrast bizar cu pielea ei palidă. Se înălţă pe vârfuri şi-şi aşeză palma pe fruntea lui, murmurând o incantaţie ritualică. El se supuse apăsării blânde a mâinii femeii, cum ştia că trebuie să se întâmple, şi se lăsă încet pe spate, în apă. Capul i se cufundă treptat, până când apele traseră un văl negru, de nepătruns, peste lumina soarelui.

Cei doi servitori îl ţineau încă de subsuori, dar acum simţi mai multe mâini pe trupul său, apucându-l de picioare. Ochii îi erau deschişi. De jur-împrejurul lui, mlaştina se învolbura neagră şi groasă, parcă nelămurită cărui element îi aparţine: pământului sau apei. Părul auriu i se unduia în jurul capului, însă apa noroioasă îi răpise strălucirea de altă dată.

Îşi ţinu respiraţia. Ştia că n-ar trebui să facă asta, însă instinctul îi spunea să se agaţe de ultimul strop de aer din plămâni, de ultima fărâmă de viaţă din trupul său. Plămânii începură să îi cerşească oxigen şi, pentru prima oară, se smuci de sub mâna preotesei. Aceasta îl împinse înapoi, uşurel, în timp ce strânsoarea de la nivelul braţelor şi al picioarelor deveni mai puternică, scufundându-l tot mai adânc, până când cioturile ferigilor şi bolovanii de pe fundul apei îi zgâriară spatele.

Panica pe care o simţise dându-i târcoale mai devreme se năpusti acum asupra lui, răcnindu-i în ureche că n-avea să urmeze nicio renaştere, niciun nou început. Nimic, doar moartea. Era rândul lui să răcnească, iar urletul său luă forma unui ciorchine uriaş de bule de aer, care îşi croi drum prin apa întunecată şi urcă la suprafaţă, la lumina zilei, pe care el n-avea s-o mai vadă niciodată. Apa rece, cu gust sălciu îi năvăli în gură şi în gâtlej. Avea gust de ţărână şi de viermi, de rădăcini şi de plante putrezite. De moarte. Îi inundă plămânii înspăimântaţi. Se zvârcoli şi se smuci din toate puterile, dar parcă tot mai multe mâini îl apucau, împingându-l spre fundul apei, trimiţându-l la moarte.

În clipa aceea simţi pe gât lama cuţitului din mâna preotesei, iar apa din jurul său deveni şi mai întunecată. Mai roşie.

•

Însă se dovedi că greşise: avea să renască, la un moment dat. Dar aveau să treacă mai bine de şaisprezece veacuri până să revadă lumina zilei, iar părul său auriu avea să devină roşu ca focul.

Abia atunci avea să revină la viaţă. Cu numele de Franz cel Roşu.

3.

OCTOMBRIE 1985: CU DOUĂZECI DE ANI ÎNAINTE DE PRIMA CRIMĂ

Gara din Nordenham, la o sută patruzeci şi duci de kilometri vest de Hamburg

Principala gară a localităţii Nordenham era situată pe barajul construit pe râul Weser. Era o după-amiază de octombrie şi în gară se afla o familie care aştepta sosirea trenului. Clădirea masivă a gării, peronul şi şinele de oţel ale căii ferate erau scăldate în lumina soarelui de toamnă târzie, care strălucea tară să dea însă pic de căldură.

Stăteau toţi trei – tatăl, mama şi copilul – în capătul cel mai îndepărtat al peronului. Tatăl, înalt şi slab, avea în jur de treizeci şi cinci de ani. Părul său, destul de lung şi bogat, închis la culoare, era pieptănat cu grijă spre spate, dezvelind o frunte largă, iar la vârfuri se ondula uşor, în bucle rebele ce se revărsau peste gulerul paltonului. Perciunii lungi şi negri ce-i încadrau chipul, mustaţa şi barbişonul, la fel de închise la culoare, îi scoteau şi mai mult în evidenţă tenul palid şi buzele de un roşu aprins. Mama era înaltă şi ea: cu doar câţiva centimetri mai scundă decât bărbatul, avea ochii de un albastru-cenuşiu, iar părul lung şi blond îi ieşea de sub căciuliţa de lână. Era îmbrăcată cu un palton de culoare cafenie, lung până la glezne, iar pe umăr îi atârna o geantă mare, tricotată, viu colorată. Băiatul avea în jur de zece ani şi era înalt pentru vârsta lui, trăsătură moştenită, evident, de la părinţii săi. Asemenea tatălui său, avea chipul palid, cu o expresie tristă, şi părul ondulat, de un negru contrastant.

— Aşteaptă aici cu copilul, spuse tatăl pe un ton blând, dar ferm. Dădu la o parte de pe faţa femeii o şuviţă blondă-cenuşie ce-i ieşise de sub căciuliţă. O să-l abordez pe Piet de unul singur, de îndată ce-şi face apariţia. Dacă se iveşte vreo complicaţie, iei copilul şi dispăreţi din gară.

Femeia încuviinţă din cap, fără să comenteze, dar în ochi i se citea o expresie de teamă. Bărbatul îi zâmbi şi o strânse uşor de braţ, după care se îndepărtă de ea şi de băiat. Se îndreptă spre mijlocul peronului şi rămase acolo, în aşteptare. Un lucrător la căile ferate Deutsche Bahn ieşi din biroul

de întreținere, coborî de pe peron pe linia ferată și începu să se plimbe de-a lungul șinelor, cu o vizibilă mulțumire de sine. O femeie de vârstă mijlocie, îmbrăcată cu opulență și lipsă de bun-gust tipice burgheziei vest-germane, ieși din agenția de bilete și se opri la o distanță de vreo zece metri în dreapta bărbatului. Acesta părea să nu dea atenție la ceea ce se petrecea în jurul său, dar în realitate ochii lui urmăreau fiece mișcare a fiecărui personaj din gară.

Dinăuntrul agenției de bilete își făcu apariția o altă persoană, care se opri tot pe peron. Era un ins înalt și uscățiv, la fel ca primul bărbat, dar părul său, lung și blond, era prins într-o coadă de cal. Fața sa îngustă, ascuțită era ciupită de vărsat, o boală de care suferise cu mult timp în urmă, probabil în copilărie. Gesturile și privirea sa păreau, la fel ca în cazul primului bărbat, voit dezinteresate; dar, spre deosebire de brunet, ochii și mișcările sale trădau încordarea, neliniștea.

Se aflau acum la doar câțiva metri distanță unul de celălalt. Expresia gravă a bărbatului cu părul negru se dizolvă într-un zâmbet larg, asemenea soarelui ce se ivește dintre nori.

— Piet! rosti el cu entuziasm, dar păstrându-și calmul.

Bărbatul cu părul blond nu schiță niciun zâmbet.

— Ți-am spus că nu e recomandabil să ne vedem aici, spuse el. Vorbea o germană în care se deslușea accentul olandez, mai ales în felul în care pronunța consoanele sibilante[2]. Ți-am spus să nu vii. N-a fost o idee bună, în niciun caz.

Brunetul continuă să zâmbească, aparent neafectat de cuvintele celuilalt, și ridică din umeri, cu un aer fatalist.

— Toate căile pe care apucăm în viață sunt nerecomandabile, Piet, prietene, dar unele sunt absolut necesare. Cum e și întâlnirea asta. Doamne, Piet… mă bucur să te revăd. Ai adus banii cu tine?

— A intervenit o problemă, răspunse olandezul.

Brunetul aruncă o privire înspre capătul peronului, unde se aflau femeia și băiatul. Se întoarse apoi spre olandez, dar de data aceasta zâmbetul îi dispăruse de pe chip.

— Ce fel de problemă? Avem nevoie de bani ca să putem călători. Și ca să ne găsim o locuință sigură.

— S-a sfârșit, Franz, spuse olandezul. S-a sfârșit de multă vreme și ar fi trebuit să acceptăm asta. Și ceilalți… sunt de aceeași părere.

— Ceilalți? Bărbatul cu păr negru pufni disprețuitor. Nici nu mă așteptam la altceva din partea lor. Sunt doar o adunătură de diletanți din clasa de

[2] Consoană sibilantă sau sunet sibilant – consoană articulată prin apropierea vârfului limbii de alveola superioară; consoană șuierătoare sau siflantă. (n.tr.).

mijloc, cu pretenţii de activişti. Vor să simtă că participă şi ei, dar sunt morţi de frică. Nişte amărâţi ce vor să facă pe durii. Dar în privinţa ta, Piet… de la tine mă aşteptam la mai mult. Zâmbi din nou. Haide, Piet. Nu se poate să renunţi tocmai acum. Am… *avem* nevoie de tine.

— *S-a sfârşit*. Nu pricepi, Franz? E timpul să lăsăm totul în urmă. Nu mai pot continua, Franz. Mi-am pierdut credinţa. Olandezul se dădu câţiva paşi în spate. Am fost înfrânţi, Franz. Am fost înfrânţi.

Mai făcu doi paşi în spate, mărind distanţa dintre ei. Olandezul privi cu nervozitate în jur. Bărbatul cu păr negru îi urmări privirea, dar nu observă nimic suspect. Cu toate astea, simţi un nod în stomac. Îşi încleştă mâna pe Makarov, pistolul automat de nouă milimetri, pe care îl avea în buzunarul hainei. Olandezul continuă, cu o expresie sălbatică în priviri:

— Îmi pare rău, Franz… Îmi pare tare rău… Se întoarse pe călcâie şi o luă la fugă.

Totul se petrecuse în decurs de câteva secunde, şi totuşi părea că trecuse o eternitate.

Olandezul strigă ceva, din fugă, adresându-se unei persoane nevăzute. În clipa aceea, lucrătorul de la biroul de întreţinere a liniei ferate sări pe peron şi, dintr-un salt, fix lângă femeie şi fiul acesteia, aţintind asupra lor un pistol-mitralieră negru. Cealaltă femeie, burgheza cu aspect de soţie casnică, se lăsă într-un genunchi, cu o agilitate surprinzătoare, şi scoase din haină un pistol, pe care îl îndreptă în direcţia bărbatului înalt şi brunet, somându-l, cu glas răstit, să-şi ridice mâinile deasupra capului. Acesta îşi întoarse privirea spre mamă şi copil. Mâna femeii era vârâtă în geanta de pe umăr, care explodă în clipa în care apăsă pe trăgaciul pistolului-mitralieră Heckler & Koch MP5 ascuns înăuntru. Cu o mişcare fulgerătoare, îl împinse violent pe băiat la o parte. Glonţul ţâşni din automatul Heckler & Koch şi se înfipse drept în pieptul falsului lucrător la căile ferate, sfâşiindu-i salopeta de lucru.

Femeia cu părul blond se răsuci pe călcâie, ţinând încă în mână pistolul-mitralieră, aflat tot în geanta tricotată de pe umăr, acum toată sfâşiată. Îl îndreptă în direcţia poliţistei deghizate, o membră a forţelor speciale GSG 9[3], care, mutându-şi privirea de la bărbat la agresoarea înarmată, trase de două ori asupra acesteia, şi apoi încă de două ori. Gloanţele o nimeriră pe mama băiatului în piept, în frunte şi în plină faţă, omorând-o pe loc, înainte de a se prăbuşi pe peron.

Bărbatul o văzu murind, dar nu era timp s-o jelească. Auzi strigătele scoase de cei zece – doisprezece ofiţeri GSG 9, echipaţi cu veste antiglonţ şi

[3] GSG 9 – unitate de elită din cadrul Poliţiei Federale Germane consacrată antiterorismului şi operaţiunilor speciale. (n.tr.).

căşti de protecţie, care năvăliră pe peron din interiorul clădirii gării. Câţiva dintre ei gesticulau furioşi în direcţia olandezului, răcnind la acesta să se oprească din alergat şi să iasă din bătaia focului.

Poliţista deghizată îşi aţinti din nou pistolul în direcţia bărbatului cu părul negru. Acesta se căznea, la rândul lui, să-şi scoată Makarovul rusesc din buzunarul paltonului, iar când izbuti, nu-l îndreptă nici spre poliţistă, nici spre agenţii trupelor speciale.

Primul glonţ tras de poliţistă îl nimeri direct în piept, exact în clipa în care bărbatul apăsă pe trăgaci, împuşcându-l pe olandez în ceafă.

Franz Mühlhaus – Franz cel Roşu, renumitul terorist şi anarhist care îi îngrozise pe vest-germani şi al cărui chip palid se regăsea pe posterele răspândite pretutindeni, de la Kiel la München – se prăbuşi în genunchi, cu braţele atârnându-i pe lângă corp, cu Makarovul încă lipit de mâna-i neînsufleţită şi cu bărbia căzută în pieptul plin de sânge.

Dându-şi ultima suflare, zări, ca prin ceaţă, faţa lividă, cu ochii larg deschişi şi gura căscată într-un ţipăt mut, a fiului său. În chip straniu, Franz cel Roşu Mühlhaus izbuti, cu ultimele puteri, să articuleze un singur cuvânt, pe care îl împroşcă odată cu răsuflarea cea de pe urmă:

— *Verrätor*…

Trădători.

PARTEA ÎNTÂI

1.

CU TREI ZILE ÎNAINTE DE PRIMA CRIMĂ: LUNI, 15 AUGUST 2005

List, pe insula Sylt, la două sute de kilometri nord-vest de Hamburg

Era un moment care ar fi dorit să nu se sfârşească niciodată. Cu toate simţurile treze, iscodea fiecare colţişor şi fiecare părticică de pământ, de mare sau de cer. Stătea cu picioarele goale în nisipul uscat ce-i răzuia tălpile, scurgându-i-se printre degete. Avea senzaţia că locul acesta, momentul acesta erau tot ce-avea să-şi amintească despre sine însuşi. Aici, se gândi el, nu exista trecut, nici viitor, nimic altceva decât acest moment perfect. Insula Sylt se întindea în faţa ochilor săi, plată şi îngustă, scăldată de apele Mării Nordului; era lipsită de orice formă de relief care să se împotrivească vântului aprig ce părea să răscolească întinderile nesfârşite ale cerului de deasupra, dornic parcă să ajungă mai repede dincolo, pe coasta mai accidentată a Danemarcei. Cum stătea acolo, vântul îşi manifesta nemulţumirea faţă de prezenţa lui fluturându-i mânios pantalonii largi de bumbac, înşfăcându-l de gulerul şi de marginile largi ale cămăşii, răvăşindu-i părul blond. Îi biciuia faţa, pătrunzându-i în toţi porii, în timp ce el stătea nemişcat, contemplând norii ce se fugăreau pe bolta nefiresc de albastră a cerului.

Jan Fabel era un bărbat cu o înălţime puţin peste medie. Deşi aflat în pragul vârstei de patruzeci de ani, avea o alură de băieţandru, dată de fizicul suplu, ciolănos şi de pletele blonde. Ochii săi de un albastru-deschis sclipeau de inteligenţă, trădând un ascuţit simţ al umorului, dar în momentul de faţă nu se zăreau mai deloc din pricina vântului furios, care îi transformase în două fante înguste pe faţa încreţită. Era bronzat şi nebărbierit, iar firele argintii din barba sa blondă indicau înaintarea în vârstă, la fel cum alura sa băieţească era o mărturie a tinereţii pe cale să rămână în urmă.

Dintre dunele de nisip din spatele lui îşi făcu apariţia o femeie: la fel de înaltă ca el, era îmbrăcată cu o cămaşă şi pantaloni de in de culoare albă. Era tot cu picioarele goale, dar ţinea în mână o pereche de sandale negre, cu tocul jos. Nici ea nu era cruţată de atacurile insolente ale vântului, care îi învârtejea veşmintele albe, înfăşurându-i-le în jurul trupului şi învolburându-i părul lung şi negru. Fabel n-o văzuse pe Susanne apropiindu-se; aceasta se opri în spatele lui, azvârlindu-şi sandalele în nisip, şi îşi încolăci braţele după mijlocul lui. El se răsuci cu faţa spre ea şi o sărută îndelung, după care se întoarseră amândoi şi priviră marea.

— Mă gândeam, spuse el într-un târziu, că, stând aici, aproape că poţi să uiţi cine eşti. Îşi privi picioarele goale şi făcu o adâncitură în nisip cu degetul mare. A fost minunat. Mă bucur mult că ai venit cu mine. Îmi pare aşa de rău că trebuie să plecăm mâine.

— A fost minunat, într-adevăr. Dar, din păcate, trebuie să ne întoarcem la treburile noastre… Susanne îi adresă un zâmbet încurajator, iar când vorbi, în cuvintele ei se desluşi un uşor accent bavarez. Doar dacă nu cumva, continuă ea, ai de gând să-l întrebi pe fratele tău dacă n-are nevoie de încă un ospătar.

Fabel trase adânc aer în piept, ţinându-şi respiraţia pentru o clipă.

— Ei, şi? Ar fi chiar atât de rău? Să nu mai am de-a face cu toate mizeriile şi cu tot stresul ăsta.

Ea râse.

— E clar că n-ai muncit niciodată ca ospătar.

— Aş putea oricând să fac altceva. Orice altceva.

— Nu, n-ai putea, îl contrazise ea. Te cunosc prea bine. În mai puţin de-o lună ţi s-ar face dor.

El ridică din umeri.

— Poate că ai dreptate. Însă aici simt că sunt alt om. Unul de care îmi place mai mult.

— Asta doar fiindcă eşti în vacanţă… O pală de vânt răvăşi părul lui Susanne, împrăştiindu-i-l pe faţă, iar ea îl dădu la o parte cu dosul palmei.

— Nu, nu e din cauza vacanţei. Locul acesta e motivul. Nu-i acelaşi lucru. Sylt a fost întotdeauna un loc special pentru mine. Îmi aduc aminte de prima dată când am ajuns aici – am simţit că-l ştiam de-o veşnicie. Aici am venit după ce am fost împuşcat, spuse Fabel, trecându-şi involuntar mâna peste partea stângă a cutiei toracice, de parcă ar fi vrut să verifice, inconştient, dacă rana, veche de douăzeci de ani, se vindecase de-a binelea. Cred că pentru mine locul ăsta are o semnificaţie pozitivă, mereu îl asociez cu ceva bun. Cu pacea şi liniştea, presupun. Râse. Uneori, când mă gândesc la ce se întâmplă în lume… Făcu semn cu capul înspre mare, în direcţia Europei

nevăzute. Când mă gândesc la ce se petrece în lumea în care trăim, mă apucă groaza. Pe tine nu?

Susanne încuviinţă din cap.

— Ba da, câteodată. Îşi petrecu braţele în jurul lui şi-şi puse mâna peste a lui, în locul unde fusese rănit. Îl sărută pe obraz. Mi se face frig. Haide, să mergem să mâncăm…

Fabel nu o urmă imediat. Mai rămase pe loc câteva clipe, lăsând să-i fie faţa mângâiată de vântul Mării Nordului; contemplă valurile înspumate ce scăldau ţărmul larg şi norii rari ce alunecau în viteză pe cerul albastru, mânaţi de vânt. Ascultă ţipetele pescăruşilor, vuietul oceanului, şi-şi dori, cu un soi de disperare lăuntrică, să-şi găsească o altă îndeletnicire, chiar dacă nu de ospătar. Oricare alta, în afară de aceea de a investiga crime.

Fabel se întoarse şi o luă pe urmele lui Susanne, printre dunele de nisip, înspre hotelul şi restaurantul fratelui său.

•

Insula Sylt, aparţinând Friziei de Nord[4], e o fâşie de pământ aproape paralelă cu linia ţărmului, situată chiar în zona în care Germania are graniţa cu Danemarca. În prezent, insula este legată de continent printr-un dig construit de mâna omului, cunoscut sub numele de Hindenburgdamm. Digul este străbătut de o cale ferată care îi transportă pe cei mai bogaţi şi mai faimoşi dintre locuitorii Germaniei spre casele lor de vacanţă. De asemenea, insula este dotată cu un aeroport regional şi, în plus, există şi posibilitatea deplasării cu feribotul, de pe insulă pe continent şi invers. Pe timpul verii, străzile înguste şi sătucurile tradiţionale ale insulei sunt înţesate de Mercedesuri şi Porsche-uri sclipitoare. Întrucâtva şi pentru că hotelul său fusese, la origini o fermă, lui Lex, fratele mai mare al lui Fabel, îi plăcea să descrie acest aflux de turişti din timpul verii drept „turma sa estivală". Lex deţinea de douăzeci şi cinci de ani acest mic hotel cu restaurant, situat în List, la capătul nordic al insulei Sylt. Remarcabilul talent de bucătar al lui Lex, combinat cu priveliştea mirifică a restaurantului – un petic de nisip auriu şi întinderea nesfârşită a oceanului –, asigura o clientelă numeroasă pe toată durata sezonului. Hotelul fusese pe vremuri o fermă friziană tradiţională, a cărei structură solidă, din lemn de stejar, supravieţuise până în prezent, împotrivindu-se semeaţă vânturilor năprasnice ale Mării Nordului. Lex extinsese construcţia, adăugând restaurantul modern, clădit în prelungirea a doua dintre laturile clădirii originale. Hotelul avea doar şapte camere pentru oaspeţi, toate rezervate cu mai multe luni în avans. Mai erau însă câteva odăi la mansardă, înghesuite sub acoperişul vechii ferme, printre

[4] Frizia – regiune situată în nordul Olandei şi nord-vestul Germaniei. (n.tr.).

grinzile groase de lemn, pe care Lex nu le închiria. Păstra aceste odăi pentru familie şi pentru prieteni, dar mai cu seamă pentru fratele său, care venea aici cu mare plăcere.

Fabel şi Susanne coborâră la cină în jurul orei opt. Restaurantul era deja plin de lume. Majoritatea clienţilor erau oameni cu bani, îmbrăcaţi elegant, dar, la fel ca întotdeauna, Lex le rezervase una dintre cele mai bune mese, lângă fereastra ce dădea înspre mare. Susanne îşi schimbase hainele de in cu o rochie neagră, fără mâneci. Îşi strânsese părul lung şi negru ca smoala într-un coc în vârful capului, ceea ce îi scotea în evidenţă gâtul suplu şi graţios. Rochia mulată pe trup, coborând până deasupra genunchilor, era suficient de scurtă încât să dezvăluie privirii picioarele frumoase, dar totodată suficient de lungă încât să-i dea o notă de decenţă şi de bun-gust.

Fabel era conştient de frumuseţea lui Susanne; observă cum toţi bărbaţii îşi întoarseră capetele înspre ei când intrară în restaurant. Relaţia lor dura de mai bine de un an, aşadar, depăşiseră etapa stânjenitoare a cunoaşterii şi descoperirii reciproce. Erau de-acum un cuplu stabil, ceea ce lui Fabel îi dădea un sentiment de siguranţă şi de confort. Iar atunci când Gabi, fiica lui, petrecuse un timp împreună cu el şi cu Susanne, trăise, pentru prima oară de la divorţul său de Renate, sentimentul că avea o familie.

Boris, şeful ospătarilor, ceh de origine, îi conduse la masa lor. Soarele, apropiindu-se de asfinţit, pictase într-o multitudine de nuanţe aurii peticul de nisip, apa şi cerul ce umpleau fereastra panoramică. Odată aşezaţi la masă, Boris îi întrebă, cu un plăcut accent german, dacă doreau să bea ceva înainte de a mânca. Comandară nişte vin alb, după care Susanne se dedică ritualului studierii cu atenţie a celorlalţi clienţi din restaurant. Cineva care şedea în spatele lui Fabel păru să-i atragă atenţia în mod deosebit.

— Acela nu e Bertholdt Müller-Voigt, politicianul?

Fabel dădu să-şi întoarcă privirea, dar Susanne îl strânse uşor de braţ.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jan, mai subtil. Pentru un poliţist, ai o tehnică de urmărire de-a dreptul jalnică.

El zâmbi.

— Asta explică numărul mic de condamnări care apare în dosarul meu…

Se întoarse din nou, de data aceasta străduindu-se fără prea mult succes să pară că aruncă o privire de ansamblu prin restaurant. În spatele lui, puţin mai la stânga, stătea un bărbat cu o înfăţişare atrăgătoare, de vreo cincizeci de ani, îmbrăcat cu un pulover cu gât înalt şi un sacou de culoare închisă. Hainele sale degajau o notă de eleganţă naturală, trădându-şi preţul extravagant. Părul său, ce începea să se rărească deasupra frunţii, era pieptănat spre spate, iar în barba îngrijită se deslueau pe alocuri fire cărunte. Avea un aer studiat, de regizor de filme de succes, muzician, scriitor

sau sculptor. Sau de scriitor. Sau de sculptor. Fabel îl identifică însă ca fiind un om politic extrem de controversat. Blonda suplă de lângă el era, în mod evident, cu vreo douăzeci de ani mai tânără. Şedea nepăsătoare, radiind o senzualitate mieroasă, insolentă. Pentru o clipă, privirea ei se intersectă cu cea a lui Fabel. Acesta se întoarse înapoi spre Susanne.

— Ai dreptate. E Müller-Voigt. Sunt convins că Lex o să fie încântat să afle că localul lui e suficient de fiţos încât să satisfacă pretenţiile unui răsfăţat al stângii ecologiste.

— Cine-i tipa care e cu el?

Fabel zâmbi cu maliţiozitate.

— Nu ştiu, dar în mod cert e o iubitoare a mediului înconjurător.

Susanne îşi înclină uşor capul într-o parte; era poziţia ei preferată atunci când se gândea intens la ceva, iar Fabel îi cunoştea prea bine această postură.

— Serios, am impresia c-am mai văzut-o undeva. E greu să ţii pasul cu toate isprăvile lui în materie de sex. Pare să savureze din plin tot ce scriu tabloidele despre aventurile sale în acest domeniu.

— În schimb, nu cred că savurează articolele lui Fischmann referitoare la persoana lui.

Fabel se referea la Ingrid Fischmann, jurnalista care-şi făcuse un scop în viaţă din a dezvălui publicului personalităţile care, în anii 1970 şi 1980, avuseseră de-a face cu extremismul de stânga sau cu terorismul.

— Oare – o fi adevărat, Jan? Susanne se aplecă înspre el, cu un aer conspirativ. Se poate ca individul să aibă legătură cu cazul Wiedler?

— Nu ştiu… Există o grămadă de speculaţii şi de indicii indirecte. Nimic concret însă, care să poată duce la declanşarea unei anchete, cel puţin din punctul de vedere al poliţiei din Hamburg.

— Dar…?

Fabel se încruntă, dând de înţeles că subiectul îi ridica mari semne de întrebare.

— Dar cine ştie ce informaţii au cei de la BKA[5], Biroul Federal de Investigaţii Criminale, cu privire la individul ăsta.

Fabel citise articolul lui Fischmann despre Müller-Voigt. Articolul aducea în discuţie răpirea şi asasinarea ulterioară, în anul 1977, a bogatului industriaş hamburghez Thorsten Wiedler. Wiedler îi ordonase şoferului său să oprească într-un loc care părea a fi scena unui grav accident de maşină. În realitate însă era doar o stratagemă orchestrată de membrii celebrei bande de terorişti conduşi de Franz Mühlhaus. Porecla infamantă sub care era

[5] BKA – abreviere a *Bundeskriminalamt*.

cunoscut Mühlhaus era „Franz cel Roşu”. Grupul terorist condus de el era la fel de nebulos precum convingerile lor politice, iar Mühlhaus fusese singurul căruia îi dăduseră de urmă.

Cei din banda lui Franz cel Roşu îl împuşcaseră pe şoferul lui Wiedler, îl azvârliseră pe acesta într-o furgonetă şi dispăruseră de la locul faptei. Însă şoferul supravieţuise împuşcăturii. Wiedler în schimb n-avea nicio şansă să scape cu viaţă. Ceea ce se întâmplase cu el rămânea un mister. Ultima imagine cunoscută publicului înfăţişa un Wiedler cu faţa tumefiată de la bătăi, cu o privire absentă, orbit de bliţurile aparatului de fotografiat, iar dedesubtul chipului său cineva ţinea un ziar pe care se vedea desluşit data calendaristică. Aşa arăta poza pe care răpitorii o trimiseseră familiei sale şi presei.

S-a declarat că industriaşul fusese „executat”, dar trupul său n-a fost găsit nicăieri, spre deosebire de alte victime ale teroriştilor. Asta a făcut ca data exactă a morţii lui Wiedler să rămână un mister şi, în plus, a făcut imposibilă examinarea cadavrului, în speranţa descoperirii de probe. În pofida sutelor de arestări efectuate, precum şi a faptului că toată lumea ştia că banda lui Mühlhaus era responsabilă de răpire; până la urmă nimeni nu a fost condamnat pentru uciderea industriaşului.

În articolul său, jurnalista Ingrid Fischmann făcuse mare caz de faptul că Bertholdt Müller-Voigt, care la vremea respectivă era cunoscut drept un om politic de extremă stângă, fusese reţinut de poliţie şi supus unui interogatoriu timp de patruzeci şi opt de ore. Adevărul era că aproape toţi activiştii politici fuseseră luaţi la întrebări pe parcursul amplei operaţiuni de căutare a lui Wiedler. Totuşi, Ingrid Fischmann ţinuse să sublinieze că, deşi nu se ştia nimic despre ceilalţi membri ai bandei teroriste, existau indicii care sugerau că şoferul furgonetei cu care fusese răpit Wiedler devenise, ulterior, o figură politică proeminentă. Cu alte cuvinte, articolul insinua că şoferul respectiv era chiar Müller-Voigt, fără să formuleze însă vreo acuzaţie făţişă, care i-ar fi oferit acestuia posibilitatea s-o dea în judecată pe autoarea lui.

Fabel se întoarse şi-i privi din nou pe bărbatul cel scund şi spilcuit din spatele lui şi pe partenera sa blondă. Cei doi conversau fără să se uite unul la celălalt, cu o expresie absentă pe chip, de parcă vorbeau doar ca să umple tăcerea dintre două îmbucături. În aparenţă, Müller-Voigt nu semăna deloc cu un terorist, dar convingerile sale politice fuseseră extremiste, acesta era un lucru incontestabil. În anii 1970 şi 1980 se întovărăşise cu Daniel Cohn-Bendit, Joschka Fischer şi alte figuri remarcabile din rândul socialiştilor şi al ecologiştilor. În prezent promova o doctrină politică greu de încadrat. În ciuda orientării sale politice ambigue, fusese ales în senatul hamburghez şi

deţinea funcţia de ministru al mediului în guvernul landului Hamburg, numit de primarul general Hans Schreiber.

— Oricum, conchise Fabel, probabil că nu vom afla niciodată cât de serioasă a fost implicarea lui. Sau dacă a fost implicat în vreun fel.

Boris îşi făcu din nou apariţia, ca să le ia comanda. Cât luară cina, conversaţia lor se rezumă la subiecte uşoare, melancolice, tipice unei perechi de îndrăgostiţi aflaţi la capătul unei vacanţe fantastice. În timp ce mâncau şi povesteau, soarele se cufundă încetişor în ocean, împrăştiindu-şi culoarea în apă. Cinară pe îndelete, până când restaurantul începu să se golească, iar zumzăitul conversaţiilor încetă treptat. Când, într-un târziu, sosi chelnerul cu cafeaua, fratele lui Fabel, Lex, apăru şi el din bucătărie şi se apropie de masa lor. Era vizibil mai scund decât Fabel, cu un păr des şi închis la culoare. Chipul său era brăzdat de riduri, trădând personalitatea unui om care zâmbise toată viaţa. Mama lui Fabel era de origine scoţiană, însă toate trăsăturile celtice păreau să se fi concentrat în bagajul genetic al fratelui său. Lex era mai în vârstă decât Fabel, dar cu toate astea păruse mereu mai tânăr, ca spirit. Chiar şi în copilărie, când locuiau în Norddeich, Fabel era mai chibzuit, văzându-se deseori nevoit să-şi scoată fratele mai mare din tot felul de încurcături. Pe vremea aceea, imaturitatea de care dădea dovadă Lex îl enerva pe Fabel. Acum însă îl invidia. Lex era încă îmbrăcat în uniforma de bucătar şi, deşi avea pe faţă zâmbetul său obişnuit, gesturile lui trădau oboseala.

— A fost o seară lungă? îl întrebă Fabel.

— Toate sunt la fel, răspunse Lex, trăgându-şi un scaun lângă ei. Şi suntem abia la începutul sezonului.

— Ei bine, mâncarea a fost nemaipomenită, Lex, adăugă Susanne. Ca de obicei.

Lex se aplecă peste masă, luă mâna lui Susanne şi o sărută.

— Eşti o femeie foarte inteligentă, cu picioarele pe pământ, Susanne. Tocmai de-asta nu pricep cum ai putut să-l alegi pe fratele meu, şi nu pe mine.

Susanne zâmbi larg şi se pregătea să îi dea o replică pe măsură, însă atenţia le fu distrasă de vocile ridicate ale celor două persoane de la masa din colţ. Partenera lui Müller-Voigt se ridică brusc, împingându-şi scaunul în spate, şi îşi azvârli şervetul în farfuria cu desert. Îi aruncă lui Müller-Voigt câteva cuvinte tăioase, pe care nu reuşiră să le deslueşească, şi ieşi din restaurant valvârtej. Bărbatul rămase pe loc, cu privirea aţintită în farfuria din faţa sa, de parcă aceasta îl putea sfătui ce să facă în continuare. Îşi flutură cardul de credit în direcţia lui Boris, iar când acesta se apropie, plăti fără să

verifice nota de plată şi ieşi din restaurant fără să arunce vreo privire în jurul său.

— Poate-o fi fost vorba despre efectul nociv al gazelor de seră asupra mediului, rosti Fabel zâmbind.

— Tipul a venit aici de mai multe ori în ultima lună, îi informă Lex. Am auzit că are o casă undeva pe insulă. Pe fată n-o cunosc, dar nu vine cu el de fiecare dată. De fapt, s-ar zice că nici n-o să mai vină.

Susanne aruncă o privire înspre uşa pe care ieşiseră femeia şi Müller-Voigt. Scutură din cap, ca şi când ar fi încercat să-şi alunge un gând care nu-i dădea pace.

— Sunt convinsă că am mai văzut-o undeva. Sorbi o înghiţitură de cafea. Dar nu pot să-mi amintesc nici în ruptul capului unde anume.

2.

NOAPTEA PRIMEI CRIME: JOI, 18 AUGUST 2005

10:15 p.m.: cartierul Schanzenviertel, Hamburg

Secretul era să treacă neobservat. Ştia cum se întâmplă în astfel de situaţii: un trecător aruncă o privire nevinovată înăuntrul maşinii, fără să reţină ce a văzut, iar după o săptămână sau o lună, un anchetator reuşeşte să scoată de la el un amănunt aparent nesemnificativ şi face conexiunea cu alte indicii mărunte, ajungând în cele din urmă la persoana lui. Trebuia, aşadar, să-şi limiteze prezenţa strict la locul crimei, să-şi restricţioneze orice mişcare în afara locaţiei cu pricina.

Prin urmare, rămase nemişcat, învăluit de liniştea şi întunericul nopţii, în aşteptarea momentului în care avea să-şi îndeplinească misiunea.

Cartierul Schanzenviertel, din Hamburg, este renumit pentru viaţa de noapte; chiar şi la ora aceasta târzie, dintr-o seară de joi, zona era intens animată. În schimb, străduţa aceasta lăturalnică, plină de maşini parcate pe ambele părţi, era cufundată în linişte. Îşi asumase un risc când hotărâse să vină cu maşina sa, dar socotise că merita să riste: era un Volkswagen Polo închis la culoare, un model suficient de banal, încât să treacă neobservat

printre celelalte maşini parcate în zonă. Nimeni n-avea să remarce maşina, în schimb exista riscul să-l observe pe el înăuntru. Aşteptând.

Mai devreme pornise radioul şi îl dăduse încet, neatent la ce se vorbea. Era cu gândul în altă parte; mintea sa pulsa de energie, în aşteptarea rezultatelor electorale ale campaniei diferiţilor candidaţi la funcţia de cancelar. Era atât de absorbit de gândul acesta, încât uită de dispreţul pe care indivizii respectivi i-l produceau în mod normal. După o vreme, pe măsură ce se apropia momentul, simţi că i se uscă gâtlejul şi i se accelerează pulsul. Închise radioul.

Acum şedea în linişte pe întuneric, luptându-se cu emoţiile ce se revărsau ca o cascadă din adâncul fiinţei sale. Trebuia să se concentreze asupra momentului prezent. Să înlăture orice factor perturbator şi să fie atent. Să fie disciplinat. Japonezii aveau un termen pentru starea aceasta: *zanshin*. Trebuia să ajungă la *zanshin*: o stare de pace şi relaxare, de totală absenţă a fricii în faţa pericolului, care permite minţii şi trupului să acţioneze cu maximă eficienţă şi acurateţe. Cu toate astea, avea sentimentul indubitabil că era pe cale să se împlinească mâna destinului, într-un mod spectaculos. Nu numai că se pregătise toată viaţa pentru acest eveniment, dar fusese nevoie de o serie de reîncarnări ca el să ajungă în locul şi în momentul de faţă. Punctul de convergenţă era aproape. La doar câteva clipe distanţă.

Aşeză cu grijă sulul de catifea pe scaunul pasagerului. Aruncă o privire pe stradă, în toate direcţiile, înainte de a dezlega panglica înfăşurată în jurul învelitorii de catifea şi de a desface sulul. Strălucirea cuţitului aproape că îl orbi, în maşina slab luminată de becurile stradale. Îşi imagină lama sa ascuţită pătrunzând în carne. Jupuind-o de pe os. Cu instrumentul ăsta le-ar reduce la tăcere vocile trădătoare; printr-o singură mişcare fulgerătoare s-ar aşterne o linişte mormântală.

Sesiză o oarecare animaţie în preajmă.

Înveli rapid lama splendidă în catifeaua albastră ca noaptea. Îşi puse mâinile pe volan şi privi nemişcat înaintea sa, până când biciclistul trecu de maşină. Îl văzu coborând de pe bicicletă înainte să se oprească de tot din mers. Scoase lanţul şi lacătul din coşul bicicletei, pe care o adăposti într-un pasaj lipit de zidul lateral al clădirii.

Râse încetişor urmărind toate operaţiunile efectuate de biciclist pentru a asigura securitatea mijlocului său de transport. „N-are niciun rost, zise în sinea sa. Mai bine las-o s-o fure cineva. N-o să mai ai nevoie de ea în viaţa asta”.

Biciclistul ieşi din pasaj şi, scoţându-şi cheile din buzunar, intră în apartament.

Învăluit în întunericul din maşină, îşi trase pe mâini o pereche de mănuşi chirurgicale. Se întinse în spate şi luă de pe banchetă o trusă medicală pe care o aşeză lângă sulul de catifea. Misiunea vieţii sale.

Dintr-odată se simţi foarte calm. *Zanshin*. Justiţia avea să fie înfăptuită în curând. Venise momentul să treacă la fapte.

3.

A DOUA ZI DUPĂ PRIMA CRIMĂ: VINERI, 19 AUGUST 2005

8:57 a.m.: cartierul Schanzenviertel, Hamburg

Stătu nemişcată câteva clipe şi-şi ridică privirea spre cer, cu ochii mijiţi din pricina soarelui puternic de dimineaţă ce lumina cu atâta optimism Schanzenviertel-ul. Era prima programare din ziua aceea. Aruncă o privire la ceas şi pe buze îi apăru un zâmbet de satisfacţie. 8:57 a.m. Cu trei minute mai devreme.

Mai presus de orice altceva, Kristina Dreyerse mândrea cu faptul că nu întârzia niciodată. De fapt, la fel cum era şi cu privire la multe alte aspecte ale vieţii sale, Kristina era de-a dreptul obsedată de punctualitate. Asta făcea parte din noua imagine de sine pe care şi-o construise, din noul om care devenise. Kristina Dreyer cunoscuse Haosul: îl cunoscuse într-un mod atât de profund, cum majoritatea oamenilor nici măcar nu cutează să-şi imagineze. Îşi trăise fiecare clipă a vieţii în haos. Haosul o despuiase de orice urmă de demnitate umană, îi furase tinereţea şi, mai cu seamă, îi răpise cu desăvârşire controlul asupra propriei vieţi.

Dar astăzi Kristina era pe picioarele ei. Viaţa sa, care înainte fusese caracterizată de o dezordine şi o nelinişte sufletească cu neputinţă de descris în cuvinte – darămite de controlat –, era bazată acum pe o disciplină absolută, în fiecare zi. Kristina Dreyer îşi ducea viaţa după nişte reguli stricte, ce nu admiteau niciun compromis. Era o viaţă simplă, curată şi ordonată, la fel ca toate lucrurile care îi aparţineau: hainele sale, inclusiv cele de serviciu, apartamentul mic, dar impecabil, automobilul Volkswagen Golf, pe ale cărei uşi scria Dreyer Cleaning. Alesese să nu-şi împartă cu nimeni nici viaţa, nici apartamentul.

Punctualitatea intransigentă a Kristinei ieşea în evidenţă mai ales atunci când era vorba de muncă. Era de o competenţă extraordinară în meseria sa. Îşi formase o clientelă numeroasă, ce acoperea tot cartierul Eimsbüttel, iar asta însemna că era ocupată întreaga săptămână şi fiecare client în parte avea încredere în cinstea şi în calitatea serviciilor sale. Şi, mai presus de toate, se bizuiau cu toţii pe seriozitatea ei.

Kristina făcea curăţenie ca la carte. Curăţenie în apartamente sau în case. Făcea curat în locuinţe mari şi mici, pentru tineri şi bătrâni, pentru nemţi şi pentru străini. Fiecare locuinţă, fiecare sarcină o aborda cu aceeaşi temeinicie şi rigurozitate. Nu-i scăpa niciun detaliu, nu lăsa nimic la voia întâmplării.

Kristina avea treizeci şi şase de ani, dar arăta mult mai în vârstă. Era o femeie mărunţică şi slăbuţă. Pe vremuri, cu vreo douăzeci de ani în urmă – într-o altă viaţă, după percepţia ei –, avusese trăsături frumoase, delicate. Acum părea că pielea îi este prea întinsă pe faţa osoasă. Pometii înalţi şi ascuţiţi se reliefau puternic sub tenul aspru şi uşor îmbujorat. Avea nasul mic, însă chiar la baza acestuia osul şi cartilajele păreau să protesteze şi ele faţă de restricţiile impuse de pielea prea întinsă.

Cu trei minute mai devreme. Zâmbetul de pe chipul ei păli. Să ajungă mai devreme era aproape la fel de grav ca întârzierea. Nu că clientul său ar fi fost altfel decât ea: *Herr* Hauser era deja la serviciu. Însă punctualitatea însemna, pentru Kristina, că universul ei îşi păstra ordinea; că niciun fapt imprevizibil şi nedorit nu putea pătrunde în el, să dea naştere, precum cancerul, letalului Haos. Aşa cum se întâmplase odinioară.

Răsuci cheia în broască şi deschise uşa, împingând-o cu spatele, în timp ce trase înăuntru, în hol, aspiratorul pe care îl adusese cu ea.

Kristinei îi plăcea să-şi imagineze că se autoconcepuse, că se născuse pe sine însăşi. Copii n-avea – şi nici partener, care să i-i zămislească –, dar îşi crease singură propria-i fiinţă: îşi dăruise o viaţă nouă, lăsând în urmă tot trecutul. „Nu lăsa ca trecutul să determine cine eşti sau cine vei deveni", îi spusese cineva odată, când trecea prin cea mai cumplită etapă a vieţii sale. Cuvintele astea fuseseră un punct de cotitură. Totul se schimbase din clipa aceea. Abandonase tot ceea ce ţinea de trecutul ei, de viaţa aceea mizerabilă. O ştersese cu buretele. O aruncase la gunoi.

Acum, stând pe hol, în uşa apartamentului pe care trebuia să-l cureţe în această dimineaţă luminoasă de vineri, avu senzaţia că trecutul îşi întinde braţele scârnave şi-o strânge de gât, într-o încleştare feroce.

Mirosul acela. Duhoarea aceea pătrunzătoare, scârboasă, metalică, de sânge stătut. O recunoscu instantaneu şi începu să tremure din tot corpul.

Se afla în prezenţa morţii.

9:00 a.m.: cartierul Eppendorf, Hamburg

Neliniștea era ascunsă undeva adânc în inima ei. Pentru un observator oarecare, nimic din atitudinea ei nu trăda altceva decât siguranţă de sine, o încredere neclintită în propria persoană. Însă doctorul Minks nu era un observator oarecare.

Prima sa pacientă din ziua aceea era Maria Klee, o tânără elegantă, de vreo treizeci de ani. Era o femeie foarte atrăgătoare, cu părul blond pieptănat spre spate, dezvelind o frunte largă şi palidă. Avea faţa ovală, cu nasul coborând o idee prea aproape de buze, ceea ce îl făcea să pară un pic prea îngust şi îi răpea, din acest motiv, şansa de a fi calificată drept o „frumuseţe perfectă".

Maria stătea în faţa doctorului Minks. Picioarele-i lungi, îmbrăcate într-o pereche de pantaloni scumpi, erau încrucişate, iar mâinile, cu o manichiură îngrijită, şi le ţinea pe genunchi. Şedea cu spatele drept, foarte atentă, afişând o atitudine calmă şi relaxată. Ochii ei de un albastru-cenuşiu priveau ţintă la psiholog, trădând o siguranţă de sine lipsită de insolenţă. Era o privire care dădea de înţeles că anticipa o întrebare sau o afirmaţie, dar cu toate astea n-o deranja câtuşi de puţin să aştepte, răbdătoare şi politicoasă, ca doctorul să vorbească.

Acesta însă întârzia s-o facă, dat fiind faptul că examina pe îndelete fişa pacientei. Doctorul Friedrich Minks era un bărbat de vârstă mijlocie, scund şi bondoc, cu tenul întunecat şi părul negru, ce începea să se rărească. În spatele ramelor de la ochelari i se vedeau ochii blânzi, închişi la culoare. În contrast cu înfăţişarea impecabilă a pacientei sale, Minks arăta de parcă tocmai aterizase pe scaunul acela, iar impactul îl mototolise parcă şi mai tare în costumul său deja mototolit. Îşi ridică privirea de pe hârtii şi examină atitudinea atent studiată, de siguranţă imperturbabilă, pe care o afişa Maria Klee. Cei aproape treizeci de ani de experienţă în domeniu îl ajutau să vadă dincolo de orice prefăcătorie.

— Eşti foarte severă cu tine însăţi. Minks îşi petrecuse copilăria, cu mulţi, mulţi ani în urmă, în Svebia[6], iar lucrul acesta îşi lăsase, iremediabil, amprenta asupra felului în care pronunţa vocalele. Şi – mă văd obligat să-ţi mărturisesc – asta e una dintre problemele cu care te confrunţi.

Ochii cenuşii ai Mariei Klee nici nu clipiră şi tânăra se mulţumi să ridice din umeri.

[6] Svebia (Swabia, Suabia) – regiune culturală, istorică şi lingvistică din sud-vestul Germaniei. (n.tr.).

— Ce vreți să spuneți, *Herr* doctor?

— Știi prea bine ce vreau să spun. Tu refuzi pur și simplu să-ți accepți teama. Ți-ai construit un zid de apărare în jurul tău. Se aplecă înspre ea. Teama e un lucru firesc. După tot ceea ce ți s-a întâmplat, să-ți fie teamă e mai mult decât firesc… face parte din procesul de vindecare. Este chiar un element esențial. La fel cum te-a durut atunci când ți se vindeca trupul, e necesar să îți fie teamă dacă vrei să ți se vindece mintea.

— Nu vreau decât să-mi văd în continuare de viața mea, doctore. Fără să mă cramponez de toate prostiile astea.

— Nu sunt prostii. Este vorba de un stadiu al recuperării posttraumatice, pe care trebuie să-l parcurgi, obligatoriu. Atâta timp cât tu vezi teama ca pe un eșec și te împotrivești unor reacții naturale, nu faci decât să lungești acest stadiu al recuperării… și mă tem că se va lungi la nesfârșit. Tocmai ăsta e motivul pentru care ai atacuri de panică. Ți-ai reprimat toată teama și oroarea pe care ți-o provoacă gândul la cele întâmplate, până când a ieșit la suprafață în forma asta distorsionată.

— Vă înșelați, replică Maria. N-am încercat niciodată să neg ceea ce mi s-a întâmplat. Ceea ce… ceea ce mi-a făcut el.

— Nici n-am spus asta. Tu nu negi fapta în sine. În schimb, îți refuzi dreptul de a simți teamă, oroare sau măcar indignare cu privire la lucrurile care ți s-au întâmplat. Ori cu privire la faptul că individul trebuie tras la răspundere pentru ceea ce a făcut.

— N-am timp să-mi plâng de milă.

Minks scutură din cap.

— Dar asta nu înseamnă să-ți plângi de milă. E vorba de stresul posttraumatic și de procesul firesc de vindecare. Trebuie să iei o decizie. Atâta vreme cât nu-ți rezolvi acest conflict lăuntric, nu vei fi capabilă să relaționezi corect cu lumea din jurul tău. Cu oamenii, mai precis.

— Dar eu relaționez cu oamenii în fiecare zi. Ochii cenușii ai pacientei sclipiră sfidători. Vreți să spuneți că faptul acesta îmi compromite eficiența?

— Poate nu încă… dar dacă nu începem să alungăm fantomele, la un moment dat asta se va răsfrânge asupra capacităților tale profesionale. Minks făcu o pauză. Din câte mi-ai spus, începi să dai tot mai multe semne de haptefobie[7]. Luând în considerare cu ce te ocupi, aș fi zis că lucrul acesta îți dă mari bătăi de cap. Ai discutat cu șefii tăi?

[7] Haptefobie (frica de a fi atins sau de a atinge) – o fobie mai rar întâlnită, care se manifestă printr-o protecție exagerată a propriei persoane sau a spațiului personal. Haptefobicului îi este teamă că s-ar putea contamina de la persoana care îl atinge sau pe care o atinge. (n.tr.).

— După cum ştiţi, ei sunt cei care mi-au sugerat să urmez o terapie fizică şi psihologică. Maria îşi înclină uşor capul într-o parte, iar vocea sa căpătă un ton defensiv. Dar nu. N-am discutat cu ei despre aceste… probleme.

— Ei bine, comentă doctoral Minks, ştii care sunt părerile mele în această privinţă. Consider că şefii tăi ar trebui să cunoască dificultăţile cu care te confrunţi. Făcu o pauză. Ai pomenit ceva despre un bărbat cu care ai început o relaţie. Cum merg lucrurile?

— Bine… Tonul defensiv dispăruse din vocea Mariei şi o parte din încordarea de până atunci părea să se fi evaporat. Ţin mult la el. Şi el la mine. Dar încă… încă n-am reuşit să trecem la relaţii *intime*.

— Adică n-aţi avut deloc contact fizic… nici măcar o îmbrăţişare sau un sărut? Sau te referi la sex?

— Mă refer la sex. Şi la orice are legătură cu sexul. De atins, ne atingem. Ne sărutăm… dar apoi eu încep să mă simt… strânse din umeri, de parcă cineva ar fi avut de gând s-o înghesuie într-o cutie. Îmi revin atacurile de panică.

— El înţelege de ce te retragi?

— Oarecum. Nu e uşor pentru un bărbat – de fapt, pentru nimeni – să vadă că atingerea lui, simpla lui apropiere îţi provoacă dezgust. I-am explicat în mare ce-i cu mine, iar el mi-a promis că rămâne secretul nostru. Ştiam că aşa va fi, oricum. Dar pricepe. Ştie că vin la dumneavoastră… mă rog, nu ştie exact la care psiholog… Dar ştie că fac terapie pentru problema mea.

— Foarte bine… Minks zâmbi din nou. Cum mai e cu visele tale? Le-ai mai avut?

Maria încuviinţă din cap. Atitudinea ei semeaţă începea să se fărâmiţeze, iar spatele nu-i mai era la fel de drept ca la început. Mâinile i se odihneau în continuare pe genunchi, dar degetele cu unghii îngrijite încreţeau uşor stofa scumpă a pantalonilor.

— Visezi tot acelaşi lucru? o ajută Minks.

— Da.

Doctorul se aplecă înspre ea.

— E nevoie să ne întoarcem acolo. Trebuie să intru şi eu în visul tău, împreună cu tine. Înţelegi asta, nu-i aşa?

— Iarăşi?

— Da, răspunse Minks. Iarăşi. Îi făcu semn să se aşeze cât mai confortabil pe scaun. O să ne întoarcem la visul tău. Înapoi în punctul în care îţi vezi agresorul. O să încep să număr acum. Ne întoarcem înapoi, Maria… unu… doi… trei…

9:00 a.m.: cartierul Schanzenviertel, Hamburg

Kristina lăsă uşa deschisă şi sprijini aspiratorul de tocul acesteia, ca s-o împiedice să se închidă – o măsură de precauţie ca să poată fugi, la o adică. Vechile instincte ieşiră brusc la suprafaţă, de undeva din străfundul fiinţei sale, trezite la viaţă de miasma morţii ce plutea în aer. Era conştientă de zgomotul cadenţat ce-i pulsa în urechi şi-şi dădu seama că erau bătăile inimii ei. Se aplecă, luă un spray cu soluţie de curăţat din tăviţa pe care o aşezase lângă aspirator şi îl ţinu strâns, cu mâna tremurătoare, ca pe o armă.

— *Herr* Hauser?

Strigătul ei se propagă de-a lungul holului, până în camerele cufundate în tăcere. Se căzni să deslușească vreun sunet, vreo mișcare. Vreun semn că cineva s-ar fi aflat în apartament. Pe stradă, prin faţa casei, trecu o maşină, făcând să-i sară inima din loc. Muzica zgomotoasă ce bubuia dinăuntrul maşinii era parcă în perfect acord cu ritmul pulsului ei, ce amenința să-i plesnească în urechi. Apartamentul rămase tăcut.

Kristina se îndreptă şovăielnic spre sufragerie, umblând aproape lipită de perete. Într-o mână, ridicat în dreptul ochilor, ţinea recipientul cu soluţie de curăţat, în timp ce cu cealaltă se sprijinea de rafturile cu cărţi ce mobilau peretele holului. Chiar şi în aceste momente de maximă încordare, Kristina observă, sub degetele-i tremurătoare, stratul de praf de pe rafturi.

Intră în sufrageria luminoasă şi, nevăzând nimic nelalocul său, se simţi puţin mai uşurată. Era doar dezordinea pe care *Herr* Hauser o lăsa de obicei în urma sa: o sticlă de whisky şi un pahar pe jumătate plin cu băutură se aflau pe măsuţa de lângă fotoliu; mai multe cărţi şi reviste zăceau împrăştiate pe canapea. Kristina se mira de fiecare dată că un om atât de preocupat de mediul înconjurător poate să fie atât de nepăsător cu privire la ambianţa în care trăieşte. Kristina Dreyer cea nouă, a cărei misiune în viaţă era să facă o curăţenie de nota zece în locuinţele altor oameni, îşi roti privirile de jur-împrejur, înregistrând în minte fiecare detaliu ce trebuia ajustat. În acelaşi timp însă, vechea Kristina, Kristina cea din trecut, ţipa la ea din străfundurile ascunse ale fiinţei, avertizând-o că se află în prezenţa morţii: mirosul său respingător plutea în aerul închis al apartamentului.

Se întoarse din nou pe hol. Se opri însă brusc, ciulind urechile. Un sunet. Dinspre dormitor. Un păcănit regulat. Cineva lovea ceva. Se îndreptă spre uşa dormitorului. Strigă, „*Herr* Hauser" încă o dată şi apoi aşteptă. Niciun răspuns, doar sunetul acela de rău-augur venit din dormitor. Îşi încleştă mâna şi mai tare pe tubul spray-ului de curăţat şi deschise uşa cu atâta

putere, încât se trânti de perete şi apoi se închise la loc, în faţa ei. O deschise din nou, de data aceasta cu mai multă grijă. Dormitorul era spaţios şi luminos, cu pereţii vopsiţi albi-gălbui şi podeaua lustruită, de lemn. Geamul era uşor întredeschis şi o adiere de vânt flutura jaluzelele verticale, făcându-le să se lovească de geam cu regularitate. Kristina expiră prelung, golindu-şi plămânii cu un oftat pe jumătate amuzat, pe jumătate de uşurare. Totuşi, senzaţia de neliniște n-o părăsise pe de-a-ntregul când se întoarse în hol.

Acesta era în formă de L. Kristina păşi de data aceasta cu mai multă siguranţă, îndreptându-se către punctul în care holul cotea la dreapta, ducând spre cel de-al doilea dormitor şi spre baie. Dădu colţul şi observă că uşa de la dormitor era deschisă, iar lumina soarelui se revărsa dinspre fereastra acestuia asupra uşii de la baie, care era închisă. Kristina înlemni.

Pe uşa de la baie era atârnat ceva. Un val de spaimă îi inundă întreaga fiinţă. Era o piele de animal. Un animal mic, dar de mai mult nu putu să-şi dea seama. Blana era umedă şi încâlcită, de culoare roşie aprinsă. Un roşu nefiresc. Ca şi cum pielea ar fi fost proaspăt jupuită. Din ea curgea sânge, care se prelingea pe suprafaţa albă a uşii.

Se apropie încet de uşă, respirând precipitat, cu privirea pironită pe bucata de piele jupuită.

Se opri la o jumătate de metru de uşă şi privi pielea oribilă, încercând să priceapă ce se întâmplase. Întinse mâna, s-o atingă, dar degetele i se opriră la câţiva centimetri de blana roşie, înmuiată în sânge.

Îi trebui o fracţiune de secundă să-şi dea seama şi să priceapă ceea ce vedea. Era un lucru simplu, o simplă constatare. Gândul o făcu să se sufoce şi Kristina simţi că întregul ei univers – cel atât de ordonat – se spulberă instantaneu. Auzi un ţipăt de oroare inundând holul şi rostogolindu-se apoi afară, pe uşa încă deschisă a apartamentului. În mod inexplicabil, în timp ce lumea fragilă a Kristinei Dreyer se năruia violent, realiză că ţipătul venea chiar de la ea.

Câtă teroare! Câte amintiri de mult îngropate se năpusteau asupra ei! Toate trezite la viaţă într-o clipită de un singur gând.

Ceea ce se afla în faţa ochilor ei nu era blana unui animal.

9:10 a.m.: cartierul Eppendorf, Hamburg

În visul ei, Maria se afla pe un câmp. Ca de fiecare dată, detaliile visului erau exagerate. Luna atârna pe cer supradimensionată şi mult prea strălucitoare, ca reflectorul unei scene de teatru. Iarba îi gâdila picioarele

goale, fremătând în liniște, ca la adierea unui vânt insesizabil, cu mișcări mult prea sinuoase. Nu se auzea niciun sunet. Nu se simțea niciun miros. În clipele acelea, universul Mariei cunoștea doar două simțuri: văzul și simțul tactil. Privi în jurul ei, pe câmp. Dintr-odată, liniștea fu spartă de o voce blândă, cu un ușor accent svebian. O voce care aparținea cuiva dintr-o altă lume decât lumea în care se afla ea acum.

— Unde te afli, Maria?

— Sunt aici, pe câmp.

— E la fel, același câmp, aceeași noapte? întrebă mai departe vocea fantomatică a psihologului.

— Nu… nu e la fel. Adică e la fel… dar totul e diferit. E mai mare. Mai vast. Ca și cum ar fi același loc, dar într-un alt univers. Într-un alt timp. În depărtare zări o corabie de război – pânzele sale albe, uriașe fluturau slab în bătaia vântului neputincios, în timp ce se îndrepta spre Hamburg. Corabia părea să alunece pe iarba ce se unduia la picioarele ei, nu pe apă. Văd o corabie. Ca acelea de pe vremuri. Se îndepărtează de mine.

— Și altceva ce mai vezi?

Ea se întoarse și privi în altă direcție. O construcție dărăpănată, ca un fel de castel în ruină, se zărea, mică și întunecată, la marginea câmpului, dar parcă era la marginea lumii. O lumină rece, sumbră licărea la una dintre ferestre.

— Văd un castel, acolo unde ar trebui să fie un hambar. Dar e foarte departe. Prea departe.

— Ți-e frică?

— Nu. Nu, nu mi-e frică.

— Ce mai vezi?

Maria se întoarse în direcția opusă și tresări. El fusese acolo, în spatele ei, tot timpul. Întrucât avusese același vis de atâtea ori până atunci, știuse că el avea să fie acolo, dar cu toate astea rămase surprinsă când se trezi din nou față în față cu el. Însă, la fel ca în toate visele de dinainte, nu simți nimic din teama brută, paralizantă, pe care chipul lui i-o provoca atunci când era trează: ori de câte ori îl vedea în poze sau când îi apărea, pe neașteptate dintr-un ungher întunecat al minții, unde se căznise să-i îngroape amintirea.

Era înalt, iar umerii săi robuști erau îmbrăcați într-o armură ciudată și acoperiți cu o mantie neagră. Își scoase coiful bogat împodobit. Chipul său avea trăsături dure, tipice slavilor, de o frumusețe aspră. Ochii lui, de un verde pătrunzător, sclipitori și înfricoșător de reci aveau o privire care parcă o ardea. Îi zâmbi: era zâmbetul unui îndrăgostit, totuși privirea îi rămase la fel de rece. Stătea foarte aproape de ea. Atât de aproape, încât putea să-i simtă respirația rece.

— E aici, spuse ea, privind țintă în ochii aceia verzi ca smaraldul, dar în același timp vorbind cu doctorul, aflat într-o altă dimensiune.

— Sunt aici, îi întări parcă spusele chipeșul slav.

— Ți-e teamă? Vocea lui Minks deveni dintr-odată mai slabă. Estompată, ca și când s-ar fi îndepărtat.

— Da, răspunse ea. Acum mi-e teamă. Dar e o teamă care-mi face plăcere.

— Mai simți ceva în afară de teamă? întrebă Minks, cu o voce abia perceptibilă.

Maria simți că teama i se transformă, că devine mai intensă.

— Vocea ți-e tot mai estompată, spuse ea. De-abia te mai aud. De ce oare?

Minks îi răspunse ceva, dar glasul lui, sună atât de îndepărtat, încât nu putu să-i deslușească spusele.

— De ce nu pot să te aud? Teama ei devenea tot mai accentuată. O mistuia, de parcă s-ar fi aflat într-un cuptor încins. De ce nu pot să te aud? strigătul ei sfâșia cerul întunecat, cu luna sa supradimensionată.

Vasil Vitrenko se aplecă înspre ea, înclinându-și capul ca s-o sărute pe frunte. Buzele lui erau reci și uscate.

— Pentru că ai înțeles greșit, Maria. Cuvintele lui trădau un puternic accent est-european. Doctorul Minks nu e acolo. Ce vezi acum nu e una dintre ședințele tale de hipnoză. E real. Își vârî mâna dedesubtul mantiei negre, învolburate. Ăsta nu e un vis. Și nu mai e nimeni aici, în afară de noi doi. Suntem singuri.

Maria vru să țipe, dar nu izbuti. În loc de asta, privi ca hipnotizată cum lumina lunii se răsfrânge în scânteieri malefice asupra lamei lungi și late a cuțitului lui Vasil Vitrenko.

9:10 a.m.: cartierul Schanzenviertel, Hamburg

Kristina nu mai văzuse niciodată un scalp de om, dar știu, fără dubiu, că asta avea în fața ochilor. Motivul pentru care nu-l identificase de la bun început era culoarea părului. Roșu. Un roșu nefiresc.

Dar acum nu mai avea nici cea mai mică îndoială că era vorba de părul unui om. Ud și lucios. Cu tot cu piele. O secțiune rotundă, destul de mare, ce fusese agățată de ușa băii cu trei cuie. Una dintre extremitățile scalpului era răsfrântă în afară, cu partea interioară atârnând la vedere; se vedea cum pielea, plină de sânge, fusese tăiată și desprinsă de pe craniu. Un firicel roșu, lucios, în formă de Y se prelingea de pe scalp, pe ușa de lemn a băii.

Sânge.

Kristina scutură din cap. Nu. Nu din nou. Văzuse prea mult sânge la viaţa ei. Nu mai voia să vadă. Nu acum, când izbutise să-şi clădească, în sfârşit, o nouă viaţă. Era prea nedrept.

Se aplecă încă o dată în faţă, simţind că picioarele încep să-i tremure, parcă incapabile să-i susţină toată greutatea. Da, era sânge, dar era prea mult ca să fie doar sânge. Şi de un roşu mult prea aprins. La fel ca părul acela ud şi încâlcit.

Tâmplele îi zvâcneau de încordare şi dintr-odată în minte îi încolţi un gând, simplu şi evident. Al cui era părul?

Kristina întinse mâna şi, cu degete tremurătoare, dădu să deschidă uşa, căutând o porţiune care să nu fie mânjită de sânge.

— *Herr* Hauser…? Vocea îi sună strident.

Împinse uşa de la baie, care se deschise larg.

9:12 a.m.: cartierul Eppendorf, Hamburg

Vitrenko îi zâmbi Mariei. Îşi petrecu braţul pe după umerii ei şi o trase mai aproape, la pieptul său, de parcă s-ar fi pregătit să danseze. Ea îi simţi trupul robust, lipit necruţător de al său.

— Mă iubeşti? o întrebă el.

— Da, îi răspunse ea, şi chiar spunea adevărul.

Teama i se mai domolise. Bărbatul se desprinse uşor de ea, continuând însă s-o ţină strâns. Ridică atunci cuţitul şi îi trecu lama ascuţită de-a lungul umerilor, al sânilor, oprindu-se dedesubtul toracelui, unde o apăsă uşor cu vârful rece de metal, în locul moale de sub stern.

— Vrei s-o fac? o întrebă el. Încă o dată?

— Da. Vreau s-o faci încă o dată. Îşi cufundă privirea în ochii verzi ce scânteiau la fel de reci şi de cruzi.

Se auzi un bubuit de tunet. Apoi încă unul. Ea simţi vârful cuţitului afundându-se tot mai tare în abdomen, după care urmă o durere ascuţită, când acesta îi străpunse pielea. Apoi încă două bubuituri răsunară şi totul în jurul lor fu înghiţit de întuneric.

Maria îşi deschise ochii şi se trezi faţă în faţă cu doctorul Minks. Acesta îşi ţinea mâinile împreunate, ca şi când ar fi bătut din palme. Erau tunetele care o aduseseră înapoi, în realitate. Maria se îndreptă de spate şi aruncă o privire împrejur, în cabinetul doctorului, ca să se asigure că era din nou în lumea reală.

— M-ai scos afară, Maria, spuse el. Nu voiai să fiu şi eu acolo.

— El a preluat controlul, replică ea, tușind ușor, ca să-și dreagă vocea tremurătoare.

— Nu, n-a fost așa, insistă doctorul. Tu ai fost cea care a preluat controlul. El nu există în visurile tale. Tu l-ai recreat. Tu controlezi toate cuvintele și toate acțiunile sale. Tu ai fost cea care ai căutat să mă excluzi din vis. Făcu o pauză și se prăbuși la loc în scaunul său, cufundându-se din nou în examinarea fișei pacientei, rămânând cu sprâncenele încruntate. Ai văzut aceleași puncte de reper și aceleași detalii ca dățile trecute?

— Da. Corabia de război în locul unde, în noaptea aceea, se afla șalupa poliției portuare și castelul, în locul vechiului hambar. Ce nu-nțeleg este de ce toate detaliile sunt atât de sofisticate în vis? De ce el e îmbrăcat în armură? Și de ce toată povestea a fost transpusă într-un context istoric?

— Nu știu. Poate fi datorită faptului că încerci, în mintea ta, să plasezi undeva în trecut ceea ce ți s-a întâmplat în noaptea aceea… într-un trecut îndepărtat, ca și cum ar fi vorba despre o viață anterioară. Ai *senzația* că e chiar noaptea în care ai fost înjunghiată?

— Și da, și nu. Pare să fie aceeași noapte, dar într-o altă dimensiune sau în alt univers. După cum ați spus, parcă ar fi într-un cu totul alt timp.

— Și în acest scenariu îl lași pe agresor să se apropie de tine? Îi permiți să te atingă?

— Asta e ceva ce nu pot să pricep nici în ruptul capului, spuse Maria. De ce îl las tocmai pe el să mă atingă, când nu permit nimănui altcuiva lucrul acesta?

— Pentru că el este sursa traumei tale. Sursa fricii. Fără omul acesta, n-ai suferi de stres posttraumatic, nici de haptefobie, nici de atacuri de panică.

Minks scoase un carneţel gros, învelit în piele, și începu să scrie ceva în el. Apoi rupse foaia și i-o înmână Mariei.

— Vreau să iei pastilele astea. După părerea mea, avem în față un munte mult prea înalt pentru a reuși să-l escaladăm doar cu ajutorul terapiei.

— Medicamente? Maria nu schiță niciun gest pentru a lua rețeta din mâna doctorului. Ce fel de medicamente?

— Propranolol. Un inhibitor al receptorilor beta. Se recomandă de obicei în caz de tensiune arterială ridicată. E o doză moderată și vreau să iei doar câte o pastilă de optzeci de miligrame, în zilele mai… hmmm… dificile. Dacă te simți rău de tot, poți să iei chiar o sută șaizeci de miligrame. Nu suferi de astm sau de alte afecțiuni respiratorii, nu-i așa?

Maria scutură din cap că nu.

— Care sunt efectele sale?

— Inhibă secreţia de noradrenalină. Reduce cantitatea de substanţe chimice produse de organism atunci când ţi-e teamă. Sau când eşti supărată. Doctorul îi întinse din nou reţeta, pe care Maria o luă de data aceasta.

— O să-mi afecteze randamentul la locul de muncă?

Minks zâmbi şi scutură din cap.

— Nu, n-ar trebui să se întâmple asta. Unii pacienţi se simt obosiţi sau uşor apatici, dar nu în aceeaşi măsură ca în cazul administrării de Valium. S-ar putea să te moleşească puţin, dar în rest nu vei simţi niciun fel de efecte secundare. Şi, după cum ţi-am spus deja, vreau să le iei doar atunci când simţi că ai cu adevărat nevoie de ele.

Doctorul Minks se ridică în picioare şi dădu mâna cu Maria. Aceasta observă că palma psihologului era rece şi moale. Şi umedă. Îşi trase mâna puţin cam prea grăbită.

După ce stabili cu secretara doctorului următoarea şedinţă din săptămâna viitoare, Maria o porni către lift. Pe drum se opri câteva clipe pentru a scoate două obiecte din geanta de pe umăr. Mai întâi o batistă cu care îşi şterse energic mâna cu care-l atinsese pe Minks. Şi, în al doilea rând, pistolul SIG-Sauer de nouă milimetri, din dotarea poliţiei, pe care îl scoase din tocul său şi şi-l prinse la cureaua de la pantaloni. Abia după aceea apăsă pe buton pentru a chema liftul.

9:12 a.m.: cartierul Schanzenviertel, Hamburg

Kristina Dreyer rămase încremenită în uşa băii. Deschise gura să ţipe, dar teama o sufoca. De patru ani încoace, de două ori pe săptămână, Kristina spăla baia lui *Herr* Hauser până când o făcea să sclipească de curăţenie. Freca fiecare centimetru, curăţa fiecare colţişor, lustruia fiecare robinet şi fiecare ţeavă. Baia aceasta ajunsese să-i fie atât de familiară, încât o cunoştea şi cu ochii închişi.

Dar nu astăzi. Astăzi se transformase într-un iad străin.

Încăperea era mare şi luminoasă. Un geam înalt, fără perdele, cu sticlă mată în partea de jos, dădea în curticica pătrată din spatele apartamentului. La ceasul acesta al dimineţii, când soarele se afla chiar în dreptul ferestrei, lumina sa puternică inunda baia. Pentru unii, ar fi putut părea o baie de spital. Dar nu şi pentru Kristina, căci pentru ea nimic nu putea fi prea curat, prea steril. Întreaga încăpere era pardosită cu plăci mari de gresie de culoare albastră deschisă, în timp ce pereţii erau îmbrăcaţi în faianţă albă strălucitoare. Îi făcuse de fiecare dată plăcere să cureţe baia lui *Herr* Hauser

pentru că lumina scălda fiecare ungher, iar plăcile de gresie și de faianță își manifestau recunoștința față de sârguința și dezinfectantele Kristinei prin scânteieri vesele.

Pe gresia albastră precum cerul se întindea o pată mare de sânge, în formă de curcubeu. La capătul curcubeului zăcea prăbușit *Herr* Hauser, al cărui trup fusese târât în colțul băii, între vasul de toaletă și perete. Pe suprafața albă, de porțelan, a closetului se prelingeau șiroaie de sânge. Hauser se holba fioros la Kristina, cu gura căscată larg; expresia de pe chipul său ar fi putut fi una de surpriză, dacă sprâncenele nu i-ar fi fost atât de încruntate. În încăpere domnea o liniște de mormânt, cu excepția picăturilor ce se scurgeau de pe robinetul de la cadă, lovindu-se regulat de fundul acesteia, într-o cadență abia perceptibilă. Kristina simți din nou un nod în gât care parcă se zbătea să iasă afară sub forma unui țipăt sau urlet de groază.

Fața lui Hauser era brăzdată de firișoare de sânge vâscos, de un roșu strălucitor. Cineva îi făcuse o incizie, destul de dreaptă, deși pe alocuri zdrențuită, de-a lungul frunții, cu vreo cinci sau șase centimetri deasupra sprâncenelor. Tăietura era adâncă. Până la os. Se întindea circular, de jur-împrejurul craniului, pe deasupra urechilor. Pielea, țesutul și părul de deasupra inciziei fuseseră smulse de pe capul lui Hauser, iar calota craniană, împânzită de vase de sânge, era expusă vederii. Fața sa, scăldată în sânge, și craniul dezgolit aduceau în chip grotesc cu un ou fiert și decojit parțial, așezat într-un păhărel. Cămașa și pantalonii lui Hauser erau și ele scăldate în sânge, iar Kristina observă o a doua tăietură, ce-i cresta gâtul de jur-împrejur. Scăpă spray-ul din mână pe dușumea și se rezemă cu umărul de perete. Dintr-odată simți că o părăsesc puterile și se lăsă să alunece în jos, pe perete, cu obrazul lipit de faianța rece. Prăbușită în colțul băii, lângă ușă, arăta ca imaginea în oglindă a mortului ce fusese clientul ei. Începu să plângă în hohote.

Era atât de mult de lucru. Prea multă mizerie.

9:15 a.m.: Polizeipräsidium, Alsterdorf, Hamburg

Noul sediu al poliției din Hamburg – Polizeipräsidium – era situat la nord de Winterhuder Stadtpark, parcul central al orașului. Lui Jan Fabel nu-i luase niciodată prea mult timp să ajungă, cu mașina, de la apartamentul său din Pöseldorf până în Alsterdorf, dar astăzi era prima sa zi de serviciu după vacanța de patru zile. Trecuseră mai puțin de două zile de când stătea cu

Susanne pe plaja largă și șerpuitoare din List, pe insula Sylt, la Marea Nordului. Doar două zile, care îi păreau lungi cât o viață de om.

Conducând în lumina soarelui, ale cărui raze se furișau printre copacii din Stadtpark, Fabel nu se grăbea deloc să se întoarcă la realitatea vieții sale de zi cu zi, la cârma Departamentului Omucideri. Însă în timp ce asculta știrile la radio, fiecare nouă informație părea să i se strecoare în suflet și să-l înlănțuiască în mrejele ca de plumb ale universului său cotidian, iar amintirea nisipului auriu și a cerului albastru rămânea tot mai mult în urmă.

Fabel prinse finalul unui comunicat de presă referitor la alegerile generale ce urmau să aibă loc cât de curând: coaliția social-democrată, condusă de Angela Merkel, se bucura de un avans substanțial în sondaje. Se părea că decizia hazardată a cancelarului Gerhard Schröder de a solicita alegeri anticipate nu-și atinsese ținta. Crainicul de la radio comenta schimbarea survenită în stilul vestimentar și în înfățișarea doamnei Merkel; se părea că aceasta găsise de cuviință să copieze frizura lui Hillary Clinton. Fabel oftă la auzul modului în care liderii politici se raportau la electorat: avea impresia că oamenii de stat din Germania nu mai erau călăuziți de convingeri ferme sau de năzuințe politice, ci exclusiv de interesele individuale. La fel cum păţiseră englezii și americanii înaintea lor, germanii începeau și ei să pună învelișul mai presus de esență; individul mai presus de principiu.

Conducând prin parcul însorit, atenția lui Fabel fu absorbită de dialogul dintre doi oameni politici de marcă. Hans Schreiber, primarul general social-democrat al Hamburgului, era angajat într-o polemică acerbă cu Bertholdt Müller-Voigt, ministrul mediului – care în trecut fusese membru al Verzilor – Partidului Ecologist. Același Müller-Voigt pe care Fabel și Susanne îl văzuseră în Sylt, în restaurantul lui Lex. Social-democrații făceau parte împreună cu ecologiștii din coaliția aflată la guvernare, iar conducerea politică a landului Hamburg era și ea de culoare mixtă – roșie[8] și verde, însă din dialogul respectiv nu reieșea mai deloc faptul că Müller-Voigt era, într-adevăr, numit de Schreiber în funcția de ministru. Fisurile preelectorale din structurile politice germane începeau să iasă la suprafață. Animozitatea existentă între cei doi interlocutori în ultimele luni era rezultatul unor acuze bine documentate: Müller-Voigt o numise pe Karin, soția lui Schreiber, „Lady Macbeth", făcând aluzie la ambițiile lipsite de scrupule ale acesteia cu privire la cariera soțului ei și în mod special la aspirația ei de a-și vedea soțul cancelar al Germaniei. Fabel îl cunoștea pe Schreiber – chiar mai bine decât

[8] Culoare atribuită, în mod simbolic, partidelor de stânga. (n.tr.).

i-ar fi convenit acestuia – şi ştia că el împărtăşea întrutotul ambiţiile soţiei sale.

Fabel opri la semaforul din parcul Winterhuder. Privi absent la biciclistul îmbrăcat în costum special de ciclism, care traversă prin faţa maşinii, după care îşi întoarse privirea către automobilul din spatele său. La volanul acestuia era o femeie de vreo treizeci de ani, care îi dojenea aspru pe cei doi copii aflaţi pe bancheta din spate, uitându-se la ei în oglinda retrovizoare. Buzele i se mişcau fără întrerupere, însă mânia ei rămânea mută, zăvorâtă în spatele geamurilor închise ale maşinii. Dincolo de automobilul mamei furioase, un lucrător de la spaţii verzi mătura gunoiul de pe aleea ce şerpuia printre arborii falnici până la giganticul Winterhuder Wasserturm[9], cu acoperişul său în formă de cupolă.

Rutina cotidiană a oraşului. Vieţi mărunte, cu griji mărunte legate de lucruri mărunte. Oameni care nu se întâlneau cu moartea în fiecare zi la serviciu.

La radio începură alte ştiri, de data aceasta din Londra, care fusese zguduită recent de o serie de atentate sinucigaşe cu bombă. Urmaşe apoi o nouă serie de atacuri, care eşuaseră însă, în principal din cauza detonatoarelor de slabă calitate. Fabel îşi spuse că Hamburgul era ferit de astfel de nenorociri. Căută să-şi alunge îngrijorarea, gândindu-se că lucrurile acelea se petreceau în altă ţară. Actele de terorism care zguduiseră Germania între anii 1970 şi 1980 erau de domeniul trecutului, încetând aproximativ odată cu căderea Zidului Berlinului. Pe de altă parte, în Germania circula o vorbă: Dacă plouă la Londra, la Hamburg se scoate umbrela. Era un sentiment care lui Fabel, la origini pe jumătate englez, îi făcuse plăcere întotdeauna, căci îi dădea o senzaţie de apartenenţă; astăzi însă nu simţea nicio plăcere. Astăzi nicăieri nu s-ar fi aflat în siguranţă.

Chiar şi în Hamburg, terorismul şi efectele sale se infiltrau perfid în viaţa de zi cu zi a oamenilor. Până şi traseul de la el de acasă, din Pöseldorf, până în centrul Hamburgului se schimbase după cumplitele atentate din SUA de pe 11 septembrie. Consulatul american din Hamburg se afla pe malul râului Alster, iar strada ce mergea de-a lungul râului fusese închisă definitiv după atacuri, aşa că Fabel se văzuse nevoit să renunţe la traseul pe care-l urmase zi de zi, de când se mutase în Pöseldorf.

Se făcu verde la semafor, iar şoferiţa din spatele său apăsă pe claxon, trezindu-l pe Fabel din reverie. O luă din loc, virând în direcţia sediului poliţiei.

---

[9] Winterhuder Wasserturm – Turnul de Apă din Manheim, un reper şi un simbol al oraşului, a fost terminat în 1886 şi, având o înălţime de şaizeci de metri, era la acea vreme una dintre cele mai impresionante edificii. (n.tr.).

În chip ironic, următoarea ştire difuzată la radio se referea la protestele faţă de închiderea Consulatului General al Marii Britanii din Hamburg. Cel mai anglofil oraş din Germania era împietrit de uimire la o astfel de sugestie. Hamburgul se mândrea cu faptul că, după New York, era oraşul cu cele mai multe consulate străine din întreaga lume. Însă „Războiul împotriva terorismului" începea să-şi pună amprenta asupra relaţiilor dintre state. În timp ce oprea maşina în parcarea securizată din faţa Polizeipräsidium, viitorul se profila tot mai sumbru în mintea lui Fabel, întunecându-i şi mai mult starea de spirit de după vacanţă.

•

Sediul poliţiei hamburgheze – Polizeipräsidium – fusese construit în urmă cu mai puţin de cinci ani şi avea încă aerul acela de clădire nouă, asemenea unei haine proaspăt croite, care încă nu se mulează perfect pe trupul noului său posesor. Conceptul arhitectural al edificiului avea la bază simbolul poliţienesc în formă de stea, aşa-numita *Polizei Stern*, ce se regăsea în structura clădirii cu cinci etaje a Polizeipräsidium. Colţurile stelei erau orientate înspre cele patru puncte cardinale, centrul fiind reprezentat de un atrium circular neacoperit.

Departamentul Omucideri – brigada ce se ocupa cu investigarea crimelor în cadrul poliţiei hamburgheze – se afla la etajul al treilea. Când ieşi din lift, Fabel fu salutat de o namilă de bărbat de vârstă mijlocie, cu părul scurt şi ţepos. Sub braţ avea un dosar, iar în mâna cealaltă ţinea o cană de cafea. Expresia gravă de pe chipul său se destinse într-un zâmbet la vederea lui Fabel.

— Bună, *Chef*, cum a fost vacanţa?

— Prea scurtă, Werner, răspunse Fabel şi dădu mâna cu comisarul criminalist de rang superior Werner Meyer.

Werner lucra cu Fabel de foarte multă vreme şi reuşise să se apropie de acesta mai mult ca oricare alt coleg din departament. Fizicul său intimidant contrasta radical cu metodele sale de lucru. Werner era un fel de procesor ambulant al probelor, de o rigurozitate obsesivă, a cărui atenţie la detalii se dovedise a fi un factor decisiv în numeroase cazuri dificile. În acelaşi timp, era cel mai bun prieten al lui Fabel.

— Trebuia să mai stai o zi, spuse Werner. Să-ţi prelungeşti vacanţa peste weekend.

Fabel ridică din umeri.

— Mai am doar câteva zile de concediu, pe care vreau să mi le petrec tot în Sylt, peste două-trei luni. Când va fi ziua fratelui meu. Cei doi bărbaţi o luară pe coridorul lung şi curbat, care urma, ca de altfel toate coridoarele din Polizeipräsidium, linia circulară a atriumului central. Oricum, de-o vreme

încoace lucrurile par să fie prea liniştite, iar asta mă cam îngrijorează. Am senzaţia că suntem în urmă cu ceva major. S-a petrecut ceva în lipsa mea?

— În niciun caz ceva pentru care să fi meritat să te deranjăm în vacanţă, îl linişti Werner. Maria a reuşit să închidă cazul Olgăi X, iar în St. Pauli a avut loc o încăierare soldată cu un omor, dar în afară de asta nu s-a întâmplat mai nimic. Am convocat o şedinţă cu toată echipa, ca să te punem la curent.

Membrii echipei se adunară în sala principală de şedinţe a Departamentului Omucideri, cu puţin timp înainte de prânz. Werner şi Fabel erau însoţiţi de comisarul criminalist de rang superior Maria Klee, o femeie înaltă şi elegantă, de vreo treizeci de ani. După înfăţişarea sa, n-ai fi zis că e ofiţer de poliţie. Părul blond se vedea de la distanţă că fusese coafat de un profesionist, iar costumul gri, sobru, combinat cu o bluză crem, elegantă, o făcea să semene mai mult cu o avocată a unei mari companii. La fel ca Werner Meyer, Maria era adjuncta lui Fabel. În decursul ultimului an şi jumătate, relaţia dintre Werner şi Maria începuse să se sudeze, dar asta numai după ce echipa fusese pe punctul s-o piardă, într-o operaţiune în care un alt coleg de-ai lor îşi pierduse viaţa.

În sală se aflau deja doi ofiţeri mai tineri când Fabel îşi făcu apariţia. Comisarii criminalişti Anna Wolff şi Henk Hermann erau amândoi protejaţii lui Fabel. Îi alesese, pe fiecare din ei în parte, pentru stilul şi atitudinea lor diferită. Asta era strategia lui Fabel, să pună la un loc oameni cu însuşiri dintre cele mai diferite: acolo unde alţii se aşteptau la conflict şi dezbinare, Fabel vedea şansa de a echilibra anumite aptitudini complementare. Anna şi Henk erau încă în stadiul în care căutau să ajungă la echilibrul respectiv; fostul partener al Annei, Paul Lindemann, era poliţistul care fusese împuşcat. Mai mult decât atât, acesta murise ca s-o salveze pe ea.

Anna Wolff arăta şi mai puţin a poliţistă decât Maria Klee, deşi nu semăna cu aceasta nici cât negru sub unghie. Arăta mult mai tânără de cei douăzeci şi opt de ani ai săi şi de obicei se îmbrăca în blugi şi o jachetă de piele. Faţa atrăgătoare îi era încadrată de un păr negru, tuns scurt şi ţepos, iar ochii mari, închişi la culoare şi-i punea în evidenţă cu ajutorul rimelului, în timp ce gura cu buze pline îi era rujată cu roşu aprins. Era mult mai uşor să ţi-o imaginezi lucrând într-un salon de coafură decât ca detectiv în Departamentul Omucideri. Dar Anna Wolff era o femeie puternică. Provenea dintr-o familie de supravieţuitori ai Holocaustului şi servise în armata israeliană înainte de a reveni în Hamburg, oraşul ei natal. De fapt, probabil Anna era cea mai dură membră a echipei lui Fabel: inteligentă, extrem de hotărâtă, dar teribil de impulsivă.

Henk Hermann, partenerul Annei, era exact la polul opus. Un bărbat înalt şi pletos, afişând în permanenţă o expresie gravă pe chipul palid. Dacă Anna

n-avea câtuşi de puţin alură de poliţist, ei bine, Henk avea alura perfectă. La fel arăta şi Paul Lindemann, iar Fabel ştia că, la început, asemănarea fizică dintre Henk şi răposatul lui predecesor îi luase prin surprindere pe membrii echipei sale.

Fabel aruncă o privire în jurul mesei. Îl uimea de fiecare dată să observe cât de diferiţi erau membrii acestui grup eterogen. O familie neverosimilă. Indivizi atât de deosebiţi între ei, care îşi aleseseră, din varii motive, această profesie aparte şi care se treziseră într-o dependenţă nerostită unul de celălalt.

Werner îi expuse cazul la care lucrau în momentul de faţă. Cât timp Fabel fusese în vacanţă, se petrecuse o singură crimă: o încăierare ce avusese loc într-o seară de sâmbătă, pe fondul consumului de alcool, în faţa unui club de noapte din St. Pauli, se soldase cu moartea unei persoane. Victima, un tânăr în vârstă de douăzeci şi unu de ani, sângerase în stradă până-şi dăduse ultima suflare. Mai departe Werner le dădu cuvântul Annei Wolff şi lui Henk Hermann, care făcură un rezumat al investigaţiilor efectuate şi al rezultatelor obţinute până în prezent. Un caz cât se poate de simplu, de clar: un moment de furie iraţională, cauzat de regulă de consumul de alcool, soldat cu pierderea unei vieţi şi distrugerea altor câteva.

— Altceva mai avem? întrebă Fabel.

— Doar de cârpit ultimele petice în cazul Olgăi X. Maria dădu înapoi câteva pagini din carneţelul său.

Olga X nu doar că n-avea nume de familie, dar erau mici şanse şi ca prenumele Olga să fi fost cel real. Însă echipa simţise nevoia să-i dea o identitate. Nu se ştia cu precizie de unde venea Olga, dar era sigur că de undeva din Europa de Est. De meserie prostituată, fusese bătută şi strangulată de un client: un agent de asigurări gras şi chel, în vârstă de treizeci şi nouă de ani. Thomas Wiesehan locuia în Heimfeld, era căsătorit, avea trei copii şi nu avea antecedente penale.

Möller, medicul legist, estimase că vârsta Olgăi era de aproximativ optsprezece – douăzeci de ani.

Fabel rămase descumpănit.

— Dar Werner mi-a spus că povestea Olgăi e un caz încheiat, Maria. Avem o recunoaştere deplină a faptei şi probe criminalistice incontestabile care o confirmă. De ce spui că mai trebuie „cârpite nişte petice”?

— Păi, nu mă refer la crima propriu-zisă. Nu ştiu de ce, dar am senzaţia că aici e vorba de ceva mult mai amplu, ce implică traficul de persoane. Nişte fete amărâte venite din Rusia sau mai ştiu eu de unde, ce ajung să se prostitueze în urma promisiunii unei slujbe şi a unei vieţi mai bune în Occident. Olga devenise o victimă a sclaviei înainte să fie ucisă. Wiesehan a

fost cel care a omorât-o, de acord… dar vina e şi a şefului de bandă care a obligat-o să se prostitueze, condamnând-o în felul ăsta la moarte.

Fabel o studie pe Maria cu atenţie. Aceasta îi întâmpină privirea cu ochii ei cenuşii, în care nu puteai citi ce simte. Ei nu-i stătea în fire să se implice atât de tare într-un caz; Annei, da; chiar şi lui Fabel. Dar nu Mariei. Eficienţa ei în munca de detectiv fusese dată mereu de faptul că îşi păstra controlul şi detaşarea faţă de cazurile investigate.

— Înţeleg ce simţi, oftă Fabel. Vorbesc serios. Dar asta nu e treaba noastră. Noi am avut de soluţionat o crimă şi am soluţionat-o. Nu spun că n-o să mai facem nimic în continuare. O să transmitem toate informaţiile pe care le deţinem la departamentul abilitat, precum şi la Biroul Federal de Investigaţii.

Fabel se referea la Secţia Şase Criminalistică, recent reorganizată, din cadrul poliţiei hamburgheze, în care lucrau nouăzeci de ofiţeri cu experienţă; aşa-numitul Birou Superior, ce fusese anume înfiinţat pentru investigarea crimei organizate.

Maria ridică din umeri. Ochii ei cenuşii nu trădau niciun sentiment.

— Bine, *Chef*.

— Altceva? întrebă Fabel.

Telefonul începu să sune înainte să primească vreun răspuns. Werner ridică receptorul şi, mormăind a încuviinţare, îşi notă ceva într-un carneţel.

— La ţanc, spuse el, punând receptorul în furcă. Pe un şantier arheologic din Speicherstadt a fost descoperit un cadavru.

— Vechi?

— Încă nu i-au stabilit vechimea, dar Holger Brauner şi echipa lui sunt pe drum într-acolo.

Era vorba de şeful echipei de medici legişti.

— Cui să-i dau cazul ăsta, *Chef*?

Fabel îşi întinse mâna peste masă.

— Dă-mi-l mie. Voi aţi avut destulă bătaie de cap cu încăierarea de la club. Fabel luă carneţelul şi-şi notă informaţiile în agenda sa. Apoi se ridică şi-şi luă haina de pe spătarul scaunului. Unde mai pui că mi-ar prinde bine să ies un pic la aer.

Ora amiezii: cartierul Schanzenviertel, Hamburg

Kristina ştiu instinctiv că se afla din nou faţă în faţă cu Haosul. Doar trăise cu el atâţia ani de zile. O adusese în pragul nebuniei, până când îl scosese cu

forţa din viaţa ei: operaţiunea de extirpare fusese la fel de traumatizantă şi de dureroasă ca şi când ar fi fost vorba de tăierea propriilor ei mădulare.

Şi iată că acum Haosul năvălea, cu răgete de furie, asupra ei. Zidul înalt pe care îl ridicase în timp se fisurase şi un torent năprasnic se năpustea spre ea, în tăcere, aşteptând s-o izbească din clipa în care intrase în apartamentul lui *Herr* Hauser. În momentul acela îşi dădu seama că o aştepta cea mai cruntă bătălie din viaţa ei: trebuia să înfrunte din nou Haosul şi să-l învingă.

Era ora amiezii. Făcuse curăţenie în baie toată dimineaţa. Din nou, plăcile de porţelan străluceau reci şi sterile; îşi recăpătaseră sclipirea obişnuită. *Herr* Hauser şedea acum în cadă. Kristina se războise cu Haosul printr-o muncă metodică, meticuloasă. Refuzase să se lase copleşită de groază şi-şi făcuse o strategie de restaurare a ordinii în baie.

Începuse prin a sălta în cadă trupul lui Hauser, ca să restrângă murdăria la o singură zonă. În timp ce se căznea să mute cadavrul, craniul dezgolit, rece şi lipicios din cauza sângelui şi a fâşiilor de ţesut rămase îi atinsese obrazul. Kristina dădu fuga la closet şi vomă; avu nevoie de câteva clipe ca să-şi revină, după care se apucă din nou de treabă. Îl dezbrăcă pe *Herr* Hauser şi vârî hainele îmbibate în sânge într-un sac de plastic. Apoi luă duşul şi spălă cu mâna sângele scurs de pe trupul acestuia. Îi trase pe cap alt sac de plastic, legându-l strâns în jurul gâtului şi al umerilor cu o bandă adezivă pe care o găsise într-un sertar din apartament. Apoi desprinse cu atenţie perdeaua de la duş şi înveli cu ea trupul lui Hauser, legând din nou cu bandă adezivă „coletul" improvizat.

După toate aceste manevre, Kristina se văzu încă o dată nevoită să ridice cadavrul. Scoase trupul lui Hauser din cadă şi-l aşeză pe duşumeaua strălucind de curăţenie, după care se apucă să spele cada. *Herr* Hauser insistase mereu să folosească soluţii ecologice: oţet pentru curăţarea vasului de toaletă şi alte lucruri de genul acesta. Asta îngreuna mult munca Kristinei, dar ea nu se plânsese niciodată. Îi plăcea să frece, să lustruiască şi să dea cu peria. Însă de data asta era prea mult. Folosi clor pentru albirea căzii, a closetului şi a chiuvetei şi curăţă gresia şi faianţa cu un lichid dezinfectant. Apoi pulverizã pe toate suprafeţele o soluţie antibacteriană.

Acum isprăvise. Nu reuşise să învingă Haosul, ştia asta, ci doar îi deviase traseul. Zăbovise în baie toată dimineaţa, ceea ce însemna că-l lăsase pe dinafară pe un alt client, care era programat vinerea înainte de prânz. Dacă ar fi fost doar să întârzie la clientul cu pricina n-ar fi fost o catastrofă, dar ea nici măcar nu se prezentase acolo. Iar asta putea să aibă un efect în lanţ asupra întregii zile, precum şi asupra zilei următoare şi mai apoi asupra întregii săptămâni de lucru. Toată încrederea şi bunul renume pe care le câştigase în atâţia ani aveau să fie nimicite în doar câteva ore. Telefonul ei

mobil începu să sune imediat după ce se făcu ora la care ar fi trebuit să fie la următoarea programare, iar din clipa aceea Kristina fu nevoită să şi-l închidă, ca să se poată concentra asupra sarcinii prezente.

Kristina cercetă baia din priviri. Cel puţin ordinea fusese restaurată. În afară de cadavrul lui *Herr* Hauser care zăcea dezordonat pe duşumea, lângă cadă, înfăşurat riguros în plastic, baia arăta mai curată ca niciodată.

Se rezemă cu spatele de perete, cu cârpa de curăţat în mâna pe care-şi trăsese o mănuşă de cauciuc, şi îşi îngădui un mic zâmbet de satisfacţie. În clipa aceea observă pe cineva stând în spatele ei, în uşa băii. Se întoarse brusc şi scoase un ţipăt. La fel şi individul respectiv. Un bărbat tânăr, înalt şi subţire, cu părul închis la culoare şi trăsăturile delicate o privea ţintă pe Kristina, cu ochii albaştri măriţi de uimire. Abia atunci păru să observe mumia de lângă cadă, înfăşurată în perdeaua de la duş. Chipul îi deveni livid şi, cu un strigăt de spaimă, se răsuci pe călcâie şi o rupse la fugă pe coridor.

Kristina privi absentă în urma lui, pe coridorul acum pustiu, după care îşi întoarse privirea în baie.

Acolo era un ungher pe care probabil îl trecuse cu vederea.

Ora amiezii: situl HafenCity, lângă Speicherstadt, Hamburg

Dacă ar fi fost să aleagă o zonă anume care să definească cel mai bine oraşul Hamburg, Fabel ar fi ales în mod negreşit Speicherstadt.

Străbătând bulevardul Mattenwiete şi traversând podul Holzbrücke peste Elba, orizontul se deschise înaintea sa, iar acoperişurile şi frontoanele sofisticate ale Speicherstadtului îi apărură în faţa ochilor, străpungând cerul mătăsos, de un albastru neîntinat.

Speicherstadt înseamnă „Oraşul-Antrepozit", şi denumirea aceasta îl descrie întocmai. Depozitele impunătoare, bogat ornamentate, din cărămidă roşie sunt dispuse în şiruri paralele, la malul apei, coabitând cu canalele navigabile şi străduţele pietruite. Aceste frumoase construcţii datând din secolul al nouăsprezecelea au fost plămânii prin care comerţul hamburghez şi-a inhalat oxigenul vital.

Pentru Fabel, arhitectura Speicherstadtului întruchipa însăşi esenţa oraşului său de adopţie. Era un stil bogat ornamentat şi pretenţios, dar în acelaşi timp practic şi inspirând sobrietate. Acesta era modul în care cel mai prosper oraş al Germaniei şi locuitorii săi îşi etalau bogăţia şi succesul: pe faţă, dar în limitele bunei-cuviinţe. Speicherstadt era, totodată, un simbol al independenţei Hamburgului şi al statutului său aparte, de oraş de sine

stătător înăuntrul Germaniei. O independenţă care, de-a lungul istoriei Hamburgului, fusese de multe ori în pericol. Statuile celor două zeiţe, Hammonia şi Europa, ce personificau una Hamburgul, iar cealaltă continentul cu acelaşi nume, străjuiau de-o parte şi de alta intrarea pe podul Brooksbrücke, privind la Fabel, care tocmai intra în Speicherstadt.

Până nu demult, Speicherstadt fusese cea mai mare zonă de depozite din lume, cu puncte vamale postate la fiecare intrare. Fabel trecu pe lângă vechiul birou vamal, care între timp fusese transformat în cafenea, şi încă una foarte la modă. Peste drum de cafenea, de cealaltă parte a străzii pietruite purtând numele de Kehrwieder Brook, cel mai vechi depozit din Speicherstadt îşi aflase şi el o nouă menire: o grămadă de turişti şi localnici stăteau la coadă pentru a intra în „Donjonul Hamburg", o idee împrumutată de la britanici, ca multe altele. Fabel nu putea să înţeleagă dorinţa oamenilor de a experimenta frica, teroarea autoindusă; el unul era sătul până peste cap de astfel de lucruri, pe care le trăise din plin.

Fabel viră la stânga pe Kehrwieder Brook, după care o luă pe Kibbelsteg, strada care tăia Speicherstadtul de-a curmezişul, ca o linie dreaptă şi neîntreruptă; de-o parte şi de cealaltă se înălţau uriaşele depozite de cărămidă, cu faţadele lor împodobite şi acoperişurile din bronz coclit, sclipind roşiatic în văpaia soarelui de după-amiază. Aici se derulau şi în prezent tot soiul de tranzacţii comerciale. Podurile rulante montate pe acoperişul depozitelor ridicau mormane imense de covoare orientale şi, când trecu pe lângă Kaffeerösterei, aerul cald se umplu de mirosul tipic Speicherstadtului – o aromă intensă şi inconfundabilă, ce se revărsa din cuptoarele unde se prăjeau boabele de cafea, pregătindu-le de depozitare.

Fabel conduse mai departe şi, în cele din urmă, secolul al nouăsprezecelea capitulă în faţa celui de-al douăzeci şi unulea, în momentul când pătrunse în pădurea de macarale gigantice, aflate în continuă mişcare, care împânzeau cel mai mare şantier de construcţii din toată Germania – renumitul HafenCity[10], din Hamburg.

Hamburgul a fost mereu un oraş al oportuniştilor, fie ei comercianţi sau antreprenori. Independenţa de-a dreptul sălbatică a acestui oraş s-a bazat tocmai pe abilitatea sa de a privi dincolo de orizontul imediat şi de a se conecta cu restul civilizaţiilor de pe glob. În Evul Mediu, oamenii politici ai Hamburgului au fost întotdeauna negustori, adică oameni de afaceri. Şi

[10] HafenCity – un proiect de urbanizare a vechii zone de depozite din Hamburg, prin care se urmăreşte înlocuirea acestora cu birouri, hoteluri, magazine, clădiri oficiale şi locuinţe. Este cel mai de anvergură proiect de reconstrucţie din întreaga Europă, din punctul de vedere al suprafeţei alocate, de 2,2 kilometri pătraţi. (n.tr.).

întotdeauna au pus comerţul mai presus de politică. Ei bine, la fel e şi în prezent.

HafenCity era o idee măreaţă, aşa cum fusese şi Speicherstadtul la vremea sa. O viziune îndrăzneaţă, ce se preconiza să fie finalizată în aproape douăzeci de ani. Rând pe rând, noile temple închinate comerţului, gigantice edificii de sticlă şi oţel, degajând o energie proaspătă şi viguroasă, îşi făceau apariţia, înghesuite una-ntr-alta, în locul vechilor şi falnicelor depozite din cărămidă roşie ale Speicherstadtului. Două viziuni, zămislite în veacuri diferite, se contopeau acum în vâltoarea aceleiaşi ambiţii: aceea de a transforma Hamburgul în cel mai mare port comercial al Europei. Construirea HafenCity-ului avea loc potrivit etapelor prestabilite. Clădirile amplasate pe acelaşi şir aveau să fie ridicate simultan, reunind sub acoperişurile lor apartamente de lux şi birouri modeme, ultrafinisate, demne de era electronică; odată terminat un şir, se trecea la următorul. Şi, cu toate că în măruntaiele fiecărei noi clădiri erau implantate reţele de internet de mare viteză, mirosul boabelor de cafea prăjite continua să plutească în aer, ca pentru a-i reaminti cutezătorului secol douăzeci şi unu că vechiul Speicherstadt făcea încă parte din viaţa oraşului.

Hamburgul a ales să-şi împărtăşească viziunea sa pentru viitor, aşa că pe malul Elbei a fost construită o platformă de observaţie, înaltă de treisprezece metri, semănând cu o punte de comandă, pe a cărei balustradă de culoarea teracotei era inscripţionat numele locului în limba engleză: *HafenCity VIEWPOINT*. Platforma cu pricina le oferea vizitatorilor o privelişte panoramică asupra viitorului. Într-o direcţie, pe vechiul chei, se zărea noua clădire a Operei, cu acoperişul său ultramodern, arcuit ca un talaz sau ca o pânză uriaşă de corabie ce se unduieşte în bătaia vântului. În cealaltă direcţie, privirea spectatorului zbura pe deasupra noii şi extravagantei aerogări, poposind apoi asupra podurilor arcuite de oţel care leagă Hamburgul de Harburg, după ce au încălecat Elba chiar în locul unde aceasta face un cot, schimbându-şi traseul de până atunci. De jur-împrejurul turnului de observaţie, pământul fusese curăţat şi nivelat, iar acum zăcea gol-goluţ, aşteptându-şi noile veşminte.

Fabel îşi lăsă maşina în parcarea improvizată, la vreo două sute de metri distanţă de platformă. Doi reprezentanţi în uniformă ai poliţiei hamburgheze erau deja la faţa locului şi împrejmuiseră zona, aşa cum se obişnuia. În cazul de faţă însă, eforturile lor păreau fără rost: arheologia este o ştiinţă care seamănă mult cu munca celor de la criminalistică, în privinţa metodologiei. Situl fusese deja încercuit şi împărţit în patru cadrane. În timp ce se îndrepta spre situl arheologic, Fabel zări figura familiară a lui Holger Brauner, şeful echipei de criminalişti. Brauner era îmbrăcat în salopeta albă

de lucru, iar peste încălțăminte își trăsese galoșii albaștri de protecție, însă nu avea gluga pe cap și nu purta mască. Era angajat într-o discuție cu un tânăr mai înalt, cu părul lung și negru, prins într-o coadă de cal. Tricoul de un verde-deschis și pantalonii tip cargo, puțin mai închiși la culoare, atârnau lejer pe silueta sa uscățivă. La apropierea lui Fabel, amândoi se întoarseră înspre el.

— Jan…, i se adresă Holger Brauner. Fă cunoștință cu *Herr* doctor Severts, de la Catedra de Arheologie din cadrul Universității Hamburg. Dumnealui coordonează lucrările șantierului. Doctore Severts, acesta este comisarul-șef Fabel, de la Omucideri.

Fabel dădu mâna cu Severts. Palma acestuia era aspră și bătătorită, de parcă țărâna cu care lucra i se impregnase în piele. Se potrivea cu culoarea hainelor sale, completând senzația că Severts era una cu pământul și cu nisipul de care era nedespărțit.

— Eu și *Herr* doctor discutam despre faptul că profesiile noastre sunt foarte asemănătoare. De fapt, chiar îi explicam că asistentul meu, Frank Grueber, ar fi fost mai potrivit pentru cazul acesta. El a făcut Arheologia înainte de a veni la noi, la Criminalistică.

— Grueber? întrebă Fabel. Habar n-aveam că a fost arheolog.

Frank Grueber se alăturase echipei lui Brauner abia de vreun an, dar Fabel înțelegea de ce acesta îl făcuse deja asistentul său: Grueber dădea dovadă de aceeași competență la locul crimei, fiind capabil să descifreze atât detaliile, cât și contextul general. Acum i se părea firesc faptul că Grueber optase mai întâi pentru profesia de arheolog: deslușirea secretelor unui sit arheologic reclama același tip de inteligență ca în cazul locului unei crime. Fabel își aduse aminte că îl întrebase odată pe Grueber de ce și-a ales profesia de criminalist. „Din cauza obligației pe care o avem față de cei morți" fusese răspunsul acestuia. Un răspuns care îl impresionase pe Fabel și care se potrivea la fel de bine profesiei de arheolog.

— O pierdere pentru arheologie și un câștig pentru criminalistică, spuse Brauner. Sunt norocos să-l am în echipa mea. Știi, Frank mai desfășoară colateral o muncă foarte interesantă. Se ocupă cu reconstrucția facială, pornind de la rămășițele de schelet descoperite de arheologi. O grămadă de universități îi trimit cranii pe care să le refacă. Mereu m-am gândit că s-ar putea ca, într-o bună zi, lucrul ăsta să se dovedească util pentru identificarea rămășițelor necunoscute… cine știe, poate chiar azi e ziua aceea…

— Mă tem că nu, replică Severts. Victima de azi are față… Pe-aici, *Herr* comisar-șef. Arheologul așteptă până când Fabel își puse galoșii de protecție pe care i-i dăduse Brauner, după care îl conduse de-a curmezișul șantierului arheologic. Într-un colț, solul fusese adânc excavat, pe mai multe etaje largi.

Am profitat de faptul că zona aceasta a fost curăţată cu desăvârşire ca să săpăm puţin, în căutarea unor aşezăminte medievale timpurii. Aici era o zonă mlăştinoasă, care la un moment dat a fost complet inundată, dar a reprezentat întotdeauna un port natural şi un punct de trecere…

Brauner îl întrerupse:

— Comisarul-şef Fabel a studiat istoria europeană medievală.

Evident, gândul că un poliţist de la Omucideri putea să deţină o diplomă universitară îl şocă pe Severts, care se opri pentru o clipă şi-i aruncă lui Fabel o privire apreciativă. Arheologul avea o faţă lungă şi slabă. În clipa următoare, gura i se lărgi într-un zâmbet.

— Serios? Grozav.

Apoi porni mai departe, conducându-i pe Fabel şi pe Brauner spre colţul şantierului. Acolo fură nevoiţi să coboare două etaje, pe o platformă de aproximativ cinci metri pătraţi. Fiecare etaj era drept şi uniform nivelat, iar Fabel observă că putea să vadă afară din groapă, peste nivelul de la suprafaţa solului. Nu-şi putea imagina de câtă răbdare era nevoie pentru o astfel de muncă; zâmbi în sinea sa când se gândi la Werner.

Solul de sub ei era stratificat, la fel ca pereţii laterali din jurul lor: un amestec ciudat de nisip deschis la culoare, pământ negru, uscat şi un soi de silicat sclipitor, cu granulaţie mare, ce strălucea în lumina soarelui. Din loc în loc se zăreau fragmente ce păreau a fi dintr-un material aspru, gen sac, pentru ca mai încolo, înspre marginile zonei respective, solul să devină tot mai plin de pietre şi moloz. Într-unul dintre colţurile excavaţiei se zărea jumătatea superioară a cadavrului unui bărbat. Stătea întins pe-o parte, cu spatele la ei, însă înclinaţia uşoară a trupului făcea ca partea inferioară a acestuia să rămână îngropată. Îţi dădea impresia că e un om întins în pat.

— L-am găsit azi-dimineaţă devreme, explică Severts. Oamenii mei preferă să înceapă lucrul cât mai devreme… aşa că ajung aici înaintea orei de vârf.

— Cine l-a descoperit? întrebă Fabel.

— Franz Brandt, un student masterand care lucrează cu noi. După ce l-am dezgropat suficient cât să ne dăm seama că nu e vorba de un cadavru străvechi, ne-am oprit şi am anunţat poliţia. Am fotografiat şi am consemnat fiecare etapă a dezgropării.

Fabel şi Brauner se duseră mai aproape de cadavru. Cu siguranţă nu data din vremuri străvechi. Bărbatul purta un sacou din mătase albastră, de proastă calitate. Se învârtiră în jurul lui până când putură să-i vadă faţa. Era slabă, palidă şi schimonosită, brăzdată de şuviţe roase de păr blond. Ochii închişi îi erau adânciţi în orbite şi gâtul sfrijit părea prea subţire pentru gulerul încă alb al cămăşii. Pielea bărbatului arăta ca pergamentul, iar

maxilarul ascuţit era întunecat la culoare, din cauza bărbii nerase. Din cauza faptului că bărbatul era atât de slab, stabilirea vârstei sale ridica mari dificultăţi, însă chipul şi barba nerasă sugerau că era vorba despre o persoană destul de tânără. Buzele îi erau uşor întredeschise, de parcă ar fi vrut să zică ceva, şi unul dintre pumni îi era încleştat, ca şi când ar fi vrut să apuce un obiect nevăzut. În orice caz, nevăzut de fiinţele vii.

— Nu cred că stă de mult timp aici, spuse Fabel, lăsându-se pe vine. Din câte văd eu, nu se află într-o stare de descompunere avansată. Însă e cel mai ciudat cadavru pe care mi-a fost dat să-l văd în ultima vreme. Arată de parcă ar fi murit de foame. Se ridică în picioare şi privi în jurul lui, pe şantier, cu o expresie descumpănită. A fost nevoie de nişte eforturi colosale pentru a-l îngropa atât de adânc. Şi de foarte mult timp. Nu înţeleg cum au putut face asta fără să observe nimeni, chiar noaptea.

— Păi nici n-avea ce să observe, replică Severts. Nu era niciun semn că pământul din jurul său ar fi fost răscolit.

Brauner se aplecă deasupra cadavrului. Îi atinse faţa cu degetele învelite în mănuşile de cauciuc, dar apoi, oftând frustrat, îşi scoase o mănuşă şi atinse pielea pergamentoasă cu mâna goală. Zâmbi sumbru şi se întoarse spre Severts, care încuviinţă din cap, cu subînţeles.

— N-a murit de foame, Jan, îl lămuri Brauner. Absenţa umidităţii şi a aerului l-au făcut să arate în felul acesta. E deshidratat. Complet. O mumie.

— Poftim? Fabel se lăsă din nou pe vine, lângă bărbatul mort. Dar arată ca un cadavru normal. Eu credeam că mumiile au pielea închisă la culoare, tare şi scorţoasă.

— Doar cele descoperite în mlaştini sau în medii mocirloase.

Un tânăr înalt şi deşirat, cu părul roşcat prins într-o coadă de cal, se apropie de ei.

— Iată-l pe Franz Brandt, îi informă Severts. După cum v-am spus, Franz e cel care a descoperit cadavrul.

Fabel se ridică şi dădu mâna cu tânărul roşcovan.

— Când l-am zărit, am bănuit de la bun început că a fost mumificat. Brandt îşi continuă explicaţiile. Doctorul Severts, aici de faţă, este specialist în acest domeniu şi mărturisesc că şi pe mine mă interesează mumiile. Cadavrele îngropate în terenuri mlăştinoase, la care vă referiţi, trec printr-un cu totul alt proces: acizii şi taninul ce se găsesc în mlaştinile de turbă înnegresc pielea cadavrelor cu care vin în contact. Acestea realmente se transformă în nişte carcase de piele: uneori nu mai rămâne din ele decât învelişul, în timp ce organele interne şi chiar şi oasele se dezintegrează complet. Dădu din cap în direcţia cadavrului. Tipul ăsta are înfăţişarea unei mumii din deşert. Aspectul descarnat, precum şi textura pergamentoasă a

pielii… a fost supus deshidratării la scurt timp după moarte, într-un mediu lipsit de oxigen.

— Şi, în ciuda aparenţelor, n-a murit recent. Pe de altă parte însă, după cum arată hainele sale, nu vine din Evul Mediu. Severts făcu un gest cu mâna, indicând zona excavată în care se aflau. Probele din imediata vecinătate a cadavrului mi-au furnizat câteva indicii referitoare la ceea ce s-a întâmplat. Datele geofizice şi informaţiile pe care le deţinem cu privire la sit sugerează faptul că locul acesta în care ne aflăm a fost, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, un debarcader.

Brauner studie cu atenţie stratul de pământ presărat cu mici fragmente sclipitoare. Luă un astfel de fragment şi-l învârti între degete, nedumerit.

— Sticlă?

Severts dădu din cap aprobator.

— A fost nisip la origine. Practic tot ce vedeţi aici e nisip. Atâta doar că o parte din el s-a amestecat cu cenuşă neagră, iar la exterior a fost supus unei temperaturi atât de intense, încât s-a transformat în cristale de sticlă brută.

Fabel încuviinţă, cu o privire încruntată.

— Să fie vorba de bombardamentele britanice din 1943?

— Eu, unul, aşa aş zice, confirmă Severts. Ipoteza s-ar potrivi cu ceea ce ştim despre acest loc. Precum şi cu forma de mumificare pe care o avem în faţa ochilor, foarte probabil rezultată în urma temperaturilor ridicate generate de un bombardament. După părerea mea, individul s-o fi adăpostit într-un refugiu antiaerian improvizat din saci cu nisip, undeva în zona debarcaderului. Probabil că-n apropiere o fi fost vreo explozie, iar incendiul produs l-a ars şi l-a îngropat pe loc.

Fabel nu-şi putea desprinde privirea de la cadavrul mumificat. Operaţiunea Gomora[11]. Opt mii trei sute patruzeci şi patru de tone de proiectile incendiare şi materiale explozive fuseseră lansate asupra Hamburgului de către britanici în timpul nopţii şi de către americani în timpul zilei. În unele zone ale oraşului, temperatura aerului depăşise o mie de grade. În jur de patruzeci şi cinci de mii de locuitori ai Hamburgului muriseră arşi sau din pricina căldurii intense. Privi la faţa suptă a cadavrului, cu osatura extrem de reliefată din cauza deshidratării excesive a ţesuturilor de sub piele. Brusc îşi dădu seama că greşise. Bineînţeles că mai văzuse cadavre de genul acesta în vechile fotografii alb-negru din Hamburg şi din Dresda. Multe trupuri fuseseră mumificate, fără să fie îngropate mai

[11] Operaţiunea Gomora – numele de cod al unei operaţiuni militare întreprinse de către forţele aeriene aliate (SUA, Marea Britanie, Canada), de bombardare a oraşului german Hamburg. Operaţiunea s-a desfăşurat timp de o săptămână şi a dus la moartea a aproximativ 50.000 de civili şi la distrugerea aproape în întregime a oraşului. (n.tr.).

apoi: se uscaseră instantaneu, sub efectul temperaturilor uriaşe ce transformaseră străzile lipsite de oxigen şi adăposturile antiaeriene în adevărate cuptoare. Însă nu mai văzuse niciodată un astfel de cadavru în carne şi oase – de fapt, în piele şi oase.

— Greu de crezut că omul acesta e mort de mai bine de şaizeci de ani, spuse el într-un târziu.

Brauner zâmbi forţat şi-l bătu uşor pe umăr cu palma.

— E pură biologie, Jan. Descompunerea presupune acţiunea unor bacterii, iar bacteriile au nevoie de oxigen. Fără oxigen, adio bacterii, deci adio descompunere. Când o să-l dezgropăm de tot, o să constatăm probabil un grad limitat de descompunere la nivelul toracelui. În intestinele noastre se găsesc bacterii, iar atunci când murim ăsta e primul loc unde încep să acţioneze. Oricum, o să examinez amănunţit tot cadavrul, după care o să-l predau Institutului de Medicină Legală din Eppendorf, pentru autopsia generală. Poate vom putea confirma cauza morţii, care pariez pe tot salariul meu pe un an că e asfixierea. Şi atunci vom putea stabili şi vârsta aproximativă a cadavrului.

— În regulă, spuse Fabel. Apoi se întoarse spre Severts şi studentul acestuia, Brandt. Nu cred că e nevoie să interzicem accesul pe şantier, cu excepţia acestei zone. Dar dacă găsiţi ceva ce vi se pare că are vreo legătură cu cadavrul de-aici, vă rog să mă anunţaţi.

Zicând acestea, îi înmână lui Severts cartea sa de vizită.

— Aşa vom face, îl asigură Severts. Făcu un gest în direcţia cadavrului, care părea că stă dinadins cu spatele la ei, ca şi când ar fi încercat să-şi continue somnul întrerupt în chip nepoliticos. Până la urmă, se pare că n-a fost victima unei crime.

Fabel ridică din umeri.

— Asta depinde din ce punct de vedere priveşti.

1:50 p.m.: cartierul Schanzenviertel, Hamburg

Fabel primise vestea în timp ce se întorcea la Polizeipräsidium. Werner îl sunase pentru a-i spune că el şi Maria se aflau în cartierul Schanzenviertel. Un criminal fusese prins asupra faptei, în timp ce curăţa locul crimei şi era pe punctul de a scăpa de cadavru.

Era evident că Werner avea situaţia sub control, dar Fabel simţea nevoia să participe la o anchetă „pe viu” după cazul din dimineaţa aceasta, care era

vechi de şaizeci de ani şi nici măcar nu era vorba de o crimă. Îi spuse lui Werner că merge direct la adresa pe care acesta i-o dăduse.

— Dacă tot veni vorba, Jan, adăugă Werner, află că victima e un personaj oarecum celebru… Hans-Joachim Hauser.

Fabel recunoscu numele numaidecât. Hauser fusese un membru destul de proeminent al extremiştilor de stânga în anii 1970; astăzi era un adept vocal al mişcării ecologiste, mereu dornic să se afle în lumina reflectoarelor.

— Doamne… e ciudat…, mormăi Fabel, mai mult pentru sine decât pentru Werner.

— Ce e ciudat?

— Mă gândesc la sincronizarea evenimentelor. Ştii la ce mă refer, când un lucru la care nu te aşteptai să se întâmple îţi răsare în faţă de mai multe ori într-un interval scurt de timp. Azi, când eram în drum spre sediu, l-am auzit la radio pe Bertholdt Müller-Voigt. Ministrul mediului, ştii tu. Era într-o dispută aprigă cu Schreiber, şeful său. Cu două-trei seri în urmă eu şi Susanne l-am văzut în restaurantul fratelui meu. Dacă îmi amintesc bine, Müller-Voigt şi Hauser formau un cuplu nedespărţit în anii 1970 şi 1980. Fabel făcu o pauză, după care adăugă trist: Exact de asta aveam nevoie. De asasinarea unei persoane publice. Presa încă nu s-a sesizat?

— Nu, răspunse Werner. Să nu uităm că, în ciuda eforturilor sale, şi spre deosebire de fârtatul său, Muller-Voigt, steaua lui Hauser a apus demult.

Fabel oftă.

— O să renască acum…

•

Cartierul Schanzenviertel deborda de energie şi exuberanţă. Era o parte a Hamburgului care asemenea multor alte zone din oraş trecea prin schimbări majore. Acesta se întindea la nord de St. Pauli şi nu se bucurase întotdeauna de cea mai bună reputaţie. Mai existau şi în prezent unele probleme, dar în ultima vreme zona atrăsese rezidenţi foarte prosperi.

Fără îndoială, era cartierul ideal în care să locuieşti dacă erai un militant al mişcării ecologiste. Schanzenviertel îţi conferea doza optimă de prestigiu: se număra printre cartierele multiculturale cele mai de seamă ale Hamburgului şi totodată dispunea de o vastă colecţie de restaurante mondene ce ofereau clienţilor cele mai alese şi mai variate meniuri. Cinematografele sale de artă, teatrele în aer liber din Sternschanzen Park, precum şi nelipsitele cafenele amplasate direct în stradă erau suficient de şic încât să facă din el un standard al bunului-gust; dar în acelaşi timp se confrunta cu destule probleme de natură socială, în principal legate de droguri, care nu erau privite cu acelaşi entuziasm. Era genul de loc unde treceai prin cicluri repetitive, unde puteai etala o eleganţă de mâna a doua,

dar totodată, în timp ce-ţi sorbeai cafeaua la o masă, pe stradă, ţăcăneai la tastatura laptopului de ultimă generaţie.

Locuinţa lui Hans-Joachim Hauser se afla la parterul unui bloc cu apartamente construit în anii 1920, în inima cartierului, aproape de punctul în care se intersectau Stresemannstrasse şi Schanzenstrasse. În faţa clădirii erau parcate mai multe maşini de poliţie, vopsite în argintiu şi albastru, culorile poliţiei hamburgheze, iar zona din faţa intrării în bloc era împrejmuită cu o bandă albă cu dungi roşii. Fabel îşi parcă şi el BMW-ul la întâmplare, în spatele uneia dintre maşinile de poliţie, moment în care un agent în uniformă se îndreptă spre el cu paşi hotărâţi, ca să-l apostrofeze. Fabel se dădu jos din maşină, îşi scoase insigna ovală, pe care scria *Kriminalpolizei*, şi i-o arătă poliţistului, care se retrase din calea lui.

Werner Mayer aştepta în uşa apartamentului lui Hauser.

— Nu putem intra încă, Jan, i se adresă el, făcând un gest înspre antreu, unde Maria stătea de vorbă cu un tânăr îmbrăcat în salopetă albă de criminalist, având o alură de băieţandru.

Masca chirurgicală îi atârna la gât, iar de sub gluga lăsată pe spate se iţea un smoc de păr des şi negru, ce-i încadra chipul palid, cu ochelari. Fabel îl recunoscu numaidecât pe Frank Grueber, asistentul lui Holger Brauner, despre care vorbise cu acesta şi cu Severts. Grueber şi Maria discutau, fără îndoială, despre crima comisă, dar tânărul avea o atitudine degajată şi familiară, spre deosebire de Maria, care părea mult mai rigidă, cu spatele rezemat de perete şi cu braţele încrucişate pe piept.

— Parc-ar fi *Harry Potter şi Fecioara de gheaţă*..., spuse Werner sec. E adevărat că cei doi au o legătură?

— Habar n-am, minţi Fabel.

Maria păstra o tăcere absolută asupra vieţii sale personale, la fel cum făcea şi cu sentimentele legate de munca sa. Dar Fabel era singurul care fusese acolo când Maria zăcuse aproape moartă după ce fusese înjunghiată de unul dintre cei mai periculoşi ucigaşi cu care criminaliştii se confruntaseră vreodată. Îi împărtăşise sentimentele de teroare din minutele acelea cumplite, când aşteptau sosirea elicopterului medical. Spaima pe care o trăiseră împreună îi apropiase, dând naştere unei legături nerostite între ei şi, în cei doi ani care trecuseră de atunci, Maria îi făcuse şefului ei mici confidenţe legate de viaţa sa personală – însă doar atunci când era vorba despre lucruri care ar fi putut să-i afecteze munca. Cu un astfel de prilej îi mărturisise faptul că avea o legătură cu Frank Grueber.

Înăuntru, în antreu, Grueber îşi încheie discuţia cu Maria, discuţie prin care o pusese la curent cu concluziile la care ajunsese. Îi atinse uşor cotul, în semn de rămas-bun, şi se întoarse înapoi în apartament. Ceva din gestul său

îl deranjă pe Fabel. Nu intimitatea sa, ci mai degrabă încordarea imperceptibilă cu care reacţionase Maria. Ca şi când ar fi străbătut-o un curent electric.

Maria veni la uşă.

— Încă nu putem intra, le explică ea. Grueber are mari bătăi de cap. Ucigaşul – o femeie – a fost prins chiar în timp ce curăţa locul faptei. Se pare că a făcut o treabă straşnică, pentru că echipa de criminalişti n-a reuşit să găsească mai nimic. Ridică din umeri. Dar n-are a face, presupun. Dacă-l prinzi pe ucigaş la locul faptei nu cred că mai ai nevoie de vreun indiciu.

Fabel se întoarse către Maria.

— Suspectul a fost prins în timp ce curăţa locul crimei… de către cine?

— De un amic de-ai lui Hauser…, răspunse Maria. Un prieten foarte tânăr şi atrăgător, pe nume Sebastian Lang, care a găsit uşa descuiată… deşi se pare că avea oricum cheia de la apartament.

Fabel încuviinţă din cap. Hans-Joachim Hauser nu făcuse niciodată un secret din faptul că era homosexual.

— Lang s-a întors să ia ceva din apartament, înainte de a merge să ia prânzul în oraş, continuă Maria. A auzit un zgomot venind din baie şi, presupunând că era Hauser, s-a dus acolo şi a surprins-o pe făptaşă în timp ce făcea curăţenie.

— Unde e acum suspecta? întrebă Fabel.

— A fost dusă la sediu, îi răspunse Werner. Pare o persoană destul de dezechilibrată… nimeni n-a priceput mare lucru din spusele ei; nu contenea să mormăie că n-a terminat de curăţat.

— Bun. Dacă tot nu putem să intrăm încă în apartament, poate ar fi bine să ne întoarcem la sediu, să o interogăm pe suspectă. Dar mai întâi aş vrea ca *Frau* doctor Eckhardt să-i facă o evaluare psihologică. Fabel îşi deschise telefonul mobil şi apăsă pe un buton.

— Institutul de Medicină Legală… doctor Eckhardt la telefon… Vocea de la capătul celălalt al firului îi aparţinea unei femei: era caldă şi adâncă, cu un plăcut accent bavarez.

— Bună, Susanne… eu sunt. Ce faci?

Femeia oftă.

— Mă gândesc ce bine a fost în Sylt… Ce s-a întâmplat?

Fabel îi relată povestea cu femeia arestată în Schanzenviertel, precum şi rugămintea ca Susanne să-i facă o evaluare înainte de a se trece la interogarea acesteia.

— Sunt ocupată până după-masă. La ora patru îţi convine?

Fabel se uită la ceas. Era unu şi jumătate. Dacă voiau să-i facă mai întâi evaluarea psihologică însemna că nu puteau să o interogheze pe suspectă decât în cursul serii, în niciun caz mai devreme.

— În regulă. Însă cred că ar trebui s-o pregătim în prealabil.

— Prea bine. Atunci ne vedem la sediu, la ora patru, spuse Susanne. Cum se numeşte suspecta?

— O clipă… Fabel se întoarse către Maria. Cum o cheamă pe femeia arestată?

Maria răsfoi carneţelul şi îşi cercetă însemnările preţ de câteva secunde.

— Dreyer…, îl informă în cele din urmă.

— Kristina Dreyer?

Maria îl privi surprinsă.

— Da. O cunoşti cumva?

Fabel nu-i răspunse, ci i se adresă din nou Susannei:

— Te sun eu din nou, zise, după care închise mobilul. Apoi se întoarse spre Maria: Ia legătura cu Grueber. Spune-i că nu-mi pasă unde au ajuns cu investigaţiile – vreau să văd locul crimei şi victima. În momentul ăsta.

2:10 p.m.: cartierul Schanzenviertel, Hamburg

Evident, Grueber era conştient de faptul că nu avea cum să interzică accesul echipei de la Omucideri la locul crimei. Totuşi, cu o fermitate ce făcea parcă notă discordantă cu aspectul său de băieţandru, insistă ca, pe lângă galoşii albaştri şi mănuşile de cauciuc, poliţiştii să se îmbrace cu salopete din cap până-n picioare şi să-şi acopere faţa cu măşti de protecţie.

— N-a lăsat practic nicio urmă, explică Grueber. E cea mai meticuloasă curăţare a locului crimei pe care am văzut-o vreodată. A spălat toate suprafeţele cu dezinfectante pe bază de clor. Asta a distrus practic toate urmele şi a compromis orice posibilă rămăşiţă de ADN.

După ce se echipară, Grueber îi conduse pe Fabel, Werner şi Maria de-a lungul coridorului. Fabel aruncă o privire în fiecare încăpere pe lângă care trecură şi peste tot zări cel puţin un criminalist făcându-şi treaba cu minuţiozitate. Remarcă ordinea şi curăţenia care domneau în tot apartamentul. Era un apartament spaţios, dar cu toate astea îţi dădea senzaţia de înghesuială, din pricina rafturilor cu cărţi ce ocupau aproape fiecare porţiune liberă de pe perete. Pe câteva dintre ele se aflau grămezi de reviste, aranjate cu grijă, în timp ce rafturile de pe hol erau pline de cărţi, discuri de vinil şi CD-uri. Fabel se opri şi examină câteva dintre preferinţele

muzicale ale victimei. Erau mai multe albume de-ale lui Reinhard Mey, majoritatea creaţii mai vechi, reeditate sub formă de CD. Se părea că Hauser simţise nevoia să asculte cântecele de protest ale unei generaţii trecute apelând la tehnologia actuală, a generaţiei tinere. Fabel chicoti scurt la vederea albumului „Ewigkeit”[12] al lui Cornelius Tamm. Tamm se dorise a fi versiunea germană a lui Bob Dylan şi se bucurase de un oarecare succes în anii 1960, după care căzuse în obscuritate. Fabel scoase de pe raft o carte groasă cu coperte lucioase; era un album cu fotografii de-ale lui Don McCullin, făcute în Vietnam. Mai încolo se afla un album de călătorie, scris în limba engleză, şi diverse cărţi pe tema ecologismului. Toate erau exact aşa cum te-ai fi aşteptat. Acolo unde nu erau rafturi, spaţiul fusese umplut cu poze înrămate. Fabel se opri în faţa unei astfel de poze: era o fotografie alb-negru înfăţişând un tânăr cu părul lung până la umeri şi cu mustaţă. Era dezbrăcat până la brâu şi şedea pe o bancă rustică, ţinând un măr în mână.

— Cine-i hipiotul?

Werner se apropiase între timp şi se opri chiar în spatele lui Fabel.

— Ia uită-te la data de pe fotografie: 1899. Tipul ăsta era hipiot cu şaptezeci de ani înainte ca măcar cineva să se fi gândit la conceptul acesta. Individul – Fabel ciocăni uşor în sticla fotografiei cu degetul învelit în mănuşa de cauciuc – este Gustav Nagel, sfântul protector al ecologiştilor germani. Cu un secol în urmă, el se străduia să convingă Germania să se împotrivească industrializării şi militarismului, să adopte o politică pacifistă, să devină vegetariană şi să se întoarcă la natură. Interesant este faptul că a încercat şi să impune să nu se mai folosească majuscule la scrierea substantivelor în limba germană. Nu ştiu ce legătură avea chestiunea asta cu protejarea mediului. Poate pentru că s-ar fi făcut economie de cerneală.

Fabel studie preţ de câteva clipe privirea limpede, sfidătoare a lui Nagel, după care îl urmă pe Grueber şi pe ceilalţi spre capătul coridorului.

Atenţia echipei de criminalişti se concentra asupra zonei de la capătul coridorului şi în mod deosebit asupra băii.

— Am găsit vreo doi saci de gunoi aici, le comunică Grueber când se apropiară de uşa băii. Am ridicat câteva obiecte separat, dar sacii au fost duşi la Butenfeld.

Grueber se referea la laboratorul lor din cadrul Institutului de Medicină Legală, unde lucra şi Susanne ca psiholog criminalist. Institutul ţinea de Clinica Universităţii din Butenfeld, situată în nordul oraşului.

— Iată una dintre descoperirile noastre…

[12] *Ewigkeit* – Eternitate (în lb. germ., în orig.) (n.tr.).

Grueber îi aruncă o privire unuia dintre tehnicieni, care îi înmână o pungă mare, pătrată şi transparentă, destinată probelor criminalistice. Punga era făcută dintr-un plastic gros şi semirigid; în interiorul său se afla un fragment circular de piele acoperită cu păr. O bucată de scalp uman. În colţurile pungii, ca şi pe pereţii interiori ai acesteia se adunaseră pete vâscoase de sânge.

Fabel examină conţinutul pungii fără să o ia din mâna lui Grueber. Îşi stăpâni senzaţia de greaţă care-i întorcea stomacul pe dos şi încercă să ignore murmurul de dezgust scos de Werner în spatele său. Părul avea culoarea roşie. Prea roşie. Grueber îi citi gândurile.

— Părul a fost vopsit. De asemenea, există urme proaspete de vopsea de păr pe scalp şi pe pielea din apropiere. Încă nu pot spune cu precizie dacă ucigaşul a folosit vopsea de păr sau alt tip de colorant. Dar indiferent ce-ar fi folosit, părerea mea este că a aplicat substanţa cu puţin timp înainte de îndepărtarea scalpului.

— Ce-ar fi să vorbim puţin şi despre trup… unde-i?

Fabel era dornic să treacă peste acest subiect oribil – scalpul. Chiar şi după atâţia ani în Brigada Omucideri, după atât de multe cazuri care-i trecuseră prin mâini, tot i se mai întâmpla să fie şocat de cruzimea pe care o pot manifesta oamenii unii faţă de alţii.

Grueber clătină din cap.

— Pe-aici – după cum bănuiţi, n-o să fie prea plăcut la vedere…

•

Din clipa în care păşi în baie, Fabel fu nevoit să-i dea dreptate lui Grueber cu privire la dificultatea sarcinii criminaliştilor. Absolut nimic din încăpere nu-ţi dădea de bănuit că aici s-ar fi petrecut o crimă, cu excepţia cadavrului înfăşurat cu meticulozitate de lângă cadă. Până şi aerul mirosea a clor, cu un iz uşor de lămâie. Toate suprafeţele sclipeau de curăţenie.

— Această Kristina Dreyer… o fi ea suspecta noastră, spuse Werner pe un ton aspru, dar cred că am s-o întreb ce tarif are pe oră… Să vedem ce-ar putea face la mine acasă.

— Ce ciudat că spui asta, replică Maria, fără să dea cel mai mic semn că ar fi sesizat gluma lui Werner. Chiar asta e meseria ei, face curăţenie în locuinţe. Are propria firmă, iar în faţa casei e parcată o maşină plină cu materiale şi ustensile de curăţat… Astfel se explică faptul că baia arată impecabil.

— În regulă, interveni Fabel. Hai să vedem ce-avem aici.

Era ca şi cum specialiştii criminalişti ar fi adăugat încă un strat de bandaje în jurul mumiei. Ucigaşul înfăşurase deja trupul în perdeaua de la duş, legându-l apoi cu bandă adezivă. Acum însă tehnicienii criminalişti

lipiseră fâşii de bandă numerotate individual pe fiecare centimetru pătrat din stratul exterior al perdelei ce învelea trupul. Cadavrul fusese fotografiat din toate unghiurile posibile, iar acum urma să fie transportat la laboratorul din Butenfeld. Odată ajuns acolo, banda specială pentru prelevarea probelor avea să fie dezlipită fâşie cu fâşie şi transferată pe nişte coli curate de plexiglas; în felul acesta, toate potenţialele urme aveau să fie conservate spre a fi examinate cu atenţie. Dacă se constata că, dedesubtul perdelei de duş, trupul era îmbrăcat, procesul avea să fie repetat pentru prelevarea de fibre sau orice alte urme existente pe îmbrăcăminte.

Fabel îşi coborî privirea la pachetul având forma unui trup omenesc.

— Desfă-l puţin la faţă. Vreau să mă asigur că este vorba de Hauser.

Grueber dădu la o parte perdeaua de duş. Dedesubtul acesteia, capul şi umerii fuseseră vârâţi într-un sac de plastic. Fabel făcu un gest nerăbdător din cap şi Grueber tăie cu grijă banda adezivă, dezvelind faţa victimei. Hans-Joachim Hauser se holba la ei cu ochii sticloşi ascunşi sub sprâncenele încruntate. Fabel se aşteptase să i se facă iarăşi greaţă, însă de data aceasta nu simţi nimic la vederea chipului din faţa sa. Acesta nu mai avea în el nimic uman. Era doar rămăşiţa grotescă a unei fiinţe omeneşti. Să fi fost din cauza feţei desfigurate, din cauza craniului dezgolit sau din cauza chipului livid, ca de ceară, al lui Hauser… În orice caz, cadavrul fusese despuiat de orice urmă de umanitate.

De asemenea, Fabel se aşteptase să recunoască figura mortului; la urma urmei, Hans-Joachim Hauser fusese un militant de frunte al mişcării radicale în anii 1970 şi 1980. De-a lungul timpului, fusese fotografiat alături de o seamă de personalităţi emblematice ale stângii radicale – Daniel-Cohn Bendit, Petra Kelly, Joschka Fischer, Bertholdt Müller-Voigt însă, în ciuda eforturilor sale asidue, nu izbutise să ajungă în centrul scenei mediatice. Fabel căzu pe gânduri, reflectând la felul în care oamenii se împotmolesc în anumite imagini, de care mai apoi le este cu neputinţă să se descotorosească. Imaginea pe care o avea el întipărită în minte era cea a unui Hauser tânăr şi subţirel, delicat ca o fetişcană, cu părul lung şi bogat, protestând vehement împotriva senatului hamburghez în anii 1980. Nimic din faţa pământie şi buhăită, cu aspect de ceară, a mortului nu-i amintea lui Fabel de tânărul Hans-Joachim Hauser. Încercă să-şi imagineze cadavrul cu păr pe cap. Nici asta nu-i fu de niciun folos.

— Interesant, spuse Werner, ca şi când ar fi avut un gust neplăcut în gură. Foarte interesant. O femeie de serviciu care scalpează oameni. Bănuiesc că nu e vorba despre o indiancă dintre pieile-roşii, nu?

— Scalparea e o tradiție străveche, de sorginte europeană, replică Fabel. Noi am născocit chestia asta cu o mie de ani înaintea amerindienilor. Probabil că aceştia au preluat ideea de la coloniştii europeni.

Grueber desfăcu şi mai mult din perdeaua ce înfăşura cadavrul, dezvelind gâtul lui Hauser.

— Ia uitaţi-vă aici…

Gâtul mortului era brăzdat de o tăietură adâncă. Incizia era dreaptă şi nezdrenţuită, efectuată cu o precizie chirurgicală, iar dedesubtul tegumentului Fabel observă ţesuturile interne, de culoare albă şi cenuşie. Mai observă că tăietura nu sângera; Kristina Dreyer spălase trupul, iar asta îi dădea aspectul unui cadavru de la morgă.

Fabel se întoarse spre Werner şi Maria. Era pe punctul de a spune ceva, când observă că Maria privea fix la capul şi la gâtul mutilat al lui Hauser. Nu era o privire îngrozită, nici privirea ei obişnuită, de evaluare a situaţiei: era mai degrabă o privire goală, lipsită de orice expresie, parcă hipnotizată de ceea ce mai rămăsese din Hans-Joachim Hauser.

— Maria? se încruntă Fabel întrebător.

Aceasta păru să se trezească brusc din reverie.

— Trebuie să fi fost extrem de ascuţit…, murmură ea pe un ton plat. Cuţitul, vreau să zic. Ca să taie cu atâta precizie, trebuie să fi fost grozav de ascuţit.

— Da, a fost ascuţit, încuviinţă Grueber, stând în continuare aplecat asupra cadavrului. Fabel observă că, deşi vorbise pe un ton profesional, în ochii lui Grueber se desluşea o umbră de îngrijorare în clipa când îşi ridică privirea spre Maria. S-ar putea să fi fost un bisturiu chirurgical sau chiar un brici.

Fabel se îndreptă de spate. Gândul îi fugi la femeia care fusese dusă în arest. La un chip pe care îşi aducea vag aminte că îl întâlnise în urmă cu mai bine de zece ani.

— Totul a fost făcut cu maximă rigurozitate, spuse el într-un târziu. Se întoarse către Werner. Eşti sigur că suspecta, Kristina Dreyer, chiar a fost prinsă curăţând locul crimei? Adică ştim cu certitudine că ea a comis fapta?

— Nu există nici urmă de îndoială, răspunse Werner. Ba mai mult, poliţiştii au fost nevoiţi să-i pună cătuşe. Pur şi simplu nu se oprea din curăţat, chiar şi după ce a fost surprinsă în flagrant.

Fabel examină baia încă o dată. Încăperea strălucea de curăţenie, rece şi sterilă ca un bloc operator.

— E lipsit de sens, spuse el în cele din urmă.

— Ce anume? întrebă Maria.

— Ce rost avea să-l mutileze în halul ăsta? Să-l scalpeze, să-i taie gâtul… Toate astea par să aibă o semnificație… ca și cum ar ascunde un anumit mesaj.

— De obicei există un mesaj, încuviință Grueber, care își îndreptase de-acum silueta deșirată și stătea alături de cei trei detectivi.

Așezați în semicerc, cu toții priveau grămada de carne și oase care altă dată fusese o ființă umană. Parcă i se adresau cadavrului ori de câte ori vorbeau: un moderator tăcut prin intermediul căruia le era mai ușor să-și comunice gândurile.

— Și mai e ceva: atunci când scalpezi pe cineva, principalul scop e păstrarea scalpului, ca pe un trofeu, adăugă el. Nu pricep de ce ucigașa noastră și-a scalpat victima, pentru ca apoi să arunce scalpul la gunoi.

— Exact, ăsta e alt lucru ciudat, spuse Fabel. Toate astea te fac să te gândești că e vorba de un mesaj. De un simbolism macabru. Dar aproape întotdeauna făptașul procedează așa dinadins, pentru ca alții să-i descifreze mesajul. Rareori se întâmplă ca ținta exclusivă a eforturilor sale să fie victima, care de regulă este ucisă înainte de-a fi mutilată.

Maria dădu din cap.

— Și-atunci de ce să strice totul? De ce să depună atâta efort doar pentru ca mai apoi să curețe locul crimei și să ascundă cadavrul? Și, mai ales, de ce să-și arunce la gunoi trofeul?

— Întocmai. Vreau să ne întoarcem la sediu. Trebuie să stau de vorbă cu Kristina Dreyer. Mie, unul, mi se pare că lucrurile nu se leagă.

Chiar în momentul acela, unul dintre tehnicienii criminaliști îl strigă pe Grueber. Fabel, Maria și Werner se înghesuiră în spatele tânărului, care se lăsă pe vine ca să examineze dușumeaua în locul indicat de tehnician. Era chiar la îmbinarea dintre cadă și pardoseala de gresie. Fabel nu observă nimic ciudat.

— La ce ne uităm?

Tehnicianul luă o pensetă chirurgicală, extrase dintre plăcile de ceramică ceva foarte mic și ridică acel ceva în dreptul ochilor. Era un fir de păr.

— Nu pricep…, spuse tehnicianul. Am mai verificat aici o dată și nu l-am văzut.

— Nu-ți face griji. I se poate întâmpla oricui, îl liniști Grueber. Și eu am cercetat locul ăsta și uite că mi-a scăpat. Important e că l-am găsit până la urmă.

Fabel se aplecă în față, ca să vadă mai bine firul de păr.

— Mă mir că l-ați văzut.

Grueber luă penseta din mâna tehnicianului şi ridică firul de păr în lumină. Apoi scoase din servieta sa o lupă cu care îl examină, asemenea unui bijutier care studiază un diamant de mare valoare.

— Ciudat…

— Ce-i ciudat? întrebă Fabel.

— Firul ăsta e roşu. Roşu natural, nu vopsit, cum era scalpul. Şi oricum e prea lung ca să aparţină victimei. Suspecta are cumva părul roşcat?

— Nu, răspunse Fabel, iar Maria şi Werner schimbară între ei o privire contrariată.

Kristina Dreyer fusese luată de la locul crimei înainte ca Fabel să fi ajuns acolo.

3:15 p.m.: Polizeipräsidium, Alsterdorf, Hamburg

În clipa în care Fabel intră în camera de interogatoriu, pe chipul Kristinei Dreyer se citi o expresie de uşurare. Femeia şedea pe scaun, mică şi deznădăjduită, îmbrăcată într-o salopetă albă de-ale criminaliştilor, care îi era mult prea mare şi pe care o primise în schimbul hainelor sale, ce-i fuseseră luate pentru a fi examinate.

— Bună, Kristina, o salută Fabel, trăgându-şi un scaun alături de Werner şi de Maria. În acelaşi timp îi întinse lui Werner un dosar.

— Bună, *Herr* Fabel. Ochii albaştri ai Kristinei erau plini de lacrimi, dintre care una i se prelinse pe unul din pomeţi. Vorbea cu o voce tremurătoare. Speram să fii dumneata. Iar am dat de necaz, *Herr* Fabel. Totul… a luat-o razna… din nou.

— De ce-ai făcut-o, Kristina? o chestionă Fabel.

— Trebuia s-o fac. Trebuia să curăţ totul. Nu-l puteam lăsa să învingă din nou.

— Cine să învingă? se interesă Maria.

— Haosul. Mizeria… tot sângele acela.

Werner, care între timp răsfoise dosarul, îl închise şi se lăsă pe spătarul scaunului, cu o expresie care dădea de înţeles că lucrurile îi deveniseră dintr-odată limpezi.

— Îmi pare rău, Kristina, spuse Werner. Nu ţi-am recunoscut numele de la bun început. Noi doi ne-am mai întâlnit, nu-i aşa?

Kristina îi aruncă lui Fabel o privire înspăimântată şi rugătoare, deopotrivă. Acesta observă că femeia începea să tremure, în timp ce respiraţia îi devenea tot mai greoaie şi mai precipitată. Mai văzuse suspecţi

speriaţi, dar teroarea ce părea s-o fi cuprins dintr-odată pe Kristina avea ceva bizar, şi în mintea lui Fabel se declanşă semnalul de alarmă.

— Te simţi bine, Kristina? o întrebă el.

Ea dădu din cap că da.

— De data asta nu e la fel. Nu e deloc la fel…, spuse ea, adresându-i-se lui Werner. Data trecută…, glasul i se stinse, iar Fabel sesiză că trupul femeii, care la început tremura uşor, acum se zguduia de-a dreptul.

— Eşti sigură că te simţi bine? repetă el întrebarea.

Totul se petrecu atât de rapid, încât Fabel nici nu apucă să reacţioneze. Respiraţia Kristinei deveni şuierătoare, faţa i se înroşi intens, cuprinsă parcă de friguri, după care deveni lividă. Dădu să se ridice de pe scaun, încleştându-şi mâinile pe marginile mesei cu atâta putere, încât degetele înroşite de la soluţiile de curăţat i se albiră de tot. De câte ori inspira, trupul i se zgâlţâia spasmodic, dar cu toate astea expiraţiile deveneau tot mai scurte şi inconsistente. Arăta ca şi cum ar fi fost închisă într-un mediu lipsit de oxigen: se căznea cu disperare să tragă aer în plămânii neputincioşi. Kristina se aplecă peste tăblia mesei, încovoindu-şi spinarea, iar capul i se lovi brutal de masă. Apoi, ca şi când ar fi fost trasă cu o funie invizibilă, se prăbuşi într-o parte, mai-mai să cadă de pe scaun. Fabel se repezi s-o prindă.

Maria se mişcă atât de rapid, încât Fabel nici nu observă că se ridicase, trântindu-şi scaunul la pământ. Îi tăie brusc calea şi o prinse de braţe pe Kristina, cu putere, aşezând-o uşurel pe podea. Apoi îi desfăcu la gât fermoarul salopetei.

— O pungă…, comandă scurt Maria, adresându-li-se lui Fabel şi lui Werner, care o priveau fără să priceapă ce se întâmplă. Daţi-mi o pungă. O pungă de hârtie, de cumpărături, orice fel de pungă.

Werner ţâşni afară din încăpere. Fabel îngenunche lângă Maria. Aceasta cuprinse în palme faţa Kristinei şi o privi drept în ochi.

— Ascultă-mă cu atenţie, Kristina, totul va fi bine. Ai doar un atac de panică. Încearcă să-ţi controlezi respiraţia. Maria se întoarse spre Fabel. Se află într-o stare de panică extremă. Sângele din organism i s-a supraoxigenat… Cheamă un doctor.

Werner năvăli înapoi în cameră, aducând cu sine o pungă de hârtie. Maria o poziţionă peste nasul şi gura Kristinei, pe care le acoperi ermetic. La fiecare inspiraţie, punga de hârtie se strângea, absorbită de forţa cu care femeia trăgea aer în piept. În cele din urmă respiraţia Kristinei aproape că-şi recăpătă ritmul normal. În camera de interogatoriu îşi făcură apariţia doi paramedici, iar Maria se ridică şi-i lăsă să-şi facă treaba.

— O să fie în regulă, spuse ea. Dar cred că ar fi bine s-o lăsăm pe *Frau Doktor* Eckhardt să-i facă evaluarea înainte s-o mai luăm la întrebări.

— A fost foarte impresionant ce-ai făcut, spuse Werner. De unde-ai ştiut cum trebuie procedat?

Maria ridică din umeri, fără să zâmbească.

— E o tehnică elementară de prim ajutor.

Însă, pentru a doua oară în ziua aceea, ceva din atitudinea Mariei îi insuflă lui Fabel o senzaţie de neliniște.

•

Fabel, Maria şi Werner erau la cantina din Polizeipräsidium şi beau cafea, aşezaţi la o masă de lângă fereastra mare ce dădea înspre clădirea Jandarmeriei, aflată la celălalt capăt al parcării instituţiei.

— Deci tu te-ai ocupat de cazul respectiv? întrebă Werner.

— A fost unul dintre primele mele cazuri de omucidere, îl lămuri Fabel. Cazul Ernst Rauhe. Tipul era un sadic sexual periculos – un violator şi un criminal în serie, care a făcut şase victime în anii 1980, înainte de-a fi prins. A fost declarat bolnav psihic, fiind internat în aripa de maximă securitate a spitalului Ochsenzoll. Era internat deja de câţiva ani când am început eu să lucrez la Omucideri.

— Şi a evadat? întrebă Maria.

— Evident… De data asta Werner a fost cel care a răspuns. Pe vremea aceea eram un simplu poliţist şi am luat parte la urmărire… o goană nebună prin mlaştini, în căutarea unui dezaxat. Care însă a avut parte de ajutor.

— Din partea Kristinei?

— Da. Fabel privi fix în cana din faţa ochilor, amestecând în cafea cu linguriţa, de parcă ar fi răscolit printre amintiri. Ea era asistentă la spital. Ernst Rauhe nu era un tip deosebit de inteligent, dar se pricepea de minune să manipuleze oamenii. Şi, după cum ai văzut, Kristina nu are o personalitate foarte puternică. Rauhe a convins-o că era dragostea vieţii lui, singura lui cale de scăpare. Kristina s-a îndrăgostit de el orbeşte şi era absolut convinsă de faptul că e nevinovat de acuzaţiile formulate împotriva lui. Dar, evident, din cauză că fusese internat într-un spital de boli mintale, n-avea nicio şansă să i se dea crezare. Cel puţin aşa pretindea el. Fabel făcu o pauză, sorbind din cafea. S-a aflat mai târziu că Kristina ar fi vrut să pornească o campanie pentru eliberarea lui. Însă el a convins-o că ar fi inutil şi că ar fi mai bine ca sprijinul şi simpatia ei să rămână secrete, până când avea să se ivească momentul potrivit.

— Voia să zică momentul potrivit ca să evadeze, cu ajutorul ei…, completă Werner. Dacă îmi aduc bine aminte, nu doar l-a ajutat să evadeze, dar l-a şi adăpostit la ea în apartament.

— Oh, Doamne…, murmură Maria. Îmi amintesc!

Fabel încuviinţă din cap.

— Aşa cum a spus Werner, aproape toţi poliţiştii şi detectivii din Hamburg, Niedersachsen şi Schleswig-Holstein au fost trimişi în căutarea lui. Nimănui nu i-a trecut prin minte că ar fi putut să aibă ajutor din interior, nici că ar fi fost scos fără probleme din aripa de maximă securitate. Vreme de aproape două săptămâni au răscolit fiecare hambar, fiecare dependinţă şi fiecare adăpost care le-a ieşit în cale. Abia după mai bine de o lună au luat legătura cu cei din conducerea spitalului. Aceştia erau tot mai îngrijoraţi cu privire la una dintre asistentele lor. Femeia slăbise mult şi în mai multe rânduri venise la serviciu plină de vânătăi. Apoi încetase să mai vină la muncă, fără să anunţe în prealabil. Abia atunci conducerea spitalului a descoperit faptul că Kristina avusese anumite contacte, deşi limitate, cu Rauhe. Pe lângă scăderea în greutate şi vânătăile multiple, colegii declaraseră că atitudinea ei la locul de muncă devenise tot mai suspectă în săptămânile de dinaintea dispariţiei.

— Iar asistenta cu pricina era Kristina Dreyer, concluzionă sec Maria.

Fabel încuviinţă din cap.

— Primul gând care ne-a trecut prin minte a fost că Rauhe pusese ochii pe ea încă din spital, iar după ce a evadat, a urmărit-o şi a răpit-o, iar în cele din urmă a ucis-o. Asta a declanşat implicarea Brigăzii Omucideri. Am mers împreună cu echipa la apartamentul Kristinei din Harburg. Din interiorul locuinţei se auzeau tot felul de zgomote… vaiete şi gemete… aşa că am spart uşa. După cum bănuiam, înăuntru ne aştepta o imagine de coşmar. Însă, contrar aşteptărilor, nu Kristina era victima. Ea stătea în picioare, goală, în mijlocul apartamentului. Era mânjită cu sânge din cap până-n picioare. De fapt, toată camera era murdară de sânge. Kristina ţinea în mână un topor, iar jos, la picioarele sale, zăcea ce mai rămăsese din Ernst Rauhe.

— Şi acum istoria se repetă? întrebă Maria.

Fabel oftă.

— Nu ştiu. Nu prea se leagă lucrurile. Din investigaţiile efectuate a reieşit faptul că, în ultima perioadă a libertăţii sale, Ernst Rauhe s-a distrat violând-o şi torturând-o în mod repetat pe Kristina. Se pare că înainte aceasta fusese o femeie atrăgătoare, dar în ultimele câteva zile el o lovise peste faţă până o desfigurase. Însă ceea ce a împins-o să-l ucidă a fost tortura psihică pe care i-o provocase individul, mai degrabă decât abuzurile fizice la care fusese supusă. O obliga să umble în patru labe, ca un câine, goală puşcă. N-o lăsa să se spele. Era cumplit. O strânsese de gât în repetate rânduri, aproape sufocând-o. Kristina îşi dăduse seama că era doar o chestiune de timp până avea să se sature de ea. Iar atunci era convinsă că avea s-o ucidă, aşa cum făcuse şi cu celelalte femei.

— Deci ea a fost cea care a acţionat prima?

— Da. L-a lovit în ceafă cu toporul. Dar era prea mică şi prea slăbuţă, aşa că lovitura nu l-a ucis. Când s-a năpustit asupra ei, l-a lovit din nou cu toporul şi a continuat să-l lovească şi după ce a căzut. Ernst Rauhe a sângerat până la moarte, dar probele indicau că Kristina a continuat să-l lovească mult timp după ce murise. Era sânge peste tot, fragmente de carne şi de oase. Faţa i-o zdrobise complet. La momentul respectiv a fost cel mai îngrozitor loc al unei crime pe care îl văzusem vreodată.

Maria şi Werner rămaseră tăcuţi câteva clipe, de parcă povestirea i-ar fi transportat înapoi în timp, în micul apartament închiriat din Harburg, împreună cu tânărul Fabel care privea încremenit şi îngrozit scena de coşmar.

— Kristina n-a fost condamnată pentru uciderea lui Rauhe, continuă Fabel. S-a concluzionat că îşi pierduse temporar discernământul, ca urmare a actelor de sadism suferite, şi, în plus, femeia avea toate motivele să se teamă că Rauhe avea de gând s-o ucidă. Totuşi, a petrecut şase ani la Fuhlsbüttel pentru că l-a ajutat să evadeze. Dacă individul ar fi ucis pe cineva cât timp s-a aflat în libertate, mă îndoiesc că Kristina ar fi scăpat cu mai puţin de cincisprezece ani de detenţie.

— Aşa e, spuse Maria într-un târziu. N-are niciun sens. Din câte ştim, Kristina n-avea nicio legătură cu Hauser, în afară de faptul că săptămânal îi făcea curăţenie în casă. Am văzut cu toţii cât de mutilat era cadavrul. Asta a necesitat destul de mult timp. A fost un act premeditat, care a presupus… un plan de acţiune. Iar făptaşul a urmărit să transmită un mesaj. Din câte ne-ai spus, Kristina l-a ucis pe Rauhe într-un moment de nebunie, pe fondul unei terori prelungite, care s-a transformat subit într-o panică sau furie intensă. Cu alte cuvinte, a fost provocată. În schimb, uciderea lui Hauser a fost premeditată, în mod cert. A fost o faptă săvârşită cu sânge rece.

Fabel încuviinţă din cap.

— Aşa cred şi eu. Gândiţi-vă la atacul de panică pe care l-a suferit adineaori. E evident că femeia are nervii întinşi la maximum. Iar starea asta nu se potriveşte câtuşi de puţin cu ceea ce am văzut la locul crimei.

— Numai puţin, îl întrerupse Werner. Oare nu scăpăm din vedere faptul că a fost surprinsă în timp ce încerca să-şi ascundă fapta…? Dacă eşti nevinovat, de ce să cauţi să-ţi acoperi urmele? Şi-n plus, culmea coincidenţei, persoana surprinsă la locul faptei se dovedeşte a fi o fostă condamnată pentru crimă.

— Ştiu, replică Fabel. Nu spun că Kristina e nevinovată, ci doar că sunt câteva piese de puzzle care nu se potrivesc şi că ar trebui să ne păstrăm mintea deschisă.

Werner ridică din umeri.

— Tu eşti şeful…

5:30 p.m.: Polizeipräsidium, Alsterdorf, Hamburg

Când Susanne îşi dădu în sfârşit acordul cu privire la interogarea Kristinei Dreyer, presiunea intensă acumulată pe parcursul acestei prime zile de muncă, după revenirea din vacanţă, începuse să-şi pună amprenta asupra stării de spirit a lui Fabel. Acesta se afla în biroul său împreună cu Susanne, la o cafea, discutând despre starea psihică a Kristinei. În ochii negri ai femeii se regăsea aceeaşi oboseală resemnată ca în privirea lui Fabel. Ziua aceasta, care debutase atât de liniştit, se transformase pe parcurs într-un vârtej de evenimente dificile şi încâlcite.

— Va trebui să o iei cu binişorul, îl avertiză Susanne. Se află într-o stare extrem de fragilă. Aş vrea să fiu şi eu de faţă la interogatoriu.

— În regulă… Fabel se frecă la ochi, încercând parcă să-şi alunge oboseala. Care e concluzia ta în ceea ce-o priveşte pe Kristina?

— E clar că suferă de o nevroză severă, mai degrabă decât de psihoză. Trebuie să-ţi mărturisesc că, în pofida probelor care o incriminează, am impresia că nu este deloc candidata potrivită pentru rolul de autor al acestei crime. Părerea mea este că Kristina Dreyer este o victimă, şi nu o ucigaşă.

— Prea bine… Fabel deschise uşa, lăsând-o pe Susanne să iasă prima. O să aflăm imediat.

•

Kristina Dreyer părea atât de mică şi de vulnerabilă în salopeta albă pe care o purta încă de dimineaţă! Fabel se aşeză lângă perete, lăsându-i pe Maria şi pe Werner să conducă interogatoriul. Susanne stătea lângă Kristina, care renunţase la dreptul său legal de a fi reprezentată de un avocat.

— Te simţi în stare să vorbeşti, Kristina? o întrebă Maria, fără ca în vocea ei să se desluşească vreo undă de îngrijorare, şi porni reportofonul de pe masă înainte să primească vreun răspuns.

Kristina încuviinţă din cap.

— Vreau să lămurim odată povestea asta, spuse ea. Nu l-am ucis eu. Nu l-am ucis pe *Herr* Hauser. Nici nu mă întâlneam cu el decât foarte rar.

— Dar, Kristina, interveni Werner, tu ai mai omorât pe cineva în trecut. Şi acum ai fost surprinsă în timp ce curăţai locul crimei. Dacă vrei să „lămurim" situaţia, de ce nu ne spui adevărul? Ştim că l-ai ucis pe *Herr* Hauser şi apoi ai încercat să-ţi acoperi urmele. Dacă n-ai fi fost întreruptă, ai fi scăpat basma curată.

Kristina se uită la Werner, dar nu răspunse nimic. Lui Fabel i se păru că tremură uşor.

— Ia-o mai moale, *Herr* comisar, i se adresă Susanne lui Werner. Se întoarse apoi spre Kristina, îndulcindu-şi tonul: Kristina, *Herr* Hauser a fost ucis. Faptul că tu ai curăţat mizeria de la locul crimei a îngreunat foarte mult sarcina poliţiştilor de a descoperi ce s-a întâmplat acolo. Şi cu cât le ia mai mult timp să descâlcească lucrurile, cu atât mai dificil va fi să-l prindă pe făptaş, dacă nu tu l-ai omorât. Trebuie să le spui domnilor ofiţeri tot ceea ce ştii despre cele întâmplate.

Kristina Dreyer dădu din nou din cap, după care aruncă o privire în direcţia lui Fabel, peste umărul Mariei, de parcă i-ar fi cerut ajutorul celui care o arestase cu mai bine de zece ani în urmă.

— Ştiţi bine cum s-a întâmplat atunci, *Herr* Fabel. Ştiţi ce mi-a făcut Ernst Rauhe…

— Da, ştiu, Kristina. Dar vreau să aflu ce s-a întâmplat de data asta. Ţi-a făcut ceva *Herr* Hauser?

— Nu… nici vorbă de aşa ceva. După cum v-am spus, pe *Herr* Hauser îl vedeam foarte rar. Era întotdeauna la serviciu când mergeam la el la curăţenie. Îmi lăsa banii într-un plic, pe măsuţa din hol. Nu mi-a făcut nimic, niciodată.

— Atunci ce s-a întâmplat, Kristina? Dacă nu tu l-ai ucis pe *Herr* Hauser, cum se face că ai fost surprinsă curăţând locul crimei?

— Era atâta sânge. Atât de mult sânge. Peste tot. Am crezut că-mi pierd minţile. Kristina făcu o pauză; apoi, deşi încă tremurătoare, vocea îi deveni mai aspră, de parcă şi-ar fi recăpătat subit stăpânirea de sine. Azi-dimineaţă m-am dus la locuinţa lui *Herr* Hauser ca să fac curăţenie, ca de obicei. Cum am cheia de la apartament, am intrat singură. Am ştiut că ceva nu-i în regulă din clipa în care am păşit înăuntru. Apoi am descoperit… Apoi am descoperit lucrul acela…

— Scalpul? vru să se asigure Fabel.

Kristina încuviinţă din cap.

— Unde era? continuă Maria interogatoriul.

— Era prins în cuie de uşa băii. Mi-a trebuit o veşnicie să fac curăţenie.

— Stai o clipă, interveni Werner. La ce oră ai ajuns acasă la *Herr* Hauser?

— La opt şi cincizeci şi şapte de minute. Exact la opt şi cincizeci şi şapte dimineaţă. În timp ce dădu acest răspuns, Kristina frecă suprafaţa mesei cu degetul arătător. Eu nu întârzii niciodată. Niciodată. Puteţi să verificaţi în agenda mea.

— Aşadar, după ce ai descoperit scalpul, l-ai vârât în sacul de gunoi şi ai început să ştergi uşa? întrebă Werner.

— Nu. Mai întâi am intrat în baie şi l-am găsit pe *Herr* Hauser.

— Unde se afla acesta?

— Între cadă şi vasul de toaletă. Pe jumătate şezând, ca să zic aşa…

— Şi spui că era deja mort în momentul acela? vru să ştie mai departe Maria.

— Da. Ochii Kristinei se umplură de lacrimi. Zăcea acolo cu pielea de pe cap smulsă… era îngrozitor.

— În regulă, interveni Susanne. Poţi să faci o pauză, până te linişteşti.

Kristina trase cu putere aer în piept, încuviinţând din cap. În mod inconştient îşi umezi vârful degetului cu limba şi începu din nou să frece suprafaţa mesei, ca şi când ar fi vrut să şteargă o pată pe care doar ea o vedea.

— Era îngrozitor, reluă ea într-un târziu. Îngrozitor. Cum poate cineva să-i facă aşa ceva unei fiinţe umane? *Herr* Hauser părea atât de drăguţ. După cum v-am spus, era la serviciu aproape de fiecare dată când mergeam eu să fac curat, dar atunci când ne întâlneam era foarte politicos şi amabil. Pur şi simplu nu pricep cum a putut cineva să-i facă un lucru atât de oribil…

— Ce nu ştim sau nu pricepem noi, spuse Maria, este cum de cineva care descoperă o asemenea atrocitate nu cheamă numaidecât poliţia, ci în loc de asta se apucă să facă ordine… distrugând în felul ăsta probe esenţiale. Dacă eşti nevinovată, Kristina, de ce ai încercat să acoperi toate urmele crimei?

Kristina continua să frece pata invizibilă de pe suprafaţa furniruită a mesei. În cele din urmă răspunse, fără să-şi ridice privirea:

— Au spus despre mine că nu eram în deplinătatea facultăţilor mintale când l-am ucis pe Rauhe. Că suferisem un dezechilibru psihic. Nu ştiu ce să vă spun despre asta. Ştiu însă că în puşcărie am fost ca nebună, pentru o vreme. Aproape că mi-am pierdut complet minţile. Asta din cauza a ceea ce mi-a făcut Rauhe. Şi din cauza a ceea ce i-am făcut eu lui. Când îşi ridică privirea, chipul ei avea o expresie dură, iar ochii îi erau roşii şi umezi de lacrimi. Aveam atacuri de panică, unele grave de tot. Mult mai grave decât cel de azi. Simţeam că mă sufoc, că mă înăbuş cu aerul pe care îl respiram. Ca şi cum toate temerile mele, toată teroarea prin care am trecut din cauza lui Rauhe… toate lucrurile acelea îngrozitoare se năpusteau asupra mea dintr-odată. Prima oară când mi s-a întâmplat am crezut că am un atac de cord… şi m-am bucurat. Credeam că o să scap din acel infern. Cei de la închisoare m-au pus sub supraveghere, ca nu cumva să mă sinucid, şi m-au trimis la psihiatrul penitenciarului. Au spus că sufăr de stres posttraumatic sever şi de tulburare obsesiv-compulsivă.

— Şi ce formă a luat această tulburare obsesiv-compulsivă? întrebă Susanne.

— Am dezvoltat o formă severă de fobie… faţă de mizerie, de microbi. Îndeosebi faţă de sânge. Fobia a devenit atât de gravă, încât mi-a încetat chiar şi menstruaţia. În puşcărie mi-am petrecut cea mai mare a timpului intrând şi ieşind din spital. Cel mai mărunt lucru îmi declanşa o criză. Atacurile de panică au devenit tot mai grave, până când, în cele din urmă, am rămas internată permanent în spitalul închisorii.

— Şi ce ţi-au administrat acolo? întrebă din nou Susanne.

— Clordiazepoxid şi amitriptylină. Dar după o vreme mi-au scos amitriptylina, pentru că mă moleşea prea tare. În plus, am făcut multă terapie, care mi-a fost de mare ajutor. Dacă v-aţi uitat în dosarul meu, aţi văzut că am fost eliberată înainte de termen.

— Deci terapia a dat rezultate? i se adresă Werner.

— Şi da, şi nu… Starea mea s-a îmbunătăţit şi am început să relaţionez cu oamenii. Dar de-abia după ce am fost eliberată am început cu adevărat să mă simt mai bine. Am fost trimisă la o clinică specială de aici, din Hamburg. Una care se ocupă doar de fobii, tulburări anxioase şi obsesiv-compulsive.

— Clinica Fricii, condusă de doctorul Minks? se interesă Maria.

— Da… chiar aceea. Kristina părea surprinsă.

În încăpere se aşternu liniştea; toţi aşteptau ca Maria să-şi continue întrebările. Dar aceasta nu mai zise nimic, ci se mulţumi doar s-o fixeze pe Kristina cu privirea ei albastră-cenuşie.

— Doctorul Minks a făcut minuni, reluă Kristina. M-a ajutat să-mi refac viaţa. Să mă pun din nou pe picioare.

— Într-adevăr, pare să fi fost foarte eficient. Werner se lăsă pe spătarul scaunului şi zâmbi. Fiindcă ai început să faci curat. Adică mi se pare că în meseria asta te confrunţi zi de zi cu duşmanul tău cel mai de temut, nu-i aşa?

— Dar tocmai ăsta-i secretul! Kristina se însufleţi brusc. Doctorul Minks m-a ajutat să-mi înfrunt demonii. Temerile. Am început cu paşi mici, avându-l mereu alături pe *Herr Doktor*, ca să mă sprijine. M-a expus tot mai mult la lucrurile care îmi declanşau în mod normal atacurile de panică.

— Aşa-numita tehnică a contraatacului… Susanne încuviinţă din cap. Obiectul groazei devine treptat un lucru familiar.

— Exact – aşa a numit-o şi doctorul Minks. A spus că pot învăţa să-mi controlez fobia şi s-o înving, până la urmă. Din felul în care vorbea, era clar că Kristina preluase de la psihologul ei un limbaj care nu-i era familiar. Mi-a arătat că pot să ţin sub control haosul şi să-mi pun viaţa-n ordine. Într-o asemenea măsură, încât am ajuns să fac curat în casele oamenilor. Făcu o pauză şi chipul ei îşi pierdu din nou însufleţirea. Când am intrat în apartamentul lui *Herr* Hauser… când l-am văzut pe *Herr* Hauser în halul acela, am simţit că viaţa mea se destramă. Era ca şi cum aş fi fost iar în

vechiul meu apartament, pe vremea când… Se opri, fără să-şi ducă gândul până la capăt. Dar doctorul Minks m-a învăţat că trebuie să-mi păstrez controlul. Mi-a spus că nu trebuie să las ca trecutul sau frica să mă definească, să definească ceea ce aş putea deveni. Doctorul Minks mi-a explicat că trebuie să înfrunt lucrurile de care mă tem şi, în felul ăsta, să-mi înving frica. Era atâta sânge! Atât de mult sânge. Parcă m-aş fi aflat pe marginea unei prăpăstii. Simţeam realmente că sunt la un pas de a-mi pierde minţile. Trebuia să fac ceva ca să preiau controlul. Trebuia să îmi înving frica, înainte să mă învingă ea pe mine.

— Aşa că te-ai apucat să faci curăţenie? Asta vrei să spui? întrebă Werner.

— Da. Mai întâi sângele. Mi-a luat mult timp. Apoi restul. Nu l-am lăsat să câştige. Kristina începu din nou să frece pata invizibilă de pe masă. De data aceasta cu şi mai multă hotărâre. Nu pricepeţi? Haosul nu m-a învins. Am păstrat controlul.

7:10 p.m.: Polizeipräsidium, Alsterdorf, Hamburg

După încheierea interogatoriului, echipa se reuni într-o scurtă şedinţă. Kristina era în continuare principalul suspect, aşa că avea să rămână în arest peste noapte, deşi era evident că niciunul dintre membrii echipei nu era convins de vinovăţia ei.

După ce puse punct şedinţei, Fabel îi ceru Mariei să mai rămână puţin.

— Totul e-n ordine, Maria? o întrebă el de îndată ce rămaseră singuri. Expresia de pe chipul tinerei îi dădu de înţeles că era nerăbdătoare şi derutată, deopotrivă. Mi s-a părut că n-ai avut prea multe de spus la interogatoriu.

— Cred că nu sunt prea multe de zis, ca să fiu sinceră, *Chef*. Părerea mea e că ar trebui să aşteptăm raportul celor de la laboratorul criminalistic şi al celor de la medicină legală, ca să vedem ce s-a întâmplat exact. Deşi Kristina Dreyer ne-a cam lăsat cu mâinile goale.

Fabel încuviinţă din cap, gânditor, apoi întrebă:

— De unde ştiai de Clinica Fricii, pe care a menţionat-o Kristina?

— A făcut mare vâlvă când s-a deschis. A fost chiar şi un articol în *Abendblatt* pe tema asta. E singurul aşezământ de genul ăsta, iar când Kristina Dreyer a spus că s-a dus la o clinică specială, a fost singura posibilitate care mi-a venit în minte.

Dacă Maria îi ascundea ceva, cu siguranţă Fabel nu şi-ar fi putut da seama după expresia de pe faţa ei. Se simţi – şi nu era pentru prima oară – extrem

de iritat de figura ei impasibilă. După câte împărtăşiseră de-a lungul timpului, i se părea că merită mai multă încredere din partea ei. Simţea nevoia s-o ia la întrebări; să afle ce nu e în regulă cu ea. Însă, pe de altă parte, Fabel era conştient că felul lui de-a fi este tipic unui bărbat de vârsta sa şi cu trecutul său, care îşi reprimă în mod automat orice exteriorizare a sentimentelor lăuntrice. Cu alte cuvinte, avea tendinţa de a aborda lucrurile cu mai mult sânge rece; în acelaşi timp însă, sentimentele pe care şi le tot înfrâna ajungeau să îl macine pe dinăuntru. Decise să abandoneze subiectul. Nu-i comunică Mariei că îl îngrijorează comportamentul ei. N-o întrebă dacă se simte în continuare bântuită de amintirea celor întâmplate. Şi, mai cu seamă, se feri să pronunţe numele acelui monstru care, în momente precum cel de faţă, se ridica între ei, negru şi ameninţător: Vasil Vitrenko.

Vitrenko intrase în viaţa lor ca suspect obscur în cadrul anchetării unei crime şi, pe parcurs, îşi lăsase amprenta asupra fiecărui membru al echipei. Acesta, ucrainean la origine, era un fost ofiţer Spetsnaz[13], extrem de priceput în mânuirea instrumentelor morţii. Se folosise de Maria ca să scape: cu o cruzime ieşită din comun, o lăsase să zacă între viaţă şi moarte, forţându-l în felul acesta pe Fabel să renunţe la a-l urmări.

— Care e părerea ta, Maria? spuse el într-un târziu. Mă refer la Dreyer… Crezi că e vinovată?

— Sunt toate şansele ca boala ei psihică să fi recidivat. Poate nici nu-şi mai aduce aminte că l-a ucis pe Hauser. Poate curăţarea locului crimei i-o fi şters din memorie amintirea faptei. Sau poate că spune adevărul. Maria făcu o pauză. Teama îl poate face pe om să acţioneze nefiresc.

8:00 p.m.: suburbia Marienthal, Hamburg

Era, la urma urmei, principalul scop în viaţă pentru doctorul Gunter Griebel. Din clipa în care dădu ochii cu tânărul palid, cu păr negru, avu senzaţia că îl ştie de undeva; simţi instinctiv că persoana din faţa sa îi este familiară, că o cunoaşte.

Însă tânărul nu era o cunoştinţă a lui Griebel. Pe măsură ce discutau, deveni tot mai clar că cei doi nu se mai întâlniseră niciodată. Totuşi, sentimentul de familiaritate persista împreună cu senzaţia tulburătoare că avea să se lămurească dintr-o clipă în alta. Bătrânul era convins că, dacă

[13] Spetsnaz – trupe de elită ruseşti, aflate în subordinea Agenţiei Federale de Securitate sau a Ministerului Afacerilor Interne. (n.tr.).

reuşea să plaseze chipul respectiv în contextul de care aparţinea, lucrurile aveau să se lămurească numaidecât. Între timp, privirea tânărului îl descumpănea; era ca o rază laser aţintită asupra sa.

Intrară în birou, iar Griebel îi oferi musafirului său un pahar cu băutură, pe care acesta îl refuză politicos. Era ceva straniu în felul în care tânărul se mişca prin casă, de parcă îşi calcula fiecare pas, fiecare gest. După câteva clipe de ezitare, Griebel îl pofti să ia loc.

— Vă mulţumesc că aţi acceptat să ne întâlnim, spuse tânărul. Îmi cer scuze pentru maniera neobişnuită în care v-am abordat. N-am avut intenţia să vă deranjez în timp ce eraţi la mormântul răposatei dumneavoastră soţii, a fost o pură întâmplare să vă văd acolo, chiar în momentul când mă pregăteam să vă sun ca să vă propun o întrevedere.

— Spuneaţi că sunteţi om de ştiinţă? întrebă Griebel, mai mult pentru a evita o nouă tăcere stânjenitoare decât din curiozitate. Care este domeniul dumneavoastră de interes?

— Nu are nicio legătură cu munca dumneavoastră, *Herr Doktor* Griebel. Personal, sunt fascinat de cercetările dumneavoastră, îndeosebi de ideea că traumele suferite de un individ pot avea repercusiuni asupra urmaşilor săi. Sau că amintirile cuiva se adaugă la cele ale predecesorilor săi, generaţie după generaţie. Tânărul îşi întinse mâinile pe braţele fotoliului de piele. Îşi privi pe rând propriile mâini, apoi braţele fotoliului, contemplându-le absent. În felul meu, şi eu sunt în căutarea adevărului. S-ar putea ca adevărul pe care îl caut să nu fie unul de rang universal, ca al dumneavoastră, dar răspunsul se află în acelaşi loc. Îşi aţinti din nou privirea pătrunzătoare asupra lui Griebel. Însă motivul pentru care mă aflu aici nu este de natură profesională. E vorba de ceva personal.

— Personal în ce sens?

Griebel se căzni iarăşi să-şi amintească unde şi când îl mai întâlnise pe tânărul din faţa lui, sau de cine îi aducea aminte acesta.

— După cum v-am explicat când ne-am întâlnit în cimitir, sunt în căutarea unor răspunsuri privitoare la viaţa mea. De când mă ştiu am fost bântuit de amintiri care nu-mi aparţin… parcă trăiesc o *viaţă* care nu e a mea. Acesta este motivul pentru care cercetările întreprinse de dumneavoastră mă interesează atât de mult.

— Cu tot respectul – în vocea lui Griebel se desluşea o undă de iritare am mai auzit lucrurile astea. Eu nu sunt un filosof. Nu sunt nici psiholog şi, în niciun caz, nu sunt vreun guru de tip New Age. Sunt un om de ştiinţă care cercetează realităţi ştiinţifice. N-am acceptat să ne întâlnim ca să explorăm enigmele existenţei dumneavoastră. Am fost de acord să stăm de vorbă doar din cauza… ei bine, din cauza trecutului… din cauza numelor pe care le-aţi

pomenit. De unde aţi aflat numele acelea? Ce v-a făcut să credeţi că persoanele la care v-aţi referit au vreo legătură cu mine?

Tânărul afișă un zâmbet larg, dar rece, lipsit de veselie.

— Pare să fi trecut foarte multă vreme, nu-i aşa, Gunter? O viaţă de om. Tu, eu şi ceilalţi? Văd că tu ai încercat să mergi mai departe… să-ţi vezi de viaţă. Dacă poţi numi viaţă existenţa aceasta banală, de mic-burghez, în spatele căreia te ascunzi, prefăcându-te că trecutul nici n-a existat.

Griebel îi aruncă o privire încruntată. Se concentra să-şi aducă aminte. Până şi vocea îi era cunoscută: avea un timbru pe care îl mai auzise cândva.

— Cine eşti? îl întrebă într-un târziu. Ce vrei de la mine?

— A trecut atât de mult timp, Gunter. Toţi vă simţiţi în largul vostru cu noile vieţi pe care vi le-aţi construit, nu-i aşa? Aţi vrut să lăsaţi trecutul în urmă. Şi pe mine la fel. Dar nu uitaţi că aceste vieţi noi pe care vi le-aţi creat sunt întemeiate pe trădare. Tânărul făcu un gest larg cu mâna în direcţia biroului lui Griebel, indicând aparatura şi cărţile acestuia. Ţi-ai dedicat atâta timp, aproape întreaga viaţă, cercetărilor ştiinţifice. În căutarea unor răspunsuri. Mi-ai spus că eşti un om de ştiinţă care sondează realităţi ştiinţifice; dar eu te cunosc, Gunter. De fapt, tu cauţi cu disperare acelaşi adevăr ca şi mine. Tânjeşti să desluşeşti trecutul, ca să înţelegi cum am ajuns ceea ce suntem. Dar, după atâta muncă, tot n-ai reuşit să afli mare lucru. În schimb, eu am aflat, Gunter. Am găsit răspunsurile pe care le cauţi tu. Eu *sunt* răspunsul pe care îl cauţi.

— Cine naiba eşti tu? îl întrebă Griebel din nou.

— Ei, Gunter… doar ştii prea bine cine sunt eu… Tânărul continua să zâmbească, privindu-l fix. Nu-mi spune că nu ţi-ai dat seama.

Se ridică în picioare şi scoase din servieta pe care o aşezase jos, lângă el, un sul gros de catifea.

8:50 p.m.: cartierul Pöseldorf, Hamburg

Fabel era mort de oboseală. Prima zi de muncă după vacanţă, despre care crezuse că avea să fie lejeră şi lipsită de evenimente, se dovedise a fi copleşitoare, presărată cu dificultăţi şi piedici insurmontabile. Avea impresia că cele petrecute îi întunecaseră ziua, lăsându-l lipsit de vlagă.

Susanne stabilise cu o prietenă să ia împreună cina în oraş, aşa că Fabel se trezi singur la sfârşitul primei seri de după revenirea din vacanţă. Înainte de a pleca de la serviciu, o sunase pe Gabi, fiica sa, care locuia cu mama ei, să o invite să ia cina împreună, însă aceasta îşi făcuse deja alte planuri. Gabi îl

întrebă cum a fost în vacanţă şi pălăvrăgiră o vreme, iar în final căzură de acord să se întâlnească mai încolo, în cursul săptămânii. Conversaţiile cu fiica sa aveau de obicei darul de a-l bine dispune – Gabi moştenise ceva din voioşia lipsită de griji a fratelui său, Lex –, însă în seara aceasta faptul că avea alte planuri nu reuşi decât să-i amplifice proasta dispoziţie.

N-avea niciun chef să-şi gătească singur. Simţea nevoia de a fi înconjurat de oameni, aşa că hotărî să treacă pe acasă, ca să se spele, iar apoi să iasă în oraş să mănânce.

Fabel locuia de şapte ani de zile în acelaşi loc. Era la un bloc distanţă de Milchstrasse, într-un loc considerat, în mod discutabil, cea mai fiţoasă zonă din Hamburg: cartierul Pöseldorf, din districtul Rotherbaum. Apartamentul lui era, de fapt, o mansardă transformată în locuinţă, într-o clădire ce fusese construită la începutul secolului trecut. Edificiul, pe vremuri o vilă impunătoare, era împărţit în prezent în trei apartamente elegante. Din nefericire, performanţa economică a Germaniei la momentul respectiv nu fusese în stare să satisfacă ambiţiile investitorilor, aşa că preţurile de pe piaţa imobiliară din Hamburg suferiseră o cădere accentuată. În condiţiile respective, Fabel întrevăzuse şansa de a deveni proprietar, nu doar un simplu chiriaş, aşa că îşi cumpărase apartamentul de la mansardă. I se întâmpla adesea să cugete la ironia situaţiei: ajunsese să deţină acest apartament cochet, cu o adresă de invidiat, doar pentru că mariajul său şi economia germană se prăbuşiseră simultan.

Chiar şi în condiţiile scăderii preţurilor la proprietăţile imobiliare, apartamentul acesta de tip studio fusese singura variantă pe care Fabel şi-o putuse permite în Pöseldorf. Era un apartament mic, dar în toţi anii de când locuia aici se convinsese că beneficiile zonei compensau din plin lipsa de spaţiu. Atunci când investitorii transformaseră vechea vilă şi o recompartimentaseră, îşi dăduseră seama că priveliştea era un atu ce trebuia exploatat, prin urmare instalaseră ferestre uriaşe, aproape pe toată înălţimea peretelui, de-a lungul faţadei care dădea înspre Magdalenen Strasse şi înspre verdeaţa din Alsterpark, până departe, la lacul Aussenalster. De la ferestrele apartamentului său, Fabel putea să vadă feriboturile vopsite în roşu şi alb ce traversau lacul Alster, iar în zilele senine se vedeau, în depărtare, vilele albe, impozante şi cupola strălucitoare, de culoare turcoaz, a moscheii iraniene din Schöne Aussicht, pe ţărmul îndepărtat al lacului Alster.

Fusese pentru el locul perfect. Spaţiul său personal pe care nu trebuia să-l împartă cu nimeni. Dar acum, pe măsură ce relaţia sa cu Susanne evolua, lucrurile începeau să se schimbe. Se afla în pragul unei noi etape a vieţii; poate chiar în pragul unei noi vieţi. Îi propusese lui Susanne să se mute cu el

şi era evident că mica mansardă din Pöseldorf avea să fie neîncăpătoare pentru amândoi. Apartamentul lui Susanne era suficient de spaţios, dar era închiriat, iar Fabel, care se obişnuise cu statutul de proprietar, nu mai era dispus să se întoarcă la cel de chiriaş. Prin urmare, luaseră hotărârea de a-şi uni resursele pentru a cumpăra împreună un apartament. Economia începea în sfârşit să-şi revină, după letargia în care zăcuse timp de opt ani de zile, astfel încât apartamentul lui Fabel avea să le aducă o sumă frumuşică, ori puteau să-l închirieze, la o adică, iar veniturile lor combinate le-ar fi permis să-şi cumpere ceva decent, nu foarte departe de centru.

Totul suna bine şi promiţător; chiar Fabel fusese acela care venise cu ideea de a se muta împreună. Însă de fiecare dată când se gândea că trebuie să plece din Pöseldorf şi din micuţul său apartament cu privelişte superbă, simţea că i se strânge inima. La început Susanne se arătase mai reţinută. Fabel ştia că ea avusese înainte o relaţie nefericită cu un bărbat dominator. Acesta îi zdruncinase serios respectul de sine, iar relaţia fusese o catastrofă pentru Susanne. În consecinţă, era foarte atentă să-şi protejeze propria independenţă. Cam atât ştia Fabel în această privinţă: Susanne era o persoană sinceră şi deschisă, dar se părea că nu era pregătită să vorbească despre trecutul ei. Acesta rămânea un subiect închis pentru Fabel, ca pentru toţi ceilalţi. Totuşi, încetul cu încetul, ea îmbrăţişă ideea de a se muta împreună, ba mai mult, deveni principala forţă motrice din spatele acestei idei.

Fabel îşi lăsă maşina în parcarea privată din faţa clădirii şi urcă la el în apartament. Făcu un duş rapid, îmbrăcă o cămaşă neagră, o pereche de pantaloni şi o jachetă uşoară din stofă englezească, după care ieşi din clădire şi o luă înspre Milchstrasse.

Pöseldorful fusese la început un fel de *Armeleutegegend* – o zonă destinată săracilor – şi mai avea încă aerul acela uşor distonant, de sat adăpostit în inima unei metropole. Totuşi, începând cu anii 1960, Pöseldorful devenise tot mai la modă şi, în consecinţă, statutul financiar al rezidenţilor să-i basculase de la o extremă la cealaltă. Imaginea sa prosperă şi cochetă se datora şi aportului unor nume de designeri renumiţi, precum Jill Sander, al cărei succes în lumea modei debutase cu un butic şi o garsonieră în Pöseldorf. Milchstrasse se afla în inima Pöseldorfului: o străduţă îngustă înţesată cu baruri, cluburi de jazz, buticuri şi restaurante.

Lui Fabel îi trebuiră mai puţin de cinci minute să ajungă la localul său preferat. Înăuntru era deja plin, aşa că fu nevoit să se strecoare printre numeroşii clienţi îngrămădiţi la bar. Îşi croi drum spre partea din fund a localului şi se aşeză la o masă liberă din colţ, cu spatele la peretele de cărămidă netencuită. Dintr-odată se simţi obosit. Şi bătrân. Prima zi de

muncă îl secătuise de vlagă; îi fusese destul de greu să se acomodeze cu ritmul nebunesc în care păreau să se petreacă lucrurile în jurul său.

Încercând să-şi facă poftă de mâncare, se căzni să-şi alunge din minte imaginea creştetului scalpat al lui Hans-Joachim Hauser. Dar constată că în locul acestei imagini îi apăru alta, la fel de oribilă: fotografia de la morgă a unei tinere frumoase, cu pomeţi înalţi, specifici slavilor, pe care traficanţii de carne vie o despuiaseră de identitate şi de orice urmă de demnitate, pentru ca mai apoi un ticălos gras şi chel să-i ia viaţa. Fabel fusese de acord cu Maria, chiar dacă îi era greu să admită: ar fi vrut din toată inima să-i dea undă verde să ancheteze cazul Olgăi X şi să dea de urma criminalilor care o târâseră pe fată în mocirla prostituţiei, amăgind-o cu promisiunea unei vieţi mai bune. Dar asta nu era treaba lor.

Gândurile lui Fabel fură întrerupte de chelnerul care se apropie de masa lui. Acesta îl mai servise de câteva ori până atunci, aşa că schimbară câteva vorbe pe-ndelete, înainte să-i ia comanda. Era un mic ritual rezervat doar clienţilor fideli; totodată, îi insufla lui Fabel un sentiment de familiaritate, de apartenenţă. Acesta ştia că, de felul său, este un om ancorat în obişnuinţă, în rutină. Un om previzibil, pentru care deprinderile şi regularitatea reprezentau un etalon şi totodată un instrument de menţinere a ordinii din propria viaţă. Stând acolo, în cafeneaua unde lua cina de fiecare dată, se trezi dintr-odată iritat de propriul său fel de-a fi: îl enerva faptul că nu era în stare să-şi asume şi în viaţa personală riscurile pe care şi le asuma la muncă. Acesta era adevărul: în viaţa privată era mereu calculat şi fiecare impuls şi-l ţinea în frâu. Pentru o clipă cochetă cu ideea de a invoca un pretext oarecare şi de a pleca; de a hoinări pe Milchstrasse, în căutarea altui restaurant. Însă n-o făcu; în schimb, îşi comandă o bere Jever şi o salată de hering. Ca de obicei.

Chelnerul tocmai îi adusese berea, când sesiză prezenţa cuiva alături de el. Îşi ridică privirea şi zări o femeie înaltă, de vreo douăzeci şi cinci de ani, cu părul lung şi negru şi cu ochii mari, căprui. Purta o fustă şi o bluză elegante, care însă nu-i puteau ascunde în totalitate formele apetisante. Femeia îi zâmbi, dezvelindu-şi dinţii albi, încadraţi de buzele pline, rujate intens.

— Bună seara, *Herr* Fabel… Sper că nu vă deranjez.

Fabel dădu să se ridice de pe scaun. Chipul tinerei îi era cunoscut, dar nu-şi putea da seama de unde anume. Apoi îşi aduse aminte.

— Sonja… Sonja Brun… Ce mai faci? Te rog… Făcu un gest cu mâna spre scaunul din faţa sa. Te rog, ia loc…

— Nu… nu, mulţumesc. Făcu un semn vag cu mâna în direcţia unui grup de femei aşezate la altă masă, mai aproape de fereastră. Sunt cu nişte colege de serviciu. V-am văzut şi am vrut doar să vă salut.

— Te rog, ia loc câteva secunde. Nu te-am mai văzut de mai bine de-un an. Ce mai faci? o întrebă el din nou.

— Sunt bine. Chiar foarte bine. Am un loc de muncă bun. Am fost promovată. Şi despre asta voiam să vă vorbesc… Sonja făcu o pauză. Am vrut neapărat să vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut pentru mine.

Fabel zâmbi.

— Nu-i nevoie. Mi-ai mulţumit deja. De multe ori. Mă bucur că îţi merge bine.

Expresia de pe chipul Sonjei deveni foarte serioasă.

— E puţin spus că îmi merge bine, *Herr* Fabel. Am o nouă viaţă acum. O viaţă frumoasă. Nimeni nu ştie despre… despre trecut. Iar asta datorită dumneavoastră.

— Nu, Sonja. E datorită ţie însăţi. Ai muncit din greu ca să obţii tot ceea ce ai acum.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare preţ de câteva secunde, după care se apucară să vorbească una-alta despre serviciul Sonjei.

— Trebuie să mă întorc la prietenele mele. Este ziua lui Birgit şi am ieşit să o sărbătorim. Mă bucur că v-am revăzut. Sonja zâmbi şi-i întinse mâna.

— Şi eu mă bucur, Sonja. Sunt încântat de faptul că îţi merge bine.

Dădură mâna, iar Sonja mai zăbovi un pic la masa lui. Continua să zâmbească, dar se vedea pe chipul ei că ezită. În cele din urmă scoase un carneţel din poşetă şi scrise în grabă ceva, după care rupse foaia şi i-o înmână lui Fabel.

— Ăsta e numărul meu de telefon. În caz că vă aflaţi vreodată prin zonă…

Fabel se uită la bucata de hârtie.

— Sonja… eu…

— E-n regulă…, spuse ea zâmbind. Înţeleg. Păstraţi-l totuşi – pentru orice eventualitate.

Îşi luară rămas-bun, şi Fabel o urmări cu privirea în timp ce se întorcea la masă, la prietenele sale. Avea picioarele lungi şi suple, iar mersul ei avea ceva din eleganţa unei feline. Sonja se alătură prietenelor ei şi începură să râdă împreună, dar la un moment dat îşi întoarse capul spre Fabel şi îl privi fix pentru o clipă, după care fu absorbită din nou de veselia grupului de fete ieşite la distracţie.

Fabel se uită din nou la bileţelul din faţa sa şi la numărul de telefon scris cu cifre mari, rotunde.

Sonja Brun.

O cunoscuse în timpul anchetării unui caz în care un poliţist sub acoperire, Hans Klugmann, îşi pierduse viaţa. În virtutea rolului asumat sub acoperire, Klugmann devenise amantul Sonjei Brun, o tânără plină de viaţă care se lăsase atrasă în industria pornografică şi în practicarea ocazională a prostituţiei. Klugmann se îndrăgostise însă de Sonja şi încercase s-o smulgă din ghearele acelei vieţi degradante şi autodistructive. După uciderea lui Klugmann, Fabel îşi luase un angajament, în onoarea colegului său căzut la datorie: îşi promisese că avea să ducă misiunea lui Klugmann la bun sfârşit, ajutând-o pe Sonja să scape din lumea aceea a corupţiei şi a depravării.

Se folosise de relaţiile sale pentru a-i găsi Sonjei un mic apartament în celălalt capăt al oraşului, precum şi o slujbă într-un magazin de haine. Se interesase ce fel de cursuri putea să urmeze, şi în scurtă vreme Sonja îşi găsise de lucru în cadrul unei firme de curierat.

Nişte paşi simpli, care însă îi schimbaseră viaţa într-un moment când existau toate şansele să se cufunde şi mai adânc în mizerie, fie din pricina durerii provocate de pierderea bărbatului iubit, fie de furie, la descoperirea faptului că acesta îi ascunsese adevărul cu privire la propria identitate. Fabel era bucuros s-o vadă pe calea cea bună şi se simţi uşurat să constate că fata reuşise să-şi lase în urmă trecutul sordid.

În clipa în care îi dăduse numărul ei de telefon, Fabel fusese hotărât să rupă hârtia şi s-o arunce la gunoi. Dar acum se trezi privind îndelung bucata de hârtie şi gândindu-se ce să facă totuşi cu ea. În cele din urmă o împături şi o vârî în portofel.

•

Fabel tocmai îşi terminase de băut cafeaua când îi sună telefonul mobil. Îl irită faptul că uitase să şi-l închidă. De multe ori i se întâmpla să se simtă depăşit, bulversat de toate aceste accesorii indispensabile ale lumii moderne: telefoanele mobile în restaurante şi baruri constituiau una dintre nenumăratele intruziuni ale secolului douăzeci şi unu, pe care el o găsea inadmisibilă. Pe tot parcursul cinei avusese o senzaţie de gol lăuntric. Ştia că asta avea legătură cu revederea Sonjei şi cu noul ei mod de viaţă. Gândul îi zbură la Kristina Dreyer. Poate că într-adevăr aceasta curăţase locul crimei din nevoia imperioasă de a-şi păstra neîntinat universul pe care şi-l crease singură, un univers al ordinii şi punctualităţii.

Fabel răspunse la telefon.

— Bună, Jan, sunt eu. Fabel recunoscu vocea lui Werner. Ar fi trebuit să m-asculţi şi să-ţi prelungeşti vacanţa peste weekend…

10:00 p.m.: Speicherstadt,

Hamburg

Majoritatea luminilor erau stinse de-acum, doar reflectorul central îşi revărsa lumina, ca de lună plină, asupra machetei arhitecturale aşezate pe masă, în faţa ochilor săi. Paul Scheibe rămase cu privirea pironită pe aceasta. Încă mai simţea un fior de mândrie ori de câte ori se uita la reprezentarea tridimensională a măreţei sale viziuni. Era întruchiparea gândurilor sale, a imaginaţiei sale transpuse în realitate, chiar dacă sub formă de miniatură. Însă cât de curând ideile lui aveau să prindă viaţă cu adevărat, influenţând pentru totdeauna chipul oraşului. Proiectul său referitor la *KulturZentrumEins* – Primul Centru de Cultură – avea să fie elementul principal din Überseequartier, în HafenCity, şi avea să ofere o priveliştе panoramică înspre Magdeburger Hafen. Monumentul creat de el avea să fie situat chiar în inima noului şi senzaţionalului HafenCity. Avea să se armonizeze perfect cu noua sală de concerte şi opera din Kaispeicher A, rivalizând în eleganţă cu Strandkai Marina.

Lucrările de construcţie aveau să înceapă în 2007, dacă proiectul său avea să primească autorizaţia senatului şi votul comisiei de urbanism. Existau, desigur, şi alte proiecte concurente cu al său, dar Scheibe era absolut convins că acestea nu aveau nicio şansă în faţa viziunii sale îndrăzneţe şi inovatoare. La conferinţa de presă îşi asumase riscul de a descrie propunerile rivale ca fiind nişte simple concepte pedestre. Se referise, evident, nu la menirea edificiului, ci la abilităţile pedestre ale concurenţilor săi.

Petrecerea de dinaintea lansării decursese cât se poate de bine. Presa se implicase masiv, iar prezenţa primarului general al Hamburgului, Hans Schreiber, a ministrului mediului, Müller-Voigt, precum şi a altor câţiva membri de seamă ai senatului scosese în evidenţă importanţa proiectului. Lansarea publică propriu-zisă urma să aibă loc abia peste două zile.

Acum, după plecarea oaspeţilor, Scheibe rămase singur şi putea să-şi admire opera în voie. Era atât de aproape. Succesiunea de evenimente deja puse în mişcare avea să ducă la concretizarea ideii sale. Peste câţiva ani avea să se plimbe de-a lungul aleii pavate cu scânduri de lemn, pe marginea râului, contemplând galeriile de artă, teatral, spaţiile destinate concertelor în aer liber şi amfiteatrul pentru concerte. Şi toţi spectatorii aveau să fie uluiţi de temeritatea, de măreţia şi de frumuseţea proiectului său, materializat sub forma mai multor edificii îngemănate. Spaţiile şi structurile aveau să se întrepătrundă, atât sub aspect arhitectural, cât şi sub aspectul funcţionalităţii. Asemenea unor organe separate, dar la fel de importante,

fiecare element avea să se combine cu celelalte, spre a da viaţă şi energie întregului ansamblu. Şi toate astea cu un impact absolut neglijabil asupra mediului.

Avea să fie un triumf în materie de arhitectură ecologică şi de inginerie în construcţii. Dar, mai presus de toate, avea să fie testamentul pe care el, Scheibe, avea să-l lase în beneficiul radicalismului. Sorbi o înghiţitură prelungă din paharul cu vin.

— Mă gândeam eu că te găsesc aici.

Cel care vorbise era un bărbat a cărui siluetă se profila în cadrul uşii.

Scheibe nu se întoarse, dar scoase un oftat.

— Credeam c-ai plecat. Ce s-a întâmplat? Nu putea să mai aştepte până mâine?

Se auzi un foşnet, şi un exemplar împăturit al ziarului *Hamburger Morgenpost* ateriză pe masă, exact peste machetă. Scheibe înşfacă ziarul şi se aplecă deasupra mesei, cercetând cu atenţie să vadă dacă nu se produsese nicio stricăciune.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, ai grijă…

— Uită-te pe prima pagină… Vocea suna rigid, neutru. Bărbatul era tot în pragul uşii, în umbră, şi nu dădea semne că ar fi intenţionat să intre.

Scheibe desfăcu ziarul. Fotografia de pe prima pagină înfăţişa un avion Airbus 800 gigantic, aflat la primul său zbor. Avionul fusese surprins chiar când trecea pe deasupra bisericii St. Michaelis, iar titlul articolului declara că o sută cincizeci de mii de locuitori ai Hamburgului asistaseră, plini de mândrie, la zborul inaugural. Scheibe se întoarse în direcţia de unde venea vocea şi ridică din umeri.

— Nu… articolul mai mic, din josul paginii…

Scheibe îl găsi în sfârşit. Moartea lui Hans-Joachim Hauser umplea doar câteva rânduri scrise cu font mai mic dedesubtul titlului care suna în felul următor: *Militant ecologist, adept al radicalismului anilor 1970, a fost găsit ucis în apartamentul său din Schanzenviertel*. Articolul furniza doar detaliile – sărace – ce răsuflaseră în presă, iar în rest descria cariera lui Hauser. *Morgenpost* socotise necesar să apeleze la relaţiile lui Hauser cu alte figuri, mai remarcabile, ale extremei stângi pentru a-i contura imaginea. Ca şi cum viaţa acestuia ar fi avut relevanţă doar prin prisma anturajului său. Existau foarte puţine informaţii legate de el după mijlocul anilor 1980.

— Hans e mort? întrebă Scheibe.

— Mai mult decât atât – a fost ucis. L-au descoperit azi-dimineaţă.

Scheibe se întoarse spre bărbatul din umbră.

— Crezi că asta are vreo însemnătate?

— Bineînţeles că are, tâmpitule. Glasul bărbatului ascuns în umbra uşii trăda nu atât furie, cât mai degrabă iritare, ca şi cum părerile sale referitoare la inteligenţa interlocutorului său se confirmau. Faptul că unul dintre ai noştri a murit de-o moarte violentă poate fi doar o coincidenţă, însă trebuie să ne asigurăm că întâmplarea nu are nicio legătură cu… ei bine, cu fosta noastră viaţă, ca să mă exprim aşa.

— Se ştie cine l-a ucis? În ziar scrie că au arestat pe cineva.

— Contactele mele din cadrul poliţiei nu mi-au dat nicio informaţie în privinţa asta. Doar că e prea devreme să se emită vreo concluzie.

— Eşti îngrijorat? întrebă Scheibe, dar îşi reformulă numaidecât întrebarea: Eu ar trebui să fiu îngrijorat?

— Poate că nu-nseamnă nimic. Hans era homosexual şi ducea o viaţă destul de promiscuă, ştii şi tu. E cam sumbru acolo, în lumea nenorociţilor de pederaşti.

— Nu te ştiam un homofob atât de înverşunat… probabil că această latură a personalităţii ţi-ai păstrat-o bine ascunsă faţă de presă.

— Scuteşte-mă de toată scamatoria asta cu corectitudinea politică. Să sperăm că are legătură doar cu stilul său de viaţă – un act pur întâmplător. Bărbatul din uşă făcu o pauză. Pentru prima oară glasul său păru puţin nesigur. Am luat legătura cu ceilalţi.

— Ai vorbit cu ceilalţi? Tonul lui Scheibe trăda uluirea şi o undă de furie, deopotrivă. Dar cu toţii *am căzut de acord*… eu şi cu tine – căile noastre trebuiau să se intersecteze, n-aveam încotro –, însă cu ceilalţi n-am mai luat legătura de mai bine de douăzeci de ani. Am convenit ca niciunul dintre noi să nu iniţieze vreun contact cu ceilalţi. Scheibe îşi lăsă privirea să alerge de la un capăt la celălalt al machetei fragile de pe masă, de parcă ar fi vrut să se asigure că e tot acolo, întreagă şi neafectată de cele auzite. Nu vreau să am de-a face cu ei. Nici cu tine. Câtuşi de puţin. Şi în niciun caz acum…

— Ascultă-mă bine, păduche neînsemnat ce eşti… Preţiosul tău proiect nu face nici cât o ceapă degerată. E un gunoi… nimic altceva decât expresia anostă a egocentrismului tău şi a ideilor tale mediocre. Nu-ţi dai seama că nimeni nu va da doi bani pe rahatul ăsta dacă iese la iveală adevărul despre tine? Despre noi? Nu uita care îţi sunt priorităţile. Eşti în continuare *implicat*, aşa că încă trebuie să te supui ordinelor mele.

Scheibe azvârli ziarul pe jos şi sorbi cu sete o înghiţitură lungă din paharul cu vin. Pufni apoi dispreţuitor.

— Doar nu vrei să spui că mai crezi în toată aiureala asta?

— De-acum nu mai e vorba despre ceea ce cred eu, Paul. E vorba despre supravieţuire. Supravieţuirea noastră. N-am făcut mare lucru pentru

„revoluţie", nu-i aşa? Dar am făcut destul totuşi, destul încât să ne distrugă tuturor carierele dacă s-ar afla acum.

Scheibe rămase cu privirea pironită pe paharul cu băutură, pe care îl învârtea în mână, cu un aer meditativ.

— „Revoluţia"… Doamne, cum ne-am putut imagina că asta e soluţia ca să avansăm? Adică ai văzut cum era în Est atunci când a căzut zidul – zău, pentru asta ne-am luptat?

— Eram tineri pe-atunci. Eram cu totul alţi oameni.

— Eram nişte naivi.

— Eram idealişti. Nu ştiu cum a fost pentru tine, dar noi, ceilalţi, am luptat împotriva fascismului. Împotriva înfumurării păturii mic-burgheze şi împotriva acestui capitalism turbat şi necruţător ce transformă în prezent întreaga Europă, întreaga lume într-un parc de distracţii de-ale americanilor.

— Tu te-auzi cum vorbeşti? Eşti o caricatură, o imitaţie neizbutită, şi sunt de-a dreptul uluit de ce aud, pentru că tu eşti primul care a îmbrăţişat capitalismul plin de entuziasm. Şi eu la fel… Scheibe îşi plimbă din nou privirea pe modelul miniatural de pe masă. În felul meu. Totuşi, nu am chef să intru într-o polemică pe teme politice cu tine. Ideea este că mi se pare o nebunie să reluăm legătura după atâţia ani.

— Până vom şti cu siguranţă cine se află în spatele morţii lui Hans-Joachim trebuie să fim extrem de vigilenţi. Poate că ceilalţi au observat ceva… *neobişnuit* în ultima vreme.

Scheibe se întoarse spre interlocutorul său.

— Chiar crezi că s-ar putea să fim în pericol?

— Nu pricepi? Bărbatul din umbră se enervă din nou. Chiar dacă moartea lui Hans nu are legătură cu trecutul nostru, totuşi e vorba de o crimă. Iar crimele stârnesc curiozitatea poliţiei care o să răscolească trecutul lui Hans-Joachim. Un trecut din care facem parte şi noi. Iar asta înseamnă că suntem în pericol.

Scheibe rămase tăcut pentru câteva clipe. Când vorbi, într-un târziu, glasul său era şovăielnic, de parcă se temea să nu trezească o fiară adormită.

— Crezi cumva… E posibil ca toate astea să aibă vreo legătură cu ceea ce s-a întâmplat în trecut? Cu Franz?

— Tu nu trebuie decât să mă anunţi dacă observi ceva neobişnuit. Bărbatul din umbră lăsă întrebarea lui Scheibe fără răspuns. O să iau eu legătura cu tine. Între timp, bucură-te de jucăria ta.

Scheibe auzi uşa de la sala de conferinţe închizându-se cu zgomot. Îşi goli paharul, după care contemplă din nou macheta de pe tăblia rotundă a mesei;

dar în locul unei viziuni măreţe, nu văzu decât un morman de cartoane şi plută.

10:00 p.m.: suburbia Marienthal, Hamburg

Doctorul Gunter Griebel se uita la Fabel, lipsit de interes, pe deasupra ramei ochelarilor ce-i atârnau aproape pe vârful nasului lung şi subţire. Îl privea pe poliţist din fotoliul său de piele cu o mână aşezată pe cartea pe care o ţinea în poală, în timp ce cealaltă i se odihnea pe braţul fotoliului. Doctorul Griebel se apropia de vârsta de şaizeci de ani, iar statura sa înaltă, greoaie, deşi mai păstra ceva din robusteţea tinereţii, se îngroşase în ultima vreme în jurul mijlocului, aşa încât îţi dădea senzaţia că era format din contopirea a două trupuri incompatibile. Era îmbrăcat cu o cămaşă cadrilată, cu un pulover gri de lână şi cu o pereche de pantaloni lejeri, tot gri. Toate hainele sale, la fel şi fotoliul şi cartea din poala sa, erau împroşcate cu sânge.

Imaginea îţi dădea impresia că doctorul era atât de absorbit de conţinutul cărţii pe care o ţinea în poală, încât nici nu sesizase că cineva se furişase în spatele său şi îi tăiase gâtul cu cuţitul. După cum nu părea să-l deranjeze nici faptul că agresorul îi făcuse o incizie de-a lungul frunţii, de jur-împrejurul capului, pentru ca mai apoi să-i smulgă scalpul. Dedesubtul craniului dezvelit, chipul lung şi ascuţit al doctorului era absolut inexpresiv, cu privirea absentă. Câteva pete de sânge fuseseră împroşcate pe lentila dreaptă a ochelarilor, semănând cu o mostră recoltată special pentru a fi examinată la microscop. Fabel urmărea cum stropii de sânge se adunau în colţul lentilei, sub forma unei globule vâscoase, după care se prelinseră pe puloverul deja pătat.

— Văduv. Werner, aflat în spatele lui Fabel, se referea la statutul civil al mortului. Locuia singur de şase ani, de la moartea soţiei sale. Se pare că era om de ştiinţă.

Fabel cercetă din priviri încăperea. În afară de el, de Werner şi de răposatul doctor Griebel, în cameră se mai afla o echipă formată din patru tehnicieni criminalişti, condusă de Holger Brauner. Locuinţa lui Griebel era o vilă impozantă, dar nu ostentativă. Era situată pe strada Nöpps, în suburbia Marienthal, trădând prosperitatea tipică în Hamburg, combinată cu o notă de austeritate, rămăşiţă a modestiei luterane ce caracterizează nordul Germaniei. Camera în care se aflau era mai mult decât un simplu birou de lucru. Emana un aer practic şi organizat, de încăpere în care se muncea asiduu: pe lângă computerul de pe birou şi cărţile înşiruite pe rafturile de pe

pereți, într-un colț mai erau două microscoape profesionale, ce păreau să fi costat mult. Alături de ele se găseau și alte aparate și instrumente științifice, care, deși Fabel nu-și putea da seama la ce foloseau, păreau la fel de sofisticate.

Însă principalul punct de atracție al încăperii părea să fi fost adăugat de curând. Pereții fiind acoperiți în totalitate de biblioteca mare ce nu mai lăsase niciun locșor liber, ucigașul atârnase scalpul lui Griebel de unul dintre rafturi, de unde sângele picura pe podeaua de lemn. Scalpul era acoperit cu un păr rar, căci Griebel începuse să chelească în creștet. Avea aceeași culoare, roșu aprins, ca scalpul lui Hans-Joachim Hauser, însă părul rărit îl făcea și mai dezgustător la vedere.

— Când a fost ucis? îl întrebă Fabel pe Holger Brauner, fără să-și ia privirea de la scalp.

— Și de data asta va trebui să așteptați raportul lui Möller pentru un răspuns cert, dar aș zice că moartea s-a produs cu foarte puțin timp în urmă. De vreo două-trei ore, cel mult. Rigiditatea cadaverică începe să se instaleze în zona pleoapelor și a maxilarului inferior, însă încheieturile degetelor, care vor fi următoarele victime ale *rigor mortis*, sunt încă perfect mobile. Prin urmare, să fi trecut cel mult două-trei ore. Iar asemănările existente între crima asta și cea din Schanzenviertel sunt evidente… am aruncat o privire pe însemnările lui Frank Grueber.

— Cine a oprit alarma? se interesă Fabel, întorcându-se spre Werner.

— Un prieten. Aparent tot văduv. Obișnuiau să se întâlnească vinerea seara. În casa fiecăruia, pe rând. Însă de data asta, când a ajuns, a găsit ușa întredeschisă.

— S-ar putea să-l fi întrerupt pe făptaș. A văzut pe cineva când a sosit?

— Nu-și aduce aminte; omul, un bărbat de vreo șaizeci de ani, e într-un hal fără de hal. Un pensionar, fost inginer de profesie, suferind de afecțiuni cardiace. Descoperirea – Werner făcu un gest înspre cadavrul mutilat al doctorului – l-a făcut să intre în stare de șoc. Acum e sub supravegherea medicului, dar după părerea mea va mai trece o bună bucată de vreme până să putem sta de vorbă cu el.

Pentru o clipă, Fabel căzu pe gânduri; parcă nu-i venea să creadă că cineva poate să trăiască șaizeci de ani fără să se confrunte vreodată cu ororile care lui îi erau hărăzite zilnic. Gândul acesta îl umplu de uimire și de invidie.

Maria Klee își făcu apariția în încăpere. Privirea acesteia fu atrasă numaidecât de creștetul scalpat, ceea ce îi aminti lui Fabel de fascinația cu care ea studiase cadavrul mutilat al lui Hauser. Maria dăduse întotdeauna dovadă de mult sânge rece la vederea victimelor, însă de o vreme Fabel

sesizase o schimbare în comportamentul ei la locul crimei, mai cu seamă când era vorba de răni de cuţit. Schimbarea devenise vizibilă doar de când îşi reluase munca, după perioada de refacere ulterioară agresiunii pe care o suferise. Maria îşi desprinse privirea de la cadavru şi se întoarse către Fabel.

— Oamenii noştri au mers din uşă-n uşă, îl informă ea. Nimeni nu a văzut nimic neobişnuit în decursul zilei sau în seara asta. Însă, dată fiind întinderea proprietăţii, vecinii locuiesc la o distanţă considerabilă, aşa că nu e deloc surprinzător.

— Grozav…, mormăi Fabel. Era frustrant să ştie că omorul fusese comis doar cu puţin timp în urmă şi totuşi să nu poată descoperi nicio pistă.

— Dacă te consolează cu ceva, măcar de-un lucru putem fi siguri acum, interveni Werner. Kristina Dreyer a spus adevărul, căci se află încă în arest – deci n-a putut fi ea făptaşa.

Fabel îi urmări pe criminalişti începând operaţiunea meticuloasă de căutare şi recoltare a probelor.

— Nu mă prea consolează, spuse el pe un ton sec. Cert e că avem de-a face cu un ucigaş obsedat de scalpuri, care acţionează nestingherit…

4.

LA DOUĂ ZILE DUPĂ PRIMA CRIMĂ: SÂMBĂTĂ, 20 AUGUST 2005

10:00 a.m.: cartierul Pöseldorf, Hamburg

Fabel ştiu că era vorba de ceva foarte important din clipa în care auzi vocea şefului său, comandantul Horst van Heiden, la celălalt capăt al firului. Faptul că acesta îl sunase acasă era suficient ca să-i dea un semnal de alarmă; mai mult decât atât, faptul că asta se întâmpla într-o zi de sâmbătă dovedea că motivul apelului era extrem de serios. Fabel se întorsese acasă abia la ora trei dimineaţa şi stătuse treaz în pat, pe întuneric, preţ de încă o oră, căznindu-se să-şi alunge din mintea extenuată imaginea celor două capete mutilate. Telefonul lui van Heiden îl trezise dintr-un somn adânc. Prin urmare avu nevoie de câteva secunde să-şi vină în fire şi să înţeleagă ce-i spunea acesta.

Se părea că bărbatul ucis în seara precedentă, doctorul Gunter Griebel, era unul dintre acei membri obscuri ai comunităţii ştiinţifice care nu se înghesuie să acapareze scena publică, nici măcar să apară pe ea, dar a căror muncă în anumite domenii tainice ale ştiinţei ar putea să schimbe în totalitate destinul rasei umane.

— Era un specialist în genetică, îi explică van Heiden. Din păcate, ştiinţa nu e punctul meu forte, Fabel, aşa că nu pot să te lămuresc cu privire la activitatea lui Griebel. Dar se pare că cercetările sale vizau un domeniu al geneticii care-ar fi putut aduce beneficii colosale. Griebel şi-a consemnat în scris toate studiile efectuate, desigur, însă experţii spun că, în pofida acestui fapt, moartea sa va face ca toate cercetările întreprinse de el – de o importanţă extremă – să stagneze vreo zece ani.

— Şi nu ştiţi despre ce fel de cercetări este vorba? întrebă Fabel. Era de acord cu afirmaţia lui van Heiden, cum că „ştiinţa nu era punctul lui forte". Comandantul poliţiei nu avea niciun punct forte în afară de slujba sa, care includea o cantitate considerabilă de activitate birocratică.

— Mi-au spus, dar mi-a intrat pe-o ureche şi mi-a ieşit pe cealaltă. Ceva legat de ereditatea genetică, ce-o fi însemnând şi asta. Tot ce *ştiu* este că presa e pe punctul de-a da în clocot. Se pare că s-au scurs nişte informaţii referitoare la modul de comitere a crimei – ştii tu, treaba asta cu scalparea.

— Niciunul dintre oamenii mei n-a ciripit, replică Fabel. Vă garantez lucrul ăsta.

— Ei bine, cineva a ciripit. Din tonul lui van Heiden era evident că nu se lăsase convins pe deplin de asigurările lui Fabel. În orice caz, vreau să fiţi cât mai operativi în cazul ăsta. Moartea lui Griebel reprezintă o pierdere majoră pentru comunitatea ştiinţifică, ceea ce înseamnă că va face mare vâlvă. La asta se adaugă faptul că prima victimă este o figură relativ cunoscută pe scena politică.

— Evident, am să tratez acest caz ca pe o prioritate, zise Fabel, fără să-şi ascundă iritarea provocată de spusele lui van Heiden. Iar asta nu din cauza statutului victimelor. Şi dacă era vorba de nişte anonimi neînsemnaţi, aş fi acordat situaţiei aceeaşi importanţă. Principala mea preocupare este faptul că avem de-a face, în mod evident, cu două crime strâns legate între ele, iar desfigurarea celor două cadavre sugerează c-ar fi vorba de un psihopat.

— Să mă ţii la curent cu evoluţia anchetei, Fabel. Van Heiden închise telefonul.

Fabel îi spusese lui Susanne că avea să lucreze până seara târziu, aşa că n-avea rost să vină la el. Se întâlniră să ia prânzul la Friesenkeller, lângă Rathausmarkt, principala piaţă din Hamburg. Deşi Susanne, ca psiholog, avea să lucreze cot la cot cu Fabel pentru a alcătui profilul criminalului, în

timpul mesei evitară să discute despre caz: instituiseră de comun acord regula nerostită de a nu amesteca relaţia lor profesională cu cea personală. În schimb, sporovăiră despre vacanţa pe care o petrecuseră în Sylt, despre faptul că aveau de gând să meargă din nou, de ziua lui Lex, şi despre alegerile din viitorul apropiat.

După prânz, Fabel merse la sediu. Îşi programase o întrunire cu restul echipei şi în acest scop îi sunase pe toţi, cerându-le să-şi anuleze planurile de weekend. Holger Brauner şi Frank Grueber îşi făcură apariţia în sala de şedinţe la scurtă vreme după el; Fabel fu mulţumit să constate că doi dintre „veteranii" echipei de criminalişti îşi făcuseră timp să participe la întrunire. Brauner avea la el două pungi destinate depozitării probelor, ceea ce trezi în Fabel speranţa că descoperiseră nişte indicii preţioase la locul celei de-a doua crime.

Tabla specială destinată expunerii diverselor informaţii legate de caz fu instalată cu maximă operativitate, şi pe ea fură înşirate fotografii ale celor două victime, atât din timpul vieţii, cât şi cele efectuate la locul crimei. Maria întocmise o scurtă biografie a victimelor. În ciuda faptului că cei doi bărbaţi erau cam de aceeaşi vârstă, nu exista nimic care să sugereze că ei s-ar fi cunoscut.

În mod evident, Hans-Joachim Hauser s-a bucurat de o oarecare faimă la vremea sa.

Maria indică una dintre fotografiile de pe tablă. Fusese făcută spre sfârşitul anilor 1960 şi-l înfăţişa pe Hauser, tânăr şi efeminat, dezbrăcat până la brâu, cu părul lung şi ondulat căzându-i pe umerii goi. Cel fotografiat dorise să pară cât mai natural, însă nu izbutise; atitudinea sa era una afectată, vizibil forţată. Fabel îşi dădu seama că tânărul şi arogantul Hauser intenţionase să exprime o anumită poziţie, să transmită o anumită idee prin intermediul acelei fotografii. Ea semăna izbitor cu imaginea pe care o văzuse în apartamentul lui Hauser, cea a lui Gustav Nagel, pionierul ecologismului din secolul al nouăsprezecelea. Cascada de păr negru din prima fotografie contrasta în chip grotesc cu imaginea alăturată, a lui Hauser ajuns la vârsta a doua, mort şi scalpat.

— Gunter Griebel, pe de altă parte, continuă Maria, mutându-se la celălalt capăt al tablei, pare să fi căutat cu tot dinadinsul să evite luminile rampei. Cunoştinţele sale cu care am stat de vorbă, inclusiv şeful său, cu care am discutat la telefon, toţi au spus că nu-i plăcea nici măcar să fie fotografiat de ziarişti sau cu prilejul evenimentelor de la universitate. Aşa că nu poate fi vorba de un act motivat de invidie.

— Există vreun indiciu cum că Griebel ar fi fost homosexual? întrebă Henk Hermann. Ştiu că i-a murit soţia nu demult, dar având în vedere că

prima victimă era un homosexual declarat, mă întreb dacă nu cumva e vorba de un ucigaş homofob.

— Nimic din ceea ce am găsit până în prezent nu sugerează o astfel de ipoteză, răspunse Maria. Dar continuăm să investigăm trecutul victimelor. Dar dacă Griebel a fost un homosexual nedeclarat, cu siguranţă a ţinut secret lucrul acesta, aşa că s-ar putea să nu ştim niciodată cu certitudine.

— Dar ai dreptate, Henk… e o pistă pe care trebuie s-o cercetăm.

Fabel era mereu atent să încurajeze iniţiativa şi aportul celui mai nou membru al echipei. Merse lângă Maria, la tablă, şi examină în detaliu fotografiile celor doi bărbaţi, atât pe cele din timpul vieţii, cât şi pe cele post-mortem. Singura poză a lui Griebel din timpul vieţii era una de grup, în compania unor tovarăşi de breaslă. Acesta stătea ţeapăn între doi colegi cu halate albe, iar atitudinea stingheră şi expresia încordată de pe chipul său exprimau fără tăgadă disconfortul pe care i-l provoca faptul că e fotografiat. Fabel privi cu atenţie faţa lungă şi îngustă, cu ochelarii atârnându-i pe nas într-un echilibru precar; era identică, constată el, cu cea care mai deunăzi îl privea fix, de sub calota dezgolită a craniului. De ce era Griebel atât de stânjenit în faţa aparatului de fotografiat? Şirul gândurilor îi fu întrerupt de Holger Brauner.

— Cred că ar trebui să discutăm despre probele prelevate, spuse acesta. Sau, mai degrabă, despre absenţa acestora. De aceea eu şi *Herr* Grueber ne aflăm aici. Presupun că o să vi se pară interesant.

— Când spui „absenţa probelor" bănuiesc că te referi la prima crimă – acolo unde Kristina Dreyer a distrus toate potenţialele indicii, nu?

— Păi, tocmai asta-i problema, Jan, spuse Brauner. Situaţia e identică în ambele cazuri. Ucigaşul pare să fi ştiut cum să-şi şteargă toate urmele… cu excepţia acelora pe care le-a lăsat în mod deliberat, tocmai ca să le găsim.

— Şi anume?

Brauner puse cele două pungi cu probe pe masă.

— După cum ştii, Kristina Dreyer a distrus toate probele de la locul primei crime, în afară de acest fir de păr roşu. Împinse una dintre pungi de-a lungul mesei. Însă am senzaţia că nici n-a avut ce să distrugă. Nici de la locul celei de-a doua crime n-am reuşit să ridicăm vreo probă, iar acolo ştim că locul a fost neatins până la venirea noastră. Practic e imposibil ca cineva să se afle într-un anumit loc şi să nu lase absolut nicio urmă recuperabilă. Doar dacă respectivul sau respectiva face eforturi nemaipomenite ca să-şi acopere urmele. Dar chiar şi atunci, ar trebui să ştie cu precizie ce are de făcut.

— Iar făptaşul nostru ştie?

— Aşa s-ar părea. N-am descoperit decât o singură urmă, care nu poate fi atribuită victimei, nici locului respectiv.

Brauner împinse şi cea de-a doua pungă de-a lungul mesei.

— Şi anume… încă un fir de păr.

— Dar asta-i bine, interveni Maria. Dacă cele două fire sunt identice, asta înseamnă că avem dovada că cele două crime sunt legate una de cealaltă. Precum şi o mostră de ADN. Evident, omul nostru a făcut o greşeală.

— Ei bine, cele două fire sunt identice, într-adevăr, confirmă Brauner. Culmea este însă că firul acesta are exact aceeaşi lungime ca primul. Şi niciunul dintre ele nu are folicul la capăt. Nu doar că provin de la aceeaşi persoană, dar au fost tăiate exact în acelaşi timp.

— Grozav…, mormăi Fabel. Avem de-a face fără îndoială cu o semnătură…

— Încă nu v-am spus tot…, adăugă Frank Grueber, asistentul lui Brauner. Cele două fire au fost tăiate deodată, de pe acelaşi creştet – însă asta cu douăzeci până la patruzeci de ani în urmă.

5.

LA PATRU ZILE DUPĂ PRIMA CRIMĂ: LUNI, 22 AUGUST 2005

11:15 a.m.: suburbia Marienthal, Hamburg

Fabel era singur în grădina din spatele vilei ce-i aparţinuse răposatului doctor Griebel şi scruta împrejurimile, mijindu-şi ochii din pricina soarelui orbitor. Casă, care se înălţa pe trei niveluri, avea zidurile albe, iar acoperişul din ţiglă roşie şi ambele pante ale acestuia coborau până la nivelul parterului. Era înconjurată de alte vile, care se deosebeau doar ca design. Alt şir de case, la fel de impozante, se zărea la capătul unor grădini învecinate cu cea în care stătea Fabel acum.

Grădina lui Griebel era o pajişte întinsă, presărată cu tufişuri şi cu pâlcuri de copaci ce formau un paravan menit să protejeze intimitatea locatarului. Grădina fusese cercetată în amănunt. Ucigaşul nu venise pe aici. Însă prin faţă sau prin lateral şansele de a pătrunde înăuntru erau şi mai mici, cu excepţia cazului în care ucigaşul se pricepea la spargeri tot atât pe cât se pricepuse să-şi acopere urmele. Brauner şi echipa sa de tehnicieni nu

descoperiseră încă niciun semn de intrare prin efracţie, nici aici, nici în apartamentul lui Hans-Joachim Hauser.

— Ei ţi-au dat drumul înăuntru, spuse Fabel, vorbind de unul singur; mai precis, cu stafia ucigaşului de mult dispărut de la faţa locului.

Cu paşi hotărâţi, dădu ocol casei şi se opri în faţa intrării principale; aceasta era acoperită cu fâşii de bandă de sigilare, la care se adăuga un avertisment al poliţiei prin care se interzicea accesul.

— Nu te-a văzut nimeni prin împrejurimi. Asta înseamnă că Griebel ţi-a deschis foarte rapid. Oare te aştepta? V-aţi înţeles să vă întâlniţi aici?

Fabel îşi scoase telefonul mobil şi apăsă pe butonul de apelare automată a numărului de la sediu. Imediat îi răspunse Anna Wolff.

— Am nevoie de desfăşurătorul convorbirilor telefonice efectuate de Griebel în decursul ultimei luni. Pentru toate telefoanele. De acasă, de la serviciu, telefonul mobil, toate. Am nevoie de numele şi de adresele tuturor celor cu care a stat de vorbă. Începând de săptămâna trecută. Şi vreau ca Henk să facă acelaşi lucru cu telefoanele lui Hauser.

— În regulă, *Chef*, ne apucăm de treabă numaidecât, răspunse Arma. Te întorci la sediu?

— Nu. Am stabilit că mă întâlnesc cu colegii lui Griebel după-masă. Ce ştii de Werner şi de Maria, au mai aflat ceva în cazul Hauser?

— Habar n-am, *Chef*. Din câte ştiu, sunt încă în Schanzenviertel. Te-am întrebat dacă te mai întorci la sediu pentru că te-a sunat un oarecare doctor Severts.

— Severts? Fabel rămase o clipă descumpănit, după care îşi aminti de arheologul tânăr şi înalt, cu pielea, părul şi hainele de aceeaşi nuanţă cu ţărâna în care scormonea cu pasiune. Trecuseră doar trei zile de când Fabel stătuse în faţa cadavrului mumificat al unui bărbat mort cu mai bine de şaizeci de ani în urmă. Şi doar patru zile de când se aflase în restaurantul fratelui său, în Sylt, vorbind vrute şi nevrute cu Susanne, despre lucrurile cele mai fireşti şi mai neînsemnate.

— A întrebat dacă n-ai putea să te întâlneşti cu el la universitate. Anna îi dădu numărul de telefon mobil al arheologului.

— Bine, o să-i dau un telefon. Între timp voi faceţi rost de desfăşurătoarele alea.

— Că veni vorba, spuse Anna, ai văzut ziarele de azi?

Fabel se simţi străbătut de un fior de nelinişte.

— Nu. De ce?

— Se pare că s-au scurs o mulţime de informaţii referitoare la locurile crimelor. Toată presa vorbeşte despre părul vopsit şi despre faptul că

victimele au fost scalpate. Anna făcu o pauză, apoi adăugă, fără nicio tragere de inimă: Şi i-au dat ucigaşului o poreclă. *Der Hamburger Haarschneider.*

— Fantastic. Absolut fantastic, fir-ar să fie…, mormăi Fabel, înainte de a închide telefonul.

„Frizerul din Hamburg" – porecla perfectă ca să sperie întreaga populaţie din Hamburg.

1:45 p.m.: cartierul Blankenese, Hamburg

Scheibe puse receptorul în furcă. Membrul comisiei care fusese însărcinat să-i dea vestea cea bună rămăsese cu siguranţă uluit de reacţia lui Scheibe. Mai bine zis, de lipsa vreunei reacţii din partea sa. Scheibe fusese politicos, dar rezervat, aproape modest. Oricine îl cunoştea pe egocentricul Paul Scheibe ar fi fost uimit să vadă reacţia rezervată a acestuia la primirea veştii că proiectul său referitor la *KulturZentrumEins* câştigase competiţia arhitecturală pentru Überseequartier.

Însă lui Paul Scheibe triumful acesta, pe care în urmă cu doar câteva zile l-ar fi considerat o încununare glorioasă a carierei sale, i se părea acum un lucru neînsemnat, ce îi trezea o senzaţie neplăcută. Era o victorie amară, ba chiar o ironie crudă, în situaţia actuală. Scheibe era măcinat în clipa de faţă de un sentiment mult prea stringent, prea fundamental – teama – ca să mai poată simula măcar entuziasmul.

Se întorcea cu maşina la vila sa din Blankenese, când auzi ştirea la radio. Gunter. Gunter era mort. Scheibe trase pe dreapta, ieşind cu Mercedesul de pe şosea, şi frână atât de brusc, încât maşinile din spatele său fură nevoite să vireze puternic pentru a-l evita, iar şoferii claxonară furioşi, gesticulând vehement în direcţia lui. Dar Scheibe nici nu băgă de seamă. Întregul său univers părea să graviteze în jurul frazei pe care o auzise la radio şi care înghiţise totul, asemenea unei găuri negre: doctorul Gunter Griebel, un genetician din Hamburg, a fost găsit ucis în locuinţa sa din Marienthal. Restul ştirii îl lovi din plin: anumite surse din poliţie refuzau să confirme faptul că Griebel fusese ucis în acelaşi mod ca Hans-Joachim Hauser, militantul ecologist, al cărui cadavru fusese descoperit vinerea trecută.

Fuseseră şase. Acum mai erau doar patru.

Paul Scheibe şedea în bucătărie, la el acasă, având încă mâna pe telefonul agăţat de perete; se uita absent pe fereastră, în grădină, fără să privească la ceva anume. Urmărea adierea uşoară a vântului şi soarele ce dansa printre crengile şi frunzele roşii ca sângele ale arţarului pe care îl plantase şi-l

îngrijise cu mâna sa. Dar el nu se putea gândi la nimic altceva decât la moartea-i iminentă. Dintr-odată, ca străbătut de un curent electric, înşfacă receptorul şi formă un număr. Îi răspunse o voce de femeie, căreia îi comunică numele persoanei cu care dorea să vorbească. La scurt timp se auzi vocea unui bărbat care vru să zică ceva, dar Scheibe i-o reteză scurt:

— Gunter e mort. Mai întâi Hans, şi acum Gunter… nu e vorba de o coincidenţă… Glasul lui Scheibe tremură de emoţie. Nu poate fi o coincidenţă – cineva e pe urmele noastre. Ne vor ucide, unul câte unul.

— Taci din gură! şuieră vocea de la celălalt capăt al firului. Tâmpit nenorocit ce eşti, ţine-ţi gura. O să te contactez eu mai târziu, în cursul după-amiezii. Sau diseară. Rămâi acolo unde eşti… şi nu face nimic, nu vorbi cu nimeni. Acum închide naibii telefonul.

Tonul de apel zbârnâi strident în urechea lui Scheibe. Acesta puse încet receptorul în furcă. Privi ţintă la propria mână, care tremura violent deasupra telefonului. Scheibe se încovoie şi, aplecându-se peste blatul de marmură al mesei din bucătărie, se prăbuşi cu capul pe masă. Pentru prima oară după douăzeci de ani, Paul Scheibe începu să plângă.

2:30 p.m.: Complexul Clinic Universitar, Hamburg-Eppendorf, Hamburg

Fabel găsi cu uşurinţă aripa destinată cercetărilor de genetică, în care lucrase Griebel. Se afla în acelaşi complex de clădiri care adăposteau atât Institutul de Medicină Legală, cât şi Clinica de Psihiatrie şi Psihoterapie, unde îşi avea cabinetul Susanne. Complexul Clinic Universitar era centrul unde se efectuau cele mai importante cercetări clinice şi biomedicale din Hamburg, fiind totodată sediul principalelor activităţi medicale din oraş. Pentru Fabel, punctul de interes în cadrul acestui complex îl reprezenta sediul laboratorului criminalistic, unul dintre cele mai dotate şi mai performante din întreaga lume. Acesta fusese extins de-a lungul anilor, aşa încât astăzi se întindea până la nord de Martinistrasse, ca un mic oraş de sine stătător.

Profesorul von Halen, directorul laboratorului, îl aştepta pe Fabel la recepţie. Von Halen era mult mai tânăr decât s-ar fi aşteptat Fabel şi nu se potrivea cu ceea ce-şi imagina acesta despre un om de ştiinţă. Poate din pricina imaginii stereotipe pe care o avea în minte, la care se adăuga, probabil, şi fotografia aceea de grup în care Griebel părea stânjenit, Fabel se aşteptase ca von Halen să fie îmbrăcat cu un halat alb şi uzat. Însă acesta purta un costum scump, închis la culoare şi o cravată viu colorată, poate un

pic cam stridentă. În momentul în care îl pofti dincolo de uşa de la recepţie, Fabel aproape că se aşteptă să-l conducă într-un showroom plin cu Mercedesuri de ultimă generaţie, expuse spre vânzare. Dar se linişti când străbătu laboratoarele şi birourile şi văzu că toţi angajaţii purtau tradiţionalul halat alb. Totodată, Fabel observă că cei mai mulţi dintre aceştia se întrerupeau din ceea ce făceau şi îl studiau cu curiozitate. Era evident că se răspândise deja vestea cu privire la moartea lui Griebel sau poate că von Halen făcuse vreun anunţ oficial în această privinţă.

— A fost un şoc imens pentru toată lumea. Von Halen păru să-i citească gândurile lui Fabel. *Herr* Doktor Griebel era un om foarte retras, care-şi ţinea părerile doar pentru sine, dar cu toate astea cei care lucrau cu el îl îndrăgeau.

Fabel iscodi în jur cu privirea, în timp ce străbăteau laboratoarele. Erau mai puţine eprubete decât s-ar fi aşteptat, în schimb se zăreau peste tot o grămadă de computere.

— Au circulat vreodată bârfe pe seama lui? întrebă Fabel. Uneori se întâmplă să aflăm mai multe amănunte prin intermediul zvonurilor decât din informaţiile concrete legate de victimă.

Von Halen scutură din cap.

— Doctorul Griebel era genul de om pe care nu l-ai fi putut asocia în niciun caz cu bârfa – nici ca autor, nici ca victimă. Precum am spus, trasase o linie de demarcaţie foarte clară între viaţa personală şi cea profesională. Nu ştiu pe nimeni de-aici care să-l fi cunoscut în particular sau care să-i fi cunoscut prietenii şi cunoştinţele din sfera vieţii personale. Nimeni nu-l cunoştea îndeajuns ca să aibă motive să-l bârfească.

Ieşiră din laborator, păşind printr-o uşă dublă. La capătul unui coridor larg, von Halen îl pofti pe Fabel într-un birou. Era luminos şi spaţios, mobilat într-un stil modern şi extravagant. Von Halen se aşeză la un birou din lemn masiv de fag şi-l invită pe Fabel să ia loc. Acesta fu din nou uimit de aspectul „corporatist" al biroului. Dacă adăuga la asta aerul de oportunism pe care îl degaja von Halen, era evident că directorul laboratorului trata ştiinţa ca pe o afacere ca oricare alta.

— Munca dumneavoastră include şi aspecte comerciale? întrebă Fabel.

— În ziua de azi, *Herr* Fabel, orice activitate de cercetare cu potenţial biotehnic sau cu aplicabilitate pe plan medical trebuie să includă şi un aspect comercial. Unitatea noastră oscilează între sfera academică şi cea comercială… funcţionăm în cadrul universităţii, dar suntem, în acelaşi timp, o companie înregistrată. E o afacere, cu alte cuvinte.

— Cercetările doctorului Griebel se înscriau în sfera comercială?

— După cum am mai spus, toate cercetările au, în cele din urmă, aplicabilitate în plan comercial. Şi au un preţ. Dar, ca să vă dau un răspuns simplu: nu. Doctorul Griebel era preocupat de un domeniu care, în ultimă instanţă, va aduce beneficii enorme pe planul diagnosticării şi prevenirii unei game largi de boli şi afecţiuni. Rezultatele cercetărilor întreprinse de doctorul Griebel vor avea o valoare comercială inestimabilă. Dar asta peste mulţi ani de acum încolo. Doctorul Griebel era *eminamente* un om de ştiinţă. Motivaţia sa primordială era posibilitatea, de-a dreptul incitantă pentru el, de a face o descoperire fulminantă – un pas înainte pentru ştiinţă, menit să aducă beneficii inimaginabile. Von Halen se lăsă pe spătarul de piele al scaunului său directorial. Şi, între noi fie vorba, i-am trecut multe cu vederea lui Gunter. Se întâmpla uneori să „o ia razna", ca să mă exprim aşa. Avea şi el demonii lui cu care se confrunta din când în când, dar ştiam că nu şi-ar fi abandonat niciodată cercetările.

— Aşadar, după părerea dumneavoastră, nu există nicio legătură între munca doctorului Griebel şi uciderea sa?

Von Halen schiţă un zâmbet trist.

— Nu, *Herr* comisar-şef, nu văd niciun motiv posibil legat de munca sa. Şi nici de alte domenii ale vieţii sale. Gunter Griebel era un om de ştiinţă inofensiv, sârguincios, devotat şi nu văd de ce i-ar face cineva… în fine, ceea ce i-a făcut… Pur şi simplu depăşeşte puterea mea de înţelegere. E adevărat? Ceea ce se scrie în ziare?

Fabel nu-i răspunse la întrebare.

— Care era, mai exact, domeniul de cercetare al doctorului Griebel?

— Epigenetica. Este o ramură a ştiinţei care se ocupă cu studiul modificărilor genetice şi al modului în care lucrul acesta împiedică sau accelerează dezvoltarea anumitor boli şi afecţiuni. E un domeniu relativ necunoscut încă, dar în viitor va deveni una dintre cele mai importante ramuri ale ştiinţei.

— Cu cine lucra Griebel?

— Păi, avea în subordine alţi doi oameni de ştiinţă. Alois Kahlberg şi Elizabeth Marksen. Vă pot face cunoştinţă cu ei, dacă doriţi.

— Da, aş dori să stau de vorbă cu ei, dar în altă zi. O să sun ca să stabilesc o întrevedere. Fabel se ridică de pe scaun. Vă mulţumesc pentru timpul acordat, *Herr* profesor.

— Cu mare plăcere.

În timp ce se îndrepta spre ieşire, ochii îi căzură pe un tablou atârnat pe perete, chiar lângă uşă. Era o poză de grup cu întreaga echipă de cercetare: aceleaşi personaje pe care le văzuse în drum spre biroul lui von Halen.

— Aceasta e o fotografie recentă? îl întrebă el pe savantul cel spilcuit.

— Da. De ce întrebaţi?

— Doctorul Griebel pare să lipsească din ea.

— Ba nu, iată-l acolo. Von Halen indică o siluetă înaltă, aflată pe rândul din spate. Persoana respectivă se retrăsese în spatele colegului de pe rândul din faţă şi-şi lăsase capul în piept, aşa încât nu i se putea desluşi chipul. Ăsta-i Gunter… făcând figuri, ca de obicei, în faţa camerei. Von Halen oftă. Presupun că n-o să ne mai lovim de problema asta de-acum…

4:10 p.m.: Polizeipräsidium, Hamburg

De îndată ce ajunse în biroul său din Polizeipräsidium, Fabel îl sună pe Severts, arheologul, şi se înţelese cu acesta să se întâlnească în dimineaţa următoare, la biroul său de la universitate. Severts îi spuse lui Fabel că descoperiseră în situl din HafenCity nişte obiecte care îi aparţineau în mod clar bărbatului mumificat.

Însă Fabel era mai preocupat de ultima victimă, aşa că, imediat ce termină convorbirea cu Severts, îi chemă pe Anna Wolff şi pe Henk Hermann la el în birou.

— Am obţinut înregistrarea convorbirilor telefonice ale ambelor victime, răspunse Anna la întrebarea lui Fabel. Acum încercăm să identificăm cui aparţin numerele respective. Trebuie să vă spun că Griebel nu era un om foarte sociabil – lista sa de convorbiri e destul de săracă. Hauser, în schimb, pare să-şi fi petrecut cea mai mare parte din timp vorbind la telefon. Ne-am apucat să cercetăm mai întâi numerele la care a sunat sau de la care a fost sunat cel mai des.

— Da, e logic, încuviinţă Fabel. Dar numărul care mă interesează s-ar putea să nu apară în mod frecvent pe listă. Poate chiar o singură dată. Şi s-ar putea să fie numărul unui telefon public.

— Dar ce anume vă interesează, *Chef*? vru să ştie Henk.

— Se pare că ambele victime i-au deschis de bunăvoie ucigaşului, îl lămuri el. Asta ar putea sugera fie că Hauser şi Griebel îl cunoşteau pe ucigaş – sau pe ucigaşi –, fie că acesta stabilise dinainte o întrevedere cu ei.

— Dar avem de-a face cu un individ care s-a dovedit a fi extrem de atent să nu lase urme, interveni Anna. Nu e întrucâtva nerealist din partea noastră să sperăm că ar fi folosit un telefon uşor de depistat?

— Ba da, este… Fabel oftă la gândul că toată munca lor s-ar putea dovedi zadarnică. Însă mă bazez pe faptul că a fost nevoit să ia legătura cu victimele într-un fel sau altul. După cum spuneam, bănuiesc că e vorba de un telefon

public sau de o cartelă pe care apoi o aruncă – o pistă care să nu poată fi urmărită. Bineînțeles, există la fel de bine posibilitatea să îi fi contactat pe altă cale. Să îi fi acostat pe stradă, prezentându-le vreo poveste plauzibilă. Cu toate astea, telefonul mi se pare o modalitate mai probabilă, în primă fază. Vreau doar să știu dacă teoria mea e întemeiată, înainte s-o apucăm într-o direcție greșită.

— Și oricum, spuse Henk, există totuși șansa ca omul nostru să fi comis o greșeală din neglijență, să-și fi zis că n-o să examinăm lista de convorbiri.

Tabel zâmbi strâmb.

— Mi-aș dori să pot crede una ca asta… dar, neglijența" nu pare să-i stea în fire ucigașului nostru.

— Mai există un amănunt interesant… Henk aranjă pe biroul lui Fabel mai multe foi dintr-un dosar. Erau niște decupaje din ziare și fotografii cu Hans-Joachim Hauser. Cea mai recentă dintre ele era o poză din cadrul unui buletin de știri al canalului public de televiziune. Nu sesizați un numitor comun?

Fabel ridică din umeri.

Henk puse degetul pe fiecare imagine, pe rând.

— Hans-Joachim Hauser a căutat mereu să pozeze într-un om pentru care practica și teoria sunt în deplină concordanță. N-avea mașină și nu mergea niciodată cu mașina altcuiva.

Fabel se uită din nou la fotografii. Vreo două dintre ele îl înfățișau pe Hauser mergând cu bicicleta pe străzile aglomerate ale Hamburgului. În celelalte, bicicleta se zărea undeva în spate, fiind fie așezată acolo în mod deliberat, fie surprinsă în chip accidental.

— Ei bine, asta lipsește…, spuse Henk.

— Bicicleta?

Henk încuviință din cap.

— Am căutat-o peste tot și nu e de găsit. Era o bicicletă deosebită, acoperită cu tot felul de abțibilduri cu mesaje ecologiste. Nu mergea nicăieri fără ea. L-am întrebat pe Sebastian Lang, prietenul lui Hauser, dacă știe ceva în această privință… Henk rosti cuvântul „prieten" pe un ton plin de subînțelesuri. A spus că Hauser își ținea bicicleta legată cu lanț în curticica din spatele apartamentului. Bineînțeles că cei de la Criminalistică au căutat amprente prin curte, precum și pe ferestrele din spate. N-au găsit nimic. Potrivit spuselor lui Lang, Hauser avea bicicleta aceea încă de pe vremea studenției. Era pentru el un motiv de mândrie și de bucurie, se pare.

Fabel se uită din nou la fotografiile din fața lui. Era o bicicletă absolut obișnuită și, pe deasupra, și foarte veche; greu de imaginat că ucigașul ar fi

luat-o drept trofeu. Doar dacă acesta ştia că Hauser era foarte ataşat de ea. Dar de ce să fi lăsat scalpul şi să fi luat bicicleta?

— Se ştie dacă lipseşte ceva din locuinţa doctorului Griebel?

— Nimic care să ne fi sărit în ochi… Răspunsul veni de data aceasta din partea Annei. Doctorul Griebel avea şi el o menajeră – probabil nu la fel de riguroasă precum Kristina Dreyer –, dar femeia spune că nu a observat să lipsească ceva.

— În regulă… Fabel îi dădu fotografiile înapoi lui Henk. Luaţi legătura cu agenţii noştri: vreau să devină cea mai căutată bicicletă din toată istoria poliţiei germane.

După ce Henk şi Anna ieşiră din birou, Fabel o sună pe Susanne la Institutul de Medicină Legală. Susanne îi făcea o evaluare completă Kristinei Dreyer, pentru a se decide dacă avea să fie pusă sub acuzaţia de distrugere de probe. Oficial, aceasta era în continuare principala suspectă pentru prima crimă, însă firul de păr roşu găsit la ambele locuri ale crimelor, precum şi modul identic de scalpare a celor două victime indica faptul că era vorba despre unul şi acelaşi autor.

— Am să-mi finalizez raportul până mâine, Jan, îi explică Susanne. Ca să fiu sinceră, recomandarea mea este să fie supusă unei evaluări clinice efectuate de psihologul unui spital şi, în plus, să solicităm implicarea serviciilor de asistenţă socială. După părerea mea, femeia nu poate fi trasă la răspundere pentru că a curăţat locul crimei.

— Tind să-ţi dau dreptate, în urma discuţiei pe care am avut-o cu ea şi cunoscându-i trecutul. Însă vreau să stau de vorbă cu doctoral Minks, psihologul acela de la Clinica Fricii. Fabel făcu o pauză. Aproape că nici n-a meritat să plecăm, nu ţi se pare? De cum ne-am întors, ne-am şi cufundat în tot rahatul ăsta.

— Nu-ţi mai bate capul… Vocea lui Susanne era caldă, adormită parcă. Vino la mine diseară, o să gătesc ceva bun. Răsfoim paginile cu anunţuri imobiliare şi vedem ce ni se potriveşte.

— Ştiu două proprietăţi disponibile în viitorul apropiat, spuse Fabel pe un ton ursuz. Locatarii nu mai au nevoie de ele de-acum.

5:30 p.m.: cartierul Blankenese, Hamburg

Când sună telefonul, Paul Scheibe bea deja de trei ore. Totuşi, căldura vinului franţuzesc nu reuşea să-i alunge fiorii reci de teamă ce-i strângeau stomacul. Chipul îi era livid, scăldat de o sudoare rece şi lipicioasă.

— Du-te la un telefon public şi sună-mă la numărul pe care ţi-l dau. Nu folosi telefonul mobil. Vocea de la celălalt capăt al firului înşiră mai multe cifre, după care convorbirea se întrerupse. Scheibe apucă stângaci un creion şi o bucăţică de hârtie şi-şi notă numărul de telefon.

Lumina după-amiezii târzii părea să-l ameţească în timp ce străbătea drumul de la el de-acasă spre malul Elbei. Cartierul Blankenese era construit pe un ţărm abrupt, fiind renumit pentru aleile sale cu mii de trepte. Simţindu-şi picioarele grele din pricina numeroaselor pahare cu băutură, Scheibe merse împleticindu-se până la telefonul public de jos, de pe plajă.

Telefonul apucă să sune doar o singură dată. Lui Scheibe i se păru că aude în fundal huruitul unor utilaje.

— Eu sunt, spuse Scheibe. Cele trei sticle de Merlot făceau ca vocea să-i sune răguşită şi neclară.

— Imbecil ce eşti! şuieră vocea de la celălalt capăt al firului. Niciodată, *cu niciun chip*, să nu mă suni la birou sau pe telefonul mobil, decât dacă este vorba de o chestiune oficială. După atâţia ani, şi mai cu seamă acum, când se întâmplă ceea ce se întâmplă, aş fi zis că ai destulă minte să nu rişti să ne dai în vileag.

— Îmi pare rău…

— Nu cumva să-mi pronunţi numele, tâmpitule…, i-o reteză vocea de la capătul firului.

— Îmi pare rău, repetă Scheibe pe un ton umil. Apoi vocea i se îngroşă, de data aceasta nu din cauza vinului. M-am speriat. Dumnezeule… mai întâi Hans-Joachim, acum Gunter. Nu e vorba de nicio coincidenţă. Cineva ne elimină, unul câte unul…

Pentru câteva clipe se lăsă tăcerea la celălalt capăt al firului.

— Ştiu. Fără îndoială, aşa pare să fie.

— Aşa pare să fie? pufni Scheibe. Pentru numele lui Dumnezeu, omule, n-ai citit ce le-au făcut ambelor victime? Chestia cu scalparea?

— Am citit.

— E un mesaj. Asta e – un mesaj. Nu pricepi? Ucigaşul le-a vopsit părul roşu. Cineva e pe urmele membrilor grupului. O să dispar. O să mă fac nevăzut. Poate fug în străinătate sau…

În vocea lui Scheibe se deslușea o undă de disperare, disperarea omului care n-are niciun plan, dar pretinde că ştie cum să înfrunte o situaţie ce nu poate fi, de fapt, înfruntată.

— Vei rămâne exact acolo unde eşti, rosti scurt glasul de la capătul firului. Dacă o iei la fugă, vei atrage atenţia asupra ta – şi asupra noastră, a celorlalţi. În clipa de faţă poliţia crede că are de-a face cu un ucigaş la întâmplare.

— Aşadar, să stau pur şi simplu cu mâinile-n sân, aşteptând să fiu scalpat?

— Să stai şi să aştepţi noi instrucţiuni. O să-i contactez şi pe ceilalţi…

Legătura telefonică se întrerupse. Scheibe rămase cu receptorul la ureche, privind absent la fâşiile de iarbă ce mărgineau plaja acoperită cu nisip a Elbei. Urmări cu privirea vaporul uriaş care trecea încet şi fără zgomot prin faţa lui. Simţi că-l ustură ochii, şi o tristeţe grea, ca de plumb, îi răscoli sufletul când se gândi la alt Paul Scheibe: tânărul arogant de odinioară, care se împăuna cu certitudinile inerente vârstei. Un Paul Scheibe la timpul trecut, ale cărui decizii şi acţiuni iată că acum se întorseseră să-l bântuie.

Trecutul îi sfărâma prezentul în bucăţi. Trecutul îl ajungea din urmă… şi avea să-i fure totul.

6.

LA CINCI ZILE DUPĂ PRIMA CRIMĂ: MARŢI, 23 AUGUST 2005

10:00 a.m.: Departamentul de Arheologie, Universitatea din Hamburg

Severts afişa un zâmbet larg, pe cât de larg îi permitea faţa sa lungă şi îngustă. Nu mai era îmbrăcat ca data trecută, la situl din HafenCity: avea o pereche de pantaloni de stofă, o jachetă groasă de tweed cu revere demodat de înguste şi o cămaşă în carouri, descheiată la gât, dedesubtul căreia se vedea un tricou de culoare închisă. Dacă ţinuta sa era mai oficială ca data trecută, pe şantier, în schimb cromatica pământie rămăsese în mare aceeaşi. Biroul lui Severts era luminos şi spaţios, deşi înţesat cu nenumărate obiecte arheologice, cărţi şi dosare. O fereastră panoramică inunda încăperea cu lumină, deşi nu oferea ca privelişte decât o altă aripă a clădirii universităţii.

Arheologul îl pofti pe Fabel să ia loc. Conformându-se invitaţiei, acesta fu surprins să constate că ceva din îmbrăcămintea lui Severts, din biroul şi din accesoriile muncii acestuia trezea în el un uşor sentiment de invidie. Pentru un moment, Fabel se gândi la faptul că şi el urmaşe acelaşi traseu, până la un punct: pasiunea lui fusese istoria Europei, iar pe vremea studenţiei era sigur de felul în care aveau să evolueze lucrurile şi de parcursul viitoarei sale cariere, dar apoi, printr-un singur act de violenţă absurdă, prin moartea

şocantă a unei persoane dragi lui – ucise de mâna unui necunoscut –, toate reperele bine stabilite fuseseră înlăturate instantaneu din peisajul vieţii sale.

În loc să devină un explorator al trecutului, devenise un explorator al morţii. Pe peretele din spatele biroului lui Severts se afla o hartă uriaşă, înfăţişând în detaliu toate siturile arheologice importante din Germania, Olanda şi Danemarca. Lângă ea se afla un afiş mare. Imaginea era frapantă: o femeie moartă, întinsă pe spate. Era îmbrăcată cu o mantie de lână cu glugă, strâns înfăşurată în jurul trupului lung şi subţire. Gluga era acoperită cu pene, iar părul lung, castaniu-roşcat al femeii era pieptănat cu cărare pe mijloc. Tenul său, ca şi pielea de pe picioare care se zărea între marginea mantiei şi mocasinii de blană, avea acelaşi aspect pergamentos ca al cadavrului din HafenCity, dar mai închis la culoare.

— Ah… Severts observă că afişul îi atrăsese atenţia lui Fabel. Văd că şi pe dumneavoastră vă fascinează… E iubirea vieţii mele. Are o putere inegalabilă de a fura inima bărbaţilor. Şi de a ne tulbura – şi-a îndeplinit mai mult decât onorabil rolul de a ne furniza cunoştinţele pe care le deţinem în prezent cu privire la Europa. *Herr* Fabel, permiteţi-mi să v-o prezint pe femeia misterioasă… Frumoasa din Loulan.

— Frumoasa din Loulan, repetă Fabel. Loulan… unde se află, mai exact?

— Tocmai asta-i chestia! exclamă Severts cu însufleţire. Spuneţi-mi, de unde credeţi că provine? De ce etnie este?

Fabel ridică din umeri.

— Presupun că e de origine europeană, după culoarea părului şi după trăsături. Deşi penele de pe cap îi dau un aspect amerindian.

— Şi ce vârstă credeţi că are preaiubita mea?

Fabel privi afişul mai îndeaproape. Trupul femeii fusese evident mumificat, dar era mult mai bine conservat decât toate celelalte mumii din mlaştină pe care le văzuse vreodată.

— Nu ştiu… o mie de ani… o mie cinci sute cel mult.

Severts scutură din cap, cu acelaşi zâmbet radios pe chip.

— V-am spus eu că e o femeie misterioasă. Trupul acesta mumificat, *Herr* Fabel, are mai bine de patru mii de ani. Femeia avea aproape doi metri înălţime, iar părul său era blond sau roşcat pe când trăia. Cât despre locul unde a fost găsită… ăsta e aspectul cel mai curios, un adevărat mister. Se îndreptă spre un dulap tip fişet şi scoase dinăuntru un dosar voluminos. Albumul meu de familie, îl lămuri Severts. Mumiile mă pasionează grozav. Se aşeză la birou şi răsfoi prin dosar, care părea compus în cea mai mare parte din fotografii de mari dimensiuni, fiecare dintre ele având ataşat cu o agrafă câte un bileţel galben. La un moment dat îi înmână lui Fabel o coală mare şi lucioasă. Acest domn vine din aceeaşi parte a lumii. Este cunoscut sub

numele de Omul din Cherchen. Oricum aveam de gând să vi-l arăt, pentru că seamănă mult cu trupul mumificat descoperit în HafenCity, lângă Elba. Ia priviţi-l. Bărbatul acesta e mort de trei mii de ani.

Fabel privi fotografia. Era uimitoare. Pentru o clipă, poliţistul redeveni studentul de altă dată şi simţi din nou emoţia aceea care îl înfiora de fiecare dată când se deschidea o uşă spre trecut. Bărbatul din fotografie era perfect conservat. Asemănarea cu cadavrul din HafenCity era de-a dreptul şocantă, cu excepţia faptului că omul din fotografie, mort de trei milenii, îşi păstrase chiar şi culoarea tenului. Avea pielea deschisă la culoare, iar părul era de un blond-închis. Barba îi era rasă uniform, iar buzele pline îi erau uşor întredeschise, lăsând să se vadă o dantură perfectă.

— Omul din Cherchen a fost conservat atât de bine pentru că a zăcut netulburat vreme de trei mii de ani într-un mediu lipsit de oxigen. Procesul de mumificare s-a derulat exact ca în cazul cadavrului din HafenCity. Ambii bărbaţi au fost răpuşi instantaneu şi mai apoi trupurile li s-au păstrat neatinse, astfel încât astăzi le putem examina în voie.

— E uluitor…, murmură Fabel. Cercetă din nou fotografia. Era chipul unui om pe care l-ar fi putut întâlni chiar în ziua aceea pe străzile Hamburgului contemporan.

— Vorbim aici despre un trecut foarte îndepărtat. Severts păru să-i citească gândurile lui Fabel. Însă, cu toate că omul a trăit cu trei mii de ani în urmă, ne despart de el doar o sută de generaţii. Ia gândiţi-vă: între noi şi bărbatul acesta stă un număr atât de mic de oameni, tată şi fiu, mamă şi fiică. *Herr* Brauner mi-a zis că aţi studiat istoria, prin urmare veţi înţelege ce vreau să spun prin faptul că noi nu ne putem desprinde de istorie, de trecutul nostru, aşa cum avem impresia. Dar mai sunt multe de spus despre domnul aici de faţă. Asemenea Frumoasei din Loulan, Omul din Cherchen era înalt de peste doi metri şi avea în jur de cincizeci şi cinci de ani când a murit. După cum vedeţi, avea părul blond şi tenul deschis la culoare. Severts se aplecă în faţă. Vedeţi dumneavoastră, *Herr* Fabel, noi nu suntem, niciunul, ceea ce credem. Frumoasa din Loulan şi Omul din Cherchen se numără printre mumiile, toate extrem de bine conservate, care au fost descoperite în aceeaşi zonă, cu aceiaşi indicatori culturali. Toţi aceşti oameni purtau veşminte multicolore, asemănătoare kilturilor scoţiene, şi toţi erau înalţi, cu părul blond. Toţi au trăit în aceeaşi parte a lumii, cu două mii până la patru mii de ani în urmă. Vedeţi dumneavoastră, *Herr* Fabel, Cherchen şi Loulan se găsesc pe teritoriul Chinei de azi. Mumiile respective sunt cunoscute sub numele de mumiile din Tarim şi provin din bazinul râului Tarim, situat în regiunea autonomă Uyghur, din vestul Chinei. Este o regiune aridă, iar trupurile au fost îngropate în nisip, un nisip extrem de fin şi de uscat. Se

spune că arheologul chinez care a descoperit-o pe femeia din Loulan a plâns când ia văzut frumusețea. Descoperirea a stârnit mare vâlvă, iar autoritățile chineze şi instituțiile arheologice resping cu vehemență premisa că europenii ar fi migrat şi mai apoi s-ar fi stabilit în această regiune, cu mii de ani în urmă. Uyghur se află chiar la granița dintre populația turcică şi cea chineză, aşa că naționaliştii Turciei au revendicat Frumoasa din Loulan, ca simbol al dreptului lor ereditar de-a ocupa regiunea respectivă. Însă adevărul este că aceste mumii nu aparțin nici uneia dintre cele două etnii menționate. Oamenii aceştia sunt de origine celtică. Poate chiar preceltică. Testele ADN efectuate în 1995 au demonstrat o dată pentru totdeauna că erau de origine europeană. Prezentau indicatorii genetici caracteristici finlandezilor şi suedezilor din zilele noastre, precum şi ai unora dintre locuitorii din Corsica, Sardinia şi Toscana.

— Cum să nu, spuse Fabel. Îmi aduc aminte că am citit ceva despre aceste descoperiri. Dacă îmi amintesc bine, guvernul chinez a făcut tot ce s-a putut să minimalizeze importanța descoperirilor. Îşi simțeau amenințată însăşi identitatea etnică, națională.

— Ştim cu toții care sunt riscurile unei astfel de mentalități, replică Severts. După cum am mai spus, noi nu suntem ceea ce credem. Se răsuci pe scaun şi privi din nou fotografia femeii mumificate. Indiferent de controversele pe care le-au iscat, Frumoasa din Loulan şi Omul din Cherchen fac acum parte din lumea noastră. Din vremurile actuale. Şi au venit tocmai ca să ne vorbească despre viața lor de dinainte. La fel cum bărbatul din HafenCity are ceva de spus despre vremurile, mult mai recente, în care a trăit el. Severts făcu un gest spre fotografia din mâna lui Fabel, cea a bărbatului mort de trei mii de ani. În pofida deosebirilor enorme dintre perioadele istorice în care au trăit oamenii aceştia, este de netăgăduit faptul că starea lor de conservare este aproape identică. Dacă noi n-am fi dat peste el, Omul din HafenCity putea să zacă acolo nestingherit încă trei mii de ani. Şi într-o bună zi ar fi fost scos la iveală, neschimbat. Ar fi arătat exact ca acum… Desigur, noi beneficiem de mijloace tehnologice care ne permit să stabilim vechimea, în linii mari, dar cu toate astea, de cele mai multe ori, ne bazăm pe artefacte şi pe lucrurile găsite în imediata vecinătate pentru a determina cu precizie perioada căreia îi aparține trupul descoperit. Iar asta readuce în discuție mumia noastră din secolul douăzeci.

Severts îşi vârî mâna în sertarul biroului şi scoase o pungă de plastic sigilată. Înăuntru se afla un portofel mic, negru, şi un fel de cartelă maro-închisă la culoare, de dimensiuni reduse, cât să încapă într-un buzunar.

Fabel luă punga şi o deschise. Cartela era îndoită, ca o mică broşură. Pe copertă erau desenate un vultur şi o svastică, emblema regimului nazist.

— E buletinul său de identitate, precizează Severts. Acum aveţi şi un nume pentru omul acesta.

Cartonul din care fusese confecţionat buletinul era uscat şi sfărâmicios. Era în întregime maro, deşi de diferite nuanţe; inclusiv poza. Cu toate acestea, se putea desluşi chipul serios al unui tânăr cu părul blond. Era abia ieşit din anii adolescenţei, însă trăsăturile bărbăteşti ferme îşi făceau deja apariţia. Fabel fu surprins să constate că poza semăna foarte bine cu bărbatul descoperit pe şantierul arheologic.

Karl. Bărbatul pe care îl privea acum, acelaşi pe care îl privise şi în HafenCity, era Karl Heymann, născut în februarie 1927, cu domiciliul în Hammerbrook, Hamburg. Fabel mai citi o dată aceste informaţii. Astăzi ar fi avut şaptezeci şi opt de ani. Parcă îi venea greu să cuprindă ideea. Timpul se oprise, pur şi simplu, pentru Karl Heymann, de şaisprezece ani, în 1943. Acesta fusese condamnat la tinereţe veşnică.

Fabel examină portofelul de piele. Şi acesta îşi pierduse elasticitatea, iar suprafaţa sa era aspră la pipăit, cu o textură pergamentoasă. Înăuntru se găseau câteva bancnote şi o fotografie a unei fete blonde. Primul gând al lui Fabel fu acela că era iubita lui Karl, dar apoi desluşi o oarecare asemănare între cele două chipuri. Poate sora sa.

Fabel îi mulţumi lui Severts şi, ridicându-se de pe scaun, îi înapoie fotografia Omului din Cherchen. Pe când Severts deschidea dosarul să aşeze poza la locul ei, privirea lui Fabel fu atrasă de o altă imagine.

— Iată un chip cunoscut…, zâmbi detectivul. Din Saxonia Inferioară, la fel ca mine. Pot să arunc o privire?

Fabel scoase poza cu pricina. Spre deosebire de celelalte mumii, din faţa acesteia rămăsese numai scheletul şi doar pe alocuri se mai zăreau fragmente de piele întunecată, lipite direct de oase. Interesant însă la această mumie era faptul că părul bogat, ca şi barba rămăseseră absolut intacte. Asta îi adusese şi o poreclă. Într-adevăr, deşi în mod oficial mumia era cunoscută sub numele satului saxon în care fusese descoperită în anul 1900, chica sa bogată, de un roşu izbitor, aprinsese imaginaţia arheologilor şi a publicului deopotrivă.

— Da, aşa e, spuse Severts. Faimosul Franz cel Roşu. Sau, mai corect, Omul din Neu Versen. Magnific, nu-i aşa? Spuneţi că sunteţi din acelaşi loc?

— Oarecum. Eu sunt mai din nord. Din Norddeich. Neu Versen e lângă Mlaştina Bourtanger. Dar am auzit de Franz cel Roşu încă din copilărie.

— Ei bine, el este exemplul perfect cu privire la ceea ce spuneam adineaori, că oamenii aceştia trăiesc o a doua viaţă – acum, în prezent. În momentul de faţă, Franz cel Roşu face înconjurul lumii, în cadrul unei expoziţii intitulate „Misterioşii oameni ai mlaştinilor”. Acum se află în

Canada, dacă nu mă înşel. El e expresia vie a ceea ce v-a spus Franz Brandt atunci, în HafenCity, despre diferitele tipuri de mumificare. E un cadavru care a zăcut în mlaştină, iar asta îl face complet diferit de mumiile din Tarim. Carnea sa a putrezit, rămânând doar pielea, întărită şi înnegrită din cauza acizilor din mlaştină, care practic l-au transformat într-un sac de piele plin cu oase. Însă părul său este de-a dreptul uimitor. Evident, nu asta era culoarea sa originală. A devenit roşu din cauza acidului tanic din mlaştină.

Fabel privea cu atenţie poza din mâna sa, în timp ce asculta explicaţiile lui Severts. Franz cel Roşu, cu coama sa de păr roşu ca focul, ce-i învăluia craniul ca un nimb de flăcări, cu gura căscată larg, părea că strigă ceva înspre el. Părul. Părul vopsit roşu.

Fabel se simţi străbătut de-un fior rece.

11:00 a.m.: cartierul Altona-Nord, Hamburg

Maria îl întrebă pe Werner dacă poate să se descurce fără ea timp de o oră. Adresându-i această întrebare, se ridică şi-şi luă haina de pe spătarul scaunului, de parcă n-ar fi vrut să-i dea colegului său posibilitatea de-a o refuza. Werner se lăsă pe spătarul scaunului şi o privi întrebător.

— N-o să-i placă dacă află… Werner îşi cuprinse cu ambele palme creştetul cu păr scurt şi ţepos.

— Cui? întrebă Maria. Şi ce să afle?

— Ştii bine la ce mă refer. Te duci să scormoneşti un pic povestea cu Olga X, nu-i aşa? *Chef* ţi-a spus clar s-o laşi baltă.

— Nu fac decât ceea ce mi-a cerut. Mă duc până la cei de la Crimă Organizată ca să-i pun la curent cu ultimele amănunte. Deci ai de gând să-mi ţii locul sau nu?

Werner sesiză tonul iritat al Mariei şi răspunse ridicând din umerii săi masivi:

— Mă descurc singur aici.

•

Locul o deprima de câte ori îl vedea.

Edificiul avusese un scop bine definit odinioară. Pe vremuri, aici munceau oameni, luau prânzul la cantină, stăteau la taclale sau discutau lucruri serioase, de pildă despre productivitate, profituri şi mărirea salariilor. Clădirea aceasta masivă, cu un singur nivel, din Altona-Nord, fusese pe vremuri o fabrică. De fapt, o făbricuţă de confecţii sau ceva asemănător, care astăzi arăta ca o carapace pustie, părăsită. Aproape niciun geam nu mai

rămăsese întreg; de pe ziduri căzuseră bucăţi mari de tencuială, iar unele porţiuni erau acoperite de graffiti; pe duşumea se aşternuse un strat gros de praf de ipsos şi din loc în loc se zăreau mormane de moloz.

Era un loc complet nepotrivit pentru o întâlnire amoroasă.

Însă clădirea era un adăpost prielnic al prostituţiei de cea mai joasă speţă: majoritatea prostituatelor erau femei dependente de heroină sau de alte droguri, care îşi vindeau trupul la un preţ mult mai mic decât pretenţioasele lor surate de pe Herbertstrasse şi alte târfe de cartier. Fetele care îşi desfăşurau activitatea în această clădire munceau ca pe bandă rulantă, oferind toată gama de servicii în timp record, ca să-şi poată satisface viciile sau portofelele proxeneţilor. Dovezile puteau fi observate pretutindeni, în decorul mohorât şi slab luminat: prezervative folosite, împrăştiate peste tot pe duşumeaua mizerabilă a fabricii.

Olga X nu era consumatoare de droguri. Autopsia demonstrase lucrul acesta. Olga ajunsese să-şi vândă trupul în locul acesta sordid din alte motive decât propriul viciu.

Maria străbătu spaţiul vast al încăperii centrale a fabricii, oprindu-se la câţiva metri de colţul încăperii. În mod ironic, acesta era curat: echipa de criminalişti care fusese la faţa locului ridicase tot molozul, pentru a-l examina. Asta se întâmplase în urmă cu trei luni şi se părea că, de atunci, zona respectivă fusese ocolită de fetele care îşi aduceau clienţii aici. Probabil credeau că locul acela era blestemat. Sau bântuit. Un singur lucru apăruse între timp: un buchеţel de flori ofilite, care zăcea părăsit pe jos. Cineva îl lăsase – jalnic memento – în amintirea vieţii ce fusese curmată acolo.

Maria îşi aduse aminte cum arăta colţul acela prima oară când îl văzuse. Ca şi când mintea ei ar fi fotografiat şi ar fi clasat scena respectivă, aşa încât să-i revină în faţa ochilor exact ca la început, de fiecare dată. Olga nu avea o constituţie robustă, ci era o fată slăbuţă, cu osatura delicată. Când o găsiseră, trupul ei contorsionat zăcea într-o baltă de sânge care, amestecat cu praful de pe duşumea, formase o pastă vâscoasă, dezgustătoare. Maria dăduse mereu dovadă de sânge rece şi nu se lăsa afectată de cele văzute la locul crimei, cum li se întâmpla colegilor săi de sex masculin. Însă cazul acesta o tulburase profund. Nu-şi putuse explica niciodată de ce imaginea rămăşiţelor fragile ale unei prostituate necunoscute îi dăduse atâtea insomnii, însă îi trecuse adesea prin minte gândul că ar putea fi din cauză că şi ea fusese la un pas de moarte. Un alt aspect care o tulburase în privinţa Olgăi era faptul că aceasta fusese atrasă într-o capcană. Majoritatea criminalilor cu care aveau de-a face poliţiştii din Hamburg aparţineau unui mediu specific: alcoolici înrăiţi şi consumatori de droguri, hoţi, traficanţi şi, bineînţeles, prostituate. Însă Olga fusese silită să păşească în lumea aceasta.

Visul ei de a începe o nouă viaţă în Occident, cu o slujbă decentă şi perspective promiţătoare se dovedise a fi o amăgire. În loc de asta, Olga – sau cum o fi chemat-o în realitate – îşi dăduse toţi bănuţii pe care reuşise să-i agonisească doar pentru a cădea în lanţurile sclaviei şi pentru a-şi pierde viaţa într-un mod îngrozitor.

Maria îngenunche şi examină bucheţelul veştejit. Nu însemna prea mare lucru, dar măcar cineva înţelesese faptul că o persoană, o fiinţă umană cu visuri şi speranţe, îşi pierduse viaţa în locul acesta. Cuiva îi păsase destul încât să aducă un bucheţel de flori; iar acum, după o seamă de investigaţii discrete, Maria ştia cine era acel cineva.

Se ridică în picioare când auzi o uşă trântindu-se, undeva în capătul îndepărtat al fabricii, şi, imediat după aceea, un zgomot de paşi.

11:10 a.m.: cartierul Eppendorf, Hamburg

— E absolut ilegal, ştiţi asta. Doctorul Minks îl conduse pe Fabel în cabinetul său şi îi făcu semn să ia loc în fotoliul de piele din faţa biroului. Adică n-o să violez dreptul pacientului la confidenţialitate, după cum vă daţi seama. Minks se cufundă în fotoliul celălalt şi-l privi pe comisar pe deasupra ramelor ochelarilor. În mod normal n-aş discuta despre un pacient în absenţa unui mandat în acest sens, însă *Frau* Dreyer m-a încredinţat că pot să vă dezvălui orice aspect legat de afecţiunea dânsei şi de tratamentul pe care îl urmează. Vă mărturisesc însă că eu, în situaţia dată, nu mă simt la fel de lejer ca dânsa.

— Înţeleg lucrul acesta, răspunse Fabel. Se simţea extrem de vulnerabil în faţa acestui omuleţ ciudat, îmbrăcat într-un costum necălcat. Îşi dădu seama că şedea chiar pe locul unde stăteau pacienţii doctorului Minks; asta îl făcu să se simtă şi mai stânjenit. Trebuie să vă spun din capul locului că nu o consider pe Kristina Dreyer vinovată de nimic altceva decât de distrugerea unor probe judiciare importante. Însă până şi acest aspect am putea să-l facem uitat. Este evident că starea sa mentală a fost de vină pentru ceea ce a făcut.

— Dar cu toate astea o ţineţi în arest, spuse doctorul Minks.

— Va fi eliberată în cursul zilei de azi, vă asigur. În orice caz, va fi supusă unor evaluări psihologice suplimentare.

Minks scutură din cap.

— Kristina Dreyer e pacienta mea şi eu vă spun că poate fi eliberată fără niciun risc pentru comunitate. Psihologul criminalist cu care colaboraţi mi-a

solicitat şi mie un raport de evaluare psihologică. I l-am trimis chiar în dimineaţa asta. Că veni vorba, am fost surprins să aflu că psihologul respectiv este *Frau* doctor Eckhardt.

— O cunoaşteţi pe Susanne? întrebă Fabel surprins.

— Evident, nu la fel de bine ca dumneavoastră, *Herr* comisar-şef.

— *Frau* doctor Eckhardt şi cu mine avem… Fabel se căznea să găsească cele mai potrivite cuvinte. Îl irita faptul că-şi simţea faţa inundată de un val de fierbinţeală… avem o relaţie atât pe plan profesional, cât şi pe plan personal.

— Înţeleg. Am cunoscut-o pe Susanne Eckhardt la München. Îi eram profesor. Era o studentă extraordinar de inteligentă şi de intuitivă. Sunt convins că reprezintă un câştig pentru Poliţia Hamburg.

— Este…, dădu să replice Fabel.

Îi spusese lui Susanne că avea să-l întâlnească pe doctorul Minks, dar, în mod inexplicabil, ea nu pomenise nimic despre faptul că îl cunoştea.

— De fapt, nu lucrează în slujba poliţiei. Este angajata Institutului de Medicină Legală de-aici, din Eppendorf… dar activează pe post de consultant special al Brigăzii Omucideri.

Se lăsară câteva momente de tăcere, timp în care Minks continuă să-l studieze pe Fabel ca şi când acesta era un pacient ce trebuia evaluat. Detectivul fu cel care sparse tăcerea, în cele din urmă.

— Aţi tratat-o pe Kristina Dreyer pentru fobiile sale, corect?

— Strict vorbind, nu. Am tratat-o pe *Frau* Dreyer pentru o pleiadă întreagă de probleme psihologice. Temerile ei iraţionale erau doar manifestările exterioare, simptomele acestor tulburări. Elementul-cheie în tratamentul ei a fost să dezvoltăm nişte strategii care s-o ajute să ducă o viaţă relativ normală.

— Cunoaşte-ţi circumstanţele în care a fost surprinsă Kristina Dreyer, ca şi afirmaţia ei că ar fi simţit nevoia imperioasă de a face curăţenie la locul crimei. Trebuie să vă întreb fără ocolişuri: credeţi că Kristina Dreyer ar fi fost capabilă să-l ucidă pe Hans-Joachim Hauser?

— Nu. Nu am obiceiul de a face presupuneri legate de posibilele acţiuni ale pacienţilor mei, dar vă spun că nu cred. Pot afirma cu toată hotărârea că o consider pe Kristina, la fel ca dumneavoastră, nevinovată de uciderea lui Hauser. Kristina e o femeie înspăimântată. Tocmai de aceea a venit aici, la Clinica Fricii. Atunci când a ucis, în trecut, a fost din cauză că frica ei s-a amplificat până la un nivel pe care dumneavoastră sau eu nu-l putem înţelege. Asta i-a dat o putere inimaginabilă pentru o persoană de statura sa. A reacţionat în faţa unei ameninţări directe şi imediate la adresa propriei

vieți după o bună bucată de vreme în care a fost abuzată în fel și chip. Dar, din nou, cred că știți toate astea, nu-i așa, *Herr* Fabel?

— Vă mulțumesc pentru opinia dumneavoastră, *Herr* doctor…

Fabel se ridică și așteptă ca Minks să se dezlipească, la rândul său, de fotoliu. Însă acesta rămase așezat, cu privirea sa blândă ațintită asupra lui. Era o privire total inexpresivă, dar Fabel sesiză că doctorul își căuta cu prudență cuvintele. Se așeză la loc în fotoliu.

— Îl cunoșteam pe Hans-Joachim Hauser, să știți, continuă Minks. Victima primei crime.

— Oh, se arătă surprins Fabel. Erați prieteni?

— Nu… Doamne, nu. Poate ar fi mai corect să spun că l-am cunoscut pe vremuri. Cu mulți ani în urmă. De-atunci l-am mai întâlnit de câteva ori, dar nu prea aveam ce să ne spunem unul altuia. Adevărul e că niciodată nu mi-a fost prea simpatic tipul. Minks făcu o pauză. După cum știți, eu mă ocup cu tratarea cauzelor și efectelor fricii. A fobiilor și a factorilor care o declanșează. Unul dintre principalele lucruri pe care le spun pacienților mei este că nu trebuie sub nicio formă să permită acestor fobii să le influențeze personalitatea. Să nu le îngăduie să îi definească, să determine ceea ce sunt ei ca oameni. Dar, desigur, lucrul acesta nu corespunde realității. Tocmai frica este ceea ce ne definește. Pe măsură ce ne maturizăm, învățăm să ne temem de respingere, de eșec, de singurătate, ba chiar de dragoste sau de succes. Am devenit expert în analizarea trecutului unui om în funcție de fricile sale. Dumneavoastră, de pildă, *Herr* Fabel… aș zice că veniți dintr-o provincie din nordul Germaniei și ați trăit în nord toată viața. Aveți o atitudine tipică acestei zone: vă țineți la distanță, cântăriți cu grijă tot ceea ce vi se întâmplă, înainte de-a vorbi sau de-a acționa. După care aveți nevoie să vă confirme cineva că ați procedat corect în observațiile sau în acțiunile dumneavoastră. Vă temeți să nu faceți un pas greșit. Să nu comiteți o eroare. Ca și de consecințele acelui pas greșit. De aceea ați avut nevoie ca eu să vă confirm ceea ce credeați despre *Frau* Dreyer.

— Nu am nevoie să-mi confirmați opiniile, *Herr* doctor. Fabel nu-și putu ascunde iritarea din glas. Tot ce v-am cerut este părerea dumneavoastră despre un pacient pe care l-ați tratat. Și, dacă e să vorbim despre asta, să știți că greșiți. N-am trăit în nordul Germaniei toată viața. Mama mea e scoțiană la origine, iar eu am locuit în Marea Britanie o vreme, când eram copil.

— Atunci e vorba de aceeași mentalitate. Minks ridică din umeri, boțindu-și și mai tare jacheta deja șifonată. În orice caz, cu toții avem frici, iar fricile acestea au tendința de-a influența modul în care reacționăm la lucrurile din jur.

— Şi ce legătură are asta cu *Herr* Hauser?

— Una dintre fricile cele mai obişnuite este teama de expunere publică. Cu toţii avem anumite laturi ale personalităţii noastre pe care ne temem să le arătăm lumii. Unii oameni se tem, de exemplu, de trecutul lor. De ceea ce au fost odinioară.

— Vreţi să spuneţi că Hauser făcea parte din această categorie?

— Poate că vă vine greu să credeţi, *Herr* Fabel, dar în tinereţe am fost un adept al radicalismului. Eram student pe vremea aceea, în 1968, iar pe-atunci aceasta era o mişcare foarte la modă. Dar sunt perfect împăcat cu tot ce am făcut şi ce am fost în anii aceia. Cu toţii am făcut la un moment dat lucruri poate… nechibzuite… însă în cazul meu a fost din pricina zelului tinereţii şi emoţiilor de moment. Cel mai important este însă faptul că *am schimbat* nişte lucruri. Germania arată astăzi altfel datorită generaţiei mele şi sunt mândru de rolul pe care l-am jucat în acest sens. În schimb, s-ar putea să fie unii care nu se mândresc cu faptele lor din trecut. Pe vremea aceea, în anul 1968, l-am cunoscut pe Hauser. Era un tânăr infatuat, plin de sine şi incredibil de arogant. Îi plăcea în mod special să fie înconjurat de admiratori şi să dea glas unor idei şi remarci preluate de la alţii, dar pe care şi le însuşea fără scrupule.

— Tot nu înţeleg care este relevanţa acestor lucruri. De ce l-ar fi făcut toate astea să se teamă de trecut?

— Mda, nu pare a fi un lucru prea grav, nu-i aşa? Să furi ideile altora… Minks se cufundase cu totul în fotoliul său, de parcă ar fi studiat toată viaţa arta repausului; în ochi avea însă o sclipire rece, în timp ce continua să-l fixeze pe Fabel cu privirea. Însă întrebarea este de la cine a furat idele respective… de la *cine* a împrumutat „veşmintele" pe care mai apoi şi le-a însuşit? Când trăieşti vremuri primejdioase, există pericolul ca turbulenţele din jurul tău să te orbească, astfel încât să nu mai vezi primejdia ce te ameninţă. Rareori cel în cauză îşi dă seama de faptul că, printre oamenii din jurul său, se ascund unii de-a dreptul periculoşi.

— *Herr* doctor Minks, aveţi să-mi spuneţi ceva concret despre trecutul lui Hauser?

— Concret? Nu. Nu există nimic concret care să-mi vină acum în minte… însă vă pot sugera o pistă. Sfatul meu este să vă apucaţi de arheologie, *Herr* comisar-şef. Să faceţi nişte săpături în trecut. Nu ştiu exact ce veţi descoperi… dar sunt sigur că veţi descoperi ceva.

Fabel îl privi pe omuleţul din fotoliu, îmbrăcat în costumul său boţit, cu faţa ridată. Oricât de mult se căznea, nu reuşea să şi-l imagineze pe Minks ca pe un revoluţionar. Cochetă cu ideea de a continua discuţia, dar ştia că ar fi fost zadarnic. Minks nu i-ar fi dezvăluit nimic în plus faţă de ceea ce-i

destăinuise până acum. În pofida discreţiei sale, era evident că Minks făcuse tot ce-i stătea în putere ca să îi ofere anumite indicii.

— Nu cumva l-aţi cunoscut şi pe doctorul Gunter Griebel? încercă totuşi Fabel. A fost ucis în acelaşi mod ca Hauser.

— Nu… nu pot spune că l-am cunoscut. Am citit despre moartea lui în ziar, dar nu l-am cunoscut.

— Aşadar, nu ştiţi dacă între Hauser şi Griebel a existat vreo legătură?

Minks scutură din cap.

— Cred că Griebel şi Hauser erau cam de aceeaşi vârstă. Poate că săpăturile pe care le veţi face vor scoate la iveală un trecut comun al celor doi. În fine, *Herr* comisar-şef, v-am comunicat opinia mea referitoare la Kristina. Femeia este incapabilă de genul de crimă cu care vă confruntaţi.

Fabel se ridică şi aşteptă ca Minks să facă şi el la fel. Dădură mâna, iar Fabel îi mulţumi psihologului pentru ajutorul său.

— Oh, apropo, adăugă detectivul când ajunse la uşă, am impresia că o cunoaşteţi pe una dintre colegele mele. Maria Klee.

Minks râse scurt şi scutură din cap.

— Ei, *Herr* Fabel, dacă mi-am permis să vă vorbesc deschis despre Kristina Dreyer, având permisiunea ei în acest sens, n-am de gând să-mi încalc obligaţia de confidenţialitate pe care i-o datorez unui pacient, chiar dacă este vorba despre colega dumneavoastră.

— N-am zis că ar fi vorba de o pacientă, i-o întoarse Fabel, ieşind pe uşă. Doar că am impresia că o cunoaşteţi. La revedere, *Herr* doctor.

11:10 a.m.: cartierul Altona-Nord, Hamburg

Zgomotul de paşi se auzea tot mai clar, aşa că Maria se furişă în colţul acela fatidic, unde tânăra femeie fusese bătută şi strangulată. Deşi majoritatea geamurilor fabricii erau sparte, aici se simţi învăluită de un aer cald, apăsător. În pragul uşii îşi făcu apariţia o femeie, care aruncă o privire neliniştită înăuntru înainte de a intra. Maria ieşi din colţul întunecos. Femeia o zări şi, parcă alungându-şi neliniştea, străbătu încăperea cu paşi încrezători.

— Nu pot să stau mult timp…, spuse ea în loc de salut, apropiindu-se de Maria.

Cuvintele ei trădau un puternic accent est-european, vădind o cunoaştere deficitară a limbii, de parcă ar fi învăţat germana de pe stradă. Maria nu i-ar fi dat mai mult de douăzeci şi trei sau douăzeci şi patru de ani, însă de la

distanţă părea mai în vârstă. Era îmbrăcată cu o rochie ieftină, în culori ţipătoare, atât de scurtă încât de-abia îi acoperea partea de sus a coapselor. Era cu picioarele goale, încălţate în nişte sandale cu toc înalt şi cu barete în jurul gleznei. Rochia, confecţionată dintr-un material subţire, i se mula pe sâni, scoţându-i sfârcurile în relief. Avea nişte bretele subţiri, ce-i lăsau gâtul şi umerii dezgoliţi. Întreaga ei ţinută trăda o sexualitate ieftină, uşor de cumpărat. Însă culorile vii ale rochiei contrastau izbitor cu pielea spălăcită, respingătoare, care, împreună cu umerii săi osoşi şi braţele uscăţive, îi dădeau o înfăţişare bolnăvicioasă, jalnică.

— Nici nu-ţi cer să stai mult, Nadia, o linişti Maria. Am nevoie doar de un nume.

Nadia privi peste umărul Mariei, înspre colţul fabricii dezafectate. Colţul unde lăsase florile.

— Ţi-am mai spus, nu-i ştiu numele adevărat.

— Nu numele *ei* mă interesează, Nadia, spuse Maria pe un ton impasibil. Vreau să ştiu cine a scos-o pe stradă.

— Ea nu avea peşte. Cel puţin nu unul anume. Era nou-venită în grup.

— În grup?

— Noi toate lucrăm pentru aceiaşi indivizi. Dar n-o să-ţi zic pentru cine. M-ar ucide dac-ar şti că stau de vorbă cu tine în momentul ăsta.

Maria o prinse de mână şi i-o întoarse cu palma în sus. Cu cealaltă mână îi îndesă în palmă câteva hârtii de cincizeci de euro, strângându-i apoi degetele în jurul bancnotelor.

— Este foarte important pentru mine. Maria o privi ţintă pe Nadia, cu ochii ei de un albastru-cenuşiu. Eu sunt cea care te plăteşte pentru această informaţie. Nu poliţia.

Nadia îşi deschise pumnul şi se uită la bancnotele mototolite. Apoi i le întinse înapoi Mariei.

— Păstrează-ţi banii. Nu de-aia am venit, ca să-mi dai bani. Şi oricum, pot să fac mai mult de-atât în vreo două ore, la noapte.

— Dar n-o să fie ai tăi, nu-i aşa? Maria nu schiţă niciun gest pentru a-şi lua banii înapoi. Cum ai ajuns s-o cunoşti pe Olga?

Nadia râse sec şi scutură din cap. Fiecare gest al ei trăda teama. Făcu o pauză ca să-şi aprindă o ţigară, iar Maria îi văzu mâinile tremurând. Fata îşi lăsă capul pe spate şi suflă un jet de fum în aerul cald şi apăsător.

— Crezi că banii tăi au vreo însemnătate? Eu aveam impresia că banii sunt soluţia la toate problemele. Şi am crezut că Germania era locul unde puteam să fac rost de ei. Dar iată cum s-a sfârşit povestea. O să-ţi iau banii, totuşi. Îi iau pentru că trebuie să le dovedesc că mi-am petrecut fiecare clipă muncind ca să le aduc un câştig.

Nadia păstră trei bancnote de cincizeci de euro, iar restul i-i înapoie Mariei.

— Fata la care îi zici Olga nu era rusoaică, ci ucraineancă. A fost adusă aici de aceiaşi indivizi care m-au adus şi pe mine.

Maria fu străbătută de un fior la auzul acestor cuvinte, care îi confirmau bănuielile.

— Traficanţi de carne vie?

Se auzi un zgomot venit de undeva din afara clădirii, din apropierea intrării principale. Ambele femei se întoarseră şi priviră în direcţia uşii preţ de o clipă, înainte de a-şi relua discuţia.

— Cred că trebuie să afli asta, spuse Nadia. Lucrurile s-au schimbat în Hamburg. Înainte erau doar două tipuri de târfe: fetele care lucrau în St. Pauli – acolo puteai da chiar şi de studente, care-şi făceau în felul ăsta rost de bani de buzunar – şi drogatele care o făceau ca să-şi poată cumpăra droguri. Astea sunt ultimele scursuri. Dar acum a mai apărut o categorie. Noi. Celelalte fete ne zic Târgul de animale… pentru că am fost aduse din Est ca nişte vite şi scoase la vânzare. Majoritatea fetelor vin din Rusia, Belarus sau Ucraina. Altele din Albania şi câteva din Polonia şi Lituania.

— Cine controlează acest Târg de animale?

— Dacă-ţi spun, o să mergi să-i cauţi. Atunci ei o să afle cine ţi-a spus despre asta şi o să mă ucidă. Dar mai întâi o să mă tortureze. Apoi o să-mi ucidă familia. Habar n-ai ce fel de oameni sunt. Atunci când aduc fete noi, primul lucru pe care-l fac este să le violeze. Apoi le bat şi le ameninţă că le omoară toată familia dacă nu câştigă destul pentru ei.

— Asta ţi s-a întâmplat şi ţie?

Nadia nu răspunse, însă de-a lungul nasului i se prelinse o lacrimă, pe care o îndepărtă brusc, cu dosul palmei.

— Şi fetei la care tu îi spui Olga i-au făcut la fel. Ea avea încredere în ei. I-au spus că au o slujbă bună pentru ea în Occident. I-a crezut pentru că erau ucraineni, ca ea.

— Ucraineni? Maria simţi o împunsătură în inimă, cam în dreptul vechii sale răni. Vrei să spui că indivizii care controlează Târgul de animale sunt ucraineni?

Nadia aruncă o privire neliniştită înspre uşa fabricii.

— Trebuie să plec…

Maria se uită la prostituata cea tânără şi slăbuţă.

— Numele Vasil Vitrenko îţi spune ceva?

Nadia dădu din cap că nu. Maria începu să-şi scotocească prin geantă şi, în cele din urmă, scoase o poză color înfăţişându-l pe un bărbat îmbrăcat într-o uniformă militară sovietică.

— Vasil Vitrenko. Nu cumva ai auzit numele acesta în legătură cu fetele aduse din Europa de Est? S-ar putea ca el să fie capul acestei bande?

— Nu știu. Nu-l recunosc. Eu dau banii pe care-i câștig altui bărbat.

— Ești sigură că nu l-ai văzut niciodată? Maria ținu fotografia mai aproape de fața Nadiei, iar glasul îi deveni poruncitor. Uită-te la chipul lui. *Uită-te*.

Nadia examină fotografia cu mai multă atenție.

— Nu… nu l-am mai văzut în viața mea. E un chip pe care nu-l poți uita cu una, cu două.

Maria păru să se destindă. Își coborî privirea la fotografia pe care o ținea în mână. Vasil Vitrenko o privea cu niște ochi verzi ca de smarald, în care se citea răceala, cruzimea și o sclipire malefică.

— Nu…, murmură ea. Chiar că nu-l poți uita.

12:30 p.m.: Portul Hamburger, Hamburg

Dirk Stellamanns era un simplu polițist pe vremea când Fabel intra și el în poliție. Dirk era o namilă de bărbat, jovial și prietenos, cu un zâmbet cât toată fața. El fusese cel care îl învățase pe Fabel toate subtilitățile meseriei de polițist, care nu ți se predau la Academia de Poliție: tot soiul de nuanțe și abilități fine, cum ar fi, de pildă, aceea de a evalua potențialele pericole din prima clipă când ai pășit într-o încăpere.

Lui Dirk Stellamanns îi fusese arondată zona St. Pauli, având sediul în renumita stație Davidwache. Într-un loc în care două sute de mii de oameni colindau în fiecare weekend barurile, teatrele, sălile de dans, cluburile de noapte ce se întindeau pe o suprafață de doi kilometri pătrați și, bineînțeles, faimosul bulevard Reeperbahn, cea mai eficientă armă cu care putea fi echipat un polițist era abilitatea de a vorbi cu oamenii. Dirk îl învățase pe Fabel cum se poate „dezamorsa" un conflict pe cale să explodeze prin doar câteva cuvinte bine alese; cum e posibil să-l convingi pe un individ pus pe harță să-și vadă de treabă, ba chiar să-l faci să plece cu un zâmbet pe față. Totul depinde de felul în care te raportezi la lucrurile din jur. Fabel era în culmea admirației față de talentul verbal al lui Dirk. O admirație nu rareori amestecată cu invidie. Era conștient de puterea pe care i-o conferea statutul de polițist, la fel cum era conștient și de slăbiciunile sale. Uneori își dădea seama că ar fi putut să scoată mult mai mult de la un suspect sau de la un martor dacă i-ar fi descusut cu mai multă măiestrie.

Dirk era de faţă când Fabel şi partenerul său fuseseră împuşcaţi. Un jaf banal, comis de membrii unui grup terorist, îl lăsase grav rănit. Partenerul său nu supravieţuise. Franz Webern, în vârstă de douăzeci şi cinci de ani, căsătorit de mai puţin de trei ani, tată al unui copilaş de doar optsprezece luni, fusese ucis în plină stradă, în faţa Băncii de Comerţ; zăcuse tremurând pe asfaltul rece, privind neputincios cum viaţa i se scurge afară din trup, odată cu sângele-i cald ce formase o baltă întunecată.

A fost cea mai neagră zi din cariera lui Fabel. Nu-i ieşea din minte imaginea lui, zăcând rănit pe chei, pe malul Elbei, iar în faţa lui o puştoaică de şaptesprezece ani care debita clişee politice şi ţinea în mână un pistol automat, pe care refuza să-l lase jos.

•

Fata refuza să lase jos pistolul… Fabel îşi repetase aceste cuvinte de nenumărate ori de-a lungul anilor, ca pe o mantra, în încercarea disperată de a-şi uşura povara îngrozitoare a gândului că o omorâse; o împuşcase direct în cap, iar fata se prăbuşise, ca o păpuşă ruptă, în apele reci şi întunecate. Dirk îi fusese alături. Zi de zi, de câte ori scăpa de la serviciu. De îndată ce îşi recăpătase cunoştinţa, Fabel îi simţise prezenţa, masivă şi tăcută, la căpătâiul patului său de spital.

Sunt unele legături – învăţase lucrul acesta – care, odată sudate, nu se mai rup niciodată.

În prezent Dirk nu mai lucra în poliţie. De trei ani de zile avea un chioşc cu gustări, jos în port. Fabel venea aici o dată la două săptămâni, cel puţin; nu pentru că i-ar fi plăcut în mod deosebit sandvişurile lui Dirk, ci pentru că amândoi bărbaţii duceau dorul glumelor nesărate şi umorului banal ce le condimentase relaţia, cel puţin la suprafaţă.

Însă uneori Fabel simţea nevoia să discute cu Dirk lucruri serioase. De câte ori era implicat în vreun caz mai aparte, de câte ori avea de-a face cu vreo crimă care îl tulbura, chiar şi după atâţia ani de experienţe sumbre, nu mergea la Otto Jensen, prietenul lui cel mai bun, cu care avea foarte multe lucruri în comun, ci la Dirk Stellamanns.

Chioşcul acestuia era ca o prelungire a personalităţii sale extraordinare. Era de-o curăţenie impecabilă, înconjurat de câteva mese înalte până la nivelul pieptului, dotate cu umbrele de soare albe. Dirk, a cărui statură masivă părea să protesteze faţă de restricţiile impuse de tunica şi şorţul alb de bucătar, afişă un zâmbet larg în clipa în care îl zări pe Fabel apropiindu-se.

— Măi, să fie… se pare că te-ai săturat de restaurantele scumpe din Pöseldorf… Dirk i se adresase în dialectul frizon. Amândoi erau din Saxonia Inferioară şi aveau obiceiul să vorbească în limba specifică regiunii

respective: un amestec străvechi de germană, olandeză şi engleză veche. Pot să-ţi ofer nişte mâncare adevărată?

— O bere Jever şi un rulou cu brânză ar fi grozav, spuse Fabel, zâmbind neputincios.

De fiecare dată când venea aici comanda acelaşi lucru. Se enervă din nou pe faptul că era atât de previzibil. Luă o înghiţitură din berea reconfortantă, făcută din plante. Era o bere originară din Saxonia Inferioară.

— Eşti plin de viaţă, ca de obicei. Dirk se aplecă înspre el, cu coatele pe tejghea. Ce s-a întâmplat?

— Ai citit despre uciderea lui Hans-Joachim Hauser?

— Povestea cu Frizerul din Hamburg? Dirk îşi ţuguie buzele. Hauser şi încă un tip, un om de ştiinţă parcă. Tu te ocupi de asta?

Fabel încuviinţă din cap şi mai luă o gură de bere.

— O poveste bizară. Dumnezeu ştie cum o fi aflat presa toate detaliile, dar în mare sunt corecte. Tipul ăsta chiar ia scalpul victimelor.

— E adevărat că le vopseşte părul roşu?

Fabel încuviinţă din nou.

— Oare despre ce-o fi vorba? Pe chipul lui Dirk apăru o expresie sceptică. Dumnezeu ştie că am văzut o grămadă de grozăvii la vremea mea, dar mereu apare câte-un dement care te lasă cu gura căscată. Tipul ăsta trebuie să fie nebun de legat.

— Da, aşa se pare. Fabel privi îndelung la paharul cu bere, înainte să mai ia o înghiţitură. Chestia e că nu-şi ia trofeul cu el. Îl agaţă într-un cui, ca să-l vadă toată lumea.

— O fi un mesaj?

— Aşa m-am gândit şi eu. Fabel ridică din umeri. În pofida soarelui orbitor, se simţi cutremurat de un fior. Poate din cauza berii. Sau poate din cauza tulburării care i se strecurase în suflet din momentul în care văzuse poza aceea a Omului Neu Versen: Franz cel Roşu, al cărui păr devenise roşu ca focul după ce zăcuse vreme de o mie de ani în mlaştina rece şi întunecată.

— Dar de ce ar face una ca asta? întrebă Fabel, mai mult pe sine decât pe Dirk. Care o fi semnificaţia culorii roşii?

— Roşu? E o culoare ce semnifică pericolul, nu? Sau poate avea o conotaţie politică. Roşu e culoarea revoluţionarilor, a vechiului sistem din Germania de Est, a comunismului, ceva în genul ăsta. Dirk făcu o pauză, ca să servească o clientă. Aşteptă ca aceasta să se îndepărteze înainte de a continua. Parcă Hauser a fost implicat în astfel de treburi prin anii 1960 şi 1970, nu-i aşa? Poate că ucigaşul are ceva împotriva comuniştilor.

— S-ar putea… Fabel oftă. Cine poate şti ce-o fi în mintea lui bolnavă? În dimineaţa asta am stat de vorbă cu cineva care mi-a sugerat să scormonesc

puţin prin trecutul lui Hauser. Îndeosebi prin trecutul său politic. Cu mai multă atenţie decât aş face-o în mod normal. Însă nu-mi amintesc că Hauser să fi luat parte la vreo „acţiune directă".

— Nu se ştie niciodată, Jan. Există o grămadă de oameni politici care în prezent ocupă poziţii înalte şi au un trecut mai mult decât dubios.

Fabel sorbi din paharul cu bere.

— O să verific, oricum… Numai Dumnezeu ştie câtă nevoie am să mă agăţ de ceva, de orice.

9:30 p.m.: cartierul Osdorf, Hamburg

Aşezată pe canapea, Maria îşi ridică paharul gol deasupra capului şi-l legănă de câteva ori, de parcă ar fi scuturat un clopoţel. Frank Grueber veni din bucătărie şi i-l luă din mână.

— Să ţi-l umplu din nou?

— Să mi-l umpli din nou. Vocea Mariei era plată şi mohorâtă.

— Te simţi bine? Grueber trebăluise prin bucătărie, aşezând în aparatul de spălat vase farfuriile din care luaseră cina pregătită de el. Deşi avea treizeci şi doi de ani, Grueber avea alura unui băietan. Îşi suflecase mânecile bluzei până la coate, dezvelindu-şi antebraţele uscăţive, iar părul des şi închis la culoare îi cădea peste sprâncene, care îi erau încruntate într-o expresie îngrijorată. Ai băut deja destul de mult…

— Am avut o zi grea. Maria îşi ridică privirea la el şi zâmbi. Am răscolit puţin trecutul acelei tinere rusoaice care a fost ucisă cu trei luni în urmă. Se corectă numaidecât. De fapt, era ucraineancă.

— Dar parcă l-aţi prins pe făptaş, nu? strigă Grueber din bucătărie. Ieşi având în mână un pahar plin cu vin roşu, pe care îl puse pe masă, în faţa Mariei, după care se aşează şi el pe canapea, lângă aceasta.

— L-am prins… l-am prins. Doar că nu am aflat numele ei. Numele ei adevărat, vreau să spun. Vreau să-i ofer măcar asta. Tot ce şi-a dorit a fost să aibă o viaţă nouă. Să ajungă altundeva şi să devină altcineva. Dumnezeu ştie că şi eu îmi doresc asta uneori.

Maria sorbi o înghiţitură lungă din paharul cu vin. Grueber îşi trecu braţul pe după umerii ei şi îi mângâie blând părul blond. Ea îi zâmbi trist.

— Sunt îngrijorat pentru tine, Maria. Ai mai fost la doctorul acela?

Maria ridică din umeri.

— Sunt programată săptămâna aceasta. Detest să merg acolo. Şi n-am idee dacă mă ajută cu ceva. Nu ştiu dacă există ceva care să mă ajute. În fine,

hai să schimbăm subiectul… Făcu un gest cu mâna în direcţia unui bufet masiv, în stil vintage, aşezat lângă peretele sufrageriei. E nou? întrebă ea.

Grueber oftă în timp ce continua să-şi plimbe mâna prin părul ei.

— Da… l-am cumpărat în weekend. Tonul său trăda dorinţa de a schimba subiectul. Aveam nevoie de ceva pentru peretele ăla.

— Pare scump, spuse Maria. Ca tot restul… Îşi legănă paharul cu vin, arătând de jur-împrejur.

— Îmi pare rău, spuse Grueber.

— Pentru ce?

— Pentru că sunt bogat. Ştii, nu poţi alege familia în care te naşti. Eu n-am cerut să am părinţi bogaţi, după cum nici cei săraci nu cer să se nască în sărăcie.

— Nu mă deranjează…, spuse Maria.

— Chiar? Mă descurc şi singur, ştii asta. Am fost mereu pe picioarele mele.

Maria ridică din nou din umeri.

— Precum am spus, nu mă deranjează. Cred că e plăcut să ai bani.

Privi în jurul ei, prin încăpere. Aceasta era decorată cu bun-gust, cu lucruri scumpe. Maria ştia că Grueber era proprietarul acestui apartament ce se întindea pe două niveluri. Era situat într-o vilă uriaşă din zona Hochkamp, în cartierul Osdorf. Bănuia că tot al lui era şi restul vilei, care era dat în chirie. Cât despre apartamentul acesta, el valora enorm pe piaţa imobiliară; nici nu-şi putea imagina cât valora întreaga vilă. Hamburg era cel mai bogat oraş din Germania, iar părinţii lui Grueber erau bogaţi chiar şi pentru standardele acestui oraş. Mai mult de-atât, Frank Grueber era singur la părinţi. El îi spusese mai demult că, la un moment dat, părinţii săi renunţaseră la speranţa de-a avea un copil. În consecinţă, Grueber avusese mereu tot ceea ce-i poftise inima. În plus, îl aştepta o moştenire considerabilă şi, evident, dispunea de pe-acum de resurse financiare aproape nelimitate. De ce ar alege cineva profesia de tehnician criminalist, se întreba adesea Maria, când ar fi putut face orice şi-ar fi dorit?

— Banii nu sunt o garanţie a fericirii, spuse Grueber.

— Interesant. Maria zâmbi amar. În schimb, lipsa lor e o garanţie a nefericirii…

Gândul îi fugi din nou la Olga X, la Nadia şi la speranţa lor de a-şi făuri o nouă viaţă în Occident. Pentru Olga, apartamentul lui Grueber ar fi însemnat, probabil, întruchiparea tuturor visurilor sale; un lucru pe care s-o fi gândit, în naivitatea ei, că ar putea să-l obţină prin munca asiduă într-un restaurant sau într-un hotel nemţesc. Maria îşi imaginase mediul din care provenea Olga mereu în acelaşi fel: un sătuc obişnuit, aflat în mijlocul stepei întinse, cu

femei robuste, purtând baticuri negre pe cap şi cărând coşuri mari şi grele. Iar pe Olga şi-o imaginase mereu privind, cu un zâmbet plin de speranţă, înspre Vest. Maria ştia că era mult mai probabil ca Olga să fi venit dintr-o metropolă postcomunistă, cenuşie şi deprimantă, dar cu toate astea nu-şi putea alunga din minte imaginea respectivă.

— Eşti un om bun, Frank, spuse Maria, zâmbind. Ştii asta? Eşti inimos, eşti blând. Un om bun. Nu înţeleg de ce te mai complici cu mine, care am tot felul de probleme. Viaţa ar fi mult mai simplă pentru tine dacă n-aş fi eu.

— Chiar aşa? spuse Grueber. E alegerea mea. Şi sunt fericit cu ea.

Maria îl privi pe Grueber. Îl cunoştea deja de-un an. Erau împreună de şase luni de zile, dar încă nu făcuseră dragoste. Se uită la ochii lui mari, albaştri, la chipul de băieţandru şi la părul lui negru şi des. Îl dorea. Îşi lăsă jos paharul şi se aplecă spre el, prinzându-l cu mâinile de ceafă şi trăgându-l înspre ea. Se sărutară, iar ea îşi strecură limba în gura lui. Frank o cuprinse de mijloc, iar Maria îi simţi căldura trupului lipit de-al ei.

— Haide să mergem în dormitor, spuse ea, ridicându-se şi trăgându-l de mână.

Maria se dezbrăcă cu atâta repeziciune, că îşi pierdu un nasture de la bluză. Nu voia să rateze momentul; nu voia ca această portiţă de normalitate să se închidă brusc. Se întinse pe pat şi-l trase deasupra ei. Îi simţi trupul greu peste ea şi dintr-odată avu senzaţia că se înăbuşă. Un val de scârbă o copleşi şi-i veni să ţipe la el, să se dea jos de pe ea şi să n-o mai atingă. Îşi ridică privirea la chipul blând şi atrăgător al lui Frank Grueber şi fu cuprinsă de o repulsie profundă, violentă. Grueber îşi dădu seama că ceva nu e-n regulă şi se opri. Dar Maria închise ochii şi-l trase înapoi peste ea. În faţa ochilor închişi îi apăru un alt chip, care o privea ţintă, şi repulsia dispăru pe loc.

Maria continuă să-şi ţină ochii închişi şi, în clipa când Frank Grueber pătrunse în ea, îşi stăpâni dezgustul gândindu-se la faţa cealaltă: o faţă ascuţită şi crudă. O faţă care o privea cu ochii verzi plini de ură.

7.

LA NOUĂ ZILE DUPĂ PRIMA CRIMĂ: SÂMBĂTĂ, 27 AUGUST 2005

8:30 p.m.: promenada de pe Neumühlen,

Susanne nu-i reproşase asta în mod explicit, dar Fabel îşi dădea seama că o nemulţumea faptul că nu se arătase mai entuziast cu privire la apartamentele pe care ea le încercuise cu roşu. Ştia că motivul era acela că, în loc să vadă ofertele respective ca pe o şansă, ca pe un pas înainte în relaţia lor, el le privea mai mult ca pe o pierdere. Pierderea independenţei sale. Pierderea spaţiului personal. Fusese absolut convins că îşi dorea lucrul acesta, dar acum, pe măsură ce lucrurile evoluau în direcţia respectivă, Fabel se simţea cuprins de o uşoară neliniște.

Celălalt motiv pentru care nu reuşea să se implice mai energic în găsirea unui apartament era faptul că mintea lui era dedicată, în întregime, elucidării cazului Frizerului din Hamburg; găsirea unui nou apartament nu mai avea loc, pur şi simplu, în sfera preocupărilor sale.

Sentimentul de nesiguranţă i se amplifică după ce-şi petrecu după-amiaza în compania fiicei sale, Gabi. Se întâlniseră în centru şi Fabel avusese brusc o senzaţie de panică văzând-o pe fata de şaisprezece ani apropiindu-se. Gabi creştea mult prea repede, iar asta îi dădea cumva impresia că pierduse noţiunea timpului; că lipsise prea multă vreme din viaţa fiicei sale şi nu mai era la curent cu ea.

Îşi petrecură după-amiaza făcând cumpărături pe Neuer Wall; cu doar un an în urmă, lucrul acesta ar fi fost de neconceput pentru băieţoasa Gabi. De asemenea, Fabel simţi o împunsătură în inimă observând cât de mult începea aceasta să semene cu mama ei, fosta lui soţie, Renate. În ultima vreme îşi lăsase părul să crească şi nuanţa aceea de roşcat aprins, a mamei sale, începea să fie tot mai vizibilă. În timp ce o privea făcându-şi târguielile, urmări cu atenţie gesturile fetei. La fel ca părul, şi gesturile îi semănau cu cele ale Renatei, în timp ce zâmbetul ei îi aducea aminte de fratele său. Asta îl făcu să se gândească la spusele lui Severts, cum că oamenii sunt mult mai legaţi de trecutul lor decât îşi imaginează.

După ce terminară de făcut cumpărături, Fabel şi Gabi merseră să bea o cafea în Alsterarkaden. Rathausmarkt şi împrejurimile Alsterului erau înţesate de turişti. Biroul de turism din Hamburg anunţase nu demult că fusese cel mai prolific an ca număr de turişti, lucru pe care Fabel şi Gabi îl simţiră pe propria piele când fură nevoiţi să aştepte zece minute ca să se elibereze o masă. Chelnerul avu nevoie de ceva timp ca să cureţe resturile lăsate de familia de americani de dinainte şi, într-un final, cei doi se aşezară la masă, cu faţa spre Alsterfleet şi cu spatele la Rathausmarkt. Fabel îi mărturisi lui Gabi dilema în care se afla.

— Dacă te stânjeneşte ideea de a vă muta împreună, n-ar trebui să te simţi obligat s-o faci, opină ea.

— Dar eu am fost cel care a propus lucrul ăsta. A fost ideea mea.

— E evident că ai îndoieli, *Dad*. Gabi se obişnuise să folosească termenul englezesc de câte ori îi spunea „tată". E un pas mult prea important, trebuie să-l faci doar dacă eşti absolut sigur. Poate că nu Susanne e aleasa până la urmă.

Dintr-odată, Fabel se simţi stingherit de faptul că discuta cu fiica lui despre viaţa sa amoroasă. La urma urmei, fusese o vreme când crezuse că mama lui Gabi era „aleasa lui".

— Credeam că-ţi place de Susanne, spuse el.

— Îmi place. Chiar îmi place. E perfectă. Gabi făcu o pauză, în care scrută cu privirea canalul Alsterfleet. Tocmai asta e, *Dad*… că e perfectă. E frumoasă, deşteaptă, prietenoasă… are o slujbă de invidiat… Cum am spus, e perfectă.

— Oare de ce am senzaţia că o spui ca şi când ar fi un lucru rău?

— Nu vreau să spun asta; doar că uneori Susanne *e prea* perfectă.

— Nu înţeleg ce vrei să zici, minţi Fabel.

— Nu ştiu… e o tipă de gaşcă, pe bune, dar câteodată pare chiar mai rezervată decât… Gabi îşi lăsă propoziţia în aer.

— Decât mine? zise Fabel zâmbind.

— Păi… da. Ca şi când i-ar fi frică să-şi dea frâu liber, să nu cumva să facă vreo greşeală. Poate cu tine e cu totul altfel, dar în ceea ce mă priveşte, am senzaţia că noi, ceilalţi, vedem numai acea parte a Susannei pe care vrea ea să ne-o arate – Susanne cea perfectă. Gabi ridică din umeri, uşor iritată. Ştii ce vreau să spun… Dar, oricum, problema nu e legată de ea. Problema e legată de tine. Întrebarea este dacă eşti sau nu pregătit să faci pasul ăsta.

Fabel îi aruncă un zâmbet strâmb. Avea doar şaisprezece ani, dar, cu toate astea, în unele momente părea infinit mai înţeleaptă decât el. Şi, în timp ce stăteau acolo, printre sutele de turişti şi trecători, privind lebedele ce pluteau pe Alsterfleet, Fabel îşi dădu seama că Gabi avea perfectă dreptate cu privire la Susanne.

•

Oricare avea să fie decizia finală, Fabel ştia că Susanne era tot mai agasată de pasivitatea lui în această privinţă. Se hotărî să rezerve o masă la un restaurant scump din Neumühlen. Acesta se afla la doar câteva minute distanţă de apartamentul lui Susanne din Övelgönne, aşa că se întâlniră la ea acasă şi luară un taxi până acolo. Localul avea nişte ferestre panoramice, cu vedere spre Elba. Undeva în depărtare se zărea un pâlc de macarale. Containerele cargoboturilor gigantice alunecau tăcute pe ape, într-o dâră de

lumină. Era un peisaj industrial care avea însă o frumuseţe stranie, hipnotizantă, după cum remarcă Fabel pe chipurile vrăjite ale celorlalţi clienţi din local. Sosiră la restaurant în jurul orei opt şi jumătate seara, o oră la care lumina caldă a înserării se revărsa prin deschiderea uriaşă a ferestrelor şi, pentru prima oară de multe zile, Fabel se simţi relaxat. Buna dispoziţie îi spori când chelnerul îi conduse la o masă aflată lângă fereastră.

„În seara asta, îşi spuse în sinea lui, n-o să stric atmosfera vorbind despre serviciu". Îi adresă un zâmbet lui Susanne, admirându-i forma desăvârşită a gâtului şi a capului. Era o femeie frumoasă, inteligentă şi generoasă. Era perfectă. Exact cum spusese Gabi. Îşi comandară de mâncare şi sporovăiră până sosi primul fel.

Deodată Fabel simţi prezenţa cuiva în apropiere şi-şi ridică privirea, aşteptându-se să-l vadă pe chelner. Bărbatul de lângă masa lor era înalt şi purta haine scumpe. De îndată ce îl văzu, Fabel realiză că îl cunoaşte de undeva pe insul acela elegant, dar nu-şi putea aminti de unde anume.

— *Jannick*? rosti bărbatul cel înalt. Era diminutivul de la prenumele lui Fabel. Aşa îi spuneau pe vremuri părinţii şi fratele lui; aşa i se spunea şi la şcoală. Însă în Hamburg, singurul om care îi spunea *Jannick* era prietenul şi compatriotul său, Dirk Stellamanns. Jannick Fabel… tu eşti? Bărbatul se întoarse către Susanne şi făcu o uşoară plecăciune. Îmi cer scuze că vă deranjez… dar sunt un vechi prieten şi coleg de şcoală al soţului dumneavoastră.

Susanne râse, dar nu-l corectă pe necunoscut.

— Nicio problemă… Se întoarse spre Fabel şi îi zâmbi maliţios. Nu ai de gând să ne faci cunoştinţă… *Jannick*?

— Desigur. Fabel se ridică în picioare şi dădu mâna cu bărbatul. În clipa aceea i se făcu lumină în minte şi îi întoarse zâmbetul lui Susanne cu un aer superior. Susanne, permite-mi să ţi-l prezint pe Roland Bartz. Roland a fost unul dintre cei mai buni prieteni ai mei în timpul şcolii.

Susanne dădu, la rândul ei, mâna cu Bartz, care se scuză din nou pentru intruziune.

— Ascultă, Jan, spuse Bartz. Nu vreau să vă deranjez acum, dar trebuie neapărat să ne întâlnim să mai stăm de vorbă. Sunt aici cu soţia mea…

— Ce-ar fi să veniţi la masa noastră? sugeră Susanne.

— Oh, nu, n-aş vrea să vă stricăm seara.

— Dar nici nu se pune problema, interveni Fabel şi-i făcu semn chelnerului. Ar fi grozav să stăm la taifas…

Bartz merse într-un suflet la masa lui şi se întoarse cu o femeie atrăgătoare, evident mult mai tânără decât el. Fabel auzise – prin intermediul mamei sale, probabil – că Bartz divorţase de prima lui soţie cu

doi-trei ani în urmă. Noua doamnă Bartz, care se prezentă cu numele de Helena, dădu mâna cu Susanne şi cu Fabel şi apoi luă loc la masă.

Fabel şi Bartz se adânciră destul de curând într-o discuţie legată de foştii lor colegi de şcoală. Nume pe care Fabel le uitase erau acum readuse la viaţă şi nu o dată se trezi căznindu-se să-şi aducă aminte de chipurile celor pomeniţi. Iar când izbutea, era, evident, chipul unui adolescent pe care nu putea nici în raptul capului să şi-l imagineze drept un bărbat între două vârste. Până şi Bartz i se părea ciudat, cumva nefiresc. Pe vremuri acesta fusese un tânăr stângaci şi neîndemânatic, primul din clasă care se apucase de fumat. Fapt care nu-l ajutase nicidecum să scape de acneea ce-i păta tenul palid. Şi iată că acum era un bărbat elegant, cu părul grizonant şi nu mai avea tenul palid şi plin de bube, ci era bronzat de razele unui soare străin, nu ale celui care strălucea în Hamburg. Era clar că se descurcase în viaţă, aşa că, inevitabil, discuţia atinse la un moment dat subiectul respectiv. Bartz rămase surprins să afle că Fabel era detectiv criminalist.

— Doamne, Jannick… nu te supăra, dar mi se pare aşa de ciudat. Nu mi te-aş fi imaginat niciodată în ipostaza asta. Credeam că ai studiat istoria…

— Aşa am şi făcut, replică Fabel. Doar că m-am abătut de la traseu mai apoi.

— Dumnezeule… poliţist. Şi nu orice fel de poliţist, ci comisar-şef. Cine-ar fi crezut?

— Chiar aşa, încuviinţă Fabel. Începea să-l enerveze uimirea exagerată a lui Bartz, care sesiză lucrul acesta.

— Scuză-mă… nu vreau să te jignesc. Doar că erai atât de hotărât să devii istoric. Adică, e grozavă profesia ta… eu cu siguranţă n-aş putea să fiu poliţist.

— Câteodată şi eu am aceeaşi impresie. E o slujbă care te stoarce de vlagă, până la urmă. Dar zi-mi despre tine.

— Despre mine? Oh, eu mă ocup de mulţi ani de afaceri în domeniul software. Am propria firmă. Suntem specializaţi pe programele de cercetare în scopuri academice. Am mai bine de patru sute de angajaţi şi exportăm în toată lumea. Nu sunt prea multe universităţi în Occident care să nu deţină vreun program de-ale noastre, într-un departament sau altul.

Cele două cupluri trecură apoi la alte subiecte, de interes mai general. Helena, soţia lui Bartz, era o femeie veselă şi prietenoasă, însă nu se putea spune că era cel mai strălucit partener de conversaţie. Era evident că Bartz n-o luase de nevastă pentru abilităţile ei intelectuale. Fabel constată că îi făcea plăcere să discute cu vechiul său coleg de şcoală şi, încet-încet, începu să-l simpatizeze din nou pe bărbatul acesta cu care fusese prieten în copilărie. Susanne, ca de obicei, îi cuceri pe cei doi soţi cu felul ei natural de-

a fi. De mai multe ori Fabel îl surprinse pe Bartz privindu-l într-un fel ciudat. Cumva admirativ.

Îşi terminară cina şi mai stătură de vorbă până când restaurantul începu să se golească. Bartz insistă să plătească el pentru tot şi chemă un taxi ca să-i ducă pe el şi pe soţia sa în Blankenese, unde aveau „o locuinţă drăguţă", după cum se exprimă.

Aerul nopţii era cald şi plăcut când Fabel şi Susanne ieşiră din restaurant, ca să-i conducă pe Roland şi pe Helena până la taxi. Cerul era senin, iar stelele sclipeau sus de tot, deasupra luminiţelor de la şantierul naval, ce licăreau în depărtare, pe malul Elbei.

— Nu vreţi să vă lăsăm şi pe voi undeva, pe traseu? întrebă Bartz.

— Nu, mulţumesc, e în regulă. A fost fantastic să te revăd, Roland. Trebuie să încercăm să păstrăm legătura.

Cele două femei se sărutară şi-şi luară rămas-bun, iar Helena Bartz urcă în taxi, pe bancheta din spate. Roland mai zăbovi câteva clipe.

— Ascultă, Jan. Sper să nu te superi pe mine pentru ce-ţi voi spune, dar nu păreai foarte încântat când ai vorbit de munca ta. Bartz îi înmână o carte de vizită. Întâmplarea face că tocmai caut un director de vânzări care să coordoneze afacerile de peste hotare. Cineva care să negocieze cu americanii şi cu britanicii. Ştiu că tu vorbeşti limba engleză ca un nativ şi, în plus, mereu ai fost cel mai deştept din şcoală.

Fabel fu luat prin surprindere de spusele lui Bartz.

— Uau… mulţumesc, Roland. Dar eu nu mă pricep deloc la computere…

— Asta nu contează aşa de mult. Am patru sute de oameni care muncesc pentru mine şi care toţi se pricep la computere. Eu am nevoie de cineva care să se priceapă la oameni. Şi sunt convins că, în meseria ta, trebuie să cunoşti omul, să ştii ce anume îl motivează, ce-l pune în mişcare. Iar despre computere sunt convins că vei putea să înveţi în câteva luni de zile. După cum ţi-am spus, ai fost mereu cel mai inteligent din şcoală.

— Roland, dar nu ştiu dacă…

— Ascultă, Jan, câştigul pe care ţi l-ar aduce postul ăsta ar face ca salariul pe care îl ai acum, ca poliţist, să pară de-a dreptul penibil. Iar programul de lucru va fi incomparabil mai convenabil. Şi mult mai puţin stresant. Susanne a spus în seara asta că vă căutaţi un apartament. Crede-mă, slujba asta ţi-ar schimba complet standardul de viaţă. Întotdeauna mi-a plăcut de tine, Jannick. Ştiu că acum suntem alţi oameni. Suntem adulţi. Dar nu cred că pe dinăuntru ne-am schimbat chiar atât de mult. Tot ce-ţi cer este să te gândeşti la propunerea mea.

— O să mă gândesc, Roland. Fabel scutură cu afecţiune mâna vechiului său prieten. Îţi promit.

— Dă-mi un telefon, şi slujba îţi aparţine. Dar nu aştepta prea mult. Trebuie să găsesc pe cineva cât de curând.

După ce se despărţiră, Susanne îl luă de braţ pe Fabel.

— Despre ce aţi vorbit?

— Nimic important. Fabel se întoarse cu faţa spre ea şi o sărută. Drăguţi oameni, nu? spuse el, strecurându-şi în buzunar cartea de vizită a lui Bartz.

8.

LA UNSPREZECE ZILE DUPĂ PRIMA CRIMĂ: LUNI, 29 AUGUST 2005

9:30 a.m.: cartierul Neustadt, Hamburg

Cornelius Tamm stătea şi reflecta la prăpastia dintre generaţii, atât de vizibilă între el şi flăcăul din faţa sa: acesta era suficient de tânăr, ca să-i fie fiu, ba chiar nepot, fără prea mari artificii cronologice sau de imaginaţie. Vârsta destul de înaintată a lui Cornelius nu părea însă a-l descuraja pe junele care se prezentase cu numele de Ronni să recurgă la neprotocolarul pronume personal *tu* când i se adresa. Tânărul îşi dăduse părul cu gel şi avea nişte urechi urâte şi un barbişon ridicol, ca de ţap. În mod clar, îl trata pe Cornelius ca pe un coleg de breaslă, având impresia că poziţia lui de director de producţie îl îndrituia să aibă o atitudine atât de familiară.

— Cornelius Tamm… Cornelius Tamm… Ronni îşi petrecuse ultimele zece minute vorbind despre cariera lui Cornelius, şi modul în care folosea timpul trecut cu referire la realizările acestuia era de-a dreptul ostentativ. Acum repeta numele lui Cornelius, privindu-l ţintă peste biroul imens de parcă s-ar fi uitat la un suvenir care îţi trezeşte nostalgia, dar care nu se ridică la valoarea unui obiect antic. Spune-mi, Cornelius… Buzele băieţandrului cu idei îndrăzneţe şi urechi clăpăuge se lăţiră într-un rânjet nesincer. Sper că nu te superi, dar dacă tot vrei să lansezi un CD cu cele mai bune piese ale tale, de ce nu o faci prin compania de înregistrări cu care colaborezi? Ar fi mult mai simplu cu drepturile de autor şi aşa mai departe.

— N-aş spune că există o colaborare în acest sens. N-am mai lucrat cu ei de o grămadă de ani. În prezent munca mea constă în cea mai mare parte în

susţinerea de concerte live. E mult mai bine aşa… Îmi place teribil să interacţionez cu…

— Am văzut că vinzi CD-uri pe site-ul tău, i-o reteză tânărul. Cum merg vânzările? Reuşeşti să te descurci?

— Mă descurc…

Lui Cornelius îi fusese antipatic interlocutorul său încă de la bun început cu tot cu bărbiţa lui de ţap. Ronni era scund şi enervant, în plus, lucru curios, una din uriaşele sale urechi, cea dreaptă, era mult mai depărtată de cap decât cealaltă. Într-un timp extrem de scurt, Ronni reuşise să transforme uşoara antipatie pe care o nutrise iniţial Cornelius faţă de el într-o ură aprigă.

— Presupun că majoritatea celor care îţi cumpără marfa sunt veterani… nu c-ar fi ceva în neregulă cu asta. Tatăl meu era un mare fan al tău. Toate cântecele alea de protest din anii şaizeci.

Cornelius muncise ore în şir la mapa sa de prezentare, în care expusese motivele pentru care considera că un album cu cele mai bune piese ale sale ar fi primit cu bucurie nu numai de fanii săi tradiţionali, ci şi de răzvrătiţii din tânăra generaţie. Documentele zăceau pe birou, în faţa lui Ronni. Nedesfăcute.

— E plin de cântăreţi şi compozitori din *generaţia* ta care, din păcate, nu mai reuşesc să vândă nimic. Singurii care izbutesc să supravieţuiască sunt aceia care vin cu un material nou, relevant pentru vremurile actuale – cum este Reinhard Mey, de pildă. Dar, ca să fiu sincer, în ziua de azi oamenii nu-şi mai doresc cântece cu texte politice. Ronni ridică din umeri. Îmi pare rău, Cornelius, dar nu cred că ne potrivim… vreau să spun firma noastră cu stilul tău.

Cornelius îl văzu pe Ronni zâmbind şi ura lui se intensifică şi mai tare. Nu atât fiindcă era un zâmbet nepăsător şi prefăcut, cât mai ales pentru că tânărul îşi dorea ca el *să observe* că e nepăsător şi prefăcut. Îşi luă mapa de prezentare de pe birou, întorcându-i zâmbetul.

— Ei bine, *Ronni*, sunt decepţionat. Se îndreptă spre uşă fără să-i întindă mâna tânărului producător. La urma urmei, e clar că ai ureche muzicală. Mai ales cea dreaptă, fără îndoială…

10:30 a.m.: Complexul Clinic Universitar, Hamburg-Eppendorf, Hamburg

Era clar că profesorul von Halen considera că trebuie să fie de faţă pe parcursul întregului interogatoriu, ca un adult responsabil care asistă la

chestionarea copiilor săi de către poliție. Abia când Fabel îi ceru permisiunea să vorbească între patru ochi cu Alois Kahlberg și Elizabeth Marksen, cei doi oameni de știință care lucraseră cu Gunter Griebel, von Halen se învoi, fără nicio tragere de inimă, să-l lase pe Fabel în biroul său.

Ambii oameni de știință erau mai tineri decât Griebel, și Fabel își dădu seama destul de curând de faptul că îl respectaseră profund pe răposatul lor coleg. Aproape că-l veneraseră. Alois Kahlberg avea în jur de patruzeci și cinci de ani: era un bărbat mărunt, ce aducea întrucâtva cu o pasăre. Avea obiceiul de a-și lăsa puțin capul pe spate, ca să vadă mai bine, în loc să-și împingă pe nas ochelarii demodați, cu lentile groase. Cât despre Elizabeth Marksen, aceasta era cu vreo zece ani mai tânără și era o femeie total neatractivă, neobișnuit de înaltă, cu fața roșie în permanență.

Fabel le adresă tot felul de întrebări legate de obiceiurile fostului lor coleg, de caracterul acestuia și de viața sa personală. Concluzia la care ajunse fu aceea că existența lui Griebel se caracterizase printr-o banalitate desăvârșită. Oricâtă lumină s-ar fi revărsat asupra lui, nu apărea nicio umbră, nicio adâncitură și nicio suprapunere. Griebel nu avusese cu Marksen sau cu Kahlberg nicio conversație care să nu fi fost legată de muncă sau de subiecte mărunte, lipsite de importanță.

— Ce-mi puteți spune despre soția sa? întrebă Fabel.

— A murit acum vreo șase ani. De cancer, răspunse Elizabeth Marksen. Era profesoară, cred. Nu vorbea niciodată despre ea. Am întâlnit-o o singură dată, cam cu un an înainte să moară, la o recepție. Era o persoană tăcută, ca el… nu părea să se simtă confortabil în societate. Era o recepție în cadrul firmei, genul acela de sindrofii la care toți suntem obligați să participăm, iar Griebel și soția sa și-au petrecut cea mai mare parte a timpului într-un colțișor, discutând între ei.

— Moartea ei l-a afectat puternic? I s-a schimbat în vreun fel comportamentul în urma acestui fapt? A fost deprimat mai mult decât era normal?

— Era greu de spus în ceea ce-l privea. Doctorul Griebel nu se exterioriza aproape deloc. Ce știu este că mergea la mormântul ei în fiecare săptămână. E înmormântată undeva lângă Lurup, de unde se trăgea familia ei. Sau în Altonaer Volkspark Hauptfriedhof, sau în Flottbeker Friedhof.

— N-aveau copii?

— N-a pomenit niciodată c-ar avea.

Fabel privi de jur-împrejur, prin biroul scump mobilat al lui von Halen. Într-unul din dulăpioarele cu ușă de sticlă se zărea un morman de broșuri cu coperte lucioase referitoare la complex, pe care bănuia că von Halen le prezenta investitorilor și partenerilor de afaceri, cu titlu de reclamă.

— Ce domeniu vizau, mai exact, cercetările întreprinse de doctorul Griebel? întrebă el. Profesorul von Halen mi-a spus ceva, dar n-am înţeles prea bine.

— Epigenetica. Kahlberg fu cel care îi răspunse de data aceasta, din spatele lentilelor groase ale ochelarilor. E un domeniu relativ nou şi foarte specializat al geneticii, care se referă la modificările genetice şi la impactul acestora asupra sănătăţii şi longevităţii umane.

— Cineva a pomenit ceva despre memoria genetică. Ce înseamnă asta?

— Ah… Kahlberg se învioră brusc, în măsura în care era capabil de aşa ceva. Este cea mai nouă ramură a cercetărilor epigenetice. De fapt, nu-i deloc complicat. Există tot mai multe dovezi că suntem predispuşi la anumite boli şi afecţiuni pe care n-ar trebui să le contractăm în mod normal… şi pe care le moştenim de fapt de la înaintaşii noştri.

— Mă tem că e cam complicat pentru mine.

— Bun… atunci să mă exprim altfel… Teoretic există două cauze majore ale bolilor: în primul rând e vorba despre acele afecţiuni la care suntem predispuşi din punct de vedere genetic, faţă de care avem tendinţe înnăscute. Apoi mai sunt şi cauzele ce ţin de mediul în care trăim: fumatul, poluarea, regimul alimentar şi aşa mai departe… Acestea au fost privite întotdeauna ca fiind diferite de la om la om, dar cercetările recente au demonstrat faptul că e posibil ca noi să moştenim pur şi simplu afecţiunile cauzate de mediu.

Fabel părea în continuare nelămurit, aşa că Elizabeth Marksen se simţi datoare să intervină.

— Noi avem impresia că suntem independenţi, deconectaţi de trecutul nostru, însă recent s-a descoperit că lucrurile nu stau chiar aşa. În nordul Suediei există un orăşel numit Överkalix. Acolo este o comunitate prosperă, iar standardul şi calitatea vieţii sunt foarte ridicate. Cu toate astea, medicii locali au observat că populaţia are tendinţa să dezvolte afecţiuni care în mod obişnuit sunt asociate cu subnutriţia. Există alte două elemente prin care se distinge acest orăşel. În primul rând, Överkalix este situat la nord de cercul arctic şi a fost mereu izolat de restul lumii, ceea ce înseamnă că localnicii din ziua de azi descind din aceleaşi familii care erau acolo în urmă cu o sută sau cu două sute de ani. În al doilea rând, Överkalix are un obicei ciudat legat de documentele civile şi bisericeşti. Ei înregistrează nu numai naşterile şi decesele, ci şi cauzele de deces, precum şi recoltele anuale. Orăşelul a devenit ţinta unor ample proiecte de cercetare, iar rezultatele au arătat că, în urmă cu un secol, un secol şi jumătate, oraşul, care trăia mai ales din agricultură, a trecut prin mai multe perioade de foamete. Mulţi localnici au murit din această cauză, iar dintre supravieţuitori, foarte mulţi s-au

îmbolnăvit de afecţiuni provocate de subnutriţie. Prin compararea fişelor medicale contemporane cu cele din trecut a reieşit faptul că descendenţii victimelor foametei prezintă exact aceleaşi probleme de sănătate, deşi nici ei, nici părinţii lor n-au suferit de foame în viaţa lor. Asta dovedeşte că am greşit crezând că le transmitem copiilor noştri, pe cale ereditară, doar acele gene şi acei cromozomi cu care ne naştem, iar moştenirea se transmite completă şi nealterată. Adevărul este că ceea ce trăim noi, factorii de mediu care ne înconjoară pot avea un efect direct asupra urmaşilor noştri.

— Incredibil. Iar teoria respectivă se bazează doar pe ceea ce s-a constatat în orăşelul acesta din Suedia?

— De-aici a început. Apoi cercetările au fost extinse şi s-au descoperit şi alte exemple. Descendenţii supravieţuitorilor Holocaustului s-au dovedit a fi predispuşi la afecţiuni legate de stres şi traume. După una, două, uneori chiar şi trei generaţii, oamenii respectivi prezintă simptome de stres posttraumatic, cauzate de un eveniment pe care nu l-au trăit personal. La început s-a crezut că e din cauza poveştilor relatate de părinţii sau de bunicii lor, dar ulterior s-au descoperit aceiaşi indicatori de stres, inclusiv un nivel ridicat de cortizol în salivă, la descendenţi care n-au fost niciodată expuşi unor relatări directe ale supravieţuitorilor Holocaustului.

— Tot nu pricep cum funcţionează, spuse Fabel. Cum se transmite de la o generaţie la alta?

— Depinde de sexul persoanei. La bărbaţi se transmite prin intermediul spermei, pe când la femei transmiterea se face pe cale fetală.

Din nou, Fabel părea năucit de informaţiile primite.

— Aceşti factori transmisibili ce ţin de mediu şi de experienţele trăite sunt exact factorii experimentaţi de băieţi la vârsta pubertăţii şi prepubertăţii, iar de fete, atunci când sunt încă în pântec, în stadiul de făt. Practic, din nevoia de progres, de evoluţie, „informaţiile" sunt stocate în sperma ce se formează la pubertate. Fetele, pe de altă parte, se nasc cu ovulele gata formate, aşa că momentul crucial în cazul lor este pe când se află încă în pântecul mamei. Experienţele pe care le trăieşte aceasta în timpul sarcinii sau înainte de sarcină sunt transmise fătului, care mai apoi stochează amintirile genetice în ovulele pe cale de formare.

— Uimitor! Şi doctorul Griebel cu asta se ocupa? întrebă Fabel.

— În lume există un mare număr de cercetători preocupaţi de acest domeniu. Epigenetica a devenit obiectul unor studii şi cercetări foarte ample. Poate vă aduceţi aminte de Proiectul Genomului Uman şi de speranţele pe care le-am avut cu toţii în legătură cu acesta. Am crezut că vom putea depista genele fiecărei boli şi afecţiuni, dar am fost dezamăgiţi. Atâţia bani, atâtea resurse şi atâta timp consacrate identificării genomului

uman, doar pentru ca, în final, să descoperim că nu este ceva atât de complicat. Complexitatea constă, de fapt, în nenumăratele combinaţii şi permutări posibile în interiorul genomului. Epigenetica ar putea să ne furnizeze răspunsul pe care îl căutăm. Doctorul Griebel era unul dintre foarte puţinii savanţi din lume care înţeleg în profunzime mecanismul transferului genetic.

Fabel reflectă preţ de câteva clipe la cele auzite. Cei doi cercetători aşteptau răbdători, Kahlberg privindu-l prin lentilele cu dioptrii mari, iar Marksen, cu faţa ei roşie lipsită de orice expresie, ca şi când ar fi ştiut că un om de rând are nevoie de ceva timp ca să proceseze astfel de informaţii. Fabel era fascinat de cele aflate, dar informaţiile cu pricina păreau total nefolositoare anchetei. Ce motiv ar fi putut avea ucigaşul legat de munca victimei?

— Profesorul von Halen a menţionat că doctorul Griebel avea anumite proiecte favorite, ca să zic aşa, pe care i le trecea cu vederea, spuse el într-un târziu.

Kahlberg şi Marksen schimbară între ei o privire plină de subînţeles.

— Dacă un anumit proiect nu are aplicabilitate imediată pe plan comercial, spuse Kahlberg, profesorul von Halen îl consideră o pierdere de vreme. Adevărul este că doctorul Griebel era preocupat de tărâmul, mai vast, al moştenirii genetice. Mai exact, de posibilitatea transmiterii pe cale ereditară a amintirilor. Nu doar la nivel cromozomial, ci efectiv amintiri care să treacă de la o generaţie la alta.

— Şi credeţi că lucrul acesta este posibil?

— La alte specii există dovezi că aşa stau lucrurile. Ştim, de pildă, că în cazul şobolanilor un pericol experimentat de o generaţie este evitat de generaţia următoare… doar că nu înţelegem care este mecanismul din spatele acestei precauţii moştenite. Doctorul Griebel obişnuia să afirme că „instinctul" este cel mai neştiinţific dintre conceptele ştiinţifice. El susţinea că noi facem lucruri în mod „instinctiv" ca urmare a faptului că am moştenit amintirea unui comportament care a fost necesar la un moment dat pentru supravieţuire. De pildă, mişcările unui bebeluş imediat după naştere, când pare că vrea să umble, dar peste un an el trebuie să înveţe din nou ce înseamnă mersul – acesta este un instinct pe care l-am deprins cândva, în trecutul nostru genetic îndepărtat, când trăiam în mijlocul savanei, iar statul pe loc ne putea fi fatal. Doctorul Griebel era fascinat de subiectul acesta. Aproape obsedat.

— Dumneavoastră personal credeţi în ideea aceasta, a amintirilor moştenite?

Kahlberg dădu din cap a încuviinţare.

— Cred că e perfect posibil. Chiar probabil. Dar, cum v-am spus, încă nu înţelegem mecanismul propriu-zis. Ştiinţa nu a găsit încă un răspuns.

Elizabeth Marksen zâmbi trist.

— Şi, fără doctorul Griebel, mai avem mult de aşteptat.

•

— Ai aflat ceva? întrebă Werner, când Fabel îl sună din parcarea institutului.

— Nimic. Munca lui Griebel n-are nicio legătură cu crima, din câte se pare. Dar la voi, ceva nou?

— Ei bine, Anna a aflat ceva. O să-ţi povestească atunci când te întorci. Iar comandantul van Heiden a dat ordin ca tu şi Maria să vă prezentaţi la el astăzi după-amiază, la ora trei.

Fabel se încruntă.

— S-a referit la Maria în mod explicit?

— Cât se poate de explicit.

11:45 a.m.: Polizeipräsidium, Hamburg

Anna Wolff ciocăni la uşa biroului lui Fabel şi intră fără să aştepte vreun răspuns. Fabel era conştient de afectivitatea Annei şi făcuse mereu eforturi ca să ignore acest lucru, însă în dimineaţa aceea nu se putu abţine să nu remarce că tenul tinerei femei strălucea, iar rujul de un roşu aprins îi scotea în evidenţă buzele cărnoase. Arăta plină de energie şi de prospeţime, iar Fabel se simţi de-a dreptul iritat de tinereţea şi de senzualitatea ei insolentă.

— Ce-ai mai aflat?

— L-am chestionat pe Sebastian Lang, *prietenul* lui Hauser… cel care a surprins-o pe Kristina Dreyer curăţând locul crimei. Se pare că lucrurile nu mergeau prea bine între el şi Hauser. Potrivit lui Lang, relaţia lor a avut mult de suferit din cauza promiscuităţii lui Hauser şi a caracterului său acaparator. Se pare că acesta se dădea în vânt după aventuri întâmplătoare, indiferent dacă avea sau nu un partener stabil la momentul respectiv. Şi îi prefera cât mai tineri. Lui Lang nu i-a făcut deloc plăcere să vorbească despre toate astea. Presupun că se teme ca nu cumva gelozia lui să fie privită ca un potenţial mobil al crimei, însă are un alibi indestructibil, din câte am înţeles.

Fabel reflectă asupra celor aflate preţ de câteva clipe.

— Deci e posibil ca totuşi crima *să aibă* o legătură cu faptul că Hauser era homosexual. Caz în care ar fi bine să examinăm mai îndeaproape sexualitatea lui Griebel. Unde îşi acosta Hauser tovarăşii de „hârjoneală”?

— Tot acolo unde l-a agăţat şi pe Lang, aparent. Într-un club de homosexuali din St. Pauli… Are o denumire englezească… Anna se încruntă şi începu să-şi răsfoiască agenda. Da… un local numit The Firehouse.

Fabel clătină din cap.

— Treci la treabă. Tu şi Paul mergeţi acolo numaidecât şi puneţi întrebări în stânga şi-n dreapta.

Anna se uită ţintă la Fabel, total descumpănită.

— Vrei să spui eu şi Henk?

Preţ de câteva secunde, Fabel rămase fără replică. Paul Lindemann fusese partenerul Annei, iar moartea lui o afectase pe aceasta mai profund decât pe toţi ceilalţi membri ai echipei. Şi nici pentru aceştia nu fusese uşor. De ce o fi spus una ca asta? Oare îl alesese pe Henk Hermann doar pentru că îi aducea aminte de tânărul poliţist răpus? Nu e greu să confunzi numele a doi oameni; îndeosebi când e vorba de doi oameni care ocupă aceeaşi funcţie, cum era în cazul de faţă. Însă Fabel nu făcea niciodată astfel de confuzii.

— Oh, Doamne, Anna, îmi pare rău…

— E-n regulă, *Chef*…, îi răspunse tânăra. Şi mie mi se întâmplă mereu să uit că Paul nu se mai află printre noi. O să merg împreună cu Henk la club să vedem ce putem afla şi-o să răscolim puţin prin trecutul lui Hauser.

•

Fabel ieşi împreună cu Anna de la el din birou şi merse în biroul Mariei, pe care aceasta îl împărţea cu Werner. Din capul locului observă ordinea şi curăţenia care domneau aici. Fabel îi numise parteneri tocmai pentru că simţea că cei doi aveau moduri de abordare şi abilităţi diferite, care se completau reciproc. Ironia era însă că, la capitolul meticulozitate, erau perfect identici. Fabel se întrebă din nou cum de putuse să-l confunde pe Henk cu Paul, în discuţia cu Anna. Totdeauna crezuse despre el că îşi grupa membrii echipei cu intuiţie şi inventivitate. Acum însă, începea să se îndoiască: poate că nu era chiar atât de intuitiv, până la urmă; poate că, fără să-şi dea seama, nu făcuse decât să opteze pentru diverse variaţiuni ale aceleiaşi teme.

— E timpul să mergem la comandantul van Heiden, îi spuse el Mariei. Ai idee despre ce-ar putea fi vorba? Fabel era deseori convocat în biroul şefului, mai ales pe parcursul investigării unei crime intens mediatizate. Însă foarte rar se întâmpla ca van Heiden să solicite în mod expres prezenţa unui ofiţer subaltern.

Maria ridică din umeri.

— Habar n-am, *Chef*.

•

Pentru Fabel, şeful său reprezenta prototipul poliţistului clasic: mereu au existat poliţişti precum Horst van Heiden, în fiecare circă de poliţie, din fiecare ţară, încă de la apariţia acestei tagme profesionale. Ba chiar şi înainte – Fabel şi-l putea cu uşurinţă imagina pe van Heiden în rolul de supraveghetor al cetăţii în epoca medievală sau ca paznic al vreunui sătuc uitat de lume.

Comandantul van Heiden avea în jur de cincizeci şi cinci de ani şi nu era ceea ce se cheamă un bărbat înalt, însă ţinuta sa dreaptă şi umerii largi îi dădeau o înfăţişare oarecum disproporţionată. Se îmbrăca cu gust, dar total lipsit de imaginaţie; astăzi, bunăoară, purta un costum albastru bine croit, cu o cămaşă de un alb impecabil şi o cravată de culoarea prunei putrede. Costumul, cămaşa şi cravata păreau scumpe, dar van Heiden reuşea, ca de fiecare dată, să le facă să arate ca o uniformă.

Împreună cu van Heiden mai erau doi bărbaţi care îi aşteptau pe Fabel şi pe Maria. Unul din aceştia era voinic, bine legat, cu o ţinută sobră, iar Fabel îl recunoscu numaidecât. Era ofiţerul Markus Ullrich, de la BKA, Biroul Federal de Investigaţii, care opera pe întreg teritoriul Germaniei. Fabel şi Ullrich se mai intersectaseră în trecut cu prilejul unor anchete importante, iar ofiţerul îi lăsase impresia unui om rezonabil, deşi ţinea cu îndârjire la respectarea autorităţii sale în cadrul unei investigaţii. Celălalt bărbat era cam de aceeaşi înălţime, însă îi lipsea robusteţea colegului său, Ullrich. Purta o pereche de ochelari fără rame, în spatele cărora sclipeau doi ochi inteligenţi, mici şi albaştri. Părul blond şi des îi era pieptănat spre spate, dezvelind o frunte largă.

— Pe *Herr* Ullrich îl cunoşti, fără îndoială, îşi făcu van Heiden îndatoririle de gazdă. Permite-mi să ţi-l prezint pe *Herr* Viktor Turchenko. *Herr* Turchenko este investigator-şef în cadrul poliţiei ucrainene.

Fabel se simţi străbătut de un fior rece, ca atunci când cineva lasă uşa deschisă în toiul iernii. Se întoarse şi o privi pe Maria: chipul acesteia nu exprima nimic.

— Mă bucur să vă cunosc, spuse Turchenko, dând mâna cu cei doi detectivi.

Faţa i se destinse într-un zâmbet plăcut, dar accentul său puternic, pretenţios îi trezi lui Fabel amintiri sumbre, care îi accentuară senzaţia de nelinişte.

— *Herr* Turchenko se află aici ca parte a unei anchete pe care a început-o în Ucraina, reluă van Heiden după ce toţi cei prezenţi se aşezară. Ne-a rugat

să aranjăm această întrevedere. *Herr* Turchenko dorea să stea de vorbă în mod special cu dumneavoastră, *Frau* Klee.

— Oh? În tonul Mariei se desluşea o undă de suspiciune.

— Da, e adevărat, *Frau* Klee. Cred că dumneavoastră v-aţi ocupat de un caz – două cazuri, de fapt – cu legătură directă cu ancheta mea. Turchenko scoase din servietă o fotografie pe care i-o înmână Mariei. Între timp, zâmbetul de pe chipul său fu înlocuit de o expresie sumbră. Am şi un nume pentru dumneavoastră – un nume care vă interesează, presupun.

Maria aruncă o privire la fotografie. Era o adolescentă de vreo şaptesprezece ani. Imaginea era uşor neclară, iar Maria bănui că era un cadru mărit, extras dintr-o poză mai amplă. Fata din fotografie zâmbea ca şi cum s-ar fi uitat la cineva sau la ceva aflat la distanţă, în afara obiectivului. „Poate înspre Occident", se gândi Maria.

— Cum o cheamă? întrebă Maria cu o voce plată.

Turchenko scoase un oftat.

— Magda Savitska. De optsprezece ani. Locuia lângă Lvov, în vestul Ucrainei.

— Magda Savitska…, rosti Maria cu voce tare, dându-i fotografia lui Fabel. Olga X.

— Era din aceeaşi regiune de unde mă trag şi eu, continuă Turchenko. Părinţii ei sunt nişte oameni de treabă. Credem că Magda a căzut victimă unor şarlatani care se ocupă, de fapt, cu traficul de persoane. Într-o zi a venit acasă cu o scrisoare în care i se promitea un curs de instruire la o şcoală de coafură din Polonia, după absolvirea căruia i se garanta o slujbă la un salon de-aici, din Germania. Am verificat adresa şcolii din Polonia şi, bineînţeles, aceasta nu există. Nici şcoala din Polonia, nici slujba din Germania.

— Aţi bătut atâta drum ca să găsiţi această fată, spuse Fabel, înapoindu-i fotografia ucraineanului.

Turchenko o luă şi o privi un timp, înainte de a răspunde.

— Această fată e doar una dintr-o mulţime. Mii de fete sunt ispitite sau răpite şi forţate mai apoi să devină sclave sexuale, an de an. Magda Savitska nu este un caz special. Însă e unul reprezentativ. Are părinţi şi fraţi care-i duc dorul. Privi din nou fotografia. Cred că pe ucigaş l-aţi băgat la închisoare.

— Aşa este. Cazul e închis, replică Maria şi schimbă o privire cu Fabel. Fata lucra aici, în Hamburg, ca prostituată, şi unul dintre clienţi a ucis-o. Avem mărturisirea acestuia. Oricum, vă mulţumim că ne-aţi dat numele ei adevărat.

— *Herr* Turchenko n-a venit aici ca să-l găsească pe ucigaşul fetei, interveni Ullrich, ofiţerul de la BKA. După cum a precizat şi dânsul, vizita sa e legată de un alt caz.

— Sunt pe urmele bandei de criminali care a obligat-o pe Magda să se prostitueze, explică Turchenko. Vreau mai cu seamă să pun mâna pe capul bandei. Iar asta mă îndreaptă spre un alt caz investigat de dumneavoastră…

Turchenko scoase încă o fotografie din servietă şi, din nou, i-o înmână Mariei.

— Fir-ar să fie! izbucni aceasta cu vehemenţă. Îi dădu fotografia lui Fabel, după ce abia aruncase o privire fugară la aceasta. Nu avusese nevoie de mai mult. În fond, figura din poză o bântuia zi şi noapte. Avea şi ea poza aceea în portofel şi o purta mereu cu ea. Ştiam eu! Ştiam că ticălosul ăsta e implicat în Târgul de animale. Nenorociţii de ucraineni.

Turchenko râse scurt şi ridică din umeri.

— Vă asigur, *Frau* Klee, că nu suntem toţi la fel.

Fabel studie fotografia lui Vasil Vitrenko…

— Ştiu că asta redeschide răni vechi, spuse Ullrich.

Fabel interveni peste el.

— E o exprimare complet lipsită de tact, *Herr* Ullrich.

— Îmi cer scuze… N-am avut intenţia…

Maria continuă, ignorându-i scuzele.

— Ştiam că ucrainenii sunt implicaţi în traficul de femei aici, în Hamburg. Şi bănuiam că Vitrenko se află undeva în spatele întregii reţele.

— Undeva în spate de tot, ţinu să precizeze Ullrich. Am făcut treabă bună… şi când spun „am făcut" mă refer la Departamentul Crimă Organizată din Poliţia Hamburg, în colaborare cu BKA… Am reuşit să anihilăm reţeaua ce opera în Hamburg sub conducerea lui Vitrenko. Şi, desigur, dumneavoastră şi echipa dumneavoastră aţi avut un rol crucial în alungarea lui Vitrenko. Totuşi, au rămas câţiva pioni pe care n-am reuşit să-i eliminăm. Avem motive să credem că Vitrenko îşi reclădeşte sfera de influenţă în Germania.

— Vitrenko se află încă în Germania? Chipul deja palid al Mariei se albi de tot.

— Nu neapărat, răspunse Turchenko. După cum ştiţi, Vitrenko e maestru în crearea unor structuri de comandă extrem de complexe, care să-l exonereze de orice posibilă conexiune cu activităţile ilegale şi care, în acelaşi timp, îi sunt profund loiale. E posibil, aşadar, să-şi coordoneze acţiunile de la distanţă. Cu siguranţă, nu se află în Hamburg şi chiar se poate să orchestreze lucrurile din afara ţării. Poate chiar de acasă, din Ucraina. Dacă mă întrebaţi pe mine, bănuiesc totuşi că e undeva în Germania. Iar eu am venit ca să-l găsesc.

— Avem, de asemenea, informaţii că operaţiunile sale nu mai sunt localizate numai în Hamburg sau într-un alt oraş german, în mod singular,

completă Ullrich. În loc de asta, Vitrenko recurge la o serie de activităţi criminale „sub acoperire", menite să slujească la extinderea sferei sale de influenţă. Data trecută a încercat să preia conducerea crimei organizate din Hamburg. Acum se pare că obiectivul său este acela de a controla cele mai profitabile operaţiuni de pe întreg cuprinsul Republicii Federale. Printre acestea se numără traficul de persoane, având drept scop principal comerţul cu sex.

Maria părea derutată.

— Dar i-am arestat pe oamenii lui de nădejde – aşa-numita Echipă de vârf. Cine-l mai ajută acum să-şi extindă sfera de influenţă?

— La fel ca în trecut, se foloseşte de foşti membri ai trupelor Spetsnaz. Cei mai buni pe care-i poate cumpăra. Şi, la fel ca în trecut, aceştia îi sunt devotaţi trup şi suflet. Dar s-a reinventat – atât pe sine însuşi, cât şi operaţiunile pe care le conduce. Această ultimă „personificare" a lui Vasil Vitrenko este şi mai fantomatică decât precedenta. Ullrich făcu un gest spre fotografia din mâna lui Fabel. Din câte ştim în clipa de faţă, e posibil să nici nu mai arate aşa. Se prea poate să aibă un chip nou. Un chip nou şi o viaţă nouă, complet diferite de cele vechi.

— Şi în ce fel vă putem noi ajuta? întrebă Fabel, fără tragere de inimă. Se simţea înconjurat de stafii ale trecutului, care parcă se treziseră la viaţă în clipa când rostise numele lui Paul Lindemann, chiar înainte de această întrevedere. În chip ciudat pentru un om care studiase istoria, Fabel începea să deteste trecutul şi amintirile care îl bântuiau necontenit.

De data aceasta fu rândul lui van Heiden, care până atunci nu participase la discuţie, să-i răspundă.

— De fapt, comisarul Klee poate să fie de ajutor. *Frau* Klee, ştiu că aţi desfăşurat un fel de… ei bine, presupun că cel mai potrivit ar fi s-o numesc o anchetă secretă în legătură cu moartea acestei fete. Trebuie să ştim tot ce aţi aflat până în prezent.

— Ţi-am spus să renunţi la asta, Maria, i se adresă Fabel pe un ton tăios. De ce mi-ai încălcat ordinele?

— N-am făcut decât să pun câteva întrebări în stânga şi-n dreapta… Se întoarse spre van Heiden şi-i relată discuţia sa cu Nadia şi ceea ce aflase despre Târgul de animale. Asta e tot ce-am aflat. Aveam impresia că nimeni nu face nimic în privinţa acestor traficanţi de carne vie.

Markus Ullrich se apropie de Maria şi întinse pe birou, în faţa acesteia, o serie de fotografii mari, pe care le răsfiră ca pe nişte cărţi de joc. Pozele o înfăţişau pe Maria stând de vorbă cu prostituatele de pe stradă sau cu barmanii şi animatoarele de prin baruri. La sfârşit, Ullrich puse ultima poză

deasupra celorlalte, ca şi când ar fi fost atuul pe care îl ţinuse ascuns până atunci.

— O cunoaşteţi pe fata aceasta? Ea este Nadia?

Maria se ridică de pe scaun.

— M-aţi pus sub urmărire?

Ullrich râse cinic.

— Credeţi-mă, *Frau* Klee, nu sunteţi atât de importantă încât să vă punem sub urmărire. În schimb, *desfăşurăm* de mult timp o operaţiune complexă şi extrem de costisitoare de urmărire a activităţilor acestei bande de ucraineni. Iar în ultima vreme ne-a fost destul de greu să ne facem treaba din cauza dumneavoastră, care apăreţi aproape în toate pozele. Realmente. Aşadar, *Frau* Klee, o cunoaşteţi pe această fată?

Maria se aşeză la loc. Încuviinţă din cap fără să-l privească pe Ullrich.

— Nadia… nu-i ştiu numele de familie. Ea mă ajută. Mă rog, atât cât poate. Era apropiată de Olga… Maria se corectă. Adică de Magda.

— După cum vedeţi, *Frau* Klee – interveni van Heiden –, se face ceva în privinţa acestor traficanţi de carne vie. Ţinem sub observaţie întreaga reţea, cu ajutorul specialiştilor de la BKA şi al colegilor noştri ucraineni. Este o operaţiune amplă, ce are drept obiectiv localizarea şi capturarea individului care v-a rănit şi pe dumneavoastră atât de grav. Iar dumneavoastră aţi compromis întreaga operaţiune.

— Mai grav decât asta – Ullrich puse degetul pe fotografia care o înfăţişa pe Maria stând de vorbă cu Nadia – este faptul că i-aţi pus viaţa în primejdie. Nu ştim ce s-a întâmplat cu ea. Fata a dispărut din raza noastră de observaţie – asta imediat după ce a vorbit cu dumneavoastră.

— Trebuie să precizez, răspunse Maria, că am predat Departamentului Crimă Organizată toate observaţiile mele legate de cazul aşa-numitei Olga X. De asemenea, le-am comunicat bănuielile mele că acest caz, dacă nu chiar însăşi moartea Olgăi – de fapt, a Magdei –, are legătură cu o vastă reţea de trafic uman. Cred că ar fi fost prudent din partea dumneavoastră să mă avertizaţi, la momentul respectiv, că aţi declanşat o anchetă în acest sens. Atunci…

— Comisar Klee, o întrerupse van Heiden. Aţi fost somată de şeful dumneavoastră să predaţi toate informaţiile la LKA 615 şi să abandonaţi orice investigaţie. Imixtiunea dumneavoastră s-ar putea s-o fi costat viaţa pe această tânără şi să fi zădărnicit misiunea noastră de a-l localiza şi captura pe Vitrenko.

Chipul Mariei se înăspri, dar ea rămase tăcută.

— Cu tot respectul faţă de colegii de la LKA 6 şi de la BKA, interveni Fabel, trebuie să vă reamintesc faptul că singurele persoane care au fost

vreodată pe punctul de a-l prinde pe Vitrenko am fost eu şi *Frau* Klee. Iar *Frau* Klee aproape că a plătit cu viaţa lucrul acesta. Prin urmare, deşi recunosc că a fost neregulamentar din partea ei să continue investigaţia pe cont propriu, cred că i se cuvine mai mult respect, ca ofiţer de poliţie.

Van Heiden se încruntă şi dădu să răspundă, dar Turchenko i-o luă înainte.

— Am citit în dosar cum s-au petrecut lucrurile în noaptea aceea şi sunt conştient de faptul că *Frau* Klee a dat dovadă de mult curaj, la fel şi dumneavoastră, precum şi ceilalţi doi poliţişti care şi-au pierdut viaţa, din păcate. Datoria mea e să dau de urma colonelului Vitrenko şi vă sunt recunoscător pentru tot ceea ce aţi făcut. Mi-e ruşine că ţara mea a dat naştere unui asemenea monstru şi vă dau cuvântul meu că voi face tot ce-mi stă-n putinţă ca să-l aduc pe Vasil Vitrenko în faţa justiţiei. Am ajuns aici, în Hamburg, tocmai pentru că vreau cu orice preţ să dau de el. V-aş rămâne profund îndatorat dacă mi-aţi permite să vă mai pun şi alte întrebări pe parcursul şederii mele în oraş.

Fabel studie chipul ucraineanului. Acesta arăta mai degrabă a intelectual decât a ofiţer de poliţie, iar atitudinea sa calmă şi hotărâtă, ca şi pronunţia perfectă, deşi cu un uşor accent străin, păreau să insufle încredere.

— Dacă vă putem ajuta cu ceva, o vom face, fără îndoială, spuse Fabel.

— Între timp – i se adresă Ullrich Mariei – v-aş ruga să întocmiţi un raport complet cu privire la discuţiile pe care le-aţi avut cu prostituata dispărută şi să includeţi toate informaţiile pe care le deţineţi în această privinţă.

Fabel şi Maria se pregăteau să plece.

— Înainte de-a pleca, *Herr* Fabel… Van Heiden se aplecă în faţă, cu coatele sprijinite pe birou. În ce stadiu ne aflăm cu cele două crime?

— Ştim că femeia surprinsă la locul primei crime nu are nicio legătură cu fapta propriu-zisă, iar criminaliştii încearcă să afle cui îi aparţin firele de păr lăsate ca un fel de semnătură. Există posibilitatea – dar în stadiul acesta este doar o posibilitate – ca victimele să fi fost alese din cauza orientării lor sexuale. În prezent verificăm această pistă. În afară de asta, nu prea mai avem alte indicii.

Chipul lui van Heiden exprima o dezamăgire întrucâtva previzibilă.

— Să mă ţii la curent, Fabel.

Fabel şi Maria nu schimbară niciun cuvânt înainte să iasă din lift.

— La mine în birou, spuse Fabel. Acum.

La cererea şefului său, Maria închise uşa în urma sa după ce intrară în birou.

— Ce naiba se întâmplă, Maria? Vocea lui Fabel trăda o furie mocnită, pe care abia reușea să și-o țină în frâu. Mă aștept la un astfel de comportament din partea Annei câteodată, dar nu din partea ta. De ce te încăpățânezi să-mi ascunzi anumite lucruri?

— Îmi pare rău, *Chef*. Știu că mi-ai spus să renunț la cazul Olgăi X…

— Nu mă refer doar la asta. Vorbesc, în general, despre faptul că îmi ascunzi tot felul de lucruri. Lucruri pe care ar trebui să le știu. De pildă, de ce naiba nu mi-ai spus că ești pacienta doctorului Minks de la Clinica Fricii?

Se lăsă tăcerea, iar Maria îl privi absentă.

— Pentru că, sincer, răspunse ea într-un târziu, e o chestiune personală care nu credeam că te privește.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Maria, starea ta psihică te-a împins să cauți ajutorul la o clinică destinată tratării fobiilor, și îmi spui mie, șeful tău, că nu e treaba mea? Să nu cumva să susții că n-are nicio legătură cu slujba. Ți-am văzut chipul în clipa când Turchenko a pronunțat numele celui pe care îl urmărește. Fabel se lăsă pe spătarul scaunului, încercând să se calmeze. Maria, credeam că ai încredere în mine.

Din nou, Maria nu răspunse imediat. În loc de asta, se întoarse spre fereastră și privi afară, peste vârfurile copacilor înalți din Winterhude Stadtpark. Apoi vorbi pe un ton coborât, neutru, fără să-și întoarcă privirea spre Fabel:

— Sufăr de haptefobie. Inițial era o formă ușoară, dar pe parcurs s-a agravat, așa că am ajuns la doctorul Minks. E vorba de teama de a fi atinsă. Pentru asta mă tratează doctorul Minks. Nu pot să suport apropierea fizică de altă persoană. E consecința directă a faptului că Vitrenko m-a înjunghiat.

Fabel scoase un oftat.

— Înțeleg. Și funcționează terapia?

Maria ridică din umeri.

— Uneori am impresia că da. Dar alteori mă cuprinde iarăși frica.

— Și obsesia asta a ta legată de Olga X… Presupun că e din cauza bănuielii că Vitrenko s-ar afla în spatele poveștii?

— La început nu m-am gândit la asta. Pur și simplu… ei bine, ai fost și tu acolo. M-a afectat grozav. Biata copilă. Mi s-a părut nedrept să sfârșească în felul ăsta. Apoi, da… m-am gândit că e posibil ca Vitrenko să fi fost implicat.

— Maria, cazul Vitrenko a fost doar un caz… ca oricare altul. Nu-l putem transforma într-o cruciadă personală. După cum a spus și Turchenko, cu toții vrem să-l dăm pe Vitrenko pe mâna justiției.

— Tocmai asta e… În vocea Manei se deslușea o înverșunare pe care Fabel n-o mai auzise. Eu nu vreau să ajungă pe mâna justiției. Eu vreau să-l omor…

2:30 p.m.: Hamburg Altstadt, Hamburg

Paul Scheibe stătea în faţa intrării în clădirea primăriei. Întinderea vastă a Rathausmarkt – principala piaţă din Hamburg – era înţesată de turişti şi clienţi ce mişunau încoace şi-ncolo, sub razele fierbinţi ale soarelui de vară. Scheibe îşi pusese un costum negru de in şi o cămaşă albă, fără guler, pentru întâlnirea cu primarul general al Hamburgului, Hans Schreiber, şi cu ministrul mediului, Bertholdt Müller-Voigt. Totuşi, în ciuda materialului subţire, Scheibe simţea picături lipicioase de transpiraţie prelingându-i-se pe ceafă şi pe şira spinării. Întrevederea fusese programată în cinstea faptului că proiectul său câştigase concursul pentru *KulturZentrumEins*, Centrul Cultural din Überseequartier, situat în HafenCity, iar Scheibe făcuse tot posibilul să pară cât mai interesat şi încântat. Probabil acesta fusese motivul pentru care mulţi oameni îl întrebaseră dacă se simte bine: „emblema" lui Scheibe fusese întotdeauna aroganţa ieşită din comun şi repulsia faţă de aspectele pur comerciale ale arhitecturii. Dar, în final, toată lumea se arătase mulţumită, iar şampania cursese în valuri. Risipa de băutură îi lăsase un gust metalic în gură şi nu izbutise decât să-i sporească iritarea.

„Viaţa merge înainte", îşi spusese el. Poate aşa avea să fie. Poate că era o simplă coincidenţă faptul că doi dintre camarazii săi de odinioară fuseseră ucişi. În acelaşi mod. De către aceeaşi persoană. Totuşi, părea greu de crezut.

Îi urmărea cu privirea pe oamenii din jurul său, clienţi şi trecători, funcţionari şi oameni de afaceri, umblând grăbiţi pe trotuare. Un muzicant stradal interpreta la acordeon o bucată muzicală din Rimski-Korsakov, undeva pe Schleusenbrücke, podul care traversa canalul Alsterfleet. Paul Scheibe era înconjurat de oameni, de zgomot; se afla în însăşi inima marelui oraş. Cu toate astea, niciodată nu se mai simţise atât de singur, de vulnerabil. Asta însemna oare să fii hăituit?

Porni cu paşi grăbiţi, animat de o hotărâre pe care nu şi-o putea explica, de parcă mersul în sine l-ar fi ajutat să decidă ce să facă în continuare. Străbătu Rathausmarkt de-a curmezişul şi se îndreptă spre Mönckebergstrasse, un bulevard plin de magazine. Umbla fără o ţintă anume, încotro îl purtau paşii. Îi era cald şi se simţea murdar, părul i se lipea de scalpul umed şi şi-ar fi dorit să poată îndepărta mantia de aer fierbinte ce părea să-i înăbuşe orice gând. Nu voia să moară. Nici să meargă la puşcărie. Îşi construise o reputaţie şi era conştient că un pas greşit în momentul de faţă avea să mânjească această reputaţie pe vecie.

Se opri în faţa unui magazin de articole electronice. Pe un televizor cu ecran uriaş, din spatele geamului, se putea vedea o emisiune de ştiri a unuia dintre canalele regionale de televiziune. Era un interviu înregistrat cu Bertholdt Müller-Voigt. Lui Scheibe îi fusese greu să suporte prezenţa dispreţuitoare şi arogantă a acestuia în decursul întâlnirii de la prânz, şi iată-l acum din nou, afişându-şi zâmbetul său prefăcut pe ecranul televizorului. Parcă îşi bătea joc de el, la fel ca odinioară.

Müller-Voigt era înzestrat, în chip natural şi fără să aibă nevoie de cel mai mic efort în acest sens, cu o siguranţă de sine şi o credibilitate pe plan intelectual care lui Scheibe îi luaseră ani în şir să înveţe să le etaleze. Müller-Voigt fusese mereu mai deştept, mai îndrăzneţ, mai în miezul lucrurilor. Lui Paul Scheibe îi era imposibil să îi treacă toate acestea cu vederea. Însă lucrul pe care îl detesta cel mai mult şi care îi alimenta aversiunea faţă de personajul respectiv era un fapt mult mai adânc, mai de esenţă: Müller-Voigt i-o luase pe Beate.

Desigur, pe vremea aceea niciunul din ei nu credea în conceptul atât de burghez al monogamiei, iar Beate, o studentă la matematică, pe jumătate italiancă, cu părul negru ca pana corbului, care-i furase minţile lui Scheibe, nu ar fi permis nici în ruptul capului vreunui bărbat să-şi revendice dreptul de posesiune asupra ei. Fusese însă o pasiune nebună, cum Paul Scheibe nu mai simţise niciodată în viaţă. Nu neapărat faptul că Müller-Voigt se culcase cu ea îl deranja atât de mult, cât mai degrabă că o făcuse cu acelaşi egoism arogant de care dădea dovadă în toate relaţiile sale amoroase, multe la număr. Pentru el nu însemnase nimic, iar Scheibe era convins că astăzi Müller-Voigt nici măcar nu-şi mai aducea aminte de cele întâmplate.

Chiar şi acum, cu douăzeci de ani mai târziu, de fiecare dată când îl întâlnea – sau când îi auzea numele – se trezeau în el aceleaşi sentimente de invidie şi ură ca pe vremuri, când erau amândoi studenţi. Între timp, Scheibe îşi clădise o nouă viaţă, plină de realizări şi diferită de cea din trecut. Însă iată că Müller-Voigt izbutise cumva să-şi croiască un drum şi mai împlinit, şi mai plin de realizări. Şi, lucrul cel mai deranjant, se încăpăţâna să rămână undeva în fundalul universului lui Scheibe, ca un ghimpe-n coastă: un memento nedorit şi permanent al vremurilor de odinioară. Doar că acum Müller-Voigt nu mai era singurul care-i aducea aminte de acele vremuri.

Scheibe îşi lipi fruntea de geamul magazinului de articole electronice, sperând să se răcorească, dar nu reuşi decât să murdărească sticla cu umezeala fierbinte a pielii sale. Un trecător îl lovi din greşeală cu umărul, trezindu-l din reverie. Ce căuta aici? Ce avea de făcut în continuare? Doar ieşise din Rathausmarkt hotărât să găsească un răspuns.

Trebuia să găsească un loc în care să cugete. Să pună lucrurile cap la cap.

Scheibe îşi desprinse privirea de pe ecranul televizorului şi porni cu paşi hotărâţi pe Mönckebergstrasse. Înspre staţia de cale ferată Hamburg Hauptbahnhof.

2:30 p.m.: Polizeipräsidium, Hamburg

Birocraţia îl omora: fiecare caz de crimă genera un munte de formulare de completat şi zeci de rapoarte de întocmit. După întrevederea cu poliţistul ucrainean şi cu Markus Ullrich, lui Fabel îi era greu să se concentreze asupra vrafului de hârtii îngrămădite la el pe birou. Îi treceau prin cap atâtea gânduri, încât pierdu noţiunea timpului şi deodată realiză că nu mâncase nimic de la micul dejun.

Coborî cu liftul până la cantina Poliţiei şi îşi puse pe tavă o cană de cafea şi un rulou umplut. Cantina era aproape pustie, aşa că se îndreptă spre o masă de lângă fereastră. De-abia atunci o observă pe Maria stând de vorbă cu Turchenko. Detectivul ucrainean stătea rezemat de spătarul scaunului, cu privirea adâncită în cana de cafea dinaintea sa, părând a fi în toiul unei explicaţii amănunţite. Maria îl asculta cu mare atenţie. Ceva din scena respectivă îi trezi lui Fabel o senzaţie neplăcută.

— Vă deranjează dacă mă aşez şi eu lângă voi? întrebă el.

Turchenko îşi ridică privirea la el şi zâmbi larg.

— Câtuşi de puţin, *Herr* comisar-şef. Vă rog să luaţi loc.

Maria zâmbi şi ea, dar se vedea clar că o irita faptul că fuseseră întrerupţi.

— Vorbiţi excelent limba germană, *Herr* Turchenko, rosti admirativ Fabel.

— Am învăţat-o în facultate. Facultatea de Drept. Am petrecut un timp în Germania de Est, ca student. Germania m-a fascinat întotdeauna. Fapt care a şi contribuit la trimiterea mea aici, pe urmele lui Vitrenko.

— Aţi fost cumva şi în trupele speciale? se interesă Fabel.

Turchenko râse.

— Oh, nu… de fapt, nu lucrez în poliţie de prea multă vreme. Înainte am fost avocat specializat pe dreptul civil şi penal, în Lvov. După Revoluţia Portocalie, la care am luat parte în mod activ, am devenit procuror, ipostază în care am fost abordat de noul guvern. Mi-au cerut să coordonez Departamentul de Crimă Organizată, proaspăt înfiinţat, care se ocupa de cazurile de jaf şi de trafic de persoane. În esenţă, misiunea mea este să pun capăt fenomenului acestuia de comerţ „cu sclavi". Am fost ales pentru că n-am avut nicio legătură cu vechiul regim.

— Bănuiesc că încet lucrurile se schimbă şi în Ucraina.

Turchenko zâmbi.

— Ucraina este o ţară frumoasă, *Herr* Fabel. Una dintre cele mai frumoase din Europa. Lumea habar n-are. În plus, e o ţară ce abundă în tot soiul de resurse naturale – un pământ extraordinar de fertil, care pe vremuri era grânarul fostei URSS. De asemenea, e bogată în zăcăminte minerale şi are un potenţial turistic nemaipomenit. Îmi iubesc ţara şi am mare încredere în ceea ce ar putea să devină – una dintre cele mai prospere şi mai avansate naţiuni din întreaga Europă. Va fi nevoie de mai mult de o generaţie pentru asta, dar *aşa va fi*, în cele din urmă. Primii paşi au fost deja făcuţi – democraţia şi liberalizarea economiei. Dar există şi probleme. Ucraina este scindată în două curente de opinie. În vestul ţării, oamenii stau cu ochii aţintiţi asupra Occidentului. Însă în est există oameni care continuă să creadă că ar trebui să ne unim cu Rusia. Turchenko făcu o pauză. Voi, germanii, ar trebui să puteţi înţelege lucrul acesta. Ţara voastră a renăscut de mai multe ori, şi nu întotdeauna sub forma cea mai bună. Este rândul Ucrainei să renască. Ţara noastră începe o viaţă nouă. O viaţă pentru care am luptat cu toţii. Iar oameni ca Vasil Vitrenko n-au ce căuta în ea.

— Urmărirea lui Vitrenko va fi extrem de periculoasă, spuse Fabel. Va trebui să aveţi mare grijă.

— Sunt un om prudent din fire. În plus, beneficiez de protecţia poliţiei din Hamburg. Turchenko făcu un gest larg cu braţul, indicând întregul Polizeipräsidium. Am un bodyguard de la GSG 9 care mă însoţeşte peste tot, în permanenţă. Chicoti uşor şi-şi lovi încetişor tâmpla cu degetul arătător. Eu nu sunt un om de acţiune, ci mai degrabă mă bizui pe gândire. Cred că pentru a-l găsi şi a-l captura pe acest monstru trebuie să-i anticipăm fiecare mişcare, să fim cu un pas înaintea lui.

Fabel zâmbi. Îi era simpatic micuţul ucrainean: era un om care credea, fără doar şi poate, în tot ceea ce spunea. Care îşi îndrăgea munca. Fabel se trezi că nutreşte o oarecare invidie faţă de interlocutorul său.

— Vă doresc mult noroc, spuse el.

3:40 p.m.: cartierul Hohenfelde, Hamburg

— Cum a fost? întrebă Julia cu o uşoară încruntare.

Pe Cornelius Tamm îl irita faptul că, în ciuda încruntării, fruntea ei era aproape lipsită de riduri, de parcă tinereţea ei refuza să se dea bătută în faţa

grijilor. Cornelius avea senzaţia că tinereţea îl asaltează din toate părţile, bătându-şi joc de el la fiecare pas.

— Nicicum. Cornelius îşi aruncă cheile pe masă şi îşi scoase jacheta.

Julia avea treizeci şi doi de ani; cu exact treizeci de ani mai puţin ca el. Cornelius îşi părăsise soţia pentru Julia cu trei ani în urmă, chiar înainte de a împlini cincizeci şi nouă de ani. Căsnicia lui avea cam aceeaşi vârstă ca femeia din cauza căreia îi pusese capăt, iar Julia era mai apropiată de vârsta copiilor să-i decât de a lui. La vremea respectivă, Cornelius simţise că-şi recapătă tinereţea şi vigoarea. Acum însă se simţea tot timpul obosit: obosit şi bătrân. Se aşeză la masă.

— Ce-a spus?

Julia îi turnă o cană de cafea şi se aşeză în faţa lui.

— A spus că mi-a trecut vremea. În linii mari. Cornelius se uită la Julia cu atenţie, de parcă ar fi încercat să priceapă ce căuta în bucătăria lui, în apartamentul lui. În viaţa lui. Şi are dreptate, să ştii. Lumea s-a schimbat. Iar eu am rămas de căruţă. Îşi împinse cana la o parte. Luă apoi un pahar şi o sticlă de whisky şi-şi turnă o porţie generoasă.

— Asta nu te ajută cu nimic, îl atenţionă Julia.

— Poate că nu vindecă boala. Sorbi prelung din pahar şi se strâmbă. Dar cu siguranţă ameliorează simptomele. Te anesteziază.

— Nu-ţi face griji.

Zâmbetul consolator al Juliei nu făcu decât să-l irite şi mai tare pe Cornelius.

— Vei prinde un contract cât de curând. O să vezi. Apropo, cineva te-a sunat cât ai fost plecat. De vreun sfert de oră.

— Cine?

— La început n-a vrut să se prezinte. Apoi a spus că e Paul şi că o să te sune mai târziu.

— Paul? Cornelius se încruntă, încercând să-şi dea seama despre care Paul era vorba, dar apoi renunţă, ridicând din umeri. Mă duc la mine în birou. Şi-mi iau cu mine anestezicul.

Atenţia îi fu atrasă de un alt nume. Când se ridică în picioare, observă pe masă ziarul *Hamburger Morgenpost*. Cornelius puse paharul pe masă şi luă ziarul, pe care îl examină cu atenţie un timp îndelungat.

— Ce s-a întâmplat? vru să ştie Julia. E ceva-n neregulă?

Cornelius nu-i răspunse şi continuă să citească articolul. Era vorba despre moartea cuiva. Persoana fusese ucisă. O persoană care, pentru Cornelius, era moartă de douăzeci de ani. Era ca şi cum ar fi citit despre moartea unei fantome.

— Nu, nimic, zise el şi lăsă ziarul din mână. Nimic important.

În clipa aceea îşi dădu seama cine era Paul.

7:40 p.m.: gara Nordenham, la o sută patruzeci şi cinci de kilometri vest de Hamburg

Era o seară minunată. Soarele ca de jăratic atârna jos pe cer, în spatele gării, iar râul Weser scânteia în lumina asfinţitului, croindu-şi dram spre Marea Nordului. Paul Scheibe nu mai fusese niciodată în Nordenham, lucru destul de ciudat dacă era să ţină cont de faptul că acest orăşel din provincie avusese un impact uriaş asupra vieţii sale.

Pentru o clipă, Scheibe redeveni arhitectul pasionat de munca sa, cântărind curios din priviri clădirea gării. Din punct de vedere al arhitecturii, nu era pe gustul său; cu toate acestea, era un edificiu impunător, în pofida stilului compact, tradiţional, pe alocuri auster, specific nordului Germaniei. Îşi aduse aminte că citise undeva că edificiul era vechi de peste o sută de ani, făcând parte din patrimoniul cultural al ţării.

Aici.

Totul se întâmplase aici. Pe peronul acesta. Aceasta era scena pe care se derulase cel mai important eveniment din viaţa lui, iar el nici măcar nu fusese aici. Şi nici ceilalţi. Şase oameni, aflaţi la o sută cincizeci de kilometri distanţă, luaseră hotărârea să sacrifice o fiinţă umană pe peronul acesta. Un om fusese răpus pentru ca alţi şase să fie liberi să înceapă o viaţă nouă. Însă nu doar o singură persoană pierise aici. Piet îşi pierduse şi el viaţa în locul acesta. La fel şi Michaela şi poliţistul. Însă Paul Scheibe nu se gândise niciodată că ar putea să se simtă vinovat pentru toate acele vieţi pierdute – totul păIise în comparaţie cu sentimentul intens de uşurare, de bucurie la gândul că se terminase. Doar că nu se terminase. Ceva – cineva – se întorsese din vremurile acelea întunecate, ca să-i bântuie prezentul.

„Trebuie să faci ceva, îşi zicea el întruna. Să găseşti o soluţie". Cine-i omora pe membrii grupului? Cu siguranţă avea legătură cu locul acesta şi cu cele întâmplate aici. Dar cine se afla în spatele acestor crime? Putea fi oare unul dintre ceilalţi patru membri ai grupului? Lui Scheibe i se părea de neconceput una ca asta: niciunul dintre foştii săi camarazi n-ar fi avut nimic de câştigat şi, în plus, nu exista niciun motiv de duşmănie între ei, nicio pricină de răzbunare. Singurul sentiment pe care îl nutreau cu toţii era dorinţa de a rupe cu totul legăturile din trecut.

Scheibe se simţi străbătut de un fior rece: dar dacă Franz nu murise aici? Îl iubiseră pe Franz, îl urmaseră obedienţi; dar, mai presus de orice, le era frică de el. Dacă moartea lui fusese doar o înşelătorie, o conspiraţie, vreun

soi de înţelegere cu autorităţile? Dacă, în chip inexplicabil, Franz supravieţuise?

Ipoteza părea lipsită de noimă, dar crimele acestea aveau *fără îndoială* legătură cu ceea ce se petrecuse aici, pe peronul acestei gări de provincie, cu douăzeci de ani în urmă. Scheibe regreta deja faptul că îl sunase pe Cornelius. N-avea de gând să-i uşureze sarcina ucigaşului şi nici să-şi rişte cariera reînnodând legături care trebuiau să rămână îngropate. Muncise prea mult ca să ajungă în punctul acesta, de la ultima lor întâlnire; n-avea de gând să dea cu piciorul la tot.

Scheibe aruncă o privire la ceas: era aproape opt. Se simţea obosit şi murdar. Nu pusese nimic în gură de la amiază, când luase prânzul la Rathaus, şi îi era foame. Se aşeză pe o bancă de pe peron şi privi absent dincolo de şinele de cale ferată, la peisajul searbăd străbătut de râul Weser, care îşi croia agale drum înspre Luneplatte.

Avea să găsească el o soluţie. Odinioară şi ceilalţi se bizuiseră pe el, căci mereu fusese cel care se pricepea să născocească planul cel mai potrivit, la fel cum se pricepea să proiecteze clădiri. Structuri complexe, în care toate detaliile se armonizau perfect. El fusese cel care orchestrase ceea ce se întâmplase aici: îi eliberase pe ceilalţi şi pe sine însuşi. Acum venise momentul s-o facă din nou. Scheibe îşi vârî mâna în buzunarul sacoului şifonat şi-şi scoase telefonul mobil. Nu. Aveau să-i identifice numărul; doar nu demult ascultase o prelegere referitoare tocmai la gradul de nesiguranţă al folosirii telefoanelor mobile. Scheibe era conştient că trebuie să acţioneze cu maximă prudenţă. Avea să sune la poliţie. Anonim. Avea să cadă la o înţelegere care să-l ferească pe el de orice urmări neplăcute. La fel ca data trecută.

Un telefon public. Trebuia să găsească un telefon public. Paul se răsuci şi scrută împrejurimile.

În clipa aceea, un tânăr cu părul negru îşi făcu apariţia pe peron. Pentru Paul fu mai mult decât o senzaţie vagă. Nu trebui să facă niciun efort ca să-şi amintească de unde îl cunoaşte. Poate din cauză că se aflau exact în acelaşi loc, într-un context familiar.

Tânărul se îndreptă spre Paul cu paşi hotărâţi.

— Ştiu cine eşti, îl întâmpină arhitectul. Ştiu exact cine eşti.

Tânărul zâmbi şi-şi scoase pentru o clipă mâna din buzunar, doar atât cât să lase să se vadă un pistol automat Makarov.

— Să mergem într-un loc mai ferit, ca să stăm de vorbă. Maşina mea e parcată în faţa gării, spuse el, făcând un gest cu capul în direcţia ieşirii.

8:00 p.m.: cartierul St. Pauli, Hamburg

— Să-mi spui dacă ai impresia că te fac de ruşine. Anna Wolff îi adresă un zâmbet strâmb lui Henk Hermann în timp ce se apropiau de bar.

The Firehouse se afla într-o clădire uriaşă, rectangulară din centrul cartierului St. Pauli. Pe dinafară era un edificiu din cărămidă absolut anost, la fel ca majoritatea construcţiilor din anii 1950, care invadaseră Hamburgul precum buruienile, după bombardamentele din al Doilea Război Mondial. Pe dinăuntru era la fel de anost, dar într-un mod diferit. Decorul era asemănător, într-o oarecare măsură, cu ceea ce se poate vedea în barurile şi cluburile de pretutindeni: un rafinament previzibil, neinteresant, cu vagi accente retro. Până şi muzica ambientală era obişnuitul chill-out. The Firehouse o lăsă rece pe Anna care prefera cluburile şi barurile mai avangardiste. Pe de altă parte, clubul acesta nu îi era destinat Annei. Nu le era destinat femeilor în general.

— Foarte interesant, bombăni Henk, făcând un gest cu capul înspre barmanul de culoare, ras pe cap, care se apropie de capătul tejghelei unde se aşezaseră ei.

— Cu ce vă servesc? În vorbirea barmanului se deslușea un accent mixt, englezesc şi african deopotrivă.

În loc de răspuns, Henk îi flutură prin faţa ochilor insigna ovală de poliţist criminalist.

— Vrem să-ţi punem câteva întrebări despre un anumit client.

— Oh?

— Derulăm o anchetă legată de o crimă, preciză Anna. Şi credem că victima era un client obişnuit al acestui bar.

Puse pe tejghea o fotografie cu Hauser.

— Îl cunoşti?

Barmanul aruncă o privire scurtă la fotografie şi încuviinţă din cap.

— Este domnul Hauser. Da, îl cunosc. Mai bine zis, îl cunoşteam. Am citit în ziar despre moartea lui. Oribil. Da, era un obişnuit aici.

— Venea însoţit de cineva?

— Nu era cu cineva anume, din câte ştiu eu. Cu tot felul de tipi în general…

Ceilalţi doi barmani, colegii negrului, erau ocupaţi, aşa că un client îl chemă pe acesta la capătul celălalt al tejghelei.

— Scuzaţi-mă o clipă…

Cât timp barmanul îşi servi clientul, Anna aruncă o privire împrejur. Barul era destul de plin, în ciuda faptului că seara era abia la început, ca şi săptămâna, de altfel. Aşa cum se aştepta, clientela barului era formată exclusiv din bărbaţi, însă în afară de asta nimic nu îl făcea diferit de alte baruri sau cluburi. Unii dintre clienţi erau îmbrăcaţi în costum, semn că veniseră direct de la serviciu. Annei îi era greu să şi-l imagineze pe Hauser aici: locul părea prea „corporatist", prea expus. Barmanul reveni, scuzându-se pentru întrerupere.

— *Herr* Hauser venea aici în mod frecvent, dar prefera compania bărbaţilor mai tineri. *Mult* mai tineri. Tocmai i-am întrebat pe colegii mei despre el. Martin spune că obişnuia să vină însoţit de un tânăr cu părul negru.

— Sebastian Lang? Anna puse pe tejghea fotografia lui Lang lângă cea a lui Hauser.

— Nu-l cunosc pe tipul ăsta… Martin?

Barmanul îl chemă pe colegul său, care veni şi examină fotografia.

— El e, confirmă barmanul pe nume Martin. O vreme au venit împreună, dar apoi tânărul n-a mai apărut. Însă înainte de el, *Herr* Hauser avea obiceiul să stea la masă cu un bărbat de vârsta lui. Nu cred că erau împreună sau ceva de genul ăsta. Cred că erau doar amici.

— Ştii cumva cum se numea acest amic?

— Îmi pare rău.

— El mai vine pe-aici?

Barmanul scutură din cap.

— N-aş putea să vă spun dacă îşi va mai face apariţia. Am impresia că venea doar ca să se întâlnească cu *Herr* Hauser.

— Mulţumesc, spuse Henk şi-i dădu barmanului cartea sa de vizită. Dacă-l mai vezi, mă suni numaidecât la numărul ăsta.

Barmanul luă cartea de vizită.

— Sigur. Apoi se încruntă uşor. Credeţi că tipul ăsta are de-a face cu uciderea lui *Herr* Hauser?

— În clipa de faţă încercăm doar să aflăm ce-a făcut victima în ultimele zile de viaţă, îl lămuri Anna. Şi cu cine obişnuia să-şi petreacă timpul. Asta-i tot.

Dar, ieşind din bar, Anna avu senzaţia că nu reuşiseră să afle mai nimic.

9.

LA DOUĂSPREZECE ZILE DUPĂ PRIMA CRIMĂ: MARŢI, 30 AUGUST 2005

10:30 a.m.: Polizeipräsidium, Hamburg

Fabel îl sună din biroul său pe Markus Ullrich, ofiţerul de la BKA. Ullrich păru surprins să-i audă vocea, dar precauţia cu care-i răspunse era inutilă.

— Cu ce vă pot fi de folos, *Herr* comisar-şef? Este vorba de *Frau* Klee?

— Nu, *Herr* Ullrich, nu este vorba despre ea. Adevărul era că Fabel îşi dorea să discute acest subiect cu Ullrich, dar acum nu era momentul. Acum avea nevoie de o favoare din partea acestuia. Vă aduceţi aminte că domnul comandant van Heiden m-a întrebat despre cazul la care lucrez în prezent? Cazul aşa-numitului Frizer din Hamburg?

— Da, îmi amintesc.

— Cineva mi-a sugerat să verific mai îndeaproape trecutul victimelor. Mai precis, mi-a sugerat că s-ar putea să descopăr unele lucruri interesante petrecute pe vremea când respectivii erau studenţi, tineri activişti sau, mai târziu, în perioada revoltelor. Ambele victime erau implicate într-o mişcare politică, sub diferite forme. Aşa că m-am gândit că, dacă ar fi existat anumite suspiciuni legate de persoana lor…

— BKA ar trebui să-i aibă în evidenţă, nu-i aşa?

— Aşa m-am gândit…

Fabel continuă prin a-i comunica ofiţerului informaţiile pe care le culeseseră până în acel moment despre cele două victime.

— În regulă, spuse Ullrich. Am să văd ce pot face.

După ce puse receptorul în furcă, Fabel merse în biroul principal şi discută cu Anna Wolff. O informă cu privire la buletinul de identitate datând din al Doilea Război Mondial, pe care îl găsiseră asupra mumiei din HafenCity, şi îi dădu o hârtie pe care trecuse datele necunoscutului.

— Poţi merge la arhivele statului să vezi ce mai descoperi? Aş vrea să aflu dacă bărbatul decedat nu are vreo rubedenie pe care s-o înştiinţăm.

Anna se uită la hârtia pe care i-o înmânase Fabel şi ridică din umeri.

— Bine, *Chef*.

Fabel îi descusu pe toţi subalternii săi, să afle ce mai descoperiseră. Cele două crime cu victime scalpate captaseră atenţia tuturor, iar Fabel era bucuros că încăierarea soldată cu un omor, ce avusese loc în St. Pauli, era singurul caz pe care îl mai aveau pe listă, căci nu era un caz foarte complicat şi se puteau ocupa de el în paralel. De multe ori se surprindea gândind în felul acesta: se bucura când curmarea violentă a vieţii unui om nu ridica mari dificultăţi şi, prin urmare, îi cruţa echipa de eforturi ieşite din comun. Detesta cruzimea care însoţea, fără voie, misiunea sa de investigator al morţii.

— Încă n-am găsit nimic suspect pe lista convorbirilor telefonice ale victimelor, îi anticipă Henk Hermann întrebarea. N-am găsit niciun număr necunoscut.

Fabel îi mulţumi lui Henk şi se întoarse la el în birou. Lucrul acesta nu-i dădea pace. Instinctul îi şoptea că victimele îl cunoşteau pe ucigaş.

11:45 a.m.: cartierul Schanzenviertel, Hamburg

În cameră domnea un miros dulceag şi pătrunzător de tămâie. Storurile erau trase, iar încăperea era iluminată de flăcările calde şi vesele a douăzeci şi patru de lumânări.

Beate Brandt avea ochii închişi şi-şi ţinea o mână pe fruntea clientului său, iar cealaltă pe pieptul acestuia. Părul lung îi cădea în cascade pe umeri, la fel ca pe vremea când avea optsprezece ani. Însă negrul lucios şi senzual de altă dată, cu care răpise inima atâtor bărbaţi, pălise de mai bine de zece ani. Azi părul ei era mai mult cărunt decât negru şi devenise aspru, precum coama unui cal.

Tot astfel, frumuseţea întunecată a lui Beate, pe care o moştenise de la mama ei, italiancă la origine, pălise. Osatura bine definită şi fineţea trăsăturilor sale nu dispăruseră, dar pielea care le învelea era acum plină de riduri, de parcă era o pictură restaurată de un amator.

— Respiră adânc…, îi spuse clientului, un tânăr cam de vârsta fiului ei, care stătea întins pe spate, cu ochii închişi. Ne întoarcem în timp. La un moment de dincolo de viaţă, dar dinaintea morţii. Numai după ce ne confruntăm cu viaţa care s-a stins putem să experimentăm renaşterea.

Îşi apăsă mâna pe fruntea clientului său. Degetele îi erau pline de inele masive, unele cu simboluri astrologice. Tânărul avea pielea ca de porţelan, fără niciun cusur şi, fără să vrea, Beate compară fruntea perfect netedă a acestuia cu ridurile de pe dosul propriei palme şi de pe degetele-i odinioară

atât de subțiri. „Cum se poate, se gândi ea, ca trupul nostru să îmbătrânească și totuși în interior să ne simțim la fel de tineri ca pe vremuri?”

— Întoarce-te în timp… Vocea ei era aproape o șoaptă. Întoarce-te în copilărie. Îți aduci aminte? Și mai în urmă. Și mai în urmă…

Beate se căznise toată viața să câștige mai mult. Sau, mai bine zis, se căznise să câștige fără ca lucrul acesta să sară în ochi. Detestase întotdeauna ideea de a avea o afacere de doi bani, dar și mai mult detesta să lucreze pentru altcineva. În plus, trebuia să se gândească și la fiul ei. Făcuse tot ce-i stătuse în putință ca acesta să nu ducă lipsă de nimic. Ca mamă singură, nu-i fusese deloc ușor. La asta se mai adăugase, desigur, și teama că, dacă voia să se angajeze undeva, cineva avea să-și vâre nasul în trecutul ei. Începuse cu un mic magazin de îmbrăcăminte în Viertel, dar cu timpul devenise limpede faptul că ideile ei în materie de modă erau depășite – chiar foarte depășite – de preferințele actuale ale clienților. După închiderea magazinului, încercase să se orienteze înspre ceva care să-i aducă bani. Atunci îi venise ideea aceasta a Renașterii. Beate știa că era o prostie. Undeva în adâncul inimii ei, ideea de reîncarnare i se părea atractivă – chiar plauzibilă –, însă treaba asta cu „Inducerea Renașterii” nu era decât o aiureală. Beate știa asta cel mai bine, doar era invenția ei.

Își coborî privirea la tânărul care zăcea întins pe jos. Era un client care venea cu regularitate la ea de trei luni de zile. De când fuseseră uciși Hans-Joachim și Gunter luase decizia de a nu mai primi clienți noi. Necunoscuți. Moartea celor doi o șocase. O înspăimântase. La urma urmei, chiar dacă drumurile lor nu se încrucișaseră în ultimii douăzeci de ani, Hans-Joachim locuia la doar câteva străzi distanță de ea.

Acum Beate mai lucra numai cu clienții pe care îi cunoștea de o bucată de vreme. Încercase chiar să pună bazele unei „terapii de grup”, ca să poată lucra cu mai mulți clienți deodată, însă din cauza naturii profund personale a „terapiei” ei, clienții erau refractari la ideea de a participa la ședințe de grup. Cea mai inspirată idee a ei fusese să creeze un site prin intermediul căruia să poată oferi consultații online. Își procurase chiar și un program prin care oamenii își introduceau data și locul nașterii și li se oferea în schimb rezumatul vieții lor anterioare. Iar plata se făcea printr-un sistem online securizat, cu carduri bancare. Fără riscuri, fără cheltuieli, doar profit.

La baza afacerii lui Beate se afla o idee simplă: aceea că fiecare om a avut mai multe vieți anterioare și că trebuia să existe o cale de acces la ele. Evident, în condițiile în care populația globului continua să crească accelerat, din punct de vedere statistic era imposibil ca fiecare locuitor al planetei să fi avut o viață anterioară. Beate, care studiase matematica aplicată la Universitatea din Hamburg, știa prea bine lucrul acesta. Însă

existase o vreme, cu mult timp în urmă, când ar fi fost gata să-şi lase la o parte îndoielile, în numele unei viziuni mai înalte. Pe lângă asta, în ziua de azi lumea era plină de oameni care tânjeau după un sens al propriei existenţe sau care-şi căutau refugiul într-un alt adevăr, într-o altă viaţă: în orice lucru care le-ar fi putut oferi un răspuns, altul decât banalul trai cotidian. Aşa că Beate, o atee, o raţionalistă, o matematiciană la urma urmei, se autoproclamase mentor spiritual de factură New Age, susţinând că poate să-i ajute pe oameni să-şi redescopere vieţile anterioare, îşi însuşise principiile de bază ale hipnozei, cu toate că se îndoia că reuşise vreodată să-şi hipnotizeze vreun client în adevăratul sens al cuvântului. Mai degrabă aceştia se amăgeau singuri cum că ar fi ajuns într-o stare de transă, ca să poată da crezare aiurelilor pe care le debitau cu privire la viaţa anterioară. În felul acesta încercau să se convingă singuri că există o explicaţie mai adâncă decât pur şi simplu un amestec de fabulaţii, speranţe neîmplinite şi amintiri ale unor lucruri citite cândva.

Dar ca să-şi justifice onorariul, Beate folosea sintagma „meditaţie ghidată", plasând în felul acesta responsabilitatea hipnozei pe umerii clientului. Conceptul original avea însă un cusur: Beate realizase foarte curând că, de îndată ce-l ajuta pe om să-şi descopere viaţa anterioară, acesta pleca fericit, iar sursa ei de venit dispărea. Îşi dăduse seama că avea nevoie de o nouă dimensiune pe care s-o adauge la „terapia" sa: ceva care să prelungească numărul de şedinţe. Atunci îi venise ideea site-ului, precum şi cea a „Renaşterii Persoanei Întregi". Această teorie spunea că, pentru a fi „complet", omul trebuie să-şi descopere *toate* vieţile anterioare, să le îmbine cu existenţa prezentă şi apoi să treacă prin experienţa „renaşterii", care avea să-l întregească, îngropând trecutul şi începând o viaţă nouă.

Beate gusta din plin ironia situaţiei. Aici, în apartamentul ei, le împuia capul clienţilor cu un amestec – reţetă personală – de baliverne New Age şi aiureli psihologice despre reîncarnare şi renaştere. Asemenea altor indivizi cu aceleaşi îndeletniciri, Beate se reinventase, ştergând cu buretele existenţa ei din trecut. Spre deosebire de aceştia însă, ea alesese să-şi păstreze anonimatul. În timp ce unii dintre colegii săi de breaslă păreau nepăsători la zvonurile iscate, Beate căutase mereu să facă în jurul ei cât mai puţină vâlvă. Dar se pare că discreţia ei nu-i oferise protecţie. Hans-Joachim Hauser fusese mereu un egocentric dornic de afirmare; pe de altă parte, presupunea că Gunter Griebel preferase, ca şi ea, să treacă, în ochii lumii, cât mai neobservat cu putinţă. Cu toate astea, iată că cineva îl observase.

Aruncă o privire la ceasul de pe perete. Şedinţa aceasta părea să nu se mai sfârşească. Tânărul din faţa ei era încredinţat că avea de descoperit o sumedenie de vieţi anterioare, dar pretindea că se loveşte de un obstacol

care nu-l lasă să-şi desăvârşească explorarea. Beate oftă cu răbdare şi încercă să-l călăuzească de-a lungul anilor, de-a lungul veacurilor, ca să descopere cine fusese şi când anume mai trăise.

Câteodată îi venea să le arunce în faţă că totul nu e decât o minciună, o şarlatanie; că nu e nimic de descoperit, decât propria lor micime şi incapacitate de a accepta faptul că lumea asta, aici şi acum, este singura viaţă care există. Mereu o amuza să constate că, în procesul de descoperire a vieţilor lor anterioare, majoritatea clienţilor dădeau dovadă de o ignoranţă în plan tehnic şi cronologic cum vezi doar în romanele ieftine, siropoase. Mulţi dintre clienţii ei erau femei între două vârste, care îşi satisfăceau fanteziile erotice amintindu-şi, chipurile, că într-o viaţă anterioară fuseseră fie o curtezană frumoasă, fie o fecioară voluptuoasă de la ţară sau o prinţesă de basm. Unele „vieţi anterioare" erau presărate cu catastrofe cum ar fi epidemii de ciumă sau alte molime, foamete sau sărăcie – fenomene universale, care existaseră în toate timpurile.

Însă tânărul acesta era diferit. Abordase teoria ei cu multă seriozitate. Încă de la început manifestase o hotărâre de nezdruncinat în a-şi explora viaţa anterioară. Era ca şi când ar fi căutat adevărul, într-o formă sau alta. Şi un trecut real. O viaţă reală.

Un lucru pe care Beate nu i-l putea oferi.

— Vezi ceva? întrebă ea.

Fruntea înaltă şi palidă a tânărului se încreţi de concentrare. Era atrăgător, iar Beate remarcase lucrul acesta încă de la prima şedinţă. Avea senzaţia că îl cunoaşte de undeva. Altă dată l-ar fi putut avea. Altă dată ar fi putut avea orice bărbat. Şi orice şi-ar fi dorit. Întreaga lume îi fusese aşternută la picioare, aşteptând atingerea paşilor săi. Apoi totul se năruise ca un castel de nisip.

— Văd ceva, spuse el şovăielnic. Da, văd ceva. Un loc. Mă aflu în faţa unei clădiri uriaşe şi aştept pe cineva sau ceva.

— E în viaţa asta sau într-o viaţă anterioară?

— În trecut, într-o altă viaţă.

— Descrie-mi clădirea.

— E mare. Cu trei etaje. Are o faţadă lată, cu mai multe uşi de intrare. Eu mă aflu în faţa ei. Tânărul avea ochii închişi, dar dintr-odată vocea îi deveni extrem de agitată. Văd totul. Văd foarte clar.

— Ce anume vezi? Beate se uită din nou la ceasul de pe perete. Dacă tipul chiar intrase într-o viaţă anterioară, ar fi bine să nu dureze prea mult; dacă nu, avea să-l taxeze suplimentar.

— Două vieţi. Trei, cu cea de-acum. Totul e atât de clar, le văd pe amândouă de parcă ar fi fost doar ieri.

— Trei vieți, spui?

— Trei vieți. Și totuși, una singură. Un șir continuu. Moartea n-a însemnat sfârșitul: a fost doar o scurtă întrerupere. O pauză.

„Trebuie să țin minte cuvintele astea", își zise Beate în sinea ei.

— Un șir continuu, așadar, în care moartea a fost doar o scurtă întrerupere. „Genial. O să mă folosesc de exprimarea asta". Mergi mai departe, își îndemnă ea clientul. Spune-mi despre prima viață. Erai în fața clădirii uriașe?

— Nu… nu, asta a fost în cea de-a doua viață. Am mai avut una înainte.

— Vorbește-mi atunci despre prima ta viață. Unde te afli? Cine ești? Beate se căznea să-și ascundă nerăbdarea.

— N-are nicio importanță. Prima mea viață a fost doar un preludiu… a avut rolul de-a mă pregăti.

— Când se întâmpla asta?

— Cu o mie de ani în urmă. Și mai mult de-atât. Am fost jertfit și îngropat în mlaștină. În apele noroioase. Apoi m-au învelit în ramuri de alun și de mesteacăn și au așezat pe mine bolovani, ca să rămân pe fundul apei. Era îngrozitor de frig. De întuneric. O sută de ani în frig și întuneric. Apoi am renăscut.

— Cine erai de data asta?

— Cineva… Tânărul se încruntă și mai tare. Cineva… pe care tu îl cunoșteai.

— *Eu* te știam? Beate se uită la tânărul din fața sa și-i studie chipul. Ochii acestuia erau tot închiși. Din motive pe care nu și le putea explica, afirmația lui o tulbura. Era o absurditate, desigur, dar gândul îi zbură la prima lor ședință. De la bun început i se păruse că îl cunoaște de undeva. Dar apoi își dăduse seama că, de fapt, îi aducea aminte de altcineva, de o persoană pe care, la momentul respectiv, nu fusese în stare să o identifice.

— Sunt acolo chiar acum. În fața clădirii. O văd clar…

Tânărul îi ignoră întrebarea. Își deschise ochii și privi țintă în tavan, dar mintea sa rătăcea prin alte locuri, prin alte timpuri.

— E o gară. Acum îmi dau seama. Mă aflu într-o gară. E o stație neînsemnată, dar clădirea din spatele meu e mare și veche. În fața mea, dincolo de peron, se află un câmp întins și pustiu. Mai văd un râu mare…

Rămase tăcut câteva clipe, iar trăsăturile i se încordară, într-o expresie de maximă concentrare. Apoi scutură din cap.

— Îmi pare rău… O privi drept în ochi, pentru prima oară de la începutul acestei ședințe. Îi zâmbi, în chip de scuză. A dispărut.

— Ai spus că mă cunoșteai, în prima ta viață.

Clientul îşi coborî picioarele de pe banca de terapie şi şezu pe marginea acesteia.

— Nu ştiu… a fost doar o senzaţie. N-o pot nicicum explica.

Beate reflectă câteva clipe la aceste cuvinte. Apoi se uită la ceas. Şedinţa se încheiase.

— Ei bine, poate că vom reuşi să continuăm de unde am rămas în şedinţa viitoare.

Îşi verifică agenda, confirmând data şi ora următoarei întâlniri. Clientul se ridică şi-şi luă jacheta.

— Cred că şedinţa de azi a fost foarte fructuoasă, îi mai spuse ea. Arăţi mult mai destins decât prima oară când ai venit la mine.

— Chiar sunt mai destins. Tânărul îi zâmbi, îndreptându-se către uşă. Am impresia că sunt tot mai aproape de starea aceea specială, de pace a minţii. Japonezii au un nume pentru asta…

— Oh? îngăimă Beate, deschizându-i uşa. Următorul ei client trebuia să sosească dintr-un moment în altul.

— Da, replică el în timp ce ieşea pe uşă. Îi spun *zanshin*.

12:40 pan.: Winterhuder Fährhaus, Hamburg

Cafeneaua din portul Winterhude era destul de aproape de Polizeipräsidium. Fabel îşi convoca de multe ori echipa în locul acesta, ca să dezbată un caz sau altul, într-o ambianţă mai puţin formală: o schimbare de decor, care uneori se dovedea bine-venită. Astfel, când Markus Ullrich îl sună, în cursul dimineţii, Fabel îi propuse să se întâlnească la cafeneaua Fährhaus.

Fabel sosi mai repede şi-şi comandă o cafea. Chelnerul îl cunoştea, căci venea aici destul de frecvent, dar nu ştia că e detectiv. Pe Fabel îl amuza faptul că majoritatea oamenilor nu şi-ar fi imaginat cu ce se ocupă şi nu făcea niciodată cunoscut lucrul acesta din proprie iniţiativă. Era ca şi cum ar fi avut două identităţi distincte. Două vieţi diferite, ce se desfăşurau în două spaţii diferite: oraşul în care trăia şi pe care îl iubea, pe de o parte, şi oraşul în care-şi derula anchetele, pe de altă parte. Deseori se întreba, chiar şi după atâta timp, dacă i se potrivea cu adevărat profesia. Era priceput în munca lui, ştia asta, însă fiecare caz nou, fiecare nouă agresiune provocată de o fiinţă umană asupra unui seamăn al său parcă rupea încă o bucăţică din el. Nu era prima oară când se întreba cum ar fi fost dacă n-ar fi luat decizia de a intra în poliţie. Gândul îi zbura întruna la cartea de vizită a lui Roland Bartz, pe

care o avea încă în portofel şi care reprezenta pentru el şansa unei vieţi normale.

Se trezi din reverie când zări silueta îndesată a lui Ullrich coborând treptele debarcaderului şi apropiindu-se de cafenea. Ofiţerul de la BKA era îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, cu o cămaşă şi o cravată de aceeaşi nuanţă şi purta o mică servietă diplomat. Arăta ca un agent de asigurări. Înfăţişarea sa îl duse pe Fabel cu gândul la profesorul von Halen, geneticianul mereu pus la patru ace. Avea senzaţia că întreaga lume se transformă într-un univers „corporatist".

— Mulţumesc că aţi fost de acord să ne întâlnim, spuse el în timp ce dădea mâna cu Ullrich. M-am gândit că există şansa să aveţi vreo informaţie despre una din victime, sau chiar despre amândouă, dat fiind trecutul acestora.

Cei doi bărbaţi luară loc şi pentru moment îşi întrerupseră conversaţia, adresându-i-se chelnerului care venise să le ia comanda.

— Am nişte informaţii interesante pentru dumneavoastră, *Herr* Fabel. Ullrich îşi ţinea servieta pe genunchi şi bătea uşor cu degetele în ea, de parcă ar fi avut înăuntru o comoară secretă. Apoi, cu un gest cât se poate de semnificativ, o aşeză pe podea, la picioarele sale, vrând să-i dea de înţeles interlocutorului că despre asta aveau să vorbească mai târziu. Avem de discutat anumite lucruri, dar mai întâi aş vrea să clarificăm povestea asta legată de Maria Klee… Sper că nu vi s-a părut că am fost prea dur cu ea. Dar adevărul este că a compromis o operaţiune extrem de importantă.

— Aş fi preferat să fi discutat mai întâi cu mine despre lucrul acesta, în loc să vă adresaţi direct comandantului van Heiden.

Ullrich ridică din umeri.

— N-am avut posibilitatea să procedez altfel. Şefii operaţiunii – şi în mod special cei din cadrul LKA 6 – au fost foarte revoltaţi de faptul că *Frau* Klee le-a călcat în picioare operaţiunea. Era un caz extrem de delicat.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, Ullrich, doar ştiai cât de *mult* s-a implicat echipa mea în ancheta referitoare la Vitrenko.

— Acela a fost un alt caz. Îmi pare rău, Fabel, dar viaţa merge mai departe. Pe noi ne preocupă pericolul pe care Vitrenko îl reprezintă în *momentul de faţă*. E un caz mult prea complicat pentru a fi investigat doar de Poliţia Hamburg. La cazul acesta lucrează ofiţeri din BKA, de la LKA 6, de la Poliţia Federală de Frontieră, de la Poliţia Köln, Brigada Crimă Organizată… o grămadă de oameni participă la operaţiune. Îmi pare rău că n-am putut să vorbesc cu dumneata personal despre asta, însă trebuie să înţelegi că sunt implicate anumite personalităţi politice. Voiam doar să ştii că n-am făcut-o intenţionat…

— Prea bine, se resemnă Fabel.

— În fine… Ullrich ridică servieta de pe jos. Am făcut ce mi-ai cerut şi am verificat puţin trecutul celor două victime.

— Şi?

— Şi, deşi conexiunile sunt foarte vagi, există prea multe coincidenţe – cel puţin după părerea mea – pentru a susţine că aşa-numitul Frizer din Hamburg îşi alege victimele la întâmplare. Aşa cum ai bănuit, atât BKA, cât şi LKA 6 deţin informaţii secrete cu privire la persoana lui Hans-Joachim Hauser. Individul a fost extrem de activ până prin anii 1980. M-am gândit că te-ar interesa să arunci o privire în dosarul lui. Am făcut o copie…

Ullrich scoase din servietă un dosar voluminos, pe care îl aşeză pe masa de metal, vopsită în alb. Coperta gălbuie a acestuia nu lăsa să se ghicească nimic din conţinutul său. Fabel era pe punctul de a lua dosarul, când Ullrich îşi puse mâna peste acesta.

— Te rog să ai grijă să nu cumva să-l pierzi. Chiar dacă e doar o copie, ar fi extrem de neplăcut. Nu vei găsi înăuntru lucruri care să te surprindă prea tare, *Herr* Fabel. Dar acum urmează partea cea mai interesantă… Mai scoase un dosar, pe care îl aşeză peste cel dintâi. Şi cealaltă victimă era în evidenţa BKA.

Fabel se aplecă în faţă.

— Griebel era şi el pus sub observaţie?

— M-am gândit eu că asta are să te facă curios. Ullrich zâmbi. La prima vedere nu există nicio legătură directă între Hauser şi Griebel, în afară de faptul că, aşa cum ai spus şi dumneata, amândoi au studiat la Universitatea din Hamburg cam în acelaşi timp şi au fost activişti politici, chiar dacă nu la fel de energici. Dar cel mai interesant de remarcat este faptul că ambii au fost suspectaţi de-a fi făcut parte din aşa-numitul RAF-Umfeld.

— Şi Griebel?

Fabel cunoştea această denumire: „RAF-Umfeld" era termenul atribuit unei reţele obscure de susţinători care au acordat asistenţă, de multe ori financiar sau logistic, Facţiunii Armata Roşie/Baader-Meinhof şi altor organizaţii teroriste.

— Da, şi Griebel, încuviinţă Ullrich. După cum ştii, în anii 1970 şi 1980, grupările anarhiste din Germania au fost susţinute de aceste reţele de partizani, care le-au furnizat sprijin financiar şi logistic. Printre altele se număra şi reţeaua „Schili", sau „stânga şic", formată în mare parte din liberali din clasa de mijloc, ce finanţau activităţile anarhiştilor. Membrii Schili erau în principal simpatizanţi ai stângii, avocaţi, jurnalişti, conferenţiari universitari şi alţii asemenea lor, care scoteau la greu bani din buzunar pentru susţinerea acţiunilor directe ale anarhiştilor… Până când

aceste „acţiuni directe” au degenerat din simple „demonstraţii” în restaurantele de lux, din slogane mâzgălite pe clădirile guvernului şi din fotografii nud publicate în presă în acte de răpire, crime şi atentate. Activiştii s-au transformat în terorişti, iar asta a fost prea mult pentru stânga cea cochetă. Grâul s-a separat de neghină, iar lângă grupările teroriste au rămas la final doar susţinătorii cei mai înfocaţi, cărora li s-au atribuit roluri ce nu încălcau legea.

— Ştiu, spuse Fabel. Aşa-numiţii „legalişti”.

— Exact. Dar în afară de „legalişti” mai exista o întreagă reţea de susţinători latenţi, pe tot cuprinsul ţării. Oamenii aceştia erau gata să încalce legea pentru a finanţa activităţile principalei grupări teroriste, ba chiar să comită asasinate la nivel înalt… însă, la suprafaţă, duceau o viaţă normală şi se fereau să atragă atenţia asupra lor. Teroriştii îşi alegeau adesea „partizanii” din rândul persoanelor care nu fuseseră niciodată asociate – oficial – cu mişcarea de protest sau cu vreun alt tip de activitate politică. Ullrich împinse dosarele în direcţia lui Fabel. Din documentele astea o să-ţi dai seama că Hans-Joachim Hauser era suspectat de a fi un „legalist”: susţinea cauza în mod făţiş, dar nu încălca nicio lege. Doctorul Griebel, pe de altă parte, prezenta toate însuşirile unui posibil agent latent…

— Cei doi erau bănuiţi a avea vreo legătură cu Facţiunea Armata Roşie?

— Tocmai asta-i. După cum ştii, grupările fuzionau într-o oarecare măsură – Colectivul Socialiştilor Perseverenţi, Celulele Revoluţionare, Rote Zora şi banda Baader-Meinhof –, dar în acelaşi timp existau şi acţiuni *liber-profesioniste*, ca să mă exprim aşa. Ştiu că şi dumneata te-ai confruntat cu una dintre aceste facţiuni mai demult, la începutul carierei.

Fabel încuviinţă scurt din cap. Ullrich se referea, fără îndoială, la schimbul de focuri din faţa Commerzbank, ce fusese declanşat în 1983 de către Grupul de Acţiune Radicală condus de Hendrik Svensson – când Franz Webern îşi pierduse viaţa, iar Fabel, grav rănit, fusese silit să ucidă, pentru a-şi salva propria viaţă. Pe Fabel îl irita gândul că ofiţerul de la BKA îi cercetase trecutul. Pe de altă parte, era conştient de faptul că datoria îi impunea lui Ullrich să procedeze astfel.

— Cu siguranţă îţi aminteşti, continuă Ullrich, că după ce, în 1976 şi 1977, Meinhof, Baader, Ensslin şi Raspe s-au sinucis în închisoarea Stammheim, anarhismul din Germania s-a descentralizat, devenind extrem de fragmentat, ceea ce a făcut, de fapt, munca noastră mult mai dificilă. De asemenea, au sporit actele de violenţă atât ca număr, cât şi ca intensitate. Adevărul e că Hauser şi Griebel erau nişte pioni destul de mărunţi… şi n-a existat niciun indiciu c-ar fi avut vreo legătură unul cu celălalt. Aveau cunoştinţe comune, dar ăsta era un lucru normal pentru nişte oameni

implicaţi, chiar şi marginal, în acel context. Mai este ceva cu privire la Griebel.

— Oh?

— Am remarcat că dosarul său a fost reactivat de curând. A fost scos la lumină cu vreo doi-trei ani în urmă. Am senzaţia că era ceva în legătură cu domeniul său de cercetare. N-aş şti să-ţi spun de ce trezeşte atâta interes aria sa de expertiză, dar agenţii noştri antitero au simţit nevoia de a-l pune din nou sub observaţie. Însă, din nou, era vorba despre nişte chestiuni mărunte. În fine… îţi doresc lectură plăcută.

— Apreciez sincer faptul că mă ajuţi cu asta, spuse Fabel, chiar în momentul când chelnerul sosi cu mâncarea comandată.

— Cu plăcere. Tot ce te rog în schimb este ca, dacă descoperiţi ceva interesant în trecutul politic al celor două victime, să-mi dai şi mie de ştire. S-ar putea ca aceste cazuri să conţină anumite elemente care intră în sfera noastră de interes. Şi, *Herr* Fabel…

Ullrich şovăi, de parcă nu era sigur dacă să continue sau nu.

— Da?

— Ai mare grijă. După cum vei vedea în aceste dosare, unele dintre persoanele care au fost puse sub observaţie în trecut au ajuns azi nişte figuri proeminente. E suficient să te uiţi la cabinetul lui Gerhard Schröder. Ministrul de externe a recunoscut că a fost implicat în acte de violenţă stradală, în timp ce ministrul de interne a fost avocatul bandei Baader-Meinhof. Ullrich se referea la Joschka Fischer, care fusese îndepărtat în momentul în care Bettina Röhl, fiica lui Ulrike Meinhof, dăduse pe mâna presei nişte fotografii care-l înfăţişau pe Fischer agresând un ofiţer de poliţie, şi la Otto Schily, care, la începutul carierei sale de avocat, îi reprezentase pe teroriştii în instanţă. Şi mai sunt şi alţii, cu ambiţii mari pe plan naţional…

— Cum ar fi Müller-Voigt?

— Exact. Dacă ai de gând să porneşti pe pista asta, păzeşte-ţi spatele.

Fabel scoase un hohot de râs sălbatic.

— Nu-mi fac eu griji din pricina politicienilor, spuse el. M-am obişnuit deja cu neplăcerile meseriei.

— Nu doar pentru politicieni ar trebui să-ţi faci griji…, insistă Ullrich. Nu-mi vine să cred că aşa-zişii susţinători latenţi de pe vremuri mai cred astăzi în toate prostiile astea, dar cert este că timp de două decenii au dus o viaţă normală. Sunt convins că unii dintre ei sunt în stare de orice ca să-şi ascundă trecutul. Deci repet: ai mare grijă.

7:30 p.m.: cartierul Pöseldorf, Hamburg

Fabel îşi petrecu după-amiaza studiind dosarele BKA. Totul era exact aşa cum spusese Ullrich: Hauser şi Griebel locuiseră în aceeaşi zonă, urmaseră direcţii asemănătoare, cunoscuseră aceiaşi oameni, dar, cu toate acestea, nimic nu indica faptul că drumurile lor s-ar fi intersectat vreodată. Totuşi, logica te îndemna să presupui că nu era imposibil ca ei doi să se fi cunoscut. Faptul că serviciile de securitate nu depistaseră nicio legătură între ei nu însemna că ei nu se întâlniseră niciodată.

Susanne lucra peste program la Institutul de Medicină Legală, aşa că Fabel se întoarse acasă singur. Din pricina prânzului bogat pe care-l luase în compania lui Ullrich nu avea cine ştie ce poftă de mâncare, aşa că se mulţumi cu un sandviş şi cu o bere Jever, pe care le aşeză pe măsuţa din sufragerie, alături de laptop şi de dosare. Sorbi o gură de bere şi rămase nemişcat, privind pierdut pe fereastra panoramică ce dădea înspre Alsterpark şi înspre apele largului Alster, care scânteiau blând în lumina amurgului. Era o privelişte care ar fi trebuit să-l liniştească, însă o senzaţie inexplicabilă nu-i dădea pace. Fabel era un om metodic. Avea nevoie de echilibru şi de disciplină în viaţa sa. Şi, la fel ca la majoritatea oamenilor metodici, nevoia aceasta venea din teama sa de haos, care adesea vuia înăuntrul lui. Îl înspăimântase să recunoască această teamă, dusă la o formă extremă în cazul Kristinei Dreyer. Legăturile vagi şi coincidenţele bătătoare la ochi privitoare la cele două victime erau o insultă la adresa nevoii sale de ordine. Atunci când le privea de la distanţă, le percepea ca pe o urzeală încâlcită, dar de îndată ce se uita la ele mai îndeaproape se destrămau, asemenea unei pânze de păianjen spulberate de vânt.

Fabel auzi uşa de la apartament deschizându-se, iar Susanne îşi făcu auzită prezenţa. Intră în sufragerie şi, cu o mină extenuată, se prăbuşi pe canapea lângă Fabel, aruncându-şi cheile, poşeta şi telefonul mobil. Îl sărută.

— Ai avut o zi grea? o întrebă el.

Susanne dădu din cap obosită.

— Tu?

— Mai ciudată ca oricând. Mă duc să-ţi torn un pahar cu vin… Când reveni din bucătărie, Fabel începu să-i relateze discuţia avută cu Ullrich, precum şi despre dosarele primite de la acesta. Crezi că are vreun sens s-o apuc în direcţia asta? Mă refer la trecutul victimelor…

— Sinceră să fiu… nu prea.

În glasul lui Susanne se deslușea o undă de iritare, pe fondul oboselii. Fabel încălca regula pe care o instituiseră de comun acord, și anume aceea de a nu vorbi despre serviciu în timpul liber.

— Am impresia că tu complici lucrurile prea tare. Ia gândește-te puțin. Cadavrele au fost desfigurate. Ucigașul are câteva ritualuri mărunte cum ar fi, de pildă, atârnarea scalpului la vedere. Toate astea ne spun că e vorba de un psihopat. Ți se pare suspect trecutul victimelor, însă ele au un trecut asemănător pentru că sunt cam de aceeași vârstă. Explicația ar putea fi una foarte simplă, de pildă că ucigașul are o aversiune morbidă față de bărbații de vârsta a doua. Iar faptul că mutilează victimele e o dovadă clară de psihoză. Gândește-te cum arată crimele cu substrat politic… În nouăzeci la sută din cazuri este vorba de asasinate: o bombă în plină stradă, un glonț direct în cap, lucruri de genul ăsta.

Fabel mai luă o gură de bere.

— Poate că ai dreptate, spuse el, și se ridică de pe scaun. Ei bine, mă duc să-ți pregătesc ceva de mâncare.

7:40 p.m.: cartierul Schanzenviertel, Hamburg

Stefan Schreiner iubea cartierul Schanzenviertel. Pentru el era cel mai dinamic, cel mai divers, cel mai impresionant loc din Hamburg. Apartamentul lui se găsea aici. La fel și inima lui.

Schreiner fusese comisar în jandarmeria ce aparținea de Poliția Hamburg vreme de șapte ani și în ultimii patru străbătuse Schanzenviertelul în lung și-n lat. Schreiner se mândrea cu faptul că era *pe aceeași lungime de undă* cu acest cartier: comercianții, rezidenții, ba chiar și cei care făceau ocazional trafic de droguri îl știau drept un polițist de treabă. Dar mai știau și că era un polițist cinstit, sârguincios și dedicat muncii sale, chiar dacă era dispus să închidă ochii la neregulile mărunte care nu creau probleme.

Nu același lucru se putea spune însă despre partenerul său, Peter Reinhard. Acesta avea gradul de sergent, prin urmare îi era subordonat lui Schreiner, care era conștient de limitele partenerului său și de faptul că Reinhard nu avea nicio șansă să avanseze în funcție. Îl urmări cu privirea pe tânărul său partener, care tocmai se întorcea de la chioșc, cu câte o cafea în fiecare mână. Reinhard era o namilă de om, care își petrecea cea mai mare parte a timpului în sala de forță, ridicând greutăți și, după mersul său țanțoș, era clar că ținea morțiș ca cei din jur să remarce lucrul acesta. „Nu-i o idee bună să faci pe grozavul în Schanzenviertel, mai ales dacă ești polițist”, își

zise Schreiner în sinea lui. El muncise mult până să ajungă la statutul pe care îl avea azi, iar Reinhard nu era genul de partener în compania căruia să se afişeze pe aici.

Reinhard se strecură pe scaunul din dreapta şoferului, în Mercedesul argintiu cu albastru având însemnele poliţiei şi îi dădu lui Schreiner una din cafele. Apoi îşi trecu palma peste pieptul cămăşii şi peste cravata albastră, ca să se asigure că nu vărsase vreun strop de cafea.

— Sunt mişto noile uniforme, nu? zise el.

— Mda, presupun. Era un subiect care nu-l preocupa pe Schreiner.

Uniformele jandarmilor hamburghezi se schimbaseră cu un an în urmă, din verdele tradiţional, combinat cu ocru, în albastru-închis.

— Seamănă cu uniformele americane… Reinhard făcu o pauză. N – Y – P – D[14]… Pronunţă iniţialele în limba engleză. Cele vechi erau de tot rahatul – te făceau să arăţi ca un paznic forestier.

— Mmmm… Schreiner îl asculta doar cu jumătate de ureche. Sorbi din cafea în timp ce îl privea pe un biciclist care venea înspre ei pe străduţa îngustă. Se gândi ce bine ar fi să poată patrula prin cartier pe bicicletă. În alte zone ale oraşului chiar se proceda astfel. Avea să se intereseze dacă nu putea şi el s-o facă. Biciclistul se apropie. Un alt avantaj al bicicletei ar fi acela că n-ar trebui s-o împartă cu Reinhard.

— Astea seamănă mai tare cu uniformele *poliţiştilor*… Reinhard părea mulţumit să continue discuţia de unul singur. Adică albastrul e culoarea internaţională a poliţiei…

Biciclistul trecu pe lângă maşina de poliţie, iar Schreiner îl salută printr-o înclinare uşoară a capului, dar acesta îl ignoră. Era un lucru destul de obişnuit în Schanzenviertel ca locuitorii să aibă o atitudine reticentă, ba chiar ostilă faţă de forţele de ordine. Aceasta era o reminiscenţă de pe vremea când poliţiştii erau priviţi drept fascişti.

— La naiba! se însufleţi brusc Schreiner. Îi pasă rapid lui Reinhard cafeaua, ca să i-o ţină, împroşcând câţiva stropi pe uniforma atât de dragă acestuia. Apoi deschise portiera şi ieşi din maşină. O clipă! Opriţi-vă! strigă el după biciclist, care-i aruncă o privire peste umăr şi începu să pedaleze şi mai rapid. Schreiner sări înapoi în maşină, trânti uşa şi porni motorul. Demară în trombă, aşa încât şi restul cafelei sfârşi pe cămaşa lui Reinhard.

7:40 p.m.: cartierul Pöseldorf, Hamburg

[14] NYPD – iniţialele de la New York Police Department: Departamentul de Poliţie New York. (n.tr.).

— Ce nu pricep eu, spuse Fabel aşezând o farfurie cu paste în faţa lui Susanne, este de ce o fi redeschis BKA ancheta referitoare la Griebel. Sigur nu există posibilitatea ca activitatea lui de cercetare să fi implicat vreo chestiune de interes naţional?

— Spui că era epigenetician? Susanne îşi umplu gura cu pastele mult prea fierbinţi şi îşi făcu vânt cu mâna în dreptul gurii deschise, ca să le poată înghiţi. Cu ce se ocupa, mai exact?

Fabel îi relată pe scurt ce aflase despre munca lui Griebel, cu precizarea că lucrurile nu îi erau foarte clare.

— Unele dintre proiectele în care era implicat – de pildă povestea asta cu amintirile moştenite – mi se par oarecum… neştiinţifice.

— Nu-i chiar aşa, îl contrazise Susanne. Un procent semnificativ din ADN-ul transmis de la o generaţie la alta nu are nicio utilitate, din câte ştim noi: odată cu identificarea genomului uman, s-a descoperit că mai mult de nouăzeci şi opt la sută din ADN-ul nostru este, ca să zic aşa „rezidual”… sau, în termeni de specialitate, „nedecodabil”.

— La ce crezi că foloseşte acest ADN?

— Dumnezeu ştie. Unii oameni de ştiinţă cred că el conţine mecanismele de apărare împotriva retro-virusurilor. Adică împotriva microbilor şi bacteriilor cu care rasa umană s-a confruntat de-a lungul istoriei. Alţii cred că o parte din acest ADN are anumite funcţii specifice pe care pur şi simplu nu le-am descifrat. O teorie susţine că noi moştenim anumite comportamente instinctuale prin intermediul său, ba chiar că ar conţine amintiri genetice. Că experienţele trăite de un predecesor pot fi transmise descendenţilor săi.

— Toate astea îmi sună destul de neverosimil.

— Sigur, nu e specialitatea mea. Susanne ridică din umeri. Dar m-am mai lovit de acest subiect. Există o teorie potrivit căreia unele fobii şi frici iraţionale îşi au originea în memoria genetică, stocată în acest ADN rezidual. Frica de înălţime, bunăoară, a fost inclusă în bagajul genetic datorită faptului că vreun strămoş a căzut sau a asistat la căderea fatală a cuiva. La fel cum putem dezvolta o frică de foc, o claustrofobie etc. Din cauza unor traume pe care le-am experimentat personal, s-ar putea ca acele fobii ce par să nu aibă o cauză directă să ne fi fost transmise pe cale ereditară.

Fabel se gândi la Maria şi la teama ei de a fi atinsă, din pricina traumei prin care trecuse. Îl înfiora gândul că astfel de frici ar putea fi transmise de la o generaţie la alta.

— Dar, cu siguranţă, toate astea sunt pure speculaţii, nu? spuse el.

— Sunt multe lucruri ce nu pot fi explicate prin moştenire cromozomială normală. Toleranţa la lactoză, de exemplu. În mod normal, n-ar trebui să

putem consuma laptele altor specii. Totuşi, în toate culturile care se îndeletniceau cu creşterea vitelor, a caprelor, a iacilor şi a altor rumegătoare, oamenii au dezvoltat această toleranţă la consumul laptelui animalelor. Însă nu a fost nevoie ca ea să apară la fiecare generaţie – odată dobândită, s-a transmis pur şi simplu. Iar lucrul acesta nu poate fi explicat prin selecţia naturală sau prin transmiterea congenitală a ADN-ului. Trebuie să existe un alt mecanism de transfer genetic.

Chipul lui Fabel oglindea eforturile pe care le făcea ca să priceapă lucruri care îi erau complet străine.

— Dar cu amintirile cum e? Crezi că e posibil ca ele să fie transmise de la o generaţie la alta?

— Sinceră să fiu… nu ştiu. Pentru mine, principala problemă o constituie procesele total distincte care au loc. Amintirile reprezintă un fenomen neurologic. Ele se datorează sinapselor, celulelor nervoase, sistemului nervos în general. În schimb, transmiterea ADN-ului pe cale ereditară este un proces genetic. Nu înţeleg ce fel de mecanism biomolecular este responsabil de suprapunerea acestor două procese.

— Şi…?

— Comportamentul instinctual este un concept greu de explicat, în special formele instinctuale mai abstracte, care n-au nicio legătură cu originea rasei umane. Desigur, de la Jung[15] încoace, psihologii au încercat să vină cu un răspuns şi au împins prea departe toate aceste teorii, dar există unele experienţe simple, banale, pe care eu, una, le găsesc contrariante.

— Cum ar fi…?

— Când eram în Sylt mi-ai spus că, prima oară când ai vizitat insula, ai avut impresia că ştii locul acela, că îţi este familiar. E vorba de o… *experienţă* psihologică relativ normală, dacă o pot numi aşa. De pildă, un fermier care n-a ieşit niciodată din Bavaria, darămite din Germania, pleacă într-o bună zi în străinătate, în Spania, să zicem. De îndată ce turistul nostru cel neştiutor, care nu şi-a exprimat niciodată vreo curiozitate legată de Spania, ajunge într-un orăşel izolat, din vârf de munte, are senzaţia că locul îi este familiar, ca şi când l-ar cunoaşte de-o viaţă. Ştie în mod *instinctiv* unde se află cutare castel, care e zona veche a oraşului, pe unde curge râul şi aşa mai departe. Şi, odată întors acasă, în Oberbayern, e cuprins de o senzaţie stranie, asemănătoare dorului de casă.

— Se întâmplă frecvent aşa ceva?

[15] Jung, Carl Gustav (1875-1961) – medic, psiholog şi psihiatru elveţian, fondatorul psihologiei analitice. (n.tr.).

— Destul de frecvent. Există în prezent mai multe studii asupra acestui fenomen. Aici nu e vorba despre sentimentul acela de déjà-vu, ţine minte. Oamenii respectivi cunoşteau efectiv locuri în care nu mai fuseseră niciodată în viaţa lor.

— Deci ce înseamnă asta? E oare o dovadă în favoarea teoriei reîncarnării?

— Mulţi au luat-o drept dovadă în acest sens. Desigur, asta e o prostie, dar le înţeleg raţionamentul… sau lipsa lui, dacă pricepi ce vreau să zic. Dar unii psihologi şi geneticieni demni de luat în seamă sunt de părere că există dovezi pentru memoria genetică sau ereditară. Însă, cum am spus, nu înţeleg cum e posibil ca fenomenul neurologic sau psihologic al amintirilor să fie transferat sau imprimat în structura fizică biomoleculară a ADN-ului. Tind să cred că aceste experienţe au la bază informaţii care au fost, probabil, acumulate pe bucăţi de-a lungul vieţii, din cărţile citite, din documentarele vizionate şi aşa mai departe. Dispersate în subconştient, sunt puse mai apoi laolaltă în chip fulgerător, printr-un singur act de recunoaştere. De pildă, fermierul nostru din Bavaria vede clopotniţa bisericii în clipa când se dă jos din autocar. Atunci are acest sentiment de déjà-vu, pentru că subconştientul său adaugă imaginea respectivă la mozaicul de informaţii preexistente.

— Dar alţi oameni de ştiinţă, dintre care făcea parte şi Gunter Griebel, consideră că e vorba despre acest ADN, zestrea unică a fiecărei fiinţe umane.

— Da. Bunăoară s-ar putea ca fermierul bavarez să fi avut vreun strămoş care a locuit în zona aceea din Spania şi, prin urmare, să fi moştenit amintirea acelui loc. Şi, desigur, mai există un fenomen pe care îl experimentăm cu toţii. Sentimentul acela pe care îl ai faţă de o anumită persoană, că o ştii de undeva, încă dinainte de a fi făcut cunoştinţă cu ea. Nu doar înfăţişarea sa ţi se pare familiară, ci şi personalitatea. Sau atunci când un om ţi-e simpatic sau antipatic din prima clipă, în mod absolut neîntemeiat. Asta e una dintre ideile preferate ale adepţilor teoriei reîncarnării, că anumiţi indivizi sunt legaţi unul de celălalt prin întrupările pe care le experimentează. Şi indivizii respectivi se recunosc reciproc de îndată ce se întâlnesc într-o nouă viaţă.

Fabel merse la frigider şi scoase încă o sticlă de bere.

— Care e explicaţia ştiinţifică a acestui fenomen?

— Doamne, Jan… depinde de perspectiva pe care o ai. Ca psiholog, aş putea să-ţi indic zeci de factori psihologici capabili să declanşeze o senzaţie falsă de recunoaştere, dar ştiu că există câteva teorii de-a dreptul fanteziste legate de acest subiect. Ideea e că toţi oamenii din lumea asta sunt înrudiţi între ei: oricât de îndepărtat ar fi gradul de rudenie, cert e că ne tragem cu toţii dintr-un strămoş comun. În prezent populaţia globului e formată din

aproximativ şase miliarde şi jumătate de oameni. Dar dacă ne întoarcem cu doar trei mii de ani în urmă, în perioada în care trăiau acele mumii din vestul Chinei, despre care mi-ai povestit, ei bine, pe-atunci erau doar… mai puţin de două sute de milioane de oameni în toată lumea. Toţi suntem variaţiuni ale aceleiaşi teme, repetate la nesfârşit. Aşa că e cât se poate de firesc ca anumite trăsături să se regăsească în cadrul aceloraşi tipare de personalitate. Noi avem tendinţa să asociem un set de trăsături cu o anumită personalitate şi îi judecăm pe oameni după cum arată. Spunem că o persoană e inteligentă, prietenoasă sau arogantă în funcţie de înfăţişarea sa şi în funcţie de experienţele pe care le-am avut cu alte persoane asemănătoare din punct de vedere fizic. Iar uneori, când întâlnim pentru prima dată un om, avem impresia că îl cunoaştem de mult deoarece încropim rapid un portret amestecat, format din trăsăturile tuturor cunoscuţilor noştri care arată la fel şi au acelaşi tip de personalitate.

Susanne sorbi din paharul ei cu vin şi ridică din umeri.

— Nu-i vorba de reîncarnare. E doar o coincidenţă.

7:42 p.m.: cartierul Schanzenviertel, Hamburg

Era o întrecere aparent inegală: un Mercedes al poliţiei, faţă de o bicicletă veche de când lumea. Dar cartierul Schanzenviertel era un labirint de străduţe înguste, mărginite de maşinile parcate ale riveranilor, iar Stefan Schreiner era silit să accelereze şi să frâneze atât de des, încât înaintarea propriu-zisă era nesemnificativă. În timp ce se lupta cu obstacolele şi vira energic în curbele strânse în urmărirea biciclistului, Peter Reinhard, partenerul său, se străduia să pună capacele de plastic la loc pe paharele cu cafea şi să le aşeze apoi în suporturile de pahare.

— Vrei să-mi spui *ce naiba* se petrece?

Reinhard găsise un pachet de şerveţele şi-şi tampona pieptul cămăşii stropite cu cafea.

— Bicicleta aia… Schreiner nu-şi dezlipea privirea de la cel pe care-l urmărea. E furată.

Intraseră acum pe o stradă cu sens unic, şi aceasta mărginită de maşini parcate, astfel încât întoarcerea era imposibilă. Biciclistul realiză numaidecât faptul că poliţiştii erau în dezavantaj şi se opri brusc, silindu-l pe Schreiner să frâneze violent. Dar înainte ca poliţistul să apuce să se dea jos din maşină, biciclistul se strecură printre două maşini parcate pe marginea carosabilului, urcă pe trotuar şi se întoarse în direcţia de unde

veniseră. Schreiner băgă în marşarier şi, răsucindu-se ca să privească peste umăr, începu să dea cu spatele cu viteză, pe cât îi îngăduiau lăţimea redusă a străzii şi aglomerarea de maşini parcate.

— Ceee? spuse Reinhard nevenindu-i să creadă. Am făcut baie în cafea pentru o amărâtă de bicicletă furată?

— Nu e o bicicletă oarecare. Schreiner făcu o pauză, concentrându-se la volan, şi viră brusc pe Lipmannstrasse. Mercedesul derapă, dar se redresă şi continuă să gonească pe urmele biciclistului, cu un scrâşnet de cauciucuri. A fost furată de la Hans-Joachim Hauser. Hoţul ar putea fi chiar ucigaşul acestuia.

Biciclistul îşi pierduse de-acum avantajul vehiculelor parcate pe şosea, care restricţionau viteza maşinii de poliţie, aşa că urcă din nou pe trotuar. Reinhard se foi pe scaun agitat, uitând cu desăvârşire de cămaşa pătată cu cafea.

— Atunci hai să-l prindem pe ticălos!

Lui Schreiner îi era clar că biciclistul cunoştea cartierul ca pe propriul buzunar. Acesta o coti brusc la stânga, pe Eifferstrasse, mergând în sens contrar şuvoiului de maşini ce curgea pe străduţa cu sens unic şi forţându-l pe Schreiner să apese cu putere pedala de frână, pentru a evita, în ultimul moment, coliziunea cu un Volkswagen. Schreiner sări jos din maşină şi o luă la fugă pe trotuar după biciclist, urmat îndeaproape de Reinhard şi cu înjurăturile şoferului din Volkswagen răsunându-i în urechi. Biciclistul se îndepărta tot mai mult; la un moment dat aruncă o privire peste umăr la cei doi poliţişti, rânjind şi ridicându-şi pumnul, în semn de sfidare. Satisfacţia sa dură însă foarte puţin: neatent la cursa ce se desfăşura pe trotuar, şoferul unei maşini parcate deschise portiera exact când biciclistul ajunse în dreptul său, trântindu-l, cu tot cu bicicletă, în zidul clădirii din apropiere. Rostogolindu-se, acesta se întoarse cu faţa-n sus şi, ţinându-se cu mâna de genunchiul rănit, îi zări pe cei doi poliţişti aplecându-se deasupra sa, cu pistoalele îndreptate înspre el.

— Rămâi la pământ! răcni Reinhard la hoţul de biciclete, care înlemnise de spaimă. Ridică mâinile deasupra capului!

Biciclistul se conformă.

— Bine… bine…, îngăimă el, cu privirea aţintită la pistoalele care-l ameninţau. Recunosc, ce Dumnezeu… am furat bicicleta asta nenorocită!

9:10 p.m.: Polizeipräsidium, Hamburg

Fabel era convins că tânărul palid, cu părul blond, din camera de interogatoriu de la Brigada Omucideri nu avea nicio legătură cu uciderea lui Hans-Joachim Hauser. Leonard Schüler avea privirea unui animal hăituit. Şi, din ce citise în dosarul lui Schüler – un delincvent mărunt –, acesta nu se potrivea cu profilul ucigaşului lui Hauser.

Fabel stătea lângă uşă, cu spatele rezemat de perete. Îi lăsase pe Anna şi pe Henk să conducă interogatoriul.

— Nu ştiu nimic despre nicio crimă, declară Schüler, plimbându-şi privirea de la un detectiv la celălalt, de parcă ar fi căutat pe chipul acestora un semn că îl credeau. Adică am auzit că tipul ăsta, Hauser, a fost ucis, dar până să mă arestaţi nici n-am ştiut că el stătea în locul ăla de unde am şterpelit bicicleta.

— Ei bine, zâmbi Anna, vestea proastă pentru tine este că eşti singurul suspect pe care îl avem în clipa de faţă. *Herr* Hauser şi-a legat bicicleta cu lanţul seara, pe la ora zece, când a sosit acasă, iar menajera lui l-a găsit fără scalp la ora nouă în dimineaţa următoare. Există o singură persoană despre care ştim că a fost prin preajma sa în acel interval de timp. Tu.

— Dar n-am fost în preajma lui, protestă Schüler. N-am pus piciorul la el în apartament. Am zărit doar bicicleta şi i-am furat-o.

— Când s-a întâmplat asta? vru să ştie Henk.

— Cred că în jur de unsprezece. Unsprezece şi jumătate. Am băut ceva cu nişte prieteni şi cred că am întrecut puţin măsura. Mergeam singur pe stradă când am observat bicicleta. Şi atunci, m-am gândit, de ce să umblu pe jos, când aş putea să merg pe bicicletă? A fost doar o poznă. O glumă. Era legată cu lanţul, dar am reuşit să-i desfac lacătul.

— Cu ce? Din câte ştim, *Herr* Hauser ţinea mult la bicicleta sa, deci bănuiesc că avea un lacăt solid la ea.

— Aveam o şurubelniţă… Schüler şovăi o clipă. Şi un patent.

— Ai obiceiul să ieşi cu prietenii în oraş cu buzunarele pline de scule? Henk aruncă pe masă o pungă pentru probe, care la impact scoase un zăngănit metalic. Iată ce am găsit asupra ta aseară, când ai fost arestat… O şurubelniţă, un cleşte, o pânză de bomfaier şi – lucrul cel mai interesant – două perechi de mănuşi chirurgicale. Nu-mi dau seama dacă eşti un tâmplar superocupat sau un chirurg cu jumătate de normă.

Schüler îşi mută din nou privirea de la Henk la Anna şi înapoi, de parcă spera ca vreunul din ei să-i dea o idee ce să răspundă.

— Ascultă-mă, Leonard, continuă Henk. Ai la activ trei condamnări pentru spargere şi încă una pentru furt de maşini. De aceea ai încercat să fugi când ai văzut maşina de poliţie. Nu pentru că ţi-era frică să fii prins cu o bicicletă furată – doar ai fi putut să zici că ai găsit-o aruncată, pur şi simplu.

Erai în căutarea unui apartament pe care să-l spargi. La fel ca în noaptea aceea când ai furat bicicleta. Mi-e greu să cred că nu ţi-a trecut nicio clipă prin cap să arunci o privire primprejur, să vezi dacă nu mai găseşti nimic de furat.

— Vă repet… nu m-am apropiat de apartamentul lui Hauser. Eram cam cherchelit, de aceea am furat bicicleta. Pentru numele lui Dumnezeu, credeţi că aş fi păstrat-o dacă i-aş fi făcut felul proprietarului ei?

— Sună logic… Fabel se desprinse de perete. Îşi trase un scaun lângă Schüler şi se aplecă înspre acesta. Când vorbi, tonul său era calm şi ameninţător. Vreau să mă asculţi cu atenţie, Leonard. Trebuie să înţelegi foarte clar un lucru. Sarcina mea este să vânez oameni. În cazul ăsta urmăresc un individ cu totul aparte… Ca şi mine, el vânează oameni. Diferenţa este că el îi pândeşte mai întâi, află unde locuiesc şi apoi îi ucide în felul ăsta…

Fabel aruncă o privire în direcţia Annei şi pocni din degete nerăbdător. Aceasta îi înmână dosarul cu fotografiile de la locul crimei. Fabel scoase o fotografie şi o ridică în dreptul ochilor lui Schüler, atât de aproape încât tânărul hoţ fu nevoit să se tragă înapoi. Când îşi aţinti privirea asupra imaginii, chipul i se schimonosi de dezgust. Fabel lăsă fotografia la o parte şi scoase alta.

— Vezi cu ce se ocupă tipul ăsta? Ăsta e omul care mă interesează pe mine, Leonard. Pe el îl urmăresc. Tu, în schimb, eşti un rahat mărunt cu care nu mă obosesc nici măcar să-mi şterg pantofii. Fabel se lăsă pe spătarul scaunului. Cred că e important să priveşti lucrurile din perspectiva corectă. Vreau să înţelegi lucrul ăsta. Îl înţelegi, nu-i aşa, Leonard?

Schüler încuviinţă din cap în tăcere. Pentru câteva clipe să lăsă liniştea.

— De asemenea, vreau să înţelegi asta. Fabel puse pe masă fotografiile ambelor victime.

Ca în toate pozele de la locul crimei, culorile erau vii, stridente chiar. Ochii lipsiţi de viaţă ai lui Hans-Joachim Hauser şi ai lui Gunter Griebel se holbau la tavan, de dedesubtul calotei craniene mutilate.

— Dacă în următoarele două minute nu mă convingi că spui adevărul… ştii ce-am să fac?

— Nu… Schüler se strădui să lase impresia că spusele lui Fabel nu-l intimidaseră. Dar nu reuşi. Nu… ce veţi face?

Fabel se ridică de pe scaun.

— Am să te las să pleci.

Schüler râse descumpănit şi aruncă o privire spre Anna şi Henk. Aceştia aveau o expresie impasibilă.

— Am să-ţi dau drumul, continuă Fabel. Şi am să fac în aşa fel încât să se afle că tu eşti principalul nostru martor în acest caz. Poate chiar o să „mă scap" la unul dintre tabloidele locale şi o să destăinui numele şi adresa ta. Atunci… Fabel hohoti scurt, cu cruzime… oh, atunci, Leonard băiete, nu va mai trebui să-ţi faci griji în privinţa noastră. După cum ţi-am mai spus, eu nu-mi pierd timpul cu gângănii ca tine. În schimb, te pot folosi pe post de momeală. Fabel se aplecă din nou înspre Schüler. Nu înţelegi cu ce fel de individ avem de-a face. Nici măcar nu poţi să-ţi imaginezi cum gândeşte el. *Eu* însă pot. Le-am venit de hac multor ucigaşi de teapa lui. Şi află că ei nu văd şi nu simt lucrurile la fel ca noi, ceilalţi. Unii dintre ei nu cunosc sentimentul de frică. Vorbesc serios. Unii – majoritatea, de fapt – ucid doar ca să vadă cum e să omori o fiinţă umană. Iar câtorva dintre ei moartea le provoacă aceeaşi plăcere pe care o resimţim noi, oamenii normali, când bem un vin bun sau când mâncăm ceva gustos. Iar asta îi face să-şi dorească să prelungească senzaţia de plăcere. Să savureze fiecare clipă. Şi crede-mă, Leonard… dacă prietenul nostru va trage concluzia că tu ai putea să-l dai de gol, te va urmări şi te va ucide fără să stea pe gânduri. Dar nu aşa, simplu. Imaginează-ţi cum e să fii legat de un scaun, în timp ce el îţi spintecă ţeasta şi-ţi jupoaie scalpul. Toată acea durere, toată acea oroare va fi ultima experienţă pe care o vei trăi în viaţa asta. O clipă cât o eternitate. Oh, nu, Leonard, nu te va ucide aşa, cu una, cu două. Mai întâi te va duce în iad. Fabel se ridică şi făcu un gest în direcţia uşii. Deci, Leonard, vrei să-ţi dau drumul…?

Schüler scutură din cap cu vehemenţă.

— Vă spun totul. Tot ce ştiu. Doar să nu spuneţi nimănui numele meu.

Fabel zâmbi.

— Eşti un băiat de ispravă. Se întoarse apoi spre Anna şi Henk, în timp ce se îndrepta către uşă. Îl las în seama voastră…

•

Fabel îşi turnă o cană de cafea de îndată ce reveni la el în birou. Se aşeză pe scaun şi-şi atârnă jacheta pe spătar, după care se uită la ceas. Era nouă şi jumătate. Uneori avea senzaţia că nu putea să fugă de munca sa, care părea că are puterea de a-l ajunge din urmă oriunde s-ar fi dus, la orice oră din zi şi din noapte. Fabel era supărat pe sine însuşi pentru că discutase despre caz cu Susanne în timpul lor liber, chiar dacă doar tangenţial, referindu-se mai cu seamă la munca lui Griebel. Regreta până şi faptul că-şi dusese acasă dosarele pe care i le dăduse Ullrich. Însă ceva nu-i dădea pace în legătură cu cea de-a doua victimă şi nu-şi putea da seama ce anume. Era ca şi cum ar fi încercat zadarnic să găsească o pietricică ascunsă în pantof, care îl sâcâia la fiecare pas.

Fabel deschise sertarul biroului şi scoase un bloc de desen. Îl deschise la pagina pe care începuse să traseze conturul cazului Frizerului din Hamburg. Era un proces pe care îl parcursese de nenumărate ori până atunci, în nenumărate alte cazuri – o denaturare a scopului creativ pentru care fusese creată schiţa. Fabel contura profilul perverşilor şi dezaxaţilor, un contur al morţii şi al durerii. Se gândi la ceea ce îi spusese lui Schüler: blufase, desigur, pentru a-l intimida, dar îl tulbura câtă dreptate avusese când afirmase că sarcina sa era să vâneze oameni. Şi, mai mult de-atât, îl tulbura să constate faptul că îi era tot mai uşor să pătrundă în mintea celor pe care îi vâna.

Pentru a nu ştiu câta oară, Fabel se trezi întrebându-se cum de ajunsese în punctul acesta, cufundat până-n gât în sângele şi-n mizeria altora. Viaţa aceasta se furişase încet în fiinţa lui. Cu paşi discreţi, dar hotărâţi. Primul pas fusese uciderea Hannei Dorn, iubita sa din facultate. N-o cunoştea de foarte multă vreme, dar era o persoană importantă pentru el. Îi fusese răpită, în chip brusc şi violent, de un ucigaş care o alesese absolut la întâmplare. Faptul acesta îl tulburase şi îl îndurerase pe Fabel în asemenea măsură, încât se alăturase forţelor de poliţie hamburgheze de îndată ce absolvise facultatea. Apoi avusese loc schimbul de focuri din faţa Commerzbank. Fabel – pacifistul care la vârsta recrutării optase pentru Serviciul Civil, preferând să conducă ambulanţe în Norden, oraşul său natal, decât să intre în armată, chiar şi pentru o perioadă mai scurtă de timp – fusese pus în situaţia de a face ceva ce îşi jurase să nu facă niciodată. Omorâse un om. Cu timpul, lucrând în Brigada Omucideri, fiecare nou caz zdrobea câte puţin din el, transformându-l într-o fiinţă care nu crezuse niciodată că avea să devină.

Câteodată, Fabel avea senzaţia că trăieşte viaţa altcuiva, ca şi când ar fi luat haina altei persoane de la garderoba unui restaurant. Nu asta era ceea ce visase să facă în viaţă.

Absent, îşi coborî privirea la foaia de desen, încercând să-şi imagineze un alt mod de viaţă. De data asta nu se gândea nici la criminal, nici la victimă, ci la el însuşi şi la cum ar fi putut arăta existenţa lui în alte circumstanţe. Poate că şi el era, la urma urmei, o biată victimă.

Îşi vârî mâna în buzunarul jachetei şi-şi scoase portofelul. Luă de acolo bucăţica de hârtie cu numărul de telefon al Sonjei Brun, precum şi cartea de vizită a lui Roland Bartz şi le puse pe masă pe amândouă. O viaţă nouă. Ar putea să pună mâna pe telefon, să sune două persoane şi totul s-ar schimba. Cum ar fi, se întreba el, să ai griji mărunte? Să nu trebuiască să iei decizii de viaţă şi de moarte? Contemplă telefonul de pe birou preţ de câteva clipe, imaginându-şi că acesta era poarta spre o viaţă nouă. Apoi, cu un oftat, vârî la loc în portofel bucăţica de hârtie şi cartea de vizită şi îşi îndreptă atenţia asupra foii de desen.

Două victime într-o singură zi. Niciun indiciu clar şi nicio legătură evidentă între ele. Una – dornică de autoafirmare; cealaltă – preferând izolarea, anonimatul. Sigura trăsătură comună pe care o sesiza Fabel, în afară de orientarea lor politică radicală din tinereţe, era faptul că amândoi bărbaţii păreau să-şi fi definit propria existenţă exclusiv prin intermediul muncii şi activităţii lor. Hauser tânjise să fie cunoscut drept un guru al mişcării ecologiste şi o figură proeminentă a stângii politice, dar nu izbutise să devină mai mult decât o notă de subsol în biografia altora. Cât despre Griebel, acesta părea să fi trăit doar pentru munca sa, chiar şi pe vremea când soţia lui mai trăia.

Mai devreme, Fabel scrisese numele Kristinei Dreyer pe coala de hârtie, îl subliniase cu markerul şi îl legase, printr-o săgeată, de numele lui Hauser. Acum îl tăie cu un X mare. Tot de Hauser legase şi numele lui Sebastian Lang. Pe acesta nu-l interogase personal, dar Anna îl asigurase că alibiul său era infailibil. De asemenea, trecuse un semn de întrebare în dreptul bărbatului în vârstă care fusese văzut în compania lui Hauser în barul The Firehouse. Să fi fost Griebel bărbatul cu pricina? Omul acesta, aparent extrem de timid în faţa aparatului de fotografiat, apărea atât de neclar în toate pozele făcute în timpul vieţii, încât era foarte greu de identificat. Nici fotografia sa de la morgă, cu capul mutilat, nu era de prea mare folos. Avea să-i ceară Annei să meargă la bar cu un portret al lui Griebel, schiţat de desenatorul poliţiei, ca să vadă dacă avea să-l recunoască vreunul dintre angajaţii de acolo.

Se auzi un ciocănit în uşă şi Anna Wolff îşi făcu apariţia, ca de obicei, neinvitată. Henk Hermann o însoţea.

— Mulţumesc că l-ai înmuiat pe Schüler, spuse Anna pe un ton din care Fabel nu putu să deducă dacă vorbea serios sau nu. A fost greu să-l facem să tacă, atât de tare l-au speriat ameninţările tale.

— Vreo informaţie utilă?

— Da, *Chef*, interveni Henk. Schüler a recunoscut că tatona terenul, căutând locuinţe uşor de jefuit. Zice că n-avea prea mare tragere de inimă… Se pare că cel mai bine se descurcă în orele târzii ale nopţii, când locatarii dorm, însă Schanzenviertelul având o viaţă de noapte intensă, s-a gândit că s-ar putea să găsească vreun apartament gol şi la ora aceea. În orice caz, n-a avut noroc şi o dată a fost cât pe ce să fie prins de un proprietar, aşa că se hotărâse să se lase păgubaş în seara aceea. Era pe drum înspre casă când a zărit bicicleta lui Hauser legată în faţa apartamentului şi s-a gândit: „De ce nu?” Interesant e faptul că a vrut să verifice totuşi zona, pentru orice eventualitate, aşa că s-a dus până în spatele apartamentului, ajungând într-o

curte mică, cu vedere înspre dormitor, sufragerie şi baie. Spune că acolo s-a oprit, pentru că a văzut că proprietarul era acasă.

— L-a văzut pe Hauser?

— Da, spuse Anna. În viaţă. Stătea în sufragerie şi bea ceva, aşa că s-a mulţumit doar cu bicicleta.

— Dar cel mai important e faptul că Hauser nu era singur, adăugă Henk. Avea un musafir.

— Oh? Fabel se aplecă în faţă. Avem şi o descriere a acestuia?

— Schüler spune că musafirul stătea cu spatele la geam, explică Anna. Hoţul nostru îşi dorea să iasă cât mai repede din curte, ca să nu fie zărit, aşa că nu s-a uitat prea atent la niciunul dintre bărbaţi. Dar e sigur că unul dintre aceştia era Hauser. Pe celălalt l-a descris ca fiind mai tânăr, de vreo treizeci de ani, zvelt, cu părul închis la culoare.

— Nu seamănă cu tipul care a surprins-o pe Kristina Dreyer în timp ce curăţa locul crimei? întrebă Fabel.

— Sebastian Lang… seamănă cu el, nu-i aşa? Anna zâmbi strâmb. Am o fotografie a lui Lang pe care am folosit-o când am pus întrebări cu privire la Hauser.

— Lang ţi-a dat poza respectivă din proprie iniţiativă? vru să ştie Fabel.

— Nu tocmai. Anna schimbă o privire cu Henk. Am *împrumutat*-o de la locul crimei. Teoretic, îi aparţinea victimei. Nu lui Lang.

Fabel nu mai insistă asupra acestui aspect.

— I-ai arătat lui Schüler fotografia?

— Da, răspunse Anna. A fost neconcludent, aş zice. Schüler susţine că ar putea să fie acelaşi individ – culoarea părului este aceeaşi, iar constituţia, asemănătoare. Dar nu l-a studiat cu atenţie pe musafirul lui Hauser şi n-a putut să îl identifice cu certitudine. Cu toate astea, cred că ar trebui să-i facem încă o vizită lui *Herr* Lang. Aş vrea să-i mai verific o dată alibiul.

— De data asta, spuse Fabel, o să vin şi eu cu voi.

10:35 p.m.: cartierul Eimsbüttel, Hamburg

Era în jur de zece şi jumătate când Fabel, Anna şi Henk bătură la uşa apartamentului lui Sebastian Lang. Acesta locuia la etajul al doilea al unei clădiri impresionante din Ottersbekallee, la o distanţă de doar câteva minute de reşedinţa lui Hans-Joachim Hauser din Schanzenviertel. Fabel nu-l mai văzuse pe Lang până atunci: era un bărbat înalt, de vreo treizeci de ani, foarte suplu, cu un ten palid, ochii de un albastru-deschis şi părul negru.

Înfățișarea lui se potrivea perfect cu descrierea vagă făcută de Schüler bărbatului pe care îl văzuse în apartamentul lui Hauser. Chipul lui Lang era perfect proporționat, dar în loc ca perfecțiunea trăsăturilor să-l facă atrăgător, îi dădea un aer efeminat. Un băiat „drăguț" – așa îl descrisese Maria. Alt amănunt care sărea în ochi era lipsa oricărei expresii de pe fața sa; când se trase la o parte, oftând, ca să le dea voie detectivilor să intre, chipul său nu exprima în niciun fel iritarea pe care i-o provoca vizita aceasta târzie.

Îi conduse pe cei trei musafiri nepoftiți în sufragerie. La fel ca locatarul său, apartamentul era de-o curățenie desăvârșită și de-o ordine exemplară. Îți dădea impresia că, în chip inexplicabil, contactul lui Lang cu lucrurile din jurul său era aproape nul. Se vedea că sosirea lui Fabel și a însoțitorilor lui îl surprinsese citind și acum își așeză cartea cu grijă pe măsuța de cafea. Fabel o ridică și se uită la ea. Era o carte având ca temă istoria politică a Germaniei de după război și era deschisă la capitolul referitor la terorismul domestic german din anii 1970 și 1980.

— Sunteți student la istorie, *Herr* Lang? întrebă Fabel.

Lang îi luă cartea din mână și o închise, așezând-o la loc în biblioteca aranjată impecabil.

— Este târziu, *Herr* comisar-șef, și nu sunt foarte încântat de faptul că ați venit așa, inopinat, spuse Lang. Vreți să-mi spuneți despre ce este vorba?

— Desigur, *Herr* Lang. Îmi cer scuze că vă deranjăm la ora asta, dar am presupus că ați fi de acord să ne răspundeți la câteva întrebări, ca să ne ajutați să înțelegem ceea ce i s-a întâmplat lui *Herr* Hauser.

Lang oftă din nou.

— Îmi puneți răbdarea la încercare, *Herr* Fabel. Bineînțeles că vreau să vă ajut să-l prindeți pe ucigașul lui Hans-Joachim. Dar când poliția îmi apare la ușă așa, tam-nisam, după ora zece seara, presupun că e vorba de mai mult decât de niște simple întrebări.

— Adevărat…, zise Fabel. A apărut un martor, care a văzut pe cineva în apartamentul lui *Herr* Hauser, în noaptea în care a fost ucis. Acel cineva se pare că semăna cu dumneavoastră.

— Dar e imposibil. Din nou, tonul revoltat al lui Lang nu se oglindea pe chipul impasibil al acestuia. Adică, poate că semăna cu mine. Dar nu eram eu.

— Ei bine, spuse Anna, asta rămâne de văzut.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dar v-am descris amănunțit tot ce am făcut în noaptea aceea… Lang se îndreptă spre un birou aflat lângă ușă și deschise un sertar. Se întoarse având în fiecare mână câte ceva. Iată cotorul biletului cu care am intrat la expoziție. Vedeți, are data de marți. Și aici… Îi

dădu cotorul lui Fabel. În cealaltă mână avea un pix şi un carneţel. Aici sunt, *din nou*, numele şi numerele de telefon ale celor care pot să confirme că au fost cu mine în seara respectivă.

— V-aţi întors acasă în jurul orei unu, unu şi un sfert noaptea spuneaţi? Fabel îi dădu cotorul Annei.

— Da. Lang îşi încrucişă braţele pe piept, cu un aer sfidător. Noi – mă refer la mine şi la prietenii mei – ne-am dus să mâncăm ceva după ce-am ieşit de la expoziţie. I-am spus deja – arătă cu capul spre Anna – numele restaurantului şi al chelnerului care ne-a servit. Am plecat de la restaurant pe la unu fără un sfert.

— Şi v-aţi întors acasă singur?

— Da. Singur, *Herr* Fabel. Deci nu am niciun alibi pentru intervalul acela.

— S-ar putea să fie irelevant, *Herr* Lang, spuse Fabel. Avem motive să credem că *Herr* Hauser a murit între ora zece şi miezul nopţii.

Lui Fabel i se păru că masca impasibilă de pe chipul lui Lang se evaporă pentru o clipă, de parcă precizarea intervalului în care Hauser îşi trăise oribilul sfârşit îl făcea mai real.

— Relaţia dumneavoastră cu *Herr* Hauser nu era una exclusivă? întrebă Anna.

— Nu. Cel puţin nu din partea lui Hans-Joachim.

— Aveţi vreo idee cu cine altcineva ar fi putut avea relaţii?

Pentru o clipă, Lang păru descumpănit.

— Ce fel de relaţii? Oh… oh, înţeleg. Nu. Hans-Joachim flirta cu oricine, dar n-avea nicio relaţie serioasă… adică eu eram singurul său *partener*.

— La ce v-aţi gândit când am întrebat dacă avea şi alte *relaţii*? vru să ştie Fabel.

— La nimic, zău. Nu eram sigur dacă vă referiţi la relaţiile sale personale sau la cele profesionale. Sau la cele politice. Adevărul e că Hans-Joachim se comporta foarte ciudat când venea vorba despre tovarăşii săi de breaslă. Într-o seară s-a îmbătat şi mi-a ţinut o adevărată predică despre cât e de periculos să te asociezi cu indivizi nepotriviţi şi să faci alegeri greşite.

Fabel aruncă o privire spre bibliotecă, la locul unde adineaori Lang pusese cartea.

— V-a vorbit vreodată *Herr* Hauser despre trecutul său? Mă refer la vremurile când era activist, ştiţi, genul acesta de lucruri…

— În neştire, răspunse Lang plictisit. Trâmbiţa fără încetare cum că generaţia sa salvase Germania. Că acţiunile lor de-atunci au dat naştere societăţii în care trăim noi azi. Avea impresia că generaţia mea, cum îi spunea el, nu face decât să strice totul.

— Dar a pomenit vreodată ceva în legătură cu activitatea sa? Sau cu partenerii săi?

— Nu, oricât de ciudat ar suna. Singurul despre care avea tendinţa să vorbească era Bertholdt Müller-Voigt. Îl ştiţi, ministrul mediului. Hans-Joachim îl ura cu înverşunare. Spunea că Müller-Voigt e convins că o să ajungă cancelar într-o bună zi, şi de-aici toate bârfele scornite de el cu privire la soţia primarului general Schreiber, pe care o poreclise „Lady Macbeth". Hans-Joachim susţinea că Müller-Voigt şi Hans Schreiber sunt croiţi din acelaşi material. Nişte oportunişti nerușinați. Îi cunoscuse pe amândoi în timpul facultăţii şi îi dispreţuia încă de pe-atunci, în mod special pe Müller-Voigt.

— A vorbit vreodată despre acuzaţiile formulate în presă împotriva lui Müller-Voigt de către Ingrid Fischmann – povestea aceea cu răpirea lui Wiedler?

— Nu. Nu cu mine, cel puţin.

— A avut *Herr* Hauser vreun contact cu Müller-Voigt? În ultima vreme, vreau să spun.

Lang ridică din umeri.

— Nu ştiu. Din câte ştiu eu, Hans-Joachim ar fi făcut orice ca să-l evite.

Fabel dădu din cap în semn de încuviinţare. Reflectă câteva secunde la spusele lui Lang. Nu aflaseră prea mare lucru.

— Ştiţi probabil că a mai fost ucis un bărbat în acelaşi mod, în mai puţin de douăzeci şi patru de ore de la moartea lui *Herr* Hauser. Numele bărbatului respectiv este doctor Gunter Griebel. Vă spune ceva numele acesta? A pomenit vreodată *Herr* Hauser de un doctor Griebel?

Lang îşi scutură capul delicat.

— Nu. N-aş putea spune că l-am auzit pomenind numele acesta.

— Am stat de vorbă cu angajaţii de la clubul The Firehouse, spuse Anna. Aceştia ne-au spus că *Herr* Hauser a fost văzut de mai multe ori discutând şi bând împreună cu un bărbat mai în vârstă. Cam de vârsta lui. Aveţi idee cine ar putea fi individul cu pricina?

— Regret. N-am idee, replică Lang. Să ştiţi că nu vreau să vă pun beţe-n roate, nici să fac pe nesuferitul. Dar Hans-Joachim mă implica în viaţa lui doar atunci când îi convenea. Practic nimic din ce mi-aţi spune despre el nu m-ar putea surprinde. Era un om foarte, foarte secretos… în pofida avidității sale după publicitate. Câteodată mă gândesc că Hans-Joachim se ascundea în văzul lumii, se refugia în spatele personalităţii sale publice. Ca şi când ar fi avut un secret pe care nu voia să-l afle nimeni.

Fabel chibzui la cuvintele lui Lang. Ceea ce spunea acesta despre Hauser era valabil şi în cazul lui Griebel, chiar dacă într-un alt mod.

— Cu toţii ascundem ceva, rosti el. Mai grav sau mai puţin grav.

•

În maşină, pe drumul de întoarcere la sediu, Fabel discută cu cei doi subalterni ai săi despre cele aflate de la tânărul Lang.

— Am să verific informaţiile respective, spuse Anna. Dar, ca să fiu sinceră, alibiul său nu-l exclude pe deplin din cercul suspecţilor. Dacă de la restaurant s-ar fi dus direct acasă la Hauser şi dacă adăugăm o marjă de eroare la ora pe care am stabilit-o ca fiind ora decesului, atunci s-ar putea ca el să fie omul nostru.

— Ar însemna să lărgim cam mult intervalul în care presupunem că a fost ucis, zise Fabel. Deşi trebuie să recunosc că este ceva care mă deranjează la tipul ăsta. Însă principalul motiv pentru care ipoteza asta e destul de improbabilă este faptul că ea nu se potriveşte cu cele declarate de Schüler. Acesta l-a văzut pe Hauser în compania unui musafir care, în linii mari, corespunde înfăţişării lui Lang, între unsprezece şi unsprezece şi jumătate; alibiul lui Lang este de nezdruncinat în acel interval.

Fabel îi lăsă pe Henk şi pe Anna la sediu şi apoi se întoarse acasă, în Pöseldorf. Oraşul scânteia în arşiţa întunecată a nopţii de vară. Îşi simţea mintea obosită, apăsată de ceva greu, nedesluşit, care nu-l lăsa să pătrundă în miezul acestui caz. În timp ce conducea, îşi dădu seama că bâjbâie, că nu întrezăreşte nicio luminiţă la capătul tunelului. N-aveau nicio pistă. Iar asta însemna că nu avea ce să facă decât să aştepte ca ucigaşul să omoare din nou. Având în vedere faptul că acesta omorâse de două ori în mai puţin de douăzeci şi patru de ore, iar de la ultima crimă trecuse mai bine de atât, era foarte posibil ca acesta să-şi fi încheiat misiunea.

Şi să scape basma curată.

Miezul nopţii: cartierul Grindelviertel, Hamburg

La ora la care Fabel se întorcea acasă de la sediul poliţiei, Leonard Schüler stătea în apartamentul său cu un singur dormitor, din Grindelviertel, şi mulţumea cerului. Scăpase fără nicio acuzaţie. Recunoscuse că furase bicicleta, că ieşise echipat să spargă câteva locuinţe în noaptea aceea, dar, aşa cum spusese detectivul mai vârstnic, nu-i interesase nimic din toate astea. Tipul îl cam băgase-n sperieţi când îi spusese c-avea să-l folosească pe post de momeală pentru dementul care-i scalpase pe amărâţii ăştia doi. Dar, chiar dacă se speriase, îşi păstrase cumpătul: se ferise să divulge mai mult decât era absolut necesar. Ameninţările comisarului-şef îl înspăimântaseră

pentru că Leonard îl văzuse pe tipul din apartament mult mai bine decât declarase la poliție. Iar acesta, la rândul său, îl zărise și-i aruncase o privire prelungă.

Intenția lui Schüler fusese să intre în apartament, dacă n-ar fi fost nimeni acasă. Își plănuise fuga de la locul faptei mai precaut ca altă dată. După ce desfăcuse lacătul de la bicicletă, o lăsase rezemată de zidul ce mărginea aleea cât timp se furișase în curtea din spatele apartamentului. Nu era o noapte neagră, dar înălțimea clădirilor din jur arunca curtea într-o umbră întunecată. Era paradisul hoților, se gândi Schüler, dar se pare că unul dintre locatari gândise la fel, căci în clipa următoare, grație unui reflector activat prin senzori de mișcare, micuța curte fusese inundată de o lumină orbitoare.

Preț de câteva clipe, Schüler nu mai văzuse nimic, așa că făcuse un pas înapoi. Probabil că tomberoanele erau pline, pentru că în bâjbâiala lui izbise câteva sticle ce fuseseră așezate lângă lăzile de gunoi, răsturnându-le cu zgomot pe pietrișul ce pava curtea.

Lui Schüler îi trebuiră câteva momente ca să se adapteze la lumina puternică și bruscă. Abia atunci îi zărise pe cei doi bărbați. Era evident că isprava neîndemânaticului hoț le întrerupsese discuția, căci veniseră la fereastră și îl priviseră țintă – se aflase la doar un metru și jumătate de ei. Unul din bărbați era un tip mai în vârstă – Hauser, din câte aflase ulterior –, iar celălalt era mai tânăr. Expresia, sau mai bine zis lipsa oricărei expresii de pe chipul tânărului îi dădea fiori. Cu atât mai mult acum, când aflase ce făcuse acesta.

Pentru o clipă privise în ochii inexpresivi, lipsiți de viață ai ucigașului.

Acum, când se gândea la privirea aceea înfricoșător de calmă, la chipul acelui bărbat care tocmai se pregătea să comită cele mai cumplite lucruri, simțea că-i îngheață inima.

Polițistul acela mai în vârstă, Fabel, avea dreptate. I-l descrisese ca pe un monstru care își duce victimele în iad, înainte de-a le ucide. Schüler n-avea de gând să ia parte la o asemenea experiență. Orice – orice – ar fi fost acel individ, poliția n-avea să-l prindă niciodată.

Schüler era pe cont propriu de-acum.

10.

LA TREISPREZECE ZILE DUPĂ PRIMA CRIMĂ: MIERCURI, 31 AUGUST 2005

9:10 a.m.: Polizeipräsidium, Hamburg

Fabel şedea la birou de la ora şapte şi jumătate dimineaţa. Parcursese dosarele BKA pe care i le împrumutase Ullrich şi-şi scosese blocul de desen ca să aştearnă pe hârtie toate informaţiile de care dispunea la momentul respectiv.

Sună la biroul lui Bertholdt Müller-Voigt. După ce se prezentă, i se aduse la cunoştinţă că ministrul mediului lucra acasă, cum făcea de multe ori, chipurile din dorinţa de a circula cât mai puţin cu maşina şi de a limita, în felul acesta, impactul asupra mediului înconjurător. Secretara îi promise totuşi că avea să-l sune mai târziu, să-i comunice la ce oră se poate întâlni cu ministrul.

Fabel mai dădu un telefon. Henk Hermann îi făcuse rost de numărul lui Ingrid Fischmann, jurnalista.

— Alo, *Frau* Fischmann? Mă numesc Jan Fabel, sunt comisar-şef în cadrul Poliţiei Hamburg, Brigada Omucideri. În momentul de faţă anchetez uciderea lui Hans-Joachim Hauser. Mă întrebam dacă nu s-ar putea să ne întâlnim. Cred că m-aţi putea ajuta cu nişte informaţii…

— Oh… înţeleg… Vocea femeii de la capătul firului părea mai tânără şi mai puţin fermă decât se aşteptase Fabel. Atunci… ce ziceţi de ora trei după-amiază, la mine la birou?

— E foarte bine. Mulţumesc, *Frau* Fischmann. Cunosc adresa.

La câteva minute după ce pusese jos receptorul, secretara lui Bertholdt Müller-Voigt îl sună ca să-i comunice că ministrul îl poate primi numaidecât, dacă Fabel se deplasează acasă la *Herr* Muller-Voigt. Îi dădu adresa: undeva lângă Stade, în Altes Land. Asta însemna în afara Hamburgului, la sud de Elba.

„Nu-l deranjează ca eu să fac atâţia kilometri", se gândi Fabel punând receptorul în furcă.

•

Casa lui Müller-Voigt era o clădire uriaşă, cu o arhitectură modernă şi costisitoare, ceea ce reieşea din fiecare unghi şi din fiecare detaliu de construcţie. Fabel se minună să constate câtă risipă ostentativă afişa locuinţa fostului militant ecologist. Apropiindu-se de uşa de la intrare, remarcă însă că faţada, care iniţial îi dăduse impresia a fi placată cu marmură albastră, era construită aproape exclusiv din panouri solare.

Müller-Voigt însuşi îi deschise uşa. Aşa cum şi-l aducea aminte din restaurantul lui Lex, ministrul era un bărbat mic de statură, dar bine

proporţionat. Avea umerii largi, iar faţa sa bronzată contrasta cu dinţii de un alb strălucitor.

— *Herr* comisar-şef, vă rog… poftiţi înăuntru.

Fabel auzise de şarmul politicianului – principala sa armă, se pare, atât faţă de femei, cât şi faţă de oponenţii lui politici. Era bine cunoscut faptul că era gata să-şi pună farmecele în funcţiune ori de câte ori era nevoie. Putea fi un adversar agresiv şi teribil de vehement. Politicianul îl conduse pe detectiv într-o sufragerie spaţioasă, cu tavanul boltit, îmbrăcat în lemn de pin. Îi oferi ceva de băut, însă Fabel refuză.

— Cu ce vă pot fi de folos, *Herr* Fabel? se interesă politicianul, aşezându-se pe un colţar de dimensiuni generoase şi făcându-i semn detectivului să ia loc alături.

— Sunt sigur că aţi auzit de moartea lui Hans-Joachim Hauser şi cea a lui Gunter Griebel, începu Fabel.

— Oh, Doamne, da. Îngrozitoare poveste.

— Presupun că îl cunoşteaţi pe *Herr* Hauser destul de bine.

— Da, îl cunoşteam. Dar nu mai eram în relaţii de prietenie de multă vreme. Chiar deloc în ultimii ani. Ne întâlneam ocazional la câte-o conferinţă sau întrunire politică. Şi, desigur, îl cunoşteam şi pe Gunter. Nu la fel de bine, iar pe el nu l-am văzut de şi mai multă vreme decât pe Hans-Joachim, dar îl cunoşteam.

Fabel păru surprins.

— Îmi cer scuze, *Herr* Müller-Voigt, spuneţi că le-aţi cunoscut pe ambele victime?

— Da, sigur că da. Vi se pare ciudat?

— Păi…, murmură Fabel. Am venit la dumneavoastră tocmai în speranţa că mă veţi ajuta să descopăr o potenţială legătură între cele două victime. O legătură pe care, trebuie să mărturisesc, n-am reuşit s-o depistăm până în clipa de faţă. Dar se pare că legătura o reprezintă însăşi persoana dumneavoastră.

— Sunt flatat de faptul că reprezint o verigă atât de importantă în ancheta dumneavoastră, spuse Müller-Voigt zâmbind. Dar pot să vă asigur că nu eram singurul lor factor comun. Cei doi se cunoşteau.

— Sunteţi sigur de asta?

— Sută la sută. Gunter era un tip ciudat. Înalt şi deşirat, nu prea vorbăreţ, era însă foarte activ în cadrul mişcării studenţeşti. Totuşi, nu mă surprinde faptul că nu ştiaţi despre legătura dintre ei. Gunter s-a dat la fund după o vreme. Parcă şi-ar fi pierdut interesul faţă de mişcarea respectivă. Însă atât el, cât şi Hans-Joachim au fost pentru o vreme membri ai Grupării Gaia. La fel ca mine, de altfel.

— Oh?

— Gruparea Gaia a fost un fenomen de scurtă durată, trebuie să recunosc. Un fel de atelier de discuţii. Eu am renunţat la calitatea de membru când a început să devină prea… esoterică, să mă exprim aşa. Obiectivitatea politică a fost compromisă de tot felul de filosofii excentrice – nişte păgânisme. Gruparea s-a dizolvat cumva de la sine. Asta se întâmpla adesea pe atunci.

— Cât de bine se cunoşteau Hauser şi Griebel? întrebă Fabel.

— Oh, nu ştiu. Nu erau prieteni. Doar că făceau parte din aceeaşi grupare. Poate că s-or fi întâlnit şi în alte circumstanţe, pe care eu nu le cunosc. Ştiu doar că Griebel era foarte respectat pentru intelectul său, însă în ce mă priveşte mi s-a părut întotdeauna un tip anost. Extrem de serios şi cumva unilateral… la fel ca mulţi dintre cei implicaţi în mişcare. Şi nu din cale-afară de comunicativ.

— Şi dumneavoastră n-aţi mai avut niciun contact cu Griebel de atunci încoace?

— Niciunul, spuse Muller-Voigt.

— Cine altcineva mai era implicat?

— Asta a fost cu mult timp în urmă, *Herr* Fabel. Într-o altă viaţă.

— Trebuie să fie *unele* persoane de care vă aduceţi aminte.

Fabel îl examină cu atenţie pe interlocutorul său, care îşi freca barba îngrijită ce începea să încărunţească. Detectivului îi era imposibil să-şi dea seama ce se petrece în mintea acestuia, dacă îi ascunde ceva şi ce anume.

— Îmi aduc aminte că era o femeie cu care am avut o relaţie pentru o bucată de vreme, spuse Muller-Voigt. Numele ei era Beate Brandt. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu ea. Şi Paul Scheibe… şi el a fost membru în Gruparea Gaia.

— Arhitectul?

— Da. Tocmai a câştigat un proiect arhitectural important în HafenCity. Este singurul din grup cu care am contact şi în prezent, dacă excludem întâlnirile accidentale cu Hans-Joachim. Paul Scheibe a fost şi este în continuare un arhitect foarte talentat… foarte inovator în proiectarea unor edificii cu impact minim asupra mediului. Ultimul său proiect, cel pentru HafenCity, este de-a dreptul inspirat.

Fabel îşi notă cele două nume: Beate Brandt şi Paul Scheibe.

— Vă mai amintiţi şi de altcineva?

— Nu prea… nu după nume, în orice caz. N-am fost niciodată foarte *implicat* în Gruparea Gaia, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Vă aduceţi aminte dacă Franz Mühlhaus a făcut şi el parte din grupare?

Müller-Voigt păru luat prin surprindere de menţionarea numelui respectiv, iar pe faţă i se aşternu o umbră de suspiciune.

— Oh… pricep. De fapt, nu legătura mea cu victimele vă interesează, nu-i aşa? Dacă aţi venit ca să-mi puneţi întrebări în legătură cu Franz cel Roşu Mühlhaus, din cauza acuzaţiilor false scornite de Ingrid Fischmann, vă somez să ieşiţi naibii din casa mea.

Fabel ridică mâna.

— În primul rând, sunt aici exclusiv pentru a încerca să stabilesc o legătură între victime. În al doilea rând – şi vă garantez asta, *Herr* ministru –, este vorba despre investigarea unor crime, prin urmare, *veţi răspunde* la toate întrebările pe care vi le pun. Nu mă interesează funcţia pe care o ocupaţi: undeva acolo se află un dement care mutilează şi ucide oameni. Oameni care făceau parte din anturajul dumneavoastră în anii 1970 şi 1980. Putem sta de vorbă ori aici, ori la sediu, dar de discutat, oricum o să discutăm.

Müller-Voigt îl privi ţintă pe Fabel. Acesta îşi dădu seama că interlocutorul său nu era furios pe el, ci mai degrabă încerca să-l citească din priviri, să vadă dacă vorbea serios sau doar căuta să-l intimideze. Evident, politicianul era mult prea versat în polemici ca să-i sară ţandăra cu una, cu două. Pe Fabel îl nelinişti atitudinea sa detaşată, lipsită de emoţii.

— Nu ştiu ce crezi dumneata despre mine şi despre oamenii de felul meu, *Herr* comisar-şef. Müller-Voigt se destinse, rezemându-se lejer de spătarul canapelei. Vreau să spun despre noi, cei care am fost implicaţi activ în mişcarea de protest. Dar noi am schimbat Germania. Multe dintre libertăţile şi valorile fundamentale pe care societatea de azi le consideră de la sine înţelese se datorează faptului că noi am luat atitudine pe vremea aceea. Se apropie momentul în care vom putea fi din nou mândri că suntem germani. O naţiune liberală, pacifistă. Noi am realizat lucrul acesta, Fabel. Generaţia mea. Protestele noastre au destrămat ultimele pânze de păianjen din cotloanele societăţii în care trăim. Noi am fost prima generaţie liberă de orice amintire directă a războiului, a Holocaustului, care am afirmat răspicat că *noua* Germanie n-are nimic de-a face cu *vechea* Germanie. Recunosc că am ieşit în stradă. Recunosc că lucrurile s-au cam înfierbântat. Dar, în adâncul inimii mele, sunt un pacifist îndârjit: nu cred în violenţă, nici faţă de planeta pe care trăim, nici faţă de semenii noştri. După cum am spus, în vâltoarea momentului am făcut unele lucruri pe care mai apoi le-am regretat, dar n-aş putea niciodată – nici acum, nici atunci – să iau viaţa unui om în numele unor convingeri politice, oricât de mult aş ţine la ele. În concepţia mea, asta e ceea ce mă deosebeşte de cele petrecute înainte, în timpul războiului. Müller-Voigt făcu o pauză, privirea rămânându-i în continuare aţintită asupra lui Fabel. Dacă te frământă cumva o anumită întrebare şi nu ştii cum s-o formulezi, lasă-mă să te ajut. În ciuda

insinuărilor lui Ingrid Fischmann şi în ciuda eforturilor depuse de soţia primarului general de-a profita de zvonurile cu pricina, nu am fost, sub nicio formă, implicat în răpirea şi uciderea lui Thorsten Wiedler. N-am avut nicio legătură cu acea întâmplare şi nici cu grupul vinovat de comiterea faptei.

— Ei bine, aşa cum am mai spus, singura mea preocupare este legătura existentă între cele două victime, preciză Fabel. Voiam să ştiu dacă Mühlhaus a fost şi el membru al Grupării Gaia.

— Oh, nu, Doamne fereşte! Cred că mi-aş aminti aşa ceva. Muller-Voigt păru să reflecteze câteva momente. Deşi înţeleg de ce întrebi asta. Mühlhaus avea o perspectivă destul de bizară asupra mişcării şi existau oarecare asemănări între ideile sale şi cele ale grupării. Dar nu… Franz cel Roşu Mühlhaus n-a fost implicat în niciun caz.

— Cine era liderul Grupării Gaia?

Pentru o clipă, Muller-Voigt păru descumpănit de întrebarea lui Fabel.

— Nu exista un lider anume. Era o grupare colectivă, prin urmare, era condusă tot în mod colectiv.

Mai discutară vreun sfert de oră, după care Fabel se ridică şi îi mulţumi ministrului pentru timpul acordat şi pentru că se arătase atât de cooperant. În replică, Muller-Voigt îi ură succes în prinderea criminalului.

În timp ce ieşea cu maşina de pe aleea privată, atât de largă, din faţa casei, Fabel reflectă la faptul că acum avea o legătură directă între Hans-Joachim Hauser şi Gunter Griebel. Apoi se gândi la cât de sincer şi de deschis păruse Müller-Voigt. Atunci oare de ce avea senzaţia că, de fapt, acesta nu-i spusese mai nimic?

•

În timp ce se întorcea în Hamburg, mergând pe şoseaua B73, Fabel îl sună pe Werner. Îi spuse acestuia despre legătura dintre victime şi îi relată părţile esenţiale din discuţia avută cu ministrul Muller-Voigt.

— Vreau să stau de vorbă cu arhitectul ăsta, Paul Scheibe, spuse el. Poţi să faci rost de un număr de telefon şi să-mi aranjezi o întâlnire cu el? Încearcă la el la birou, cred că e cea mai bună variantă.

— Sigur, Jan. Te sun înapoi.

Fabel tocmai virase pe A7 şi se îndrepta spre Elbtunnel când îi sună telefonul.

— Bună, Jan, îl salută Werner. Tocmai am avut o convorbire interesantă cu cei de la biroul lui Scheibe. Am vorbit cu asistentul său, un tip pe nume Paulsen. S-a perpelit tot când i-am spus că sunt de la Brigada Omucideri… Credea că sun din cauză că am descoperit cadavrul lui Scheibe sau ceva de genul ăsta. După spusele sale, Scheibe a participat luni la prânz la o recepţie în cadrul primăriei şi de atunci n-a mai fost văzut deloc. Cică diseară o să

aibă loc lansarea oficială a proiectului pentru HafenCity şi sunt îngrijoraţi că el n-o să fie prezent. Se pare că avem de-a face cu un caz de dispariţie.

— Sau cu un suspect de crimă care se ascunde, spuse Fabel. Trimite un om de-ai noştri acolo, să culeagă mai multe informaţii. Cred că vom lua parte şi noi la lansarea din seara asta. Mă întorc înainte de ora cinci. Acum mă duc la Universitate şi apoi mă întâlnesc cu jurnalista Fischmann, la ora trei. Altceva?

— Anna a descoperit o pistă cu privire la mumia din al Doilea Război Mondial. Familia respectivă nu mai locuieşte la adresa aceea. Au fost bombardaţi în timpul războiului, dar Anna a dat de urma unui individ care a fost prieten cu mortul. Să continue investigaţia?

— Nu, e-n regulă. O să mă ocup personal de asta. E sarcina mea. Spune-i Annei să-mi lase pe birou toate detaliile.

Fabel abia închisese telefonul, când acesta ţârâi din nou.

— Fabel la telefon…, spuse el nerăbdător.

În receptor se auzea un bâzâit neclar. Apoi o voce care nu părea umană:

— Ţi se va da un avertisment… Vocea suna distorsionat, ca şi când apelantul ar fi folosit un modulator de voce. Fabel se uită pe ecran, să vadă numărul apelantului, însă nu apărea nimic.

— Cine naiba eşti? întrebă el.

— O să primeşti un avertisment. Unul singur.

Apoi convorbirea se întrerupse.

Fabel privi absent la maşinile din faţa lui, care se îndreptau toate spre Elbtunnel. O farsă la telefon. Poate respectivul nici măcar nu ştia că sunase la un ofiţer de poliţie. Însă undeva într-un cotlon al minţii îi răsună un semnal de alarmă.

10:00 a.m.: Catedra de Arheologie, Universitatea din Hamburg

— I-aţi găsit rudele omului nostru din HafenCity? Doctorul Severts zâmbi şi-l invită pe Fabel să ia loc.

— Nu. Încă nu, din nefericire. Mă tem că am pe cap alte chestiuni, mai presante.

— Aşa-numitul Frizer din Hamburg?

— Exact. Se dovedeşte a fi… Fabel şovăi, în căutarea cuvântului cel mai potrivit… un caz extrem de *solicitant* pentru noi. Ca să fiu sincer, sunt gata să mă agăţ şi de-un fir de păr.

— Oare de ce am impresia că eu sunt un astfel de fir?

— Îmi pare rău, dar mă văd nevoit să abordez cazul din toate unghiurile posibile. Trebuie să descopăr semnificaţia scalpărilor comise de acest dement. Mă gândeam că dumneavoastră aţi putea să-mi oferiţi o perspectivă istorică asupra acestui fapt.

— După părerea mea, semnificaţia nu e prea greu de deslușit, opină Severts. Decapitarea sau scalparea duşmanului învins reprezintă una dintre cele mai vechi şi mai răspândite practici de război. Îţi ucizi adversarul şi îi iei scalpul. Ca pe un trofeu. În felul acesta, nu numai că l-ai ucis, ci l-ai şi umilit, iar trofeul cu pricina e o dovadă a abilităţilor tale de războinic. Pe fiecare continent a existat cel puţin o civilizaţie care practica scalparea duşmanilor.

— Nu ştiu… Fabel se încruntă, la amintirea scenei din biroul lui Griebel, al cărui scalp, cu părul rărit, fusese vopsit într-un roşu nefiresc şi agăţat mai apoi de bibliotecă. Ucigaşul acesta nu ia cu el scalpul, ci îl lasă la locul crimei. Îl expune undeva la vedere, în locuinţa victimei.

— Poate e modul lui de a-şi demonstra bărbăţia. Războinicii sciţi aveau obiceiul de a-şi etala scalpurile duşmanilor la căpăstrul cailor, ca să fie văzute de toată lumea. Poate „Frizerul" vostru are impresia că expunerea scalpului la locul crimei e cel mai eficient mod de a se făli cu realizările sale.

— Aţi spus că scalparea era o practică obişnuită. Şi aici? Prin părţile acestea ale Europei? se interesă Fabel.

— Desigur. În Germania au fost descoperite multe dovezi. Îndeosebi în zona de unde vă trageţi dumneavoastră, mă refer la Saxonia Inferioară. Asta nu înseamnă neapărat că străbunii dumneavoastră frizieni au luat mai multe scalpuri decât alte popoare, ci doar că, pur şi simplu, condiţiile de mediu din Saxonia Inferioară au fost mai prielnice conservării unui număr mare de cadavre şi artefacte. Ultima oară când ne-am întâlnit am discutat despre Franz cel Roşu. Ei bine, la Bentheim, în apropierea graniţei cu Olanda, nu departe de locul unde a fost descoperit Franz, au fost dezgropate cranii scalpate, şi chiar unele scalpuri într-un sit arheologic din Epoca de Bronz. Severts se duse la bibliotecă şi alese nişte volume, pe care le puse pe birou. Răsfoi câteva clipe într-unul dintre ele. Da… Iată un exemplu, descoperit chiar lângă oraşul dumneavoastră natal. În anii 1860, cinci cadavre au fost dezgropate din Mlaştina Tannenhausener.

Fabel ştia foarte bine la ce se referea Severts. Tannenhausen era un sat situat în suburbiile din nordul Aurichlui, cel mai mare oraş din Saxonia Inferioară. Se afla la câţiva kilometri sud de Norden şi Norddeich, unde copilărise el. Era o zonă cu mlaştini bogate în turbă, cu multe lacuri şi iazuri. Tannenhausen era situat în punctul de întâlnire a celor trei regiuni mlăştinoase: Tannenhausener, Kreihütten şi Meerhusener. Copil fiind, Fabel mergea de multe ori cu bicicleta acolo. Era un loc mistic. În mijlocul mlaştinii

se afla un lac întins, datând din vremuri străvechi – *Ewiges Meer*, Marea Eternă. Însuşi numele acesta te ducea cu gândul la vremuri imemoriale; la asta se adăuga faptul că, afundate în terenul mlăştinos din jurul lacului, se descoperiseră poteci din lemn construite cu patru-cinci mii de ani în urmă.

— Toate cele cinci cadavre din Tannenhausen au fost scalpate, continuă Severts. Exemple similare au fost descoperite pe tot cuprinsul Europei, până departe, în Siberia. Se pare că era un obicei larg răspândit în Europa Epocii de Bronz, de la Urali şi până la Atlantic. De fapt, sciţii practicau acest obicei atât de des, încât termenul grecesc străvechi pentru scalpare este *aposkythizein*.

Fabel reflectă pentru un moment la latura scoţiană a descendenţei sale. Scoţienii pretindeau că patria lor de origine era Sciţia, situată în stepă, şi că traversaseră nordul Africii, poposind vreme de câteva generaţii în Spania şi Irlanda, înainte de a cuceri Scoţia. Îşi imagină un bărbat nu cu mult diferit de el însuşi, care trăise nu cu multe generaţii în urmă şi care poate săvârşea în mod regulat acelaşi act ca ucigaşul pe care îl vâna în clipa de faţă.

— Scalparea era întotdeauna un semn de victorie, de biruinţă? întrebă el. Singurul ei scop era acela de a face dovada numărului de duşmani înfrânţi de un războinic?

— Acesta era principalul scop, dar probabil că nu singurul. S-au găsit scalpuri luate de la oameni, inclusiv de la copii, care au murit din cauze naturale, nu în mod violent. Lucrul acesta pare să indice că luarea scalpului reprezenta o modalitate de comemorare a celui mort. De onorare a înaintaşilor.

— Nu cred că acesta e scopul făptaşului în cazul nostru, rosti Fabel.

Severts se lăsă pe spătarul scaunului, cu spatele la afişul imens care o înfăţişa pe Frumoasa din Loulan.

— Dacă vreţi opinia mea – mai degrabă personală decât profesională –, aş zice că scalparea era o practică atât de răspândită în toate culturile, încât a devenit aproape instinctivă. Nu cunosc prea multă psihologie şi nu sunt poliţist, dar ştiu că criminalii în serie şi psihopaţii au obiceiul de-a lua un trofeu de la victimele lor. Cred că luarea scalpului reprezintă trofeul perfect. Poate că ucigaşul nostru procedează în felul acesta deoarece simte, în mod instinctiv, că trebuie s-o facă, fără ca gestul său să aibă neapărat vreo conotaţie culturală sau istorică.

Fabel se ridică de pe scaun, zâmbind.

— Poate că aveţi dreptate. Îi întinse mâna lui Severts. Vă mulţumesc pentru timpul acordat, *Herr* doctor.

— N-aveţi pentru ce, răspunse acesta. Pot să vă cer, în schimb, un serviciu?

— Bineînţeles…

— Vă rog să-mi daţi de ştire dacă reuşiţi să găsiţi vreun membru al familiei bărbatului mumificat. Nu se întâmplă prea des să pot atribui o identitate rămăşiţelor umane pe care le descopăr în munca mea.

— Mă tem că, în ceea ce mă priveşte, se întâmplă tocmai pe dos, replică Fabel. Dar sigur c-am s-o fac.

Ora amiezii: cartierul Harvestehude, Hamburg

Fabel sună la sediu şi-i ceru lui Werner să-l anunţe pe asistentul lui Paul Scheibe că avea să-i facă o vizită. Cabinetul de arhitectură se găsea într-o clădire foarte modernă, situată între postul de radio NDR şi Innocentia-Park, din cartierul Harvestehude. Liniile ferme şi unghiurile îndrăzneţe ale edificiului îi aduceau aminte de locuinţa lui Bertholdt Müller-Voigt, din Altes Land. Fabel se întrebă dacă nu cumva Scheibe îi proiectase casa acestuia. Îi era ciudă că nu-i trecuse prin minte să-i pună politicianului o întrebare atât de firească.

Soarele amiezii îşi acoperise faţa cu un văl subţire de nori, aşa că Fabel îşi scoase ochelarii de soare şi rămase în maşină preţ de câteva clipe, înainte de a intra în clădire. Când îl sunase pe Werner îi ceruse, de asemenea, să se intereseze dacă cei de la Serviciul Tehnic nu puteau să depisteze cine îi dăduse telefonul acela de ameninţare. Ştia că şansele erau destul de mici, însă telefonul cu pricina îl tulburase. Faptul că apelantul folosise un modulator de voce părea o precauţie mult prea sofisticată pentru o simplă farsă, motiv pentru care Fabel avea senzaţia neplăcută că vorbise cu aşa-numitul Frizer din Hamburg. Urmări cu privirea o fată drăguţă care trecu pe lângă maşină, râzând în timp ce vorbea la telefon. Era o persoană normală, cu o viaţă normală, care purta o conversaţie normală.

Imediat ce intră pe uşile mari de sticlă ale cabinetului lui Scheibe, fu întâmpinat de un bărbat înalt şi subţire, de vreo treizeci şi cinci de ani, cu ţeasta rasă. Se prezentă drept Thomas Paulsen, asistentul directorului. Avea un zâmbet prin care parcă încerca să-şi ceară scuze.

— Vă mulţumesc că aţi venit, *Herr* comisar-şef, dar mă bucur să vă anunţ că grijile pe care ni le făceam cu privire la *Herr* Scheibe nu-şi mai au rostul. Am vorbit cu dumnealui acum zece minute.

— Dar eu n-am venit din cauza posibilei sale dispariţii, replică Fabel. Vreau să discut cu *Herr* Scheibe despre un caz pe care îl anchetez. Unde îl pot găsi?

— Oh… n-a precizat lucrul acesta. Şi-a cerut scuze că n-a mai dat niciun semn de viaţă, dar a spus că i s-a ivit o urgenţă în familie şi a trebuit să fugă acasă numaidecât, undeva în afara oraşului. Asta s-a întâmplat luni, imediat după prânzul de la primărie, şi de aceea n-am reuşit să mai dăm de dumnealui de atunci, explică Paulsen. Vă mărturisesc că suntem teribil de uşuraţi. Lansarea oficială, cu participarea presei, va avea loc diseară, în Speicherstadt. *Herr* Scheibe ne-a asigurat că va fi acolo, ca să-şi prezinte proiectul.

— Aţi vorbit cu el personal?

— Păi, nu… n-am vorbit. A trimis un e-mail. Dar ne-a garantat că va veni diseară la recepţie.

— Atunci ne vom vedea acolo, spuse Fabel. Dacă *Herr* Scheibe vă mai contactează, vă rog să-i comunicaţi că va trebui să-şi facă un pic de timp ca să stăm de vorbă.

— Prea bine… dar sunt convins că va fi extrem de ocupat. Va fi…

— Credeţi-mă, *Herr* Paulsen: ceea ce am de discutat cu *Herr* Scheibe este mult, mult mai important. Ne vedem deseară.

•

Fabel se hotărî să ia prânzul pe chei, la chioşcul lui Dirk Stellamann. Vălul de nori se ridicase, iar soarele devenise mai strălucitor şi mai fierbinte, scăldând în lumină mesele şi umbrelele răspândite de jur-împrejurul chioşcului. Locul era aglomerat la sosirea lui Fabel, dar Dirk îşi zări prietenul chiar şi prin mulţimea de clienţi.

Lui Fabel îi era cald şi sete, aşa că îşi comandă o bere Jever şi o apă minerală, împreună cu un rulou cu cârnaţi şi brânză şi se aşeză la una dintre puţinele mese libere. De îndată ce avu un strop de răgaz, Dirk îşi făcu apariţia la masa lui.

— Cum merge vânătoarea?

Fabel făcu o grimasă derutată.

— Ucigaşul care ia scalpuri – ai vreo pistă?

— Nu prea. Fabel ridică abătut din umeri. Se pare că m-am împotmolit în tot felul de aiureli. Amintiri genetice… terorişti… ca să nu mai spun că aş putea să scriu o carte despre practica scalpării de-a lungul istoriei…

— O să-l prinzi până la urmă, Jannick, îl îmbărbătă Dirk. Îi prinzi de fiecare dată.

— Nu chiar de fiecare dată… Fabel îşi aminti că şi Roland Bartz îi spusese tot Jannick. Mă bate gândul să renunţ, Dirk.

— La slujbă? N-ai face niciodată una ca asta. E viaţa ta.

— Nu mai ştiu dacă-i aşa, spuse Fabel. Sau dacă chiar a fost vreodată. Mi s-a oferit altceva. O şansă să revin la o viaţă normală.

— Nu înţeleg, Jan…

— Eu, da. Sunt sătul de atâta moarte. O văd peste tot în jurul meu. Nu ştiu. Poate că ai dreptate. Cazul ăsta mă dă peste cap.

— Ce-ai vrut să spui când ai pomenit de amintirile genetice? Ce legătură are asta cu crimele tale?

Fabel îi relată pe scurt proiectul la care lucrase doctoral Gunter Griebel.

— Ştii ce? Să ştii că eu cred asta, Jan… Cred că există o fărâmă de adevăr în toată povestea asta.

— Tu? Fabel zâmbi neîncrezător. Cred că glumeşti…

— Nu… Dirk era cât se poate de serios. Chiar cred. Îmi aduc aminte, eram în poliţie doar de vreo doi-trei ani, când am fost chemaţi la o spargere. Era iarnă şi tocmai ninsese. Făptaşul ieşise, noaptea, pe geamul din spatele casei şi-şi lăsase urmele în zăpadă. Erau singurele urme de paşi din împrejurimi. Aşa că n-a trebuit decât să ne luăm după urmele respective. Ne-am mişcat rapid, ca să-l prindem. Şi l-am prins până la urmă.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Fabel suspicios, de parcă se aştepta la un deznodământ neaşteptat.

— În timp ce eram în misiune, în timp ce ne deplasam în viteză, noaptea, urmărindu-l pe individul acela, am avut o senzaţie stranie. Nu era o senzaţie plăcută. Am simţit efectiv că mai trăisem experienţa aceea înainte. Am simţit-o, dar nu mi-am amintit nimic concret.

— Să nu-mi spui că şi tu crezi în reîncarnare, rosti Fabel.

— Nu. Nu, nu-i vorba de asta. Era ca o amintire care nu-mi aparţinea, dar îmi fusese transmisă cumva, în chip inexplicabil. Dirk râse, parcă dintr-odată ruşinat de cele spuse. Mă cunoşti doar… am avut mereu o latură mistică. A fost o senzaţie ciudată, atâta tot.

3:00 p.m.: cartierul Schanzenviertel, Hamburg

Clădirea se înălţa, discret, într-un colţ al cartierului Schanzenviertel. Era construită într-un stil arhitectonic tineresc, iar dedesubtul desenelor respingătoare cu graffiti Fabel observă structura elegantă de piatră, ornamentată în stil Art Deco. La intrare nu se zărea nicio plăcuţă care să indice birourile ce funcţionau în incintă şi, după ce îşi spuse numele, precum şi scopul vizitei, la interfonul de lângă uşă, Fabel avu de aşteptat câteva secunde, până când un bâzâit specific îl anunţă că poate să intre.

Ingrid Fischmann îl aştepta în capul scărilor ce duceau la primul etaj. Era o femeie de vreo treizeci şi cinci de ani, cu părul castaniu, lung şi drept.

Chipul ei ar fi fost atrăgător dacă n-ar fi avut trăsăturile atât de pronunţate, care îi dădeau un aer uşor masculin. Părul lung până la umeri şi cămaşa largă îi dădeau o înfăţişare hippy, oarecum nepotrivită vârstei sale.

Îi adresă un zâmbet politicos şi-i întinse mâna, în semn de salut.

— *Herr* Fabel, poftiţi, vă rog.

Micul antreu ducea spre două încăperi. Una din acestea era destinată depozitării dosarelor, iar cealaltă era biroul lui *Frau* Fischmann. În ciuda multitudinii de rafturi şi dulapuri cu acte, a calendarului şi afişierelor de pe perete, încăperea îţi dădea impresia unei sufragerii transformate.

— Eu locuiesc cu două străzi mai încolo, îi explică *Frau* Fischmann, în timp ce se aşează la birou.

Fabel remarcă pe perete, lângă geam, un afiş alb-negru tipărit în 1971 prin care era dată în urmărire banda Baader Meinhof. Chipurile a nouăsprezece bărbaţi erau aliniate dedesubtul titlului *Criminali anarhişti* – *Banda Baader-Meinhof*. Afişul cu pricina devenise oarecum emblematic, simbolizând un moment aparte din istoria Germaniei.

— Acest spaţiu este închiriat. Nu ştiu de ce, dar am simţit că trebuie să pun o oarecare distanţă între locul în care trăiesc şi cel în care lucrez. În al doilea rând, folosesc această adresă pentru corespondenţa mea profesională. Dată fiind sensibilitatea unora dintre persoanele despre care scriu, e mai înţelept să nu-mi dezvălui adresa de domiciliu. Vă rog, *Herr* Fabel, luaţi loc.

— Pot să vă întreb de ce scrieţi ceea ce scrieţi? Vreau să spun, majoritatea acestor lucruri s-au petrecut cu mult timp în urmă.

Fischmann zâmbi, dezvelindu-şi dinţii un pic prea mari.

— Vreţi să ştiţi ce m-a făcut să accept să mă întâlnesc cu dumneavoastră, *Herr* Fabel?

— Sper că dorinţa de a mă ajuta să pun mâna pe un criminal psihopat.

— Desigur, şi de-asta. Dar eu sunt jurnalistă, înainte de toate. Miros un subiect interesant în toată povestea asta, aşa că mă aştept la ceva în schimb.

— Mă tem că nu sunt interesat de un astfel de schimb, *Frau* Fischmann. Singura mea preocupare este să-l prind pe ucigaş înainte să mai facă şi alte victime. Viaţa unui om este mai importantă pentru mine decât articolele din ziar.

— Vă rog, *Herr* Fabel. Am fost de acord să ne întâlnim pentru că mi-am petrecut mulţi ani dezvăluind ipocrizia celor care au avut tangenţă sau chiar au participat în mod activ la actele de anarhism din anii 1970 şi 1980 şi care acum caută să se afirme pe plan politic sau comercial. Cu toate cercetările pe care le-am întreprins, încă n-am găsit niciun motiv solid şi rezonabil pentru care aceşti răsfăţaţi ai clasei de mijloc să fi făcut pe revoluţionarii. Ce mă

irită mai mult decât orice este felul în care anumiţi exponenţi ai stângii politice caută să găsească o justificare pentru uciderea şi mutilarea atâtor cetăţeni nevinovaţi. Fischmann făcu o pauză. În calitate de poliţist, sunteţi conştient de faptul că Poliţia Hamburg a avut porţia ei de suferinţă din partea Facţiunii Armata Roşie şi a susţinătorilor săi. Ştiţi, desigur, că primul poliţist german ucis de această facţiune a fost un ofiţer din Poliţia Hamburg.

— Bineînţeles: Norbert Schmid, în 1971. Avea doar treizeci şi trei de ani.

— Incident urmat, în mai 1972, de schimbul de focuri dintre forţele de poliţie şi Facţiunea Armata Roşie soldat cu rănirea şi decesul ulterior al comisarului-şef Hans Eckhardt.

— Da, ştiu şi asta.

— Iar apoi, desigur, confruntarea armată dintre poliţiştii din Hamburg şi membrii bandei originare, Gruparea Acţiunii Radicale, care a avut loc în urma jafului bancar eşuat din 1986. Un poliţist a fost ucis şi altul grav rănit. Acesta din urmă a avut noroc că a supravieţuit. El a fost cel care a împuşcat-o pe Gisela Frohm, o membră a bandei de teroriști. Am ştiut cine sunteţi de îndată ce v-aţi prezentat, *Herr* Fabel. Am dat peste numele dumneavoastră atunci când am făcut cercetări cu privire la Hendrik Svensson şi la Gruparea Acţiunii Radicale. Dumneavoastră sunteţi cel care a ucis-o pe Gisela Frohm, nu-i aşa?

— Din nefericire. N-am avut de ales.

— Ştiu asta, *Herr* Fabel. Când am aflat că dumneavoastră investigaţi uciderea lui Hauser, am simţit că se conturează la orizont un subiect interesant, după cum v-am şi mărturisit mai înainte.

— Aceste crime s-ar putea să n-aibă nicio legătură cu cercetările pe care le-aţi întreprins. Doar că cele două victime, Hauser şi Griebel, aveau cam aceeaşi vârstă şi amândoi bărbaţii au fost implicaţi, în grade diferite, în mişcarea de protest. Le-am verificat trecutul şi n-am putut găsi nicio legătură directă între ei. Însă anturajul lor era format cam din aceleaşi personaje. Una dintre acestea este Bertholdt Müller-Voigt, ministrul mediului. Am înţeles că aţi explorat trecutul de activist al acestuia.

— Trecutul de *terorist*, mai bine zis. În vocea jurnalistei se desluşea înverşunarea. Müller-Voigt are ambiţii politice care depăşesc cu mult funcţia de ministru. Ambiţii uriaşe. Deja i-a declarat război celui care a fost principalul său aliat politic, primarul general Hans Schreiber, iar asta numai pentru că îl consideră un potenţial rival în viitor – un viitor care Müller-Voigt speră să-l ducă la Berlin. Ambiţia lui este strigătoare la cer, căci n-am nici cea mai mică îndoială că el a fost şoferul maşinii în care a fost răpit şi mai apoi ucis industriaşul Thorsten Wiedler.

— Cunosc acuzaţiile dumneavoastră la adresa ministrului Müller-Voigt. Ştiu, de asemenea, că soţia lui Hans Schreiber v-a citat în repetate rânduri. Dar aveţi vreo dovadă?

— În ceea ce o priveşte pe *Frau* Schreiber… sunt de părere că ambiţiile politice năucitoare ale soţului său nu diferă prea mult de cele ale lui Müller-Voigt. Ştiu că ea se foloseşte de mine pentru propriile interese, dar adevărul este că generează o reacţie publică pe care n-aş fi izbutit s-o provoc de una singură. Ca să vă răspund însă la întrebare… nu, nu am nicio dovadă care să poată fi folosită în instanţă. Dar lucrez la asta. Sunt sigură că ştiţi cât de dificil e să dezgropi un caz vechi, la care toate pistele s-au răcit de mult.

— Foarte adevărat. Fabel zâmbi cu amărăciune. Se gândi la numeroasele cazuri pe care le redeschisese de-a lungul carierei sale. Apoi gândul îi zbură la familia tânărului care zăcuse timp de şaizeci de ani în nisipul uscat al portului.

— Tot ce am făcut până astăzi, în cariera mea, toţi acei oameni cărora le-am făcut public trecutul politic… toate astea n-au făcut decât să preceadă distrugerea carierei lui Müller-Voigt şi, sper eu, aducerea lui în faţa instanţei pentru crimele săvârşite. Iar acesta este un lucru pe care putem să-l obţinem împreună, *Herr* comisar-şef.

— Dar de ce Müller-Voigt? De ce aţi pus ochii tocmai pe el?

Pe chipul lui Ingrid Fischmann se citi o îndârjire plină de amărăciune. Deschise un sertar de la birou şi scoase dinăuntru două fotografii pe care i le dădu lui Fabel. Prima era cu o limuzină Mercedes mare şi neagră, un model din anii 1970. Maşina era parcată în faţa unei clădiri de birouri şi un şofer îmbrăcat în uniformă neagră ţinea deschisă portiera din spate pentru un bărbat între două vârste, care purta nişte ochelari cu rame negre, groase.

— Thorsten Wiedler? întrebă Fabel.

Fischmann încuviinţă din cap.

— Şi şoferul său.

Cea de-a doua fotografie înfăţişa aceeaşi limuzină, de data aceasta văzută mai de aproape şi parcată pe o alee cu pietriş. Şi şoferul era acelaşi, dar fără pălărie şi jachetă. Mercedesul sclipea în lumina soarelui, iar lângă roata din faţă se zărea o găleată cu nişte cârpe în ea. Şoferul, care se vedea clar că tocmai spăla maşina, făcuse o pauză şi se lăsase pe vine, privind o fetiţă de vreo şase sau şapte ani. Fiica lui.

— Şi, din nou, preciză Ingrid Fischmann, şoferul lui *Herr* Wiedler. Ralf Fischmann.

— Înţeleg, spuse Fabel, înapoindu-i cele două fotografii. Îmi pare foarte rău.

— Moartea lui Thorsten Wiedler a făcut mare vâlvă. Tatăl meu a rămas paralizat în urma atacului, dar cu toate astea se pare că n-a meritat mai mult decât o menţionare pasageră. A murit din cauza rănilor suferite, *Herr* Fabel, dar abia după mai bine de cinci ani. A fost o experienţă care a distrus-o şi pe mama. Am crescut într-o familie în care nu exista bucurie. Şi totul din cauză că o mână de puşti din clasa de mijloc, cu idei preluate de ici, de colo, s-au simţit îndreptăţiţi să nimicească orice viaţă care se întâmpla să le stea în cale în timp ce îşi îndeplineau aşa-zisa misiune.

— Înţeleg. Şi regret din toată inima. Sunteţi absolut convinsă că Müller-Voigt a fost implicat?

— Da. Gruparea care a comis atacul nu era Facţiunea Armata Roşie. Era una dintre numeroasele bande rebele ce activau la momentul respectiv. Singurul lucru care le deosebea de celelalte grupări era preferinţa lor pentru denumiri mai poetice. Toate celelalte bande erau obsedate de iniţiale; că veni vorba, ştiaţi că unul dintre motivele pentru care Facţiunea Armata Roşie şi-a ales această denumire a fost faptul că avea aceleaşi iniţiale, RAF, ca Forţele Aeriene Regale? O glumă macabră. Forţele Aeriene Regale i-au bombardat pe naziştii din Germania. Noul RAF a considerat că e de datoria sa să bombardeze şi să elimine fascismul şi capitalismul din Germania de Vest. Dumneavoastră aţi avut contact direct cu banda RAF, înfiinţată de Svensson. Însă membrii acesteia aveau o concepţie mult mai esoterică. Şi-au pus numele de Reîntrupaţii. Liderul lor era Franz Mühlhaus, cunoscut sub porecla de Franz cel Roşu.

Fabel se simţi străbătut de un fior. Franz cel Roşu. Autorul unor acte îngrozitoare. Franz cel Roşu Mühlhaus şi grupul său erau consideraţi exponenţii cei mai extremişti ai stângii radicale. Gândul îi zbură la afişul din biroul lui Severts, cu Franz cel original, cadavrul mumificat care zăcuse secole de-a rândul în mlaştina rece şi întunecată de lângă Neu Versen.

— Mühlhaus şi oamenii săi erau greu de clasificat, continuă Ingrid Fischmann. Chiar şi celelalte grupări ce aparţineau stângii anarhiste îi priveau cu neîncredere. Unii spuneau că ei nici măcar nu erau de stânga, de fapt, ci erau doar o formă de exprimare a ecologismului radical, care de regulă mergea mână-n mână cu grupările de stânga. Însă Red Franz şi Reîntrupaţii săi nu erau socotiţi ca având un aport demn de luat în seamă la mişcarea respectivă.

— De ce?

Ingrid Fischmann îşi ţuguie buzele.

— Din mai multe motive. În primul rând, ei n-aveau un program marxist bine definit. Desigur, mai existau şi alte grupări care, fără să fie categoric marxiste, adoptaseră aceeaşi linie de gândire ca Baader-Meinhof. Printre

acestea se număra, de exemplu, Mişcarea 2 Iunie, cu sediul în Berlinul de Vest, care avea o filosofie mai anarhistă. Reîntrupaţii nu se alăturaseră în mod expres bandei Baader-Meinhof, iar obiectivul lor era unul ecologist. La vremea respectivă existau doi numitori comuni pentru marxişti, anarhişti şi ecologişti… protestul antinuclear început prin anii 1960. Şi, desigur, Vietnamul.

— Dar, chiar şi aşa, nu existau suspiciuni legate de filosofia Reîntrupaţilor? întrebă Fabel.

— Întocmai. La fel ca alte grupări, aceştia îi luaseră în colimator pe marii industriaşi. Dar nu neapărat pentru că ei erau capitalişti, ci mai degrabă din cauza stricăciunilor pe care se presupunea că afacerile lor le provoacă asupra mediului. Aceeaşi ţintă, altă argumentare… Într-un fel, Reîntrupaţii nu urmau aceeaşi cale ca RAF şi ca restul grupărilor de stânga, ci mai degrabă o cale întâmplător paralelă. Un bun exemplu în acest sens este răpirea şi uciderea subsecventă a lui Hanns-Martin Schleyer de către Baader-Meinhof-RAF, în octombrie 1977, şi a lui Thorsten Wiedler, la începutul lui noiembrie, prin acţiunea Reîntrupaţilor. Ambii în cadrul aşa-numitei Toamna Germană din 1977. Deosebirea este că Schleyer a fost ales drept ţintă în primul rând fiindcă fusese nazist şi ofiţer SS în timpul războiului, în Cehoslovacia, şi în al doilea rând fiindcă era un industriaş prosper, membru în consiliul de administraţie al firmei Daimler Benz şi lider al angajatorilor din Germania de Vest, având legături politice strânse cu Uniunea Creştin-Democrată, aflată la putere. Desigur, contextul care a condus la răpirea lui Schleyer şi, după şase săptămâni, la uciderea acestuia, avea în centru incidentul din Mogadishu şi sinuciderea lui Raspe, Baader şi Ensslin în închisoarea Stammheim. Pe de altă parte, deşi Thorsten Wiedler era şi el un industriaş de succes, nu era totuşi de rangul lui Schleyer. El provenea dintr-un mediu social-democrat, din clasa muncitoare, fusese prea tânăr pentru serviciul militar în timpul războiului şi n-avea niciun fel de preferinţe sau merite politice. Motivul pentru care fusese luat în vizor de către Reîntrupaţi a fost, se pare, acela că fabricile sale poluau intens. Sigur că s-au vehiculat o grămadă de cuvinte sforăitoare cu privire la aşa-zisa „solidaritate" cu RAF în decursul Toamnei Germane, iar Wiedler simboliza şi el, chiar dacă la un nivel mai modest, capitalismul vest-german. Dar răpirea lui a fost considerată contraproductivă „revoluţiei" şi n-a făcut decât să-i izoleze şi mai tare pe Reîntrupaţi de restul facţiunilor. Cred că acesta este motivul pentru care gruparea nu a declarat niciodată nimic legat de soarta lui Wiedler. Era o ruşine pentru ei. Cadavrul n-a fost niciodată găsit, prin urmare familia lui Wiedler a fost privată de dreptul de a-l îngropa şi de a-l jeli. Însă, pe lângă toate astea, mai era şi acea turnură „hippy" pe care Franz

cel Roşu şi Reîntrupaţii o conferiseră politicii lor. O grămadă de aiureli de tip New Age, am zice noi azi.

— Ce fel de aiureli? vru să ştie Fabel.

— Ei bine, Reîntrupaţii sunt una dintre grupările cel mai dificil de investigat, pentru că erau relativ izolaţi, însă unul dintre ei, Benni Hildesheim, a început să cârtească şi într-un final a trecut în tabăra RAF. În anii 1980, când a fost arestat, Hildesheim a declarat că Reîntrupaţii erau prea sonaţi pentru gustul lui. A mai afirmat că gruparea îşi datora numele credinţei lor că spiritul Pământului se proteja pe sine însuşi dând naştere unei bande de războinici, de credincioşi adevăraţi, care aveau să-i sară în apărare în caz de pericol. Aceşti războinici aveau să se întrupeze iar şi iar, de-a lungul timpului, de câte ori este nevoie. De aici denumirea de Reîntrupaţi. Franz cel Roşu Mühlhaus obişnuia, se pare, să pretindă că ei se strânseseră la un loc din pricina faptului că trăiseră şi luptaseră împreună şi înainte, în alte momente din istorie în care Pământul avusese nevoie de protecţia lor. Teoria aceasta nu se potrivea deloc cu ideologia profund marxistă, raţională, rigidă şi intransigentă a celor din Baader-Meinhof.

— Şi cum se raportează Müller-Voigt şi Hans-Joachim Hauser la Franz cel Roşu Mühlhaus? întrebă Fabel.

— Hauser? Nu ştiu. Hauser era un egocentric dornic de afirmare şi un parazit ce se căţăra pe umerii altora. Nu ştiu să fi avut vreo legătură directă cu Reîntrupaţii sau cu Mühlhaus, în afară de faptul că era, cel puţin la nivel declarativ, un adept al „intervenţiilor" lui Franz cel Roşu de odinioară – de pildă, întreruperea şedinţelor senatului landului Hamburg, iniţierea unor greve la nivel corporatist sau industrial şi alte acţiuni de genul acesta. Dar după ce lucrurile s-au înfierbântat şi au început să jefuiască bănci, să plaseze bombe şi să omoare oameni, înfocarea lui Hauser, la fel ca a multor alţi partizani ai stângii şic, a început să pălească. Asta nu înseamnă că nu s-a implicat în mod direct. De fapt, tăcerea lui, în comparaţie cu gălăgia pe care o făcea înainte, ar fi putut trece drept o încercare de a-şi păstra anonimatul. Cât despre Müller-Voigt, el şi Franz cel Roşu s-au întâlnit în ultima parte a anilor 1970. După ce Mühlhaus a fost dat în urmărire pentru uciderea directorului unei companii farmaceutice din Hanovra şi mai apoi, desigur, pentru afacerea Thorsten Wiedler, bănuiesc că Müller-Voigt a început să opereze ca „legalist" în slujba Reîntrupaţilor.

— Şi credeţi că implicarea lui a mers şi mai adânc?

— Am să vă mărturisesc ceva foarte personal, *Herr* Fabel. Tatăl meu a înregistrat o casetă audio. În timp ce era încă în spital a cerut să i se aducă un casetofon. El fusese un om foarte energic şi capabil, aşa că, la gândul că avea să-şi petreacă viaţa într-un scaun cu rotile, a căzut în depresie. Dar s-a

şi înfuriat teribil. Era hotărât să facă tot posibilul ca să dea o mână de ajutor la găsirea lui Wiedler şi la prinderea răpitorilor acestuia. La multă vreme după moartea tatălui meu, când eram la vârsta la care încă nu ştiam ce facultate să urmez, am ascultat caseta cu pricina. Tatăl meu descria tot ce s-a întâmplat în ziua aceea, cu maximum de amănunte. Era clar că voia să se afle adevărul. După ascultarea acelei casete m-am decis să devin jurnalistă. Să spun adevărul.

— Şi ce anume spunea pe casetă?

Ingrid Fischmann păru să ezite pentru o clipă. Apoi zise:

— Am să vă spun totul, am să vă trimit o copie a casetei. Şi am să caut câteva fotografii şi nişte informaţii generale, pe care am să vi le trimit prin poştă. Dar, pe scurt, tatăl meu afirma că erau implicaţi şase terorişti. Nu apucase să-l vadă la faţă decât pe unul dintre aceştia. Ceilalţi purtau măşti de schi. A putut să dea o descriere amănunţită la poliţie, iar desenatorul a făcut portretul-robot al teroristului. Dar n-a fost de niciun folos. După cum ştiţi, nimeni n-a fost arestat pentru răpirea lui Wiedler. Decât dacă socotim că moartea lui Franz cel Roşu Mühlhaus a însemnat o înfăptuire a dreptăţii.

— Şi de unde ştiţi atât de sigur că Bertholdt Müller-Voigt a fost implicat în această operaţiune? vru să ştie Fabel.

— Vă aduceţi aminte de Benni Hildesheim, despre care am pomenit adineaori? Dezertorul care a trecut din tabăra Reîntrupaţilor în Baader-Meinhof? Ei bine, l-am intervievat după eliberarea sa din puşcărie şi el a susţinut că există un număr de indivizi care în prezent se bucură de influenţă şi care în trecut au fost implicaţi în acţiunile Reîntrupaţilor fie în mod direct, fie prin furnizarea de suport logistic şi strategic. Adăposturi sigure, arme şi explozibili, genul acesta de lucruri. Hildesheim mi-a spus că erau şase inşi implicaţi în răpirea lui Wiedler, ceea ce se potrivea perfect cu declaraţia tatălui meu. A mai afirmat că îi poate identifica pe toţi şase, la fel ca şi pe ceilalţi membri ai reţelei de sprijin.

— Şi nu v-a dat alte informaţii?

Ingrid Fischmann râse scurt: era un râs plin de cinism.

— Hildesheim a dat dovadă de o atitudine capitalistă pentru un fost terorist marxist. Voia bani în schimbul informaţiilor. Desigur, nu ştia că eu sunt fiica uneia dintre victimele grupării, dar i-am spus să se ducă naibii. Voiam să aflu cine l-a împuşcat pe tatăl meu. Dar nu cu orice preţ. Hildesheim era convins că avea să găsească vreun tabloid care să-i ofere suma pretinsă. Nu contenea să spună că unele dintre numele respective aveau să zguduie din temelii însăşi conducerea ţării şi alte prostii de genul ăsta. Nu uitaţi că toate astea se întâmplau în aceeaşi perioadă în care Bettina Röhl, fiica lui Ulrike Meinhof, i-a trimis o scrisoare de şaizeci de pagini

procurorului general, cerând ca ministrul de externe Joschka Fischer să fie acuzat şi trimis în judecată pentru tentativa de asasinare a unui poliţist, în anii 1980. Nu mi se pare de neconceput să mai existe şi alte persoane în guvern sau în diverse poziţii înalte care să aibă tot felul de schelete în dulap.

— Dar Hildesheim n-a bătut palma până la urmă cu niciun ziar? întrebă Fabel.

— Nu. A murit înainte să încheie vreun târg.

— Cum a murit? A existat vreo suspiciune legată de moartea sa?

— Nu. Nu-i vorba de nicio conspiraţie. Un om de vârsta a doua care a fumat prea mult şi n-a făcut destulă mişcare. Atac de cord. Dar a apucat să-mi spună totuşi ceva. Mi-a spus că ştie fără cea mai mică umbră de îndoială cine era şoferul din ziua aceea şi că respectivul devenise între timp o figură publică proeminentă. Însă n-a vrut să-mi dea o declaraţie fermă – aceasta, ca şi dovada aferentă, făcea parte din oferta sa contra cost. Din nefericire, n-a mai apucat să-mi dezvăluie nimic.

— Hildesheim nu a pomenit niciodată de Hauser?

Fischmann clătină din cap.

— Nici de Gunter Griebel?

— Mă tem că nu… nu cred că am dat de numele astea în cercetările pe care le-am întreprins.

Mai stătură de vorbă încă un sfert de oră. Ingrid Fischmann îi schiţă istoria mişcărilor activiste din Germania şi tranziţia de la simple proteste la acţiuni directe şi mai apoi la terorism. Discutară despre obiectivele diferitelor grupări, despre sprijinul pe care acestea îl primeau din partea fostei Germanii de Est comuniste, despre reţelele de susţinători şi simpatizanţi graţie cărora atâţia terorişti reuşiseră să scape neprinşi. Mai discutară despre faptul că peste tot se pot ascunde indivizi cu un trecut violent, necunoscut nici măcar de familie şi de prietenii cei mai apropiaţi şi pe care reuşesc să şi-l mascheze în spatele unei vieţi normale. Într-un târziu, când se spusese tot ce era de spus, Fabel se ridică să plece.

— Vă mulţumesc că mi-aţi acordat atât de mult din timpul dumneavoastră, zise el. Dădu mâna cu jurnalista. Mi-a fost de mare ajutor ce am aflat.

— Mă bucur. Vă voi trimite acele informaţii când fac rost de ele. S-ar putea să dureze o zi-două, mai adăugă ea zâmbind. Aşteptaţi un minut, cobor şi eu cu dumneavoastră. Trebuie să ajung în centru.

— Pot să vă duc undeva cu maşina?

— Nu, mulţumesc, răspunse femeia. Trebuie să mă opresc în câteva locuri pe drum. Îşi aşeză o pereche de ochelari pe vârful nasului şi începu să scotocească prin geanta încăpătoare, de unde scoase în cele din urmă un

carneţel negru. Îmi cer scuze… am un nou sistem de securitate. Trebuie să introduc codul când plec şi nu mi-l amintesc nici în ruptul capului.

Se opriră în uşă cât timp Fischmann tastă încet codul în panoul de control, verificând ca fiecare cifră să coincidă cu ceea ce-şi notase în carneţel.

Odată ajunşi în stradă, Fabel îşi luă rămas-bun de la Ingrid Fischmann şi o urmări cu privirea în timp ce aceasta se îndepărta. O femeie tânără care-şi petrecuse toată viaţa cercetând generaţia precedentă. O femeie aflată în căutarea Adevărului. Fabel îşi aduse aminte de motivul pentru care Frank Grueber se făcuse tehnician criminalist: Din cauza adevărului pe care îl datorăm celor morţi.

„Aproape că ar putea fi mottoul naţional al Germaniei", îşi zise Fabel în sinea sa.

7:30 p.m.: Speicherstadt, Hamburg

Fabel se întorsese la sediu înainte de ora cinci. Convocase rapid Brigada Omucideri la o şedinţă şi-şi informase echipa cu privire la cele aflate în cursul zilei. Începea să prindă contur ipoteza că aceste crime nu erau nişte acte săvârşite la întâmplare, ci motivul părea să fie legat de trecutul politic al victimelor.

Anna şi Henk prezentară un rezumat al informaţiilor pe care le aflaseră sau nu le aflaseră la barul The Firehouse. Părea tot mai puţin probabil ca Hauser să fi fost ucis din cauza orientării sale sexuale, iar Anna avea senzaţia că bărbatul mai vârstnic cu care acesta se întâlnea la club avea de-a face mai degrabă cu trecutul său politic decât cu preferinţele sale sexuale.

— Poate era Paul Scheibe, sugeră Werner.

— Vom afla diseară, rosti Fabel. Vreau ca voi – Anna, Henk, Werner şi Maria – să mă însoţiţi la recepţia de lansare. Va trebui să îi examinăm cu atenţie pe invitaţi, iar eu voi sta de vorbă pe-ndelete cu Scheibe.

Fabel se duse acasă şi mâncă repede ceva, făcu un duş şi se schimbă în altă ţinută, după care se întâlni cu restul echipei, în Speicherstadt. Anna şi Henk sosiseră primii şi discutaseră cu membrii echipei lui Scheibe.

— Rahatul începe să se împrăştie, îi spuse Anna lui Fabel. Se pare că invitatul de onoare lipseşte. Nimeni nu l-a văzut pe Scheibe. Iar asta e o seară importantă. Angajaţii săi sunt extrem de agitaţi, pentru că Scheibe le-a spus în repetate rânduri că doar el e în măsură să dezvelească macheta proiectului. Se pare că a finalizat modelul de unul singur şi, deşi senatul a

văzut planurile, pentru tot restul lumii inaugurarea va avea loc în seara asta… Se spune că a mai adăugat câteva detalii de ultim moment, pe care nu le-a văzut nimeni până în clipa de faţă.

— Şi ce-o să facă echipa lui?

— Actualmente se urcă pe toţi pereţii. Au invitat aici toate personalităţile Hamburgului şi iată că vedeta serii lipseşte.

— A mai făcut lucruri de genul ăsta vreodată?

— Nu la evenimente de o asemenea importanţă… Însă Paulsen a fost foarte îngrijorat pentru el în ultima vreme. Scheibe părea stresat de ceva anume, lucru aparent destul de neobişnuit pentru el. Beţie, da, aroganţă şi infatuare, da… dar Scheibe nu e în niciun caz genul de om predispus la stres.

— Ceea ce sugerează că s-ar putea să fi intervenit ceva nou în viaţa lui, opină Werner.

— Sau ceva vechi…, replică Fabel. Bun – haideţi să ne amestecăm printre invitaţi!

Fabel îşi conduse echipa în sala de recepţii, prezentându-şi cu toţii insignele de poliţişti paznicilor încruntaţi de la intrare. Sala era înţesată de bogătaşi şi de persoane publice, toţi puşi la patru ace şi adunaţi în grupuleţe. Râdeau şi discutau între ei, în timp ce chelnerii îmbrăcaţi în uniformă le turnau fără încetare băuturi scumpe în pahare.

Fabel se îndreptă împreună cu Maria şi cu Werner spre latura cea mai îndepărtată a sălii; Annei şi lui Henk le ceru să rămână lângă uşa de la intrare, să observe eventuala sosire a lui Scheibe. În timp ce-şi croia drum prin mulţime, Fabel îl zări pe Müller-Voigt întreţinându-se cu un grup mare de admiratori. Privirile li se încrucişară şi Fabel îl salută înclinându-şi capul. Ministrul mediului se încruntă uşor, parcă derutat de prezenţa detectivului aici.

Luminile din sală se estompară treptat, iar Fabel observă o oarecare agitaţie pe scena iluminată, unde macheta lui Paul Scheibe zăcea acoperită sub o învelitoare albă, ascunsă de privirile spectatorilor tot mai nerăbdători. Paulsen, asistentul lui Scheibe, purta o discuţie aprinsă cu alţi doi membri ai echipei arhitectului.

După o scurtă pauză, Paulsen se îndreptă stânjenit spre centrul scenei şi, oprindu-se în faţa machetei acoperite, privi temător microfonul preţ de câteva secunde.

— Doamnelor şi domnilor, vă mulţumim pentru răbdarea de care aţi dat dovadă. Din nefericire, *Herr* Scheibe a fost reţinut de anumite probleme de familie, survenite într-un mod cu totul neaşteptat. Desigur, Domnia Sa face tot posibilul să ni se alăture cât mai curând cu putinţă. Oricum însă, însuşirile inovatoare ale lucrării lui Paul Scheibe vorbesc de la sine. Viziunea

sa de viitor cu privire la HafenCity şi la întregul land Hamburg este un concept îndrăzneţ şi remarcabil, menit să reflecte ambiţiile măreţului nostru oraş.

Paulsen făcu o pauză. Privirea îi fu atrasă de o femeie care tocmai intrase în sală şi despre care Fabel presupuse că era tot o membră a echipei lui Scheibe. Femeia scutură din cap aproape imperceptibil, iar Paulsen îşi fixă din nou privirea asupra publicului, cu un zâmbet slab şi resemnat.

— În regulă… Cred că… hmmm… cel mai bine ar fi să trecem la prezentarea proiectului… Doamnelor şi domnilor, am plăcerea deosebită, în numele firmei de arhitectură Scheibe, să vă prezint modelul, de o creativitate şi de o frumuseţe inegalabile, conceput de *Herr* Scheibe pentru Überseequartier, din HafenCity. Aveţi aici *KulturZentrumEins*…

Paulsen se trase la o parte şi învelitoarea de pânză, de un alb imaculat, începu să se ridice. Publicul începu să aplaude, cu un entuziasm moderat, în timp ce modelul de pe podium era treptat dezvelit.

Aplauzele se stinseră brusc.

Învelitoarea fu ridicată complet şi dispăru din lumina reflectoarelor, iar în sală se aşternu o linişte de mormânt. Timpul păru să stea pe loc. Fabel era conştient de ceea ce vedea, însă creierul său refuza să proceseze informaţia. Restul spectatorilor încremeniseră şi ei, paralizaţi parcă sub efectul clipei de coşmar, încercând să perceapă imaginea grotescă pe care o aveau în faţa ochilor.

Luminile reflectoarelor, una roşie, una albastră şi una albă, predominantă, fuseseră aranjate cu multă măiestrie, încât să dezvăluie privirii şi să scoată în evidenţă fiecare detaliu, fiecare unghi al uriaşului model arhitectural. Însă ceea ce le apăru în faţa ochilor, scăldat în lumina orbitoare, nu era modelul creat de Paul Scheibe.

Ţipetele izbucniră dintr-odată.

Se propagau molipsitor de la un om la altul asemenea unei flăcări. Stridente şi pătrunzătoare. Peste larma generală, Fabel o auzi pe Anna Wolff înjurând. Câţiva dintre cei prezenţi, îndeosebi cei aflaţi cel mai aproape de scenă, începură să vomeze.

Macheta miniaturală era scăldată în lumina reflectoarelor, însă piesa centrală, *KulturZentrumEins*, nu se vedea. Trupul despuiat al lui Paul Scheibe o strivise sub greutatea sa. Ca şi când un zeu gigantic, hidos fusese azvârlit din ceruri şi aterizase în HafenCity. Carnea dezvelită avea irizaţii albe şi albăstrui din cauza reflectoarelor, iar sângele scurs din cadavru scânteia, roşu aprins, pe toată suprafaţa machetei. Cel care aşezase cadavrul aici folosise piesele machetei ca puncte de sprijin, iar Scheibe se holba la public, cu ochii lipsiţi de viaţă.

Scalpul îi fusese smuls de pe craniu. Zăcea la picioarele sale, tot răvăşit şi, la fel ca la celelalte victime, vopsit într-un roşu nefiresc. Craniul său însângerat strălucea în lumina puternică. Gâtul îi fusese tăiat.

Fabel îşi dădu brusc seama că alerga. Îi împinse la o parte pe cei care-i stăteau în cale, încremeniţi din cauza şocului, iar aceştia nu protestară în niciun fel, de parcă erau nişte manechine expuse în vitrina unui magazin. În goana lui se lovi de Anna, Henk şi Werner. Unul dintre reporterii prezenţi îşi ridică aparatul şi blitzul acestuia străfulgera încăperea. Anna îşi croi cu greu drum până la reporter, îi smulse camera cu o mână, iar cu cealaltă îl îmbrânci. Fotograful începu să protesteze şi-şi ceru camera înapoi.

— Aparatul nu-ţi mai aparţine. De-acum e probă judiciară. Cercetă din priviri grupul de reporteri aflaţi în sală. Asta e valabil şi pentru restul presei. Este locul crimei, aşa că o să confisc toate aparatele care au fost folosite aici.

De-acum Fabel ajunsese în faţă, lângă scenă şi îl apucă de braţ pe Paulsen, care rămăsese nemişcat, cu privirea aţintită asupra imaginii din centrul podiumului.

— Strânge-ţi oamenii şi veniţi de urgenţă pe coridor! Acum! strigă el la asistent. Apoi se întoarse spre subalternii săi. Anna, Henk… scoateţi şi invitaţii pe coridor. Werner… postează nişte oameni la intrare şi asigură-te că nimeni nu părăseşte clădirea.

Îşi deschise telefonul mobil şi formă numărul de la Brigada Omucideri. Dădu ordin să fie trimisă la faţa locului echipa de tehnicieni criminalişti, precum şi o unitate de jandarmi care să izoleze numaidecât zona. De asemenea, solicită o echipă de poliţişti în haine civile, care să ia declaraţii de la toţi cei prezenţi. După ce termină de dat ordinele de rigoare, formă un alt număr.

Van Heiden nu avu nimic de obiectat în privinţa faptului că îl deranjă acasă: ştia că Fabel nu l-ar fi sunat dacă nu era vorba de ceva extrem de urgent. Acesta îi descrise cele întâmplate pe un ton neutru, inexpresiv. Van Heiden păru mai afectat de faptul că trupul fusese descoperit într-un loc public decât de pierderea încă unei vieţi.

După ce încheie convorbirea cu van Heiden, Fabel se trezi singur în sala imensă. Doar el şi ceea ce mai rămăsese din Paul Scheibe. Scheibe ar fi avut să-i spună anumite lucruri. Lucruri importante, pe care probabil nu i le-ar fi destăinuit de bunăvoie. Dar acum zăcea pe tronul său de cartoane strivite, mort, scalpat şi despuiat: un rege tăcut, neîncoronat, privind cu ochii goi la regatul său cel pustiu.

11:45 p.m.: cartierul Grindelviertel,

Hamburg

Leonard Schüler băuse prea mult. Nu era prima oară când i se întâmpla asta. Şi, la urma urmei, avusese o săptămână tare grea. Încă îl bântuia amintirea acelui chip palid, rece, lipsit de orice expresie, pe care-l văzuse pe geamul apartamentului lui Hauser. Totuşi, amintirea era tot mai estompată cu fiecare zi care trecea. Mai mult ca oricând, era convins că procedase corect nefurnizând poliţiei descrierea completă a ucigaşului. Leonard Schüler, care nu-şi bătea capul cu prea multe lucruri şi nu se obosea cu reflecţiile, se trezise în repetate rânduri gândindu-se la noaptea aceea, la bărbatul din apartament şi întrebându-se dacă diavolul există în realitate.

Însă acum era timpul să uite toate aceste lucruri. Să le lase în urmă, acolo unde le era locul.

Avusese chef să sărbătorească, aşa că îşi dăduse întâlnire cu amicii în barul de la colţul străzii, aflat la două blocuri distanţă de locuinţa sa. Era un local zgomotos şi plin de fum, în care muzica rock răsuna asurzitor. Exact locul în care simţea nevoie să fie.

Era ora unu noaptea când părăsi localul. Nu umbla împleticit, dar îşi dădea seama că fiecare pas, pe care în mod normal îl faci în mod inconştient, acum îi solicita un oarecare grad de concentrare. Fusese o seară plăcută, în care îşi dăduseră frâu liber; poate cam prea mult, cel puţin din punctul de vedere al lui Willi, proprietarul barului. Însă acum, când se îndrepta spre casă, Schüler simţea un gol lăuntric. Asta era viaţa lui. Doar până în punctul ăsta reuşise să ajungă. Nu provenea dintr-un mediu foarte prielnic, e drept, dar era conştient că alţii, proveniţi dintr-un context familial similar, izbutiseră să realizeze mai multe. Era suficient de sincer să recunoască faptul că el era de vină pentru eşecurile din viaţa sa, deşi în momentele cele mai negre arunca o parte din responsabilitate pe umerii mamei lui. Mama sa era o femeie încă tânără, de vreo patruzeci de ani, căci îl născuse pe Leonard la vârsta de optsprezece ani. Leonard nu-şi cunoscuse niciodată tatăl şi bănuia că nici maică-sa nu ştia cu siguranţă cine era acesta. Ea evitase mereu acest subiect, pretinzând că tatăl lui Leonard fusese un iubit al ei care murise din cauza unei boli nedepistate la timp, înainte să apuce să se căsătorească. Însă punând laolaltă toate frânturile mărunte şi disparate pe care reuşise să le obţină cu privire la trecutul mamei sale, iar pe celelalte citindu-le printre rânduri, ajunsese la concluzia că aceasta lucrase ca prostituată la un moment dat, iar tatăl lui era, probabil, vreun client de-al ei.

Dar toate astea se petrecuseră înainte ca în memoria lui Leonard să se imprime primele amintiri legate de această lume. Mama lui îl crescuse de

una singură, fapt care păruse să trezească în ea o ruşine anacronică. La un moment dat, în primii ani de viaţă ai copilului, femeia devenise o creştină „născută din nou". Lucrul acesta o transformase într-un model de cinste şi abstinenţă, iar copilăria lui fusese marcată de omniprezenţa religiei. Leonard detesta de când se ştia corectitudinea afectată afişată de mama sa. Îl stingherea. Îl irita. Ar fi fost mai puţin ruşinat chiar şi dacă maică-sa ar fi continuat să-şi ofere serviciile sexuale contra cost. Deseori se gândea că tocmai din acest motiv devenise el hoţ: ca s-o facă de ruşine pe maică-sa.

— Să nu furi..., îi repetase ea de nenumărate ori, clătinând din cap dezaprobator când poliţia îl adusese acasă pentru prima oară. Să nu furi... Ştii ce se va alege de tine, Leonard? îl întrebase ea. Diavolul va veni după tine. Va veni şi te va duce direct în iad.

Cuvintele acestea îi răsunaseră în minte atunci când detectivul mai vârstnic vorbise cu el; când îi descrisese ce avea să-i facă psihopatul acela dacă avea să afle despre el. Dacă avea să-l găsească.

Schüler nu era prost deloc. Nu-şi făcea niciun fel de iluzii legate de modul în care venise pe lume. Un act sexual sordid şi rapid, în schimbul câtorva mărci germane. Însă îi plăcuse mereu să-şi imagineze că tatăl lui era un om de afaceri prosper sau un specialist în vreun domeniu anume, care, sub influenţa alcoolului, apelase la serviciile mamei sale. Un om inteligent. De calitate. Cum altfel se explica isteţimea sa? Terminase douăsprezece clase şi era evident că, doar cu un pic de efort din partea sa, ar fi putut să-şi ia bacalaureatul, iar asta i-ar fi deschis calea către facultate. Însă Schüler nu făcuse niciun efort. Îşi dăduse seama că în viaţă există două modalităţi de a pune mâna pe lucrurile râvnite: fie le câştigi în mod cinstit, fie le furi. Iar obţinerea lor pe căi cinstite presupunea prea mult efort.

Şi iată unde ajunsese. La douăzeci şi şase de ani, era şomer şi hoţ. Era prea târziu să mai schimbe ceva? Să o ia de la capăt? Să-şi clădească o viaţă nouă?

Deschise uşa de la intrarea în blocul unde locuia. Fiecare treaptă îi solicita un efort teribil. Descuie uşa apartamentului şi-şi aruncă cheile pe bufetul second-hand de la intrare. Rezemându-se de tocul uşii, rămase o clipă în prag, la graniţa dintre lumina puternică din casa scărilor şi întunericul dinăuntrul apartamentului. Se auzi un clic în momentul în care becul de pe scări, cu întrerupător temporizat, se stinse şi totul se cufundă într-o beznă deplină. Trase adânc aer în piept şi gustul sălciu de hamei, de la berea băută, îi inundă gura. Acum, că nu mai avea niciun reper vizual, simţi că îl cuprinde ameţeala.

În sufragerie se aprinse dintr-odată lumina. Schüler clipi nedumerit, socotind că apăsase pe întrerupător din greşeală, când îl zări şezând pe

scaun, lângă televizor. Bărbatul acela. Faţa aceea care-l studiase atent pe geamul apartamentului lui Hauser. Ucigaşul.

Diavolul venise după el, să-l ducă în iad.

11.

LA PAISPREZECE ZILE DUPĂ PRIMA CRIMĂ: MARŢI, 1 SEPTEMBRIE 2005

12:02 a.m.: cartierul Grindelviertel, Hamburg

Din clipa în care îl zări pe bărbatul înarmat ce şedea în colţ, lângă televizor, Leonard ştiu că avea să moară. Într-un fel sau altul.

Primul lucru care-i izbi privirea fu părul bărbatului, negru ca pana corbului, contrastând flagrant cu tenul său palid. Ţinea în mână un pistol automat negru şi Leonard observă că avea mănuşi chirurgicale de culoare albă. Bărbatul se ridică de pe scaun. Era înalt şi suplu. Leonard se gândi că ar putea să-l doboare cu uşurinţă dacă n-ar avea arma din mână. „Aruncă-te asupra lui, îşi zise Leonard. Chiar dacă apucă să apese pe trăgaci, măcar o să mori rapid. Sau poate că ratează". Îi veniră în minte cele două fotografii pe care i le arătaseră poliţiştii şi care demonstrau de ce era în stare bărbatul acesta tânăr şi înalt, cu faţa palidă, impasibilă. Leonard cugetă intens, atât de intens, încât începu să-l doară capul. „De ce nu te arunci asupra lui? Ce ai avea de pierdut? Mai bine un glonţ în cap decât ce ţi-a pregătit el".

— Relaxează-te, Leonard. Bărbatul cu părul negru parcă îi citise gândurile. Păstrează-ţi cumpătul şi vei rămâne teafăr. Vreau doar să stăm de vorbă. Asta-i tot.

Leonard ştia că nu-i adevărat. „Aruncă-te pe el". Dar îşi dorea din toată inima să-l creadă.

— Te rog, Leonard… te rog ia loc, ca să stăm de vorbă. Bărbatul făcu un gest înspre scaunul de pe care tocmai se ridicase.

„Fă-o acum… pune mâna pe pistol". Leonard se aşează pe scaun. Bărbatul îl privea impasibil. Aceeaşi lipsă a oricărei emoţii, a oricărei expresii.

— N-am vorbit cu ei. Nu le-am spus nimic, zise Leonard cu toată convingerea.

— Ei, Leonard, spuse bărbatul cu părul negru pe tonul pe care-l folosește un adult ca să dojenească un copil, știm amândoi că nu-i așa. Nu le-ai spus *totul*. Dar le-ai spus destule. Ar fi fost de-a dreptul supărător dacă le-ai fi spus mai mult decât atât.

— Uite ce e, nu vreau să iau parte la povestea asta. Știi că așa e. N-o să le mai spun nimic în plus față de ceea ce le-am zis deja. O să plec… Îți promit… N-o să mă mai întorc niciodată în Hamburg.

— Liniștește-te, Leonard. N-am de gând să-ți fac niciun rău. Decât dacă faci vreo prostie. Vreau doar să discutăm despre… *situația* noastră.

Omul cu părul negru se rezemă de perete și puse pistolul pe masă, lângă cheile lui Leonard. „Fă-o! Fă-o acum!" Instinctele lui Leonard îl îndemnau să acționeze, dar cu toate astea el rămânea nemișcat, de parcă era lipit de scaun. Bărbatul își vârî mâna în buzunarul jachetei, de unde scoase o pereche de cătușe. I le dădu lui Leonard, după care luă din nou pistolul de pe masă.

— Nu intra în panică, Leonard. Astea sunt pentru protecția mea, sunt sigur că înțelegi. Te rog… pune-ți-le.

„Acum. Fă-o acum. Dacă îți pui cătușele, o să aibă control deplin asupra ta. Va putea să-ți facă tot ce poftește. Fă-o!" Leonard își prinse cătușele în jurul uneia dintre încheieturi, apoi și în jurul celeilalte.

— În regulă, spuse bărbatul cu părul negru. Acum putem sta liniștiți. În timp ce vorbea, merse în dormitor și se întoarse cu o geantă de voiaj mare și neagră, din piele. Nu te impacienta, Leonard. Vreau doar să mă asigur că nu-ți vine vreo idee năstrușnică.

Scoase din geantă o rolă de bandă izolatoare neagră și începu s-o înfășoare în jurul pieptului și brațelor lui Leonard, trecând-o pe după spătarul scaunului. Strâns de tot. Apoi rupse o fâșie de bandă și i-o lipi pe gură. Protestele tânărului hoț fură reduse la niște mormăieli înfundate. Banda de pe gură, ca și cea din jurul toracelui îi îngreunau respirația, iar inima bătea mai-mai să-i spargă pieptul chinuit. Acum că Leonard nu mai reprezenta o amenințare, celălalt bărbat puse din nou pistolul pe masă. Își trase celălalt scaun – singurul care mai exista în apartament – în fața prizonierului său, aproape de acesta. Se aplecă în față, cu coatele sprijinite pe genunchi și cu bărbia proptită în palmă. Păru să-l studieze îndelung pe Leonard, până când, într-un târziu, deschise discuția:

— Crezi în reîncarnare, Leonard?

Tânărul legat se holbă la ucigaș de parcă n-ar fi înțeles întrebarea.

— Crezi în reîncarnare? Nu e o întrebare foarte complicată.

Leonard clătină din cap vehement. Ochii săi, larg deschişi, exprimau o spaimă nebună. Cercetă chipul atacatorului său, în căutarea unui semn de înţelegere sau compasiune, a unei urme de emoţie.

— Nu crezi? Ei bine, atunci eşti în minoritate, Leonard. Cea mai mare parte din populaţia acestei lumi crede în reîncarnare. Hinduismul, budismul, taoismul… multe culturi consideră logic şi firesc să creadă în reîntruparea sufletului. În satele din Nigeria vei găsi la tot pasul câte un *ogbanje*… un copil care este reîncarnarea cuiva care a murit în copilărie. Îmi pare rău… nu te deranjează faptul că vorbesc în timp ce fac pregătirile necesare, nu-i aşa? Bărbatul cu păr negru se ridică de pe scaun şi scoase din geantă o coală mare şi neagră de poliuretan, precum şi o pungă de plastic de aceeaşi culoare. Pe sub banda care îi astupa gura, Leonard scoase un sunet neinteligibil pe care ucigaşul îl luă drept aprobare, continuându-şi monologul.

— Până şi Platon credea că noi am fost nişte fiinţe divine, care s-au reîncarnat aici, pe Pământ, drept pedeapsă pentru căderea în dizgraţie – idee care făcea parte din credinţa creştină primară, de altfel, până să fie extirpată şi etichetată drept erezie. Dacă stai să te gândeşti, reîncarnarea e uşor de acceptat, pentru că toţi am avut experienţe care nu se pot explica altfel. Ucigaşul întinse pe podea coala pătrată de plastic şi păşi pe ea. Îşi scoase jacheta şi cămaşa de pe el, le împături cu grijă şi le vârî în punga neagră. Ni se întâmplă tuturor… facem cunoştinţă cu cineva cu care nu ne-am mai întâlnit niciodată şi, cu toate astea, avem o senzaţie stranie de familiaritate, de parcă am cunoaşte persoana respectivă de foarte multă vreme. Îşi scoase şi pantofii. Sau mergem undeva, într-un loc nou, unde n-am mai fost niciodată, şi la fel, simţim că îl ştim de-o viaţă, în chip inexplicabil. Îşi desfăcu apoi cureaua de la pantaloni, pe care şi-i dădu jos, vârându-i şi pe aceştia, împreună cu pantofii, în punga de plastic. Acum stătea în picioare pe pătratul cel negru, având pe el doar lenjeria şi şosetele. Trupul său era palid, slab şi deşirat. Ca de băieţandru. Fragil parcă. Scoase din geantă o salopetă albă, ca cele folosite de tehnicienii criminalişti la locul unei crime, doar că aceasta părea căptuşită cu o foiţă subţire de plastic lucios. Leonard simţi că i se face rău când realiză că era genul de îmbrăcăminte de protecţie folosită de lucrătorii din abator. Vezi tu, Leonard, noi toţi am mai fost aici. Sub o formă sau alta. Şi uneori se întâmplă să ne întoarcem sau să fim trimişi înapoi, ca să rezolvăm anumite lucruri rămase nerezolvate în decursul vieţii anterioare. În ce mă priveşte, eu am fost trimis înapoi.

Bărbatul mai luă din geantă o plasă pentru păr pe care şi-o trase pe cap, îndesându-şi înăuntru părul negru şi des, după care îşi trase gluga de la salopetă şi o legă cu şnurul elastic sub bărbie, până când formă un cerc

strâns în jurul feţei. În picioare îşi puse o pereche de galoşi albaştri, de plastic, după care începu să elibereze spaţiul din mijlocul încăperii, mutând mobilierul şi lucrurile lui Leonard în colţuri. Proceda cu mare atenţie, de parcă se temea să nu spargă ceva.

— Nu-ţi face griji, Leonard, o să pun totul la loc, cum era… Zâmbi – un zâmbet rece, sec. Când terminăm.

Făcu o pauză, aruncând o privire de jur-împrejur, de parcă ar fi vrut să se asigure că locul era pregătit pentru ceea ce avea să urmeze. Apoi împături cu grijă coala de plastic de pe jos şi o vârî înapoi în geantă.

Lui Leonard i se umplură ochii de lacrimi înţepătoare. Se gândi la mama lui. Cât de mult o dezamăgise. Se apucase de furat doar ca s-o rănească.

Ucigaşul desfăcu o altă coală de plastic negru, mult mai rezistentă şi mai mare decât prima, şi o întinse pe podea în mijlocul camerei, în spaţiul liber. Apoi merse în spatele lui Leonard, înşfacă spătarul scaunului, îl înclină pe picioarele din spate şi începu să-l târască pe podea, până pe coala de plastic. Leonard îşi simţea tâmplele zvâcnind şi inima bătându-i nebuneşte.

— În fine, reluă ucigaşul. În ce mă priveşte, reîncarnarea nu e o simplă presupunere, ci o certitudine. O lege a naturii, la fel de adevărată şi de incontestabilă ca gravitaţia. Scoase din geantă un sul de catifea pe care îl aşeză pe coala de plastic, lângă scaun. Vezi tu, Leonard, mie mi s-a dat un dar. Darul amintirilor – amintiri care merg dincolo de momentul naşterii sau al morţii. Amintiri din vieţile mele anterioare. Am de îndeplinit o misiune. Misiunea de a răzbuna un act de trădare care a fost comis în viaţa mea precedentă. Pentru asta mă aflam acolo în noaptea aceea, când dădeai târcoale apartamentului lui Hauser. Acela a fost primul pas al misiunii mele. Apoi, în noaptea următoare, l-am ucis pe Griebel. Însă mai am multe de făcut, Leonard. Foarte multe. Nu te pot lăsa să te amesteci în misiunea mea.

Bărbatul cu părul negru se dădu câţiva paşi în spate şi-şi examină victima, care era strâns legată de scaun. Aranjă coala de plastic de pe podea, netezind-o perfect. Apoi cercetă pereţii încăperii, părând să-i evalueze din priviri. Se îndreptă spre unul dintre pereţi şi smulse de pe el afişul care înfăţişa o trupă americană de muzică rock, dezvelind petele de mizerie pe care Leonard, într-un moment neobişnuit de ataşament faţă de propria locuinţă, încercase să le ascundă. Din nou, ucigaşul se dădu un pas în spate şi examină peretele.

— Aici e bine. Se întoarse spre Leonard şi-i adresă un zâmbet larg, dezvelindu-şi dinţii albi, fără cusur. Ştiai, Leonard, că scalparea a făcut parte din tradiţia culturii europene încă de la începutul începuturilor?

Leonard urlă, dar urletul său nu răzbătu de sub banda izolatoare decât sub forma unor mormăieli îngrozite.

— Toţi înaintaşii neamului nostru au practicat acest ritual: celţii, francii, saxonii, goţii şi, desigur, vechii sciţi din stepele pustii, leagănul civilizaţiilor europene. Scalparea duşmanilor înfrânţi în bătălie sau pur şi simplu a unui inamic personal pe care l-am ucis ca să punem capăt duşmăniei stă la baza identităţii noastre culturale. Luarea scalpului era un obicei larg răspândit şi îl practicam cu mândrie. Ai auzit vreodată de Herodot, istoricul grec din Antichitate?

De la Leonard nu veni niciun răspuns, decât hohotele înnebunite ale unui om care-şi vedea moartea cu ochii şi se zbătea frenetic să se elibereze. Ucigaşul nu păru să-i dea atenţie şi continuă să vorbească pe tonul acela relaxat, ca de taifas, de parcă s-ar fi aflat la un dineu festiv. Nonşalanţa sa, calmul acela imperturbabil îl îngrozeau pe Leonard cel mai tare. I-ar fi fost mai uşor să înţeleagă, să-şi accepte soarta dacă omul care urma să-i ia viaţa ar fi manifestat vreo urmă de furie, de teamă sau orice altă emoţie intensă.

— Herodot este considerat părintele istoriei. El a străbătut toate meleagurile cunoscute la vremea aceea şi a scris despre oamenii pe care i-a întâlnit. Însă Herodot s-a aventurat şi pe tărâmuri necunoscute, sălbatice, dincolo de hotarele lumii civilizate. A fost şi în Ucraina, care era inima regatului sciţilor, şi a studiat viaţa localnicilor.

Ucigaşul examină din nou peretele de pe care dezlipise afişul. Se opri din monologul său pentru câteva clipe, ca să desprindă bucăţelele de hârtie rămase, frecând suprafaţa pătată cu degetele învelite în mănuşile de cauciuc.

— Potrivit lui Herodot, războinicii sciţi răzuiau tot ţesutul de pe faţa interioară a scalpurilor luate şi apoi le frecau încontinuu între degete până când deveneau moi şi elastice. Odată prelucrate în felul acesta, le foloseau la ospeţe pe post de şervete, iar în rest le agăţau de căpăstrul cailor. Cu cât mai multe scalpuri avea un războinic, cu atât mai respectat era printre semenii săi. Herodot mai spune că erau numeroşi războinici care chiar îşi coseau scalpurile laolaltă şi-şi făceau mantii din ele.

Ceva ca un soi de venerаţie străbătu fugar chipul inexpresiv al ucigaşului.

— Şi nu-i vorba aici de vreun tărâm îndepărtat sau de un popor sălbatic. E vorba de *propria noastră* cultură. Din care ne tragem cu toţii. Făcu o pauză, părând să cugete adânc pentru câteva secunde. Ia gândeşte-te un pic… imaginează-ţi o sală cu nouăzeci, o sută de oameni. Nu-i un număr prea mare. Şi toţi aceşti oameni sunt înrudiţi între ei, cât mai strâns cu putinţă: tată şi fiu, mamă şi fiică. Acum imaginează-ţi că au cu toţii aceeaşi vârstă, nouăzeci de generaţii strânse laolaltă în acelaşi timp. În sală poţi observa cu ochiul liber asemănările dintre cei prezenţi. Poate cu şase, şapte, opt generaţii în urmă vezi o faţă ce seamănă leit cu a ta. Doar atât ne desparte, şi pe mine şi pe tine, de acei războinici sciţi, Leonard. Nouăzeci de indivizi

strâns înrudiţi între ei. Şi adevărul pe care l-am descoperit este că nu numai trăsăturile fizice, gesturile, aptitudinile şi talentele se propagă de-a lungul generaţiilor. Noi înşine suntem aceiaşi, Leonard. Suntem eterni. Ne întoarcem iar şi iar. Uneori vieţile noastre chiar se suprapun. Cum mi s-a întâmplat mie. Eu am fost propriul meu tată, Leonard. Am văzut aceleaşi lucruri din două perspective diferite. Şi mi le amintesc pe amândouă…

Bărbatul luă sulul de catifea bleumarin şi-l desfăcu pe coala de plastic. Se dădu un pas în spate şi-şi contemplă opera timp de câteva secunde.

Leonard privi, la rândul lui, înspre bucata de catifea întinsă la picioarele sale. Pe ea se afla un cuţit mare, cu lama şi mânerul confecţionate dintr-o singură bucată de oţel scânteietor, inoxidabil. Hohotele lui se înteţiră. Începu să se zbată violent, dar zadarnic. Ucigaşul îşi puse mâna pe umărul său, cu blândeţe, de parcă ar fi vrut să-l consoleze.

— Linişteşte-te, Leonard. Tu ai ales asta. Mai ştii că ai cochetat cu gândul de a te lupta cu mine, ca să-mi iei arma? Oh, da, Leonard, te citesc ca pe o carte. Dar până la urmă ai decis că e mai bine să n-o faci. Ai ales să te agăţi de fiecare secundă care ţi-a mai rămas de trăit, oricât de îngrozitoare ar fi. Vrei să-ţi spun ceva nostim, Leonard? Ridică pistolul de pe masă şi-l ţinu în dreptul ochilor prizonierului său. Nici măcar nu e un pistol adevărat. E fals. Ai capitulat în faţa mea, în faţa morţii, de frica armei. O armă imaginară – o bucată neputincioasă de metal.

Leonard începu să se vaite înăbuşit. Faţa îi era brăzdată de lacrimi.

— Ei, Leonard, spuse ucigaşul fără nicio urmă de răutate în glas. Ştiu că nu eşti prea mulţumit de viaţa ta. Aşa că am să te trimit în viaţa următoare. Dar, mai întâi, vezi porţiunea aceea de perete pe care am curăţat-o? Acolo am să-ţi agăţ scalpul. Se opri pentru o clipă şi, ignorând ţipetele înăbuşite ale victimei, păru să se gândească la ceva. Apoi pe faţă îi răsări un zâmbet: un zâmbet rece, crud, de o intensitate ce nu se potrivea deloc cu masca inexpresivă de până atunci. Nu… nu acolo… dacă mă gândesc mai bine, am un loc mult mai bun pentru asta…

10:00 p.m.: cartierul Pöseldorf, Hamburg

Fabel era treaz de douăzeci şi patru de ore. Parcă se dezlănţuise iadul, stârnit de presă şi de toţi cei care aveau un cuvânt de spus în oraş. Fabel se vădea încă o dată constrâns să-şi desfăşoare investigaţiile navigând cu grijă printre cele două vârtejuri: atenţia mass-mediei şi presiunea politică. Acesta era un alt aspect al profesiei sale care îl exaspera; cu siguranţă existase o

vreme în care era mult mai simplu să fii poliţist, când singura grijă a unui detectiv era aceea de a identifica şi de a prinde făptaşul.

După ce-şi petrecuse toată ziua la locul crimei, Fabel se întorsese la sediu pentru o şedinţă pe tema strategiei care trebuia adoptată în continuare. Dintr-odată, resursele nu mai reprezentau o problemă, iar Fabel se trezi cu o armată de detectivi din tot Hamburgul, repartizaţi în subordinea sa. Şedinţa fu convocată în sala principală de conferinţe, în care Fabel ceru să fie aduse, de la Brigada Omucideri, toate dosarele referitoare la ancheta în curs. Frânt de oboseală, se văzu pus în situaţia de a vorbi în faţa a cincizeci de oameni: detectivi, şefi ai unităţilor de jandarmi şi diverse personalităţi. De asemenea, observă că Markus Ullrich şi câţiva dintre amicii săi de la BKA veniseră să ia şi ei parte la spectacol. Fabel nu mai avea nicio îndoială că cele întâmplate căpătaseră o puternică tentă politică, poate chiar şi o conotaţie teroristă.

•

Susanne îl adusese pe Fabel acasă cu maşina. După părerea ei, acesta era prea obosit ca să conducă şi avea nevoie de somn. Fabel, în schimb, îi spuse că vrea să bea ceva. Anna, Henk şi Werner i se alăturară. Era clar că aveau cu toţii nevoie să se deconecteze şi să-şi tragă sufletul după evenimentele din ultimele douăzeci şi patru de ore. Maria consimţi să vină şi ea în Pöseldorf, la barul unde mergea Fabel de obicei, dar avea să-l aştepte pe Frank Grueber, urmând să vină apoi amândoi cu un taxi. Era aproape zece seara când sosiră la bar. Bruno, barmanul-şef, îl întâmpină pe Fabel cu entuziasm. Acesta dădu mâna cu el şi-i adresă un zâmbet obosit, de genul „am avut o zi grea de tot". Apoi se aşezară cu toţii la bar şi-şi comandară de băut. De pe un CD se revărsau acordurile unui cântec specific campionatelor de fotbal, intitulat *Hamburg, meine Perle*, şi un grup de tineri aşezaţi la celălalt capăt al barului cântau şi ei, în gura mare, acest imn neoficial al Hamburgului. Entuziasmul lor păru să se înteţească în momentul când ajunseră la versul adresat berlinezilor: „Facem pe voi şi pe cântecul vostru". Era o atmosferă veselă şi gălăgioasă. Fabel o savura din plin. Era zgomotul vulgar, exuberant al vieţii, al tinereţii. Parcă se afla la mii de kilometri distanţă de tărâmul morţii, unde îşi petrecuseră ultimele treizeci de ore el şi colegii săi. Era exact ceea ce avea nevoie să audă în momentul acela.

Fabel avea chef să se îmbete. După a şasea bere, începu să simtă efectul alcoolului; era conştient că limba începea să i se împleticească şi că mişcările îi devin mai stângace, cum se întâmplă atunci când bei prea mult. Mereu ajungea în punctul acesta, dar nu trecea niciodată dincolo de el. „În seara asta, îşi zise în sinea sa, în seara asta o să te îmbeţi criţă". Adevărul era că niciodată nu îi plăcuse să bea excesiv. Nu i se întâmplase niciodată să se îmbete criţă, nici chiar în vremea studenţiei. Existase mereu o limită pe care

ştia că, dacă ar depăşi-o, şi-ar pierde controlul, iar gândul acesta îl speria. Îi era teamă că s-ar putea face de ruşine.

Maria şi Grueber sosiră şi ei la un moment dat, şi atunci se mutară cu toţii de la bar, de lângă corul cel răguşit, la una dintre mesele mai ferite, din fundul localului. Dintr-una într-alta, Fabel deschise discuţia cu privire la cercetările doctorului Gunter Griebel, pomenind, în treacăt, despre experienţa pe care i-o împărtăşise Dirk.

— Poate că toţi ne întoarcem la un moment dat, îşi dădu Anna cu părerea, iar expresia posomorâtă de pe chipul ei dădea de înţeles că ideea nu o încânta. Poate că toţi suntem variaţiuni ale aceleiaşi teme şi trăim fiecare viaţă ca şi când ar fi singura.

— Luigi Pirandello a scris o povestire tragică, minunată, intitulată „Celălalt fiu", interveni Susanne. Este vorba despre o mamă din Sicilia, care de îndată ce auzea că cineva vrea să emigreze în America, îl ruga pe cel în cauză să ia cu el nişte scrisori pe care să le dea celor doi fii ai săi, care emigraseră cu mult timp în urmă şi de la care nu mai primise nicio veste de atunci. Femeia suferea enorm din cauza despărţirii. Celor doi fii nu le păsa de ea câtuşi de puţin, dar femeia mai avea un fiu, care rămăsese alături de ea şi care o iubea din toată inima. Cu toate astea, nu avea ochi pentru el şi nu-i arăta niciun pic de afecţiune. Reiese că, în urmă cu mulţi ani, când femeia era tânără, un bandit faimos, împreună cu banda lui, ar fi atacat satul unde locuia ea. Cu acel prilej, banditul a violat-o cu brutalitate, iar femeia a rămas însărcinată. Crescând, deşi era un băiat sensibil şi afectuos, fiul ei devenea tot mai robust şi mai mare de statură, semănând tot mai mult cu tatăl său natural, banditul. Astfel, ori de câte ori se uita la el, mama sa nu simţea decât dezgust şi aversiune. Băiatul nu era ca tatăl său. Dar ea nu putea vedea în el decât o reîncarnare a banditului care o violase. E o poveste tristă, scrisă cu mare măiestrie. Însă, mai presus de asta, conţine un adevăr cu care rezonăm toţi, căci toţi facem asta. Cu toţii vedem în oameni trăsăturile predecesorilor lor.

— Dar povestea asta se referă la înfăţişarea exterioară. La asemănările fizice dintre un tată şi fiul său. Personalitatea fiului, în schimb, era cu totul diferită, spuse Fabel.

— Da, replică Susanne. Însă mama presupunea că dedesubtul acelei înfăţişări asemănătoare se ascundea o personalitate identică. O variaţiune a aceleiaşi teme.

— Îmi aduc aminte, interveni Henk Hermann, pe un ton gânditor, că în copilărie mama şi bunica îmi spuneau întruna cât de mult semăn cu bunicul meu. Şi la înfăţişare, şi la temperament, şi la caracter – tot pachetul. Eram sătul să tot aud: „Oh, exact ca bunicu-său…" sau: „E leit bunicu-său…" Pentru

mine, persoana respectivă era un necunoscut, pierdut în negura trecutului. Murise demult, în timpul războiului. Prin casă erau multe fotografii cu el, dar eu nu pricepeam ce văd ele. Apoi, după ce bunica a murit, iar eu eram de-acum adult, am dat din nou peste acele fotografii. Eu *eram* cel din poze. Am găsit chiar şi o poză cu el îmbrăcat în uniformă militară. Vă spun, a fost o experienţă de-a dreptul bizară, să mă văd pe mine însumi în uniforma aceea. Aşa ceva te pune pe gânduri. Adică cineva identic cu mine a trăit pe vremea aceea…

Trecură la alte subiecte. Însă Fabel sesiză că Henk căzuse pe gânduri şi rămase aşa pe tot parcursul serii, ceea ce-l făcu să regrete că deschisese subiectul.

•

Barul se afla la doar câţiva paşi de apartamentul său, aşa că Fabel şi Susanne merseră acasă pe jos. Odată ajunşi în faţa apartamentului, Fabel deschise uşa şi făcu o plecăciune exagerată, poftind-o pe Susanne să intre înaintea lui.

— Te simţi bine? îl întrebă Susanne. Trebuie să fii mort de oboseală.

— O să-mi revin…, răspunse el şi o sărută. Mulţumesc că-ţi faci griji pentru mine. Apăsă pe întrerupător.

Amândoi îl zăriră în acelaşi timp.

Fabel auzi ţipătul îngrozit al lui Susanne şi simţi, surprins, că orice urmă de ameţeală i se evaporă brusc din cauza ororii care li se arătă în faţa ochilor.

Fabel străbătu camera cu paşi mari. Îşi scoase din toc pistolul automat şi îl armă cu o mişcare bruscă. Se întoarse apoi spre Susanne. Aceasta stătea încremenită, cu ambele mâini la gură şi cu ochii larg deschişi din cauza şocului. Fabel îşi ridică mâna, indicându-i să rămână pe loc. Se îndreptă apoi către dormitor, deschise uşa şi păşi înăuntru, cu pistolul în mână. Aprinse lumina, ca să fie sigur, după care merse să verifice la baie.

Apartamentul era pustiu.

Fabel veni înapoi la Susanne, punând pistolul pe măsuţa de cafea. Îşi petrecu braţul pe după umerii acesteia şi o conduse înspre dormitor, el poziţionându-se pe partea ce dădea înspre fereastra uriaşă a sufrageriei.

— Rămâi aici, Susanne. O să sun după ajutor.

— Doamne, Jan, chiar la tine acasă… Chipul îi era livid, iar machiajul i se întinsese pe toată faţa, contrastând puternic cu paloarea sa nefirească.

Fabel închise uşa de la dormitor şi străbătu sufrageria din nou, fără să arunce nicio privire în direcţia ferestrei atât de îndrăgite, care îi oferise atâtea privelişti încântătoare. Îşi deschise telefonul mobil şi apăsă pe butonul de apelare rapidă la sediu. Vorbi cu comisarul de serviciu de la

Brigada Omucideri, căruia îi spuse că Anna Wolff, Henk Hermann, Maria Klee şi Werner Meyer erau pe drum spre casele lor şi îi ceru să-i sune pe toţi pe telefoanele mobile şi să-i trimită la el acasă.

— Dar înainte de toate, spuse el, cu o voce ce suna sec în liniştea apartamentului, trimite-mi o echipă de tehnicieni criminalişti. Am de-a face cu un loc secundar al crimei.

Închise telefonul, strângându-l în mână pentru câteva clipe şi silindu-se să rămână cu spatele la fereastră. Apoi se întoarse.

În centrul ferestrei, presat pe sticla de care stătea lipit prin însăşi textura sa lipicioasă şi datorită fâşiilor de bandă adezivă, se afla un scalp omenesc. Firicele vâscoase de sânge şi vopsea roşie brăzdau geamul. Lui Fabel i se făcu greaţă şi-şi întoarse capul, însă imaginea i se întipărise în minte şi n-o mai putea alunga de acolo. Se duse în dormitor, de unde răzbăteau suspinele lui Susanne. În depărtare se auzeau din ce în ce mai tare sirenele maşinilor de poliţie care goneau pe Mittelweg.

1:45 a.m.: cartierul Pöseldorf, Hamburg

Fabel aranjă ca o poliţistă s-o conducă pe Susanne acasă şi să rămână cu ea acolo. Susanne îşi revenise după şocul suferit şi încerca să-şi pună în funcţiune detaşarea sa de psiholog criminalist. Însă adevărul era că, de data aceasta, ucigaşul mersese prea departe – intrase în viaţa lor. Niciun alt criminal nu mai făcuse asta. Fabel încerca să-şi stăpânească furia ce clocotea în el. Propria lui casă! Ticălosul fusese aici, în locuinţa lui. Asta însemna că individul ştia mai multe despre Fabel decât ştia Fabel despre el. De asemenea, însemna că Susanne trebuia ţinută sub observaţie. Protejată.

Colegii săi de echipă îşi făcură apariţia. Şocul şi mânia se citeau pe feţele lor, chiar şi pe a Mariei Klee. Iubitul ei, Frank Grueber, conducea echipa de tehnicieni criminalişti sosită la faţa locului, dar, realizând că şeful său era în relaţii apropiate cu Fabel, atât pe plan profesional, cât şi personal, îl sunase pe Holger Brauner. Acesta apăru la scurt timp după restul echipei şi, deşi îl lăsă pe Grueber să se ocupe de prelevarea probelor, urmări îndeaproape fiecare perimetru, fiecare eşantion.

Fabel simţea că i se face rău. Oroarea cu care se confruntaseră el şi Susanne, băutura consumată mai devreme, lipsa de somn din ultimele două zile şi profanarea căminului său, toate combinate îi dădeau o puternică senzaţie de greaţă. Apartamentul său era prea mic ca să încapă toată lumea, aşa că cei din echipa sa stăteau în faţa uşii, pe palier. Fabel vorbise deja cu

vecinii, care manifestau acea curiozitate speriată, frenetică, pe care Fabel o văzuse de nenumărate ori la locul unei crime. Dar de data aceasta era vorba de vecinii săi. Locul crimei era casa lui.

Fabel observă că echipa sa era prinsă într-o discuţie aprinsă afară, pe palier. La un moment dat, Maria îi lăsă pe ceilalţi şi veni la el, culegându-l şi pe Grueber pe traseu.

— Ascultă, *Chef* spuse Maria. Am stat de vorbă şi cu ceilalţi. Nu poţi rămâne aici, iar doamna doctor Eckhardt are nevoie de ceva timp ca să-şi revină după toate acestea. Va trebui să stai la unul dintre noi pentru câteva nopţi, cel puţin. Investigarea locului o să dureze ore întregi şi la sfârşit… ei bine, n-o să ai chef să mai stai aici. Werner a spus că poţi sta cu el şi cu soţia sa, dar aţi fi cam înghesuiţi. Aşa că am discutat cu Frank despre asta.

— Eu am un apartament spaţios în Osdorf, spuse Grueber. Cu o grămadă de camere. Ce-ar fi să-ţi împachetezi nişte lucruri? Poţi sta la mine oricât timp doreşti.

— Mulţumesc. Mulţumesc mult. Dar o să merg la un hotel…

— Părerea mea e că ar fi bine să primeşti oferta lui *Herr* Grueber. Vocea venise de undeva din spatele lui Fabel. Comandantul Horst van Heiden stătea în capul scărilor. Fabel păru surprins pentru o clipă. Îl măgulea gândul că şeful său se deranjase să vină până aici, şi încă în miez de noapte. Apoi pricepu motivul vizitei sale.

— Vă faceţi griji că o să pun poliţia la cheltuială? Fabel zâmbi uşor la propria-i glumă.

— Pur şi simplu cred că în locuinţa lui *Herr* Grueber ai fi mai în siguranţă decât la hotel. Până îl vom prinde pe dementul ăsta eşti pus sub protecţie, Fabel. Vom posta doi oameni în faţa apartamentului lui *Herr* Grueber. Van Heiden aruncă o privire în direcţia lui Grueber, căutând aprobarea acestuia.

Grueber clătină din cap, în semn de încuviinţare.

— Prea bine, consimţi Fabel. Mulţumesc. O să-mi iau nişte lucruri mai târziu.

— Atunci rămâne stabilit, încheie van Heiden.

Maria avea să-l ducă pe Fabel cu maşina ei, Grueber urmând să meargă cu maşina lui Fabel, după ce termina de cercetat locul.

— Mulţumesc, Frank, spuse Fabel. Dar va trebui să trec pe la sediu mai întâi. Trebuie să ne dăm seama ce s-a întâmplat.

Van Heiden îl apucă pe Fabel de cot şi îl conduse într-un colţ. În ciuda vălului de oboseală ce părea să-i înceţoşeze gândirea, Fabel nu putu să nu se mire de faptul că şeful său era atât de în formă la ora două noaptea.

— E grav, Fabel. Nu-mi place deloc faptul că tipul ăsta a pus ochii pe tine. Se ştie cum a intrat în apartament?

— Până acum criminaliştii n-au găsit nicio urmă de efracţie. În plus, ca de obicei, criminalul n-a lăsat niciun semn al prezenţei sale la locul faptei. Fabel simţi din nou un fior când pronunţă cuvintele „locul faptei".

— Aşadar, nu ştim cum a intrat, conchise van Heiden. Dumnezeu ştie cum o fi aflat unde locuieşti.

— Avem altă întrebare, mult mai presantă decât asta, la care să găsim răspuns… Fabel făcu un gest cu capul în direcţia ferestrei, unde se găsea scalpul cu părul roşu. Şi anume cui îi aparţine scalpul de-acolo?

2:00 a.m.: Polizeipräsidium, Hamburg

Toată Brigada Omucideri îşi făcuse apariţia. Faptul că van Heiden considera că prezenţa sa este încă necesară îl deprima pe Fabel. Toţi aveau o expresie nefirească, de oameni extenuaţi, dar animaţi de o nervozitate intensă. Lui Fabel îi era, la rândul său, extrem de dificil să se concentreze, însă era conştient că lui îi revenea sarcina de a mobiliza echipa, ca şi de a se pune pe picioare.

— Tehnicienii încă mai cercetează locul, spuse el. Dar ştim cu toţii că vom găsi numai ceea ce individul ăsta vrea să găsim. De data asta locul faptei se deosebeşte de celelalte în două privinţe, în primul rând, avem un scalp, dar niciun cadavru. Trebuie să existe pe undeva un cadavru. În al doilea rând, acum ştim cu certitudine că ucigaşul se foloseşte de scalpurile respective ca să transmită un mesaj. În cazul ăsta, mesajul mi se adresează mie. O fi vreun avertisment sau vreo ameninţare. Deci, dacă mergem pe raţionamentul ăsta, scalpurile din celelalte două locuri aveau şi ele scopul de a transmite un mesaj. Dar cui?

— Nouă? Anna Wolff se foi pe scaun. Faţa ei era lipsită de rujul şi fardurile obişnuite şi arăta foarte palidă şi obosită, sub coama de păr negru şi des. Poate că tipul are senzaţia că-şi bate joc de poliţie în felul ăsta. La urma urmelor, am mai fost puşi în situaţii asemănătoare. Iar faptul că s-a folosit de locuinţa unuia dintre noi drept sală de spectacole pare să întărească ipoteza asta.

— Nu ştiu ce să zic, spuse Fabel. Dacă ar fi fost doar scalpurile, poate că aşa era. Dar faptul că vopseşte părul roşu… dacă vrea să ne comunice ceva, o face într-un limbaj pe care noi nu-l înţelegem. Poate că, de fapt, comunică *prin* noi, mai degrabă decât pentru noi. Am senzaţia că ţinta mesajelor sale e altcineva.

— Se prea poate, dar cine e cea de-a treia victimă? Van Heiden se ridică de pe scaun şi se îndreptă către planşa de investigaţie, examinând cu atenţie fotografiile celor două victime. Dacă toată povestea are legătură cu trecutul lor, trebuie să presupunem că mai există pe undeva o victimă de vreo cincizeci-şaizeci de ani.

— Doar dacă… Anna sări de pe scaun ca arsă.

— Dacă ce? întrebă Fabel.

— Tipul pe care l-ai reţinut. Potenţialul martor. Nu crezi că…

— Un martor? Van Heiden era surprins să audă una ca asta.

— Schüler? Mă îndoiesc. Fabel se opri o clipă. Îşi aduse aminte că îl ameninţase pe măruntul infractor că avea să cadă pe mâna ucigaşului obsedat de scalpuri. Dar nu era posibil: ucigaşul n-ar fi avut cum să afle despre declaraţia acestuia. Anna, tu şi cu Henk mergeţi până la el acasă, pentru orice eventualitate.

— Despre ce martor vorbiţi, Fabel? vru să ştie van Heiden. Nu mi-ai spus nimic despre existenţa vreunui martor.

— Păi nu avem niciun martor. E vorba de un tip care a furat bicicleta lui Hauser şi cu acest prilej a văzut pe cineva înăuntru în apartament, dar n-a putut să ne dea decât o descriere parţială şi destul de vagă.

După plecarea Annei şi a lui Henk, Fabel dezbătu încă o dată detaliile cazului cu restul echipei sale. N-aveau nicio informaţie în plus. Nicio pistă. Ucigaşul era atât de priceput în a-şi acoperi urmele încât erau nevoiţi să se bazeze exclusiv pe informaţiile deduse din modul de selectare a victimelor. Ceea ce nu-i conduse la nicio concluzie, în afară de bănuiala că omorurile aveau legătură cu trecutul lor politic.

— Haideţi să luăm o pauză, propuse Fabel. Cred că toţi avem nevoie de-o cafea.

•

Cantina Poliţiei era aproape pustie. Doi poliţişti în uniformă şedeau într-un colţ, discutând liniştit. Fabel, van Heiden, Werner şi Maria îşi luară ceştile de cafea şi se îndreptară înspre o masă aflată în celălalt capăt al sălii. Se lăsă o tăcere stânjenitoare.

— De ce te-a ales pe tine, Fabel? întrebă van Heiden în cele din urmă.

— Poate ca să-şi demonstreze măiestria, spuse Werner. Ca să ne arate cât de inteligent şi de priceput e el… şi cât de periculos.

— Oare chiar crede că poate să ne sperie? Să ne facă să renunţăm la investigaţii?

— Sigur că nu, spuse Fabel. Dar s-ar putea ca Werner să aibă dreptate. Am primit un telefon ciudat zilele trecute, pe când mă aflam în maşină. La momentul respectiv am crezut că e vorba de o farsă. Dar acum sunt convins

că era omul nostru. Poate consideră că în felul ăsta mă intimidează, mă bagă-n sperieți. Ei bine, uite că a reușit, al naibii. Poate speră chiar să mi se ia cazul, dacă reușește să creeze impresia c-aș fi implicat în mod personal.

Din nou se lăsă tăcerea. Fabel își dori dintr-odată să fi fost singur. Avea nevoie de timp ca să reflecteze. Mai întâi să doarmă, iar apoi să reflecteze. Începu să-l doară capul. Realiză că prezența lui van Heiden, oricât de bine intenționată, îl împiedica să gândească. Sorbi o gură de cafea, care îi lăsă un gust amar și nisipos. Durerea de cap i se accentuă și dintr-odată i se făcu foarte cald. Transpira abundent și se simțea murdar.

— Scuzați-mă puțin, spuse el, și porni în grabă spre toaleta bărbaților.

Se stropi cu apă pe față, dar tot nu se simți răcorit sau împrospătat. Îl năpădi o senzație intensă de greață, încât de-abia apucă să intre în cabina closetului, unde vomă violent. Stomacul i se golise, dar trupul continua să-i fie zguduit de spasme puternice. Senzația de vomă dispăru, așa că reveni la chiuvetă și-și clăti gura cu apă rece. Se stropi din nou pe față; de data aceasta se simți puțin mai înviorat. Sesiză prezența masivă a lui Werner în spatele său.

— Ești în regulă, Jan?

Fabel smulse câteva prosoape de hârtie și-și șterse fața, privindu-se în oglindă. Arăta obosit. Îmbătrânit. Și un pic îngrozit.

— Sunt în regulă. Se îndreptă de spate și aruncă prosoapele la coșul de gunoi. Sincer. A fost o zi lungă. Și o noapte așijderea.

— O să punem mâna pe el, Jan. Nu-ți face griji. N-are cum să scape…

Țârâitul telefonului lui Fabel îi întrerupse cuvintele ce se voiau încurajatoare.

— Alo, *Chef*… Fabel intui numaidecât, din glasul tremurător al Annei Wolff, ce avea să urmeze. Am avut dreptate, *Chef,* el era. Ticălosul l-a ucis pe Schüler.

3:00 p.m.: cartierul Osdorf, Hamburg

Fabel se trezi din somn cu senzația alarmantă că irosise timp prețios. Pe lângă marginile draperiilor grele și întunecate ce acopereau fereastra amplasată altundeva decât în locul ei obișnuit se strecura o geană de lumină. El zăcea într-un pat mai mic decât patul său obișnuit, care era poziționat în chip nefiresc, în mijlocul unei camere străine. Preț de câteva secunde ce i se părură nesfârșite nu-și putu da seama unde se afla și de ce se afla în locul acela. Era total dezorientat, iar inima îi bătea în piept nebunește.

Când, într-un târziu, începu să-şi amintească, fu un proces treptat. Fiecare fragment din evenimentele întâmplate în ajun îl izbea cu forţa unei locomotive cu aburi. Îşi aduse aminte de imaginea oribilă din locuinţa sa, de profanarea dezgustătoare a căminului său; de ţipătul lui Susanne; de îngrijorarea lui van Heiden şi, în fine, de cabina în care-şi vărsase parcă toate măruntaiele. Amintirea clipelor de relaxare petrecute în compania lui Susanne şi a echipei sale se pierdea undeva în trecutul îndepărtat.

Se afla în locuinţa lui Frank Grueber. Acum îşi amintea. Aşa conveniseră. Îşi luase cu el o valiză şi o geantă de mână, iar Maria îl adusese cu maşina aici, în Osdorf. Van Heiden postase la intrarea în clădire o maşină de-ale poliţiei.

Apoi îşi aduse aminte de cele petrecute înainte să ajungă aici. Ceva şi mai îngrozitor. De data aceasta priveliştea era una tristă, de-a dreptul jalnică: Leonard Schüler, pe care Fabel voise cu tot dinadinsul să-l sperie, zăcea legat de un scaun în apartamentul său sărăcăcios, cu scalpul smuls şi cu gâtul tăiat, cu faţa neînsufleţită brăzdată de firicele de sânge şi vopsea roşie. Şi de lacrimi.

Stând adunaţi în jurul cadavrului, cu toţii se gândeau la acelaşi lucru cumplit care-l măcina şi pe Fabel, dar nimeni nu îndrăznea să-l rostească cu voce tare: ameninţările sale, născocirile îngrozitoare cu care voise să-l înspăimânte pe măruntul infractor deveniseră realitate. Fabel îl apucă de braţ pe Frank Grueber, care conducea echipa de tehnicieni la locul crimei, şi îi spuse pe un ton implorator: „Găseşte ceva de la care să pornesc. Orice. Te rog…”

Fabel îşi dădu picioarele jos din pat şi se aşeză pe marginea patului. Îşi sprijini coatele pe genunchi şi-şi cuprinse capul în palme. Încă îl durea şi îi era greaţă. Se simţea apatic şi epuizat, de parcă era învăluit într-o ceaţă apăsătoare, care i se furişa perfid în minte, întunecându-i toate gândurile şi făcându-i mădularele ca de plumb. Se căzni să-şi dea seama de ce anume îi aducea aminte senzaţia aceea de greaţă ce-i strângea stomacul. Şi dintr-odată îşi aminti. Era vorba de sentimentul pierderii cuiva drag. O formă atenuată a suferinţei care îl copleşise odinioară, când îşi pierduse tatăl. La fel şi când i se destrămase căsnicia.

Şezând pe marginea patului străin, Fabel se întreba care era motivul tristeţii apăsătoare pe care o resimţea. Ceva preţios, un lucru deosebit de drag lui, pe care îl ţinuse departe de influenţa slujbei sale, fusese pângărit. Fabel nu era nicidecum un om superstiţios, dar îi veni în minte faptul că încălcase regula nerostită de a nu discuta cu Susanne chestiuni de serviciu; şi o făcuse chiar acasă, în apartamentul său. Avea senzaţia că în felul acesta deschisese o uşă nevăzută şi pe acolo se năpustise întunericul pe care se

căznise cu atâta ardoare să-l țină departe de universul vieții sale personale. După aproape douăzeci de ani, cele două sfere ale vieții sale se ciocniseră una de alta.

Fabel găsi veioza de pe noptieră și o aprinse, clipind rapid din cauza iluminării bruște. Se uită la ceas: era ora trei după-amiaza. Dormise doar trei ore. Fabel fusese uluit de dimensiunile și de confortul apartamentului lui Grueber. „Părinți cu bani, *o grămadă* de bani…" îi spusese Maria, pe un ton voit conspirativ, însă tentativa de umor, atât de neobișnuită pentru ea, păruse stângace și nepotrivită. Grueber îl condusese în dormitorul pentru oaspeți, care era la fel de spațios ca sufrageria lui Fabel de acasă. Acesta se dădu jos din pat și merse la baia din dormitor; se bărbieri și apoi făcu un duș rece, care nu-l ajută să-și alunge senzația de mizerie. Împărtășise de atâtea ori această senzație cu victimele sau cu martorii unui act violent. Dar niciodată n-o trăise pe propria piele. Deci asta simțeau cei în cauză.

Socoti că Maria și Grueber se aflau încă în pat și nu voi să le tulbure odihna de care amândoi aveau nevoie, după o noapte atât de istovitoare. Îi urmărise cu atenție când se întorseseră acasă. Fabel îl simpatizase mereu pe Grueber și îi părea rău să constate că, deși acesta ținea mult la Maria, nu păreau să formeze un cuplu armonios. Bineînțeles, Fabel cunoștea motivele care o făceau pe Maria incapabilă de intimitate, așa că înțelegea reticența lui Grueber de a-și manifesta afecțiunea sub formă fizică. Însă îl întrista să vadă doi tineri – care, evident, țineau mult unul la celălalt – incapabili să funcționeze ca un cuplu din pricina unui zid invizibil ce se ridica între ei.

Apartamentul era dispus pe două niveluri și, după ce se bărbieri și făcu duș, Fabel coborî la bucătărie. După o scurtă explorare găsi niște ceai și-și umplu o ceașcă, așezându-se la masa uriașă din lemn de stejar. Auzi niște pași coborând pe scări și Gruber își făcu apariția în bucătărie. Arăta uimitor de proaspăt, și Fabel se simți ușor invidios pe vioiciunea sa tinerească.

— Cum te simți? îl întrebă Grueber.

— Extrem de șifonat. Unde e Maria?

— Mai doarme. Vrei s-o trezesc?

— Nu… nu, las-o să doarmă. Dar eu trebuie să mă duc la sediu. Pista e caldă încă și nu ne putem permite s-o lăsăm să se răcească.

— Mă tem că se răcește chiar în momentul ăsta, când stăm de vorbă, spuse Grueber pe un ton de scuză. Am făcut tot ce mi-a stat în putință, zău. Dar n-am descoperit nimic care să ne ajute să-l identificăm pe dementul ăsta. În niciunul din cele două locuri. Ne-a lăsat, din nou, obișnuitul său fir de păr roșu – de data asta la tine acasă, nu la locul crimei propriu-zise. L-am sunat pe Holger Brauner în timp ce dormeai: a spus că firul se potrivește cu

celelalte două şi are aceeaşi vechime, datează de vreo douăzeci-treizeci de ani.

— Altceva nimic?

Tonul sumbru al lui Fabel trăda neîncrederea. O singură greşeală, atât îşi dorea. O singură scăpare din partea ucigaşului.

— Mă tem că nu.

— *Shit*. Fabel folosi termenul englezesc pentru a-şi exprima frustrarea. Nu-mi vine să cred că ticălosul ăsta a intrat la mine în apartament şi mi-a lipit pe geam un scalp uman, fără să lase nicio urmă.

— Îmi pare rău, spuse Grueber, de data asta pe un ton uşor defensiv, dar chiar n-a lăsat nicio urmă. Atât eu, cât şi *Herr* Brauner am verificat şi reverificat ambele locuri. Dacă ar fi fost ceva, cât de mic, am fi găsit.

— Ştiu, îmi cer scuze, n-am vrut să sugerez că aţi procedat necorespunzător. Doar că…

Fabel renunţă să mai continue, făcând un gest furios, de frustrare şi neputinţă. Propria sa echipă îi chestionase vecinii în repetate rânduri: niciunul dintre aceştia nu văzuse pe nimeni intrând sau ieşind din apartament. Parcă aveau de-a face cu o stafie.

— Oricine ar fi ucigaşul, spuse Grueber, am acest sentiment ciudat de fiecare dată… cum că ar *steriliza* locul crimei înainte de a-l părăsi. De parcă ar cunoaşte tehnicile de cercetare la faţa locului.

— Ce vrei să spui, că tipul face curăţenie în urma lui?

— Mai mult decât atât. Grueber se încruntă, de parcă ar fi încercat să-şi concentreze atenţia asupra unui punct aflat în afara razei sale vizuale. Cred că sunt trei etape. În primul rând, trebuie să fie echipat cu materiale de protejare a locului. Folii de plastic, eventual poate şi îmbrăcăminte de protecţie, ca să nu lase urme la locul faptei. În al doilea rând, trebuie să cureţe după fiecare crimă. Am învinuit-o pe femeia aceea, menajera, că a distrus probele judiciare la locul primei crime. Dar n-a făcut-o. Nu avea ce să distrugă. Apoi, îşi lasă semnătura – firul de păr roşu – într-un loc unde ştie sigur că o să-l găsim. Din nou, parcă ar cunoaşte modul în care investigăm noi locul crimei.

— Dar prima oară era cât pe ce să nu-l găsiţi, spuse Fabel.

— *Asta* a fost, cu adevărat, vina menajerei. Ea l-a decolorat, parţial, împingându-l în crăpătura de la baza căzii. Părerea mea este că ucigaşul l-a plasat undeva mai la vedere.

— Doar nu vrei să sugerezi că avem de-a face cu un tehnician criminalist?

Grueber ridică din umeri.

— Poate s-o fi documentat temeinic cu privire la tehnicile criminaliste.

Fabel se ridică în picioare.

— Mă duc la sediu…

— Dacă vrei părerea mea, spuse Grueber, turnându-i încă o cană de ceai, ar trebui să te odihneşti astăzi. Oricine ar fi ucigaşul, indiferent dacă are sau nu experienţă în domeniul criminalisticii, e un tip deştept şi îi place să arate asta. Dar, după cum ştim amândoi, la indivizii de genul ăsta orgoliul e şi mai mare decât inteligenţa. Va face o greşeală în curând. Şi atunci o să punem mâna pe el.

— Aşa crezi? zise Fabel mohorât. După faza de astă-noapte, nu mai sunt atât de sigur.

— Cu toate astea, părerea mea e că ar trebui să rămâi acasă şi să te odihneşti. Cu cât eşti mai odihnit, cu atât sunt mai multe şanse să gândeşti corect.

Fabel îi aruncă o privire tăioasă; tânărul îşi ridică mâinile într-un gest defensiv.

— Ştii bine ce vreau să zic… În orice caz, ţi-am mai spus, vreau să te simţi ca acasă. De fapt… vino puţin…

Grueber ieşi din bucătărie, străbătu coridorul şi intră într-o cameră luminoasă şi spaţioasă, pe care o transformase în birou de studiu. Pereţii erau acoperiţi cu rafturi pline cu cărţi şi în încăpere tronau două birouri: unul clasic, cu un computer şi tot felul de dosare şi caiete pe el, iar celălalt, un fel de masă de lucru. Lui Fabel îi atrase atenţia un craniu modelat din lut în care, din loc în loc, la distanţe regulate, erau înfipte nişte dopuri mici, albe.

— M-am gândit că o să ţi se pară interesantă camera asta – aici îmi desfăşor eu munca. Şi cea mai mare parte a cercetărilor.

Fabel se apropie de craniul de lut şi îl examină cu atenţie.

— Am auzit de chestia asta, spuse el. De la Holger Brauner. Eşti expert în reconstrucţiile faciale, din câte ştiu.

— Îmi place să-mi ocup timpul liber cu treaba asta. De obicei e vorba de arheologie, dar speranţa mea e să ajung să-mi aplic cunoştinţele şi în domeniul criminalisticii. Atunci când se descoperă un cadavru care e prea descompus ca să mai poată fi identificat prin metode obişnuite.

— Da, ne-ar fi de mare folos. Dedesubtul lutului se află un craniu adevărat? vru să ştie Fabel. În pofida oboselii, era foarte curios.

Se vedeau straturile de material moale pe care Grueber le aplicase pe suprafaţa oaselor. Mai întâi muşchii principali, apoi tendoanele mai mici. Era reprezentarea perfectă a unui chip omenesc, lipsit de stratul exterior de grăsime şi de tegument. Lui Fabel lucrarea i se păru de o precizie anatomică. Şi în mod ciudat, era chiar frumoasă. Ştiinţă transformată în artă.

— Da, replică Grueber. Eh, nu cel original. Cei de la universitate mi-au trimis un şablon. Ei construiesc o matriţă din alginat şi fontă, aşa încât pot

crea o reproducere perfectă a craniului real. Pe şablonul respectiv îmi încep eu mai apoi munca de reconstrucţie.

— Cine e? Fabel examină detaliile lucrării lui Gruber. Avea senzaţia că are în faţa ochilor unul dintre desenele anatomice ale lui Da Vinci.

— Femeia provine din Schleswig-Holstein, însă dintr-o epocă în care nu exista nici Schleswig-Holstein, nici Germania, iar limba pe care o vorbea ea nu era înrudită cu limba noastră actuală. Era o limbă protoceltică. Cel mai probabil, femeia era din neamul cimbrilor sau al ambronilor[16]. Asta înseamnă că limba ei nativă era mai apropiată de galeza modernă decât de oricare altă limbă din prezent.

— E frumoasă, opină Fabel.

— E frumoasă, nu-i aşa? Cred că am s-o termin în vreo două săptămâni. Nu mai am decât să adaug ţesutul moale deasupra stratului de muşchi. Asta îi va da aspectul viu, real.

— Cum apreciezi grosimea stratului de ţesut? întrebă Fabel. Bănuiesc că rămâne la latitudinea ta cât de gros să-l faci.

— De fapt, nu-i chiar aşa. Există instrucţiuni referitoare la grosimea ţesutului facial în cazul fiecărui grup etnic. Evident, femeia în cauză ar fi putut să fie grasă sau, din contră, foarte slabă. Dar trebuie să ţinem seama de faptul că a trăit într-o vreme în care hrana nu era uşor de procurat, iar viaţa de zi cu zi era mult mai grea decât în prezent. Cred că voi reuşi să-i dau o înfăţişare cât mai apropiată de felul cum arăta această femeie în realitate, în urmă cu două mii două sute de ani.

Fabel clătină din cap, plin de uimire. La fel ca atunci când Severts îi arătase imaginea mumiei numite Omul din Cherchen, şi acum i se oferea şansa de a arunca o privire asupra unei vieţi trăite cu două milenii înainte ca el să se fi născut.

— Lucrezi în mod preponderent cu cranii ale cadavrelor din mlaştină? se interesă el.

— Nu. Am reconstruit chipuri de soldaţi ucişi în războaiele napoleoniene, de victime ale ciumei din Evul Mediu şi am mult de lucru cu mumiile egiptene. Astea îmi plac cel mai mult – o fi datorită vechimii, presupun. Şi datorită civilizaţiei lor exotice. E ciudat, deseori simt o oarecare afinitate faţă de preoţii-chirurgi care pregăteau pentru mumificare cadavrele regilor, ale reginelor şi ale faraonilor. Îşi pregăteau stăpânii pentru reîncarnare, pentru a se reîntrupa. Adesea am senzaţia că eu le duc sarcina la bun sfârşit… dând viaţă mumiilor pregătite de ei cu atât de multă migală.

---

[16] Cimbrii şi ambronii – triburi antice, de presupusă origine celtică, ce au populat, în jurul secolului al II-lea d.Hr., zona de vest a Europei, mai precis actuala Danemarcă. (n.tr.).

Fabel își aduse aminte că arheologul Severts spusese ceva asemănător la un moment dat.

— Lucrul cel mai important pentru mine, continuă Grueber, este ca tot ceea ce creez să fie cât mai aproape de realitate. Autentic. O fac din același motiv pentru care am studiat la început arheologia și mai apoi am ales tehnica criminalistică. Din același motiv pentru care tu și Maria ați ales profesia de detectivi. Cu toții îmbrățișăm același crez: că adevărul e o datorie pe care o avem față de cei morți.

— După noaptea care a trecut, nu mai știu de ce fac ceea ce fac, ca să fiu sincer, replică Fabel. Studie chipul grav al tânărului. Își făcuse atâtea griji în privința Mariei, dar adevărul era că nu-și putea imagina un partener mai potrivit pentru ea decât Grueber.

— Ia uită-te aici. Grueber arătă înspre una din părțile laterale ale craniului, mai sus de tâmplă. Mușchiul ăsta e primul pe care îl aplic, e mușchiul temporal. Iar asta… Indică o fâșie musculară lată, de pe frunte. Este mușchiul occipitofrontal. Aceștia sunt cei mai mari mușchi ai capului uman. Atunci când ucigașul ia scalpul, face o incizie de jur-împrejur, de-a lungul întregii circumferințe a craniului. Luă un creion și, fără să atingă lutul, trasă o linie imaginară de-a curmezișul mușchilor pe care tocmai îi descrisese. E destul de ușor să desprinzi scalpul. Iar dacă secționezi de jur-împrejur, inclusiv stratul dermic, îl poți dezlipi aproape fără niciun efort. Practic scalpul acoperă țesutul muscular, de care e lipit prin intermediul unui țesut conjunctiv. Ultimele două scalpuri așa au fost desprinse; în schimb, în cazul lui Hauser incizia a fost mult mai profundă. Îți aduci aminte că avea o expresie de parcă era încruntat? Asta din cauză că a fost secționat mușchiul occipitofrontal, ceea ce a făcut ca sprâncenele să-i atârne. Grueber azvârli creionul pe masă. Devine tot mai priceput. Omul nostru se perfecționează în meserie.

Preț de o clipă, Fabel fu transportat înapoi în timp, în noaptea anterioară, la el în apartament. Îi răsări în fața ochilor „suvenirul” pe care ucigașul i-l lăsase, ca o dovadă a măiestriei sale.

— După cum am mai spus, continuă Grueber, individul nu e chiar atât de inteligent pe cât se crede. Știu că asta nu înseamnă prea mare lucru, dar totuși e o dovadă că nu procedează de fiecare dată fără cusur. Scoase un oftat. În fine, m-am gândit că ți-ar face plăcere să arunci o privire prin biblioteca mea. Maria mi-a spus că și tu ai studiat istoria. După cum știi, eu sunt arheolog, ca formare profesională – te rog să te servești cu orice crezi că ți-ar plăcea să citești cât timp stai la mine. Eu trebuie să plec la serviciu… sunt câteva lucruri pe care vreau să le rezolv; în plus, pentru mine noaptea trecută nu a fost la fel de stresantă ca pentru tine.

După plecarea lui Grueber, Fabel studie pe îndelete craniul parțial reconstruit. Ca și când ar fi vrut să-l facă să vorbească, să dea viață mușchilor și să oblige gura să-i șoptească numele monstrului care săvârșea acele orori. În altă ordine de idei, Grueber probabil că era plin de bani, dacă își permitea o asemenea locuință. Camera era mobilată în stil *vintage*, cu piese valoroase. Asta contrasta puternic cu computerul și cu restul tehnologiei de ultimă oră prezente în încăpere.

Amestecul ciudat de obiecte personale și profesionale din biroul de studiu îi aduse aminte de camera în care descoperiseră cadavrul lui Gunter Griebel, cu toate că aici, la Grueber, bunăstarea era mult mai evidentă. Fabel era tulburat de asemănare și, pentru o clipă, imaginația îi zbură într-o direcție extrem de neplăcută: dacă dementul pe care îl urmărea avea să-și îndrepte atenția asupra lui și asupra colegilor lui? În chip spontan și nedorit, Fabel îl văzu, cu ochii minții, pe tânărul Frank Grueber legat de fotoliul său *vintage*, din piele, cu creștetul mutilat. Se gândi la Maria, care trecuse deja o dată prin experiența cumplită de a fi fost înjunghiată. Pe Maria, care acum dormea liniștită, acea experiență o făcuse să-i fie teamă de orice atingere fizică. Se întoarse cu gândul în trecut, la aceeași anchetă teribilă, cu prilejul căreia Anna fusese drogată și răpită. Iar acum, oroarea de la el de-acasă.

Fabel simți imboldul de-a sări în mașină și de-a merge direct la sediu, însă Grueber avea dreptate: era mult prea obosit și cu mintea prea tulbure ca să poată fi de vreun folos cuiva. Avea să se odihnească timp de câteva ore, poate chiar să doarmă, și abia după aceea avea să se ducă la serviciu.

Se plimbă încet pe lângă rafturile din lemn de nuc. Întotdeauna se simțea reconfortat în prezența cărților, iar biblioteca lui Grueber era foarte vastă, dar nu neapărat diversificată, din punctul de vedere al subiectelor tratate. Arheologia rămânea nucleul principal al scrierilor de pe rafturi; în rest, erau cărți de istorie, acoperind diferite perioade din istoria omenirii, de geologie, de tehnici și metodologii de expertiză criminalistică și de anatomie. Tot ceea ce nu era arheologie propriu-zisă era totuși legat de domeniul respectiv, într-un fel sau altul.

Luând câteva volume de pe raft, Fabel se tolăni pe canapeaua *vintage* din piele. Prima carte care îi captase interesul era una referitoare la mumii. Era o carte de dimensiuni uriașe, cu foile lucioase și colorate, în care descoperi exact aceeași fotografie a Omului din Cherchen pe care i-o arătase și Severts. Din nou, Fabel fu uluit de gradul perfect de conservare al bărbatului de cincizeci și cinci de ani, care murise cu trei mii de ani înainte să se nască el. Citi câteva rânduri, după care continuă să răsfoiască, până când dădu de imaginea, la fel de izbitoare, a Omului din Neu Versen: Franz cel Roșu. Simți un nod în stomac când văzu craniul cu smocul de păr roșu, des. Îi amintea de

scalpurile pe care ucigaşul le lăsase la locul crimelor. Cartea relata în mod amănunţit descoperirea lui Franz cel Roşu în Mlaştina Bourtanger, în apropierea orăşelului Neu Versen, în noiembrie 1900. De asemenea, se făceau speculaţii cu privire la viaţa şi la moartea lui Franz cel Roşu. Se presupunea că acesta fusese rănit în timpul unei lupte şi sfârşise cu gâtul tăiat, probabil în cadrul unei ceremonii, înainte de-a fi aruncat în apele întunecate ale turbăriei.

Fabel mai răsfoi câteva pagini. Fiecare foaie înfăţişa un chip din trecut, conservat în apele reci ale mlaştinii bogate în turbă sau în deşerturile aride, ori pregătit pentru viaţa de apoi de preoţii-chirurgi despre care vorbise Grueber. Fabel încercă să citească, să se concentreze la ceva care să-i abată gândurile de la cele petrecute în ultimele douăzeci şi patru de ore, dar pleoapele îi atârnau tot mai grele.

Adormi.

Trecuse mult timp de când Fabel nu mai avusese vreunul dintre visele sale. Chiar şi mai mult de când îi mărturisise despre ele lui Susanne, care era foarte îngrijorată din pricină că ororile şi poverile slujbei îi bântuie somnul.

Visă că se afla în mijlocul unei câmpii întinse. Fabel, care crescuse pe câmpiile verzi ale Saxoniei Inferioare, ştia că nu era vorba de locurile natale. Era un loc străin, total necunoscut. Iarba îi ajungea până la jumătatea gambei, dar era uscată şi sfărâmicioasă, de culoarea oaselor. În depărtare se zărea linia orizontului atât de dreaptă şi de clară, încât îl dureau ochii dacă o privea un timp mai îndelungat. Deasupra, cerul lipsit de culoare atârna greu, străpuns din loc în loc de pâlcurile de nori de culoarea ruginii.

Fabel se răsuci încet pe călcâie, privind de jur-împrejur. Totul era la fel: o monotonie continuă, ce te scotea din minţi. Stătea în picioare şi se întreba ce să facă. Era inutil s-o ia din loc, căci n-avea încotro să se îndrepte şi nu existau niciun fel de repere ca să-l îndrume. Era o lume lipsită de direcţie, lipsită de destinaţie.

Dintr-odată se iviră trei siluete, care veneau înspre el. Ele nu erau împreună, ci umblau la o distanţă de câteva sute de metri una de cealaltă, asemenea unei caravane epuizate străbătând deşertul inform.

Prima siluetă se apropie de el. Un bărbat înalt şi deşirat, îmbrăcat în veşminte viu colorate. Avea o barbă îngrijită şi şuviţele lungi ale părului castaniu îi fluturau în aer în timp ce umbla. Fabel îi întinse mâna, dar bărbatul nu păru să-i observe gestul şi trecu pe lângă el de parcă nici n-ar fi fost acolo. Fabel observă că faţa bărbatului era nefiresc de îngustă, în timp ce pleoapele îi erau căzute inegal pe ochi. Buza de jos îi era strâmbă, dezvelindu-i dinţii parţial. Fabel îl recunoscu. Întinse mâna către Omul din Cherchen, însă acesta trecu pe lângă el fără să-l vadă. Următoarea siluetă

care i se perindă prin faţa ochilor aparţinea unei femei înalte şi graţioase, în care Fabel o recunoscu pe Frumoasa din Loulan.

Când veni rândul celei de-a treia siluete să se apropie, se auzi un zgomot îngrozitor. Ca un tunet, dar incomparabil mai puternic. Simţi pământul cutremurându-se şi crăpându-se sub picioarele sale, iarba uscată foşnind înfricoşată şi, dintr-odată, în jurul lor răsăriră clădiri negre devastate, asemenea unor dinţi ciobiţi şi murdari. Cea de-a treia siluetă era mai măruntă decât celelalte două şi era îmbrăcată cu haine moderne. Se apropie de el: un tânăr cu părul blond, fin, îmbrăcat într-un costum de mătase albastră, mult prea larg pentru el. Pe când ajunse în dreptul lui Fabel, în jurul lor răsări un oraş negru, hidos, format din clădiri ascuţite, de o pustietate dezolantă. La fel ca celelalte două mumii care trecuseră pe lângă el, tânărul avea obrajii supţi şi ochii adânciţi în orbite, înconjuraţi de cearcăne negre. În timp ce umbla, îşi ţinea braţul întins în faţă, în aceeaşi poziţie împietrită în care-l văzuse Fabel pentru prima oară, pe jumătate îngropat în nisipul de pe malul Elbei. Odată ajuns lângă Fabel, nu trecu pur şi simplu, cum făcuseră ceilalţi, ci îşi înclină capul pe spate şi privi cu ochii săi înfundaţi în orbite la cerul mohorât.

Fabel îşi ridică şi el privirea. Cerul se întunecă, parcă împânzit de stoluri de păsări, dar nu erau păsări. Recunoscu zumzetul monoton şi ameninţător al vechilor avioane de război. Zumzetul spori în intensitate, devenind de-a dreptul asurzitor când avioanele ajunseră deasupra capetelor lor. Fabel stătea încremenit, fără să scoată un cuvânt, privind la cascada de bombe care cădeau din cer. O furtună îngrozitoare se dezlănţui în clipa aceea, aerul fierbinte se învolbura şi răgea în jurul lor, în timp ce clădirile negre scânteiau asemenea unor cărbuni incandescenţi. Totuşi, Fabel şi tânărul rămaseră neatinşi de furtuna care mugea cu o furie dezlănţuită.

Preţ de o clipă, tânărul îl privi pe Fabel absent, cu chipul său lipsit de expresie, lipsit de vârstă. Apoi se întoarse şi străbătu cei câţiva paşi care îi despărţeau de cea mai apropiată clădire. Aceasta, cuprinsă de flăcări, sorbea cu lăcomie aerul de-afară, ca să hrănească vâlvătaia uriaşă ce-i rodea măruntaiele. Tânărul se întinse la pământ în faţa clădirii, care lui Fabel îi păru a fi biserica Sfântul Nicolae, îşi trase peste el o pătură roşie de asfalt topit şi se culcă, cu braţele întinse înspre clădirea cuprinsă de flăcări.

•

Fabel se ridică în şezut, pe jumătate adormit, ciulindu-şi urechile câteva secunde, ca să audă zgomotul bombelor de deasupra. Privi în jurul său şi recunoscu biroul lui Grueber, cu mobilierul său *vintage*, cu rafturile din lemn de nuc şi bustul neterminat al fetei din Schleswig-Holstein, decedate cu mult timp în urmă.

Fabel se uită la ceas: era ora şase şi jumătate. Dormise încă două ore. Mai simţea şi acum oboseala, dar, auzind un zgomot dinspre bucătărie, o luă într-acolo. O găsi pe Maria Klee bând o cană de cafea.

— Te simţi în stare să vii cu mine? Întrebarea lui sunase mai degrabă a ordin, deşi nu intenţionase asta.

Maria încuviinţă din cap şi se ridică de pe scaun, sorbind o ultimă gură de cafea.

— La treabă, spuse el. Hai să adunăm echipa. O să verificăm toate informaţiile pe care le deţinem. Încă o dată. Trebuie să fie ceva ce ne-a scăpat până acum.

Pregătindu-se să iasă din apartament, Fabel o sună pe Susanne de pe telefonul mobil, ca să vadă cum se simte. Aceasta îl asigură că totul era în ordine, însă în tonul ei se deslușea o nesiguranţă pe care Fabel n-o mai auzise la ea. Îşi luă jacheta şi cheile şi apoi coborî la maşina de poliţie parcată în faţa clădirii.

PARTEA A DOUA

12.

LA DOUĂZECI ŞI PATRU DE ZILE DUPĂ PRIMA CRIMĂ: DUMINICĂ, 11 SEPTEMBRIE 2005

Miezul nopţii: Altona, Hamburg

Publicul devenea tot mai restrâns de fiecare dată. În anii 1980 şi 1990 asistase la cea mai drastică reducere a numărului de spectatori, când o nouă generaţie de artişti îşi făcuse apariţia. *Schlager*-ul, forma aceea anostă şi siropoasă a muzicii pop germane, existase întotdeauna, iar asta le fusese chiar de ajutor unor cântăreţi de genul lui Cornelius Tamm; lipsa totală de substanţă a acestui gen de muzică nu făcea decât să scoată în evidenţă versurile sale elaborate, adresate intelectualilor. Dar apoi apăru muzica punk şi, mai târziu, rapul, care dădea glas nemulţumirilor noii generaţii apolitice. De asemenea, năvălise peste ei valul irezistibil de importuri anglo-americane. Într-un fel sau altul, fiecare nou curent îl dăduse câte puţin la o parte, pe el şi pe alţii asemenea lui, alungându-l de sub luminile rampei. Şi de la radio.

Însă nimic nu-i putuse fura publicul de la concerte: fanii săi credincioşi, care îmbătrâniseră, se maturizaseră odată cu el. Apoi însă Zidul fusese dărâmat, iar Germania se reunificase. Protestele nu-şi mai aveau rostul. Versurile cu iz politic îşi pierduseră relevanţa.

Acum Cornelius cânta prin crame şi primării de provincie, iar publicul era format din persoane de cincizeci de ani sau mai în vârstă. Alţi artişti din generaţia sa renunţaseră de tot la a mai concerta şi se resemnau să-şi vândă vechile albume pe internet, aşa cum făcea şi Cornelius.

Dar el avea nevoie de public. Oricât de mic ar fi fost acesta. De fiecare dată când era pe scenă dădea tot ce avea mai bun, chiar şi atunci când îl dezgusta felul în care fanii săi se căzneau să compenseze prezenţa redusă printr-un entuziasm exagerat. Privea la puţinii spectatori cu păr cărunt – asta în cazul

fericit în care mai aveau păr pe cap –, la feţele supte sau buhăite ale acestora şi retrăia, în mod deprimant, emoţiile tinereţii lor apuse.

Publicul din seara aceasta nu era cu nimic diferit. Cornelius râdea şi făcea glume, şi cânta, interpretând aceleaşi piese, la aceeaşi chitară pe care o avea de aproape patruzeci de ani. Concertul din seara aceasta avea loc într-o veche fabrică de bere, situată la răspântia a doua dintre canalele ce împânzeau Hamburgul, asemenea unei urzeli menite să ţină oraşul închegat. Spectatorii şedeau cu toţii la nişte mese lungi şi joase, bând bere şi rânjind prosteşte în timp ce el cânta. Nu mai avea puterea de a-şi impresiona publicul în aşa măsură încât să-i vadă prosternaţi la picioarele sale.

Observă totuşi o faţă tânără printre spectatori. Era un bărbat de vreo treizeci de ani, aşezat la bar. Avea tenul palid şi părul negru, bogat. Cornelius nu era sigur, dar i se părea că îl cunoaşte de undeva.

De fiecare dată îşi încheia recitalul cu aceeaşi melodie – piesa lui de rezistenţă. Dacă Reinhard Mey avea drept simbol melodia *Über den Wolken*[17], a lui Cornelius Tamm era *Ewigkeit*. Eternitate. În sfârşit, publicul se ridică în picioare cu chiu, cu vai, cântând împreună cu el cântecul acesta, care promitea că generaţia lor va trăi veşnic. Că vor triumfa. Dar nu erau veşnici şi nu triumfaseră, fapt adeverit de viaţa lor, o viaţă banală, mediocră. Inclusiv a lui.

După ce-şi încheie recitalul, urmă rutina obişnuită. Era, bineînţeles, umilitor să stea la o masă plină cu CD-uri de vânzare, dar îşi făcea treaba cu acelaşi entuziasm cu care învăţase să se desfăşoare şi pe scenă. De cele mai multe ori nu vindea decât o mână de CD-uri. La urma urmelor, spectatorii săi erau mereu aceiaşi şi majoritatea aveau deja albumele sale. Un capitalist ar fi zis că îşi saturase propria piaţă.

Cu toate astea, continua să zâmbească şi să converseze politicos cu cei care mai zăboveau după concert – nişte străini, cu care vorbea ca şi când i-ar fi fost vechi prieteni, pentru simplul motiv că făceau parte din aceeaşi generaţie. Dar, pe dinăuntru, sufletul său gemea de obidă. Cornelius Tamm fusese glasul generaţiei sale. El întruchipase un moment special din curgerea timpului. Cântase pentru şi în numele milioanelor de oameni care se revoltaseră împotriva păcatelor înaintaşilor lor, împotriva păcatelor propriei generaţii. Iar acum ajunsese să-şi vândă albumele dintr-o servietă, într-o Bierkeller[18] din Hamburg.

Era aproape două noaptea când îşi aduse furgoneta la intrarea din spate a fabricii, ca să-şi încarce amplificatorul şi restul echipamentului. În decursul

[17] *Über den Wolken* – *Deasupra norilor* (în lb. germ., în orig.) (n.tr.)
[18] Bierkeller – cramă cu bere (în lb. germ., în orig.) (n.tr.).

acestei operațiuni, își simți cei șaizeci și doi de ani clătinându-se sub greutatea echipamentului. Plouase cât timp el își susținuse recitalul, iar pietrișul ce pava curtea din spatele fabricii sclipea în lumina lunii. Unul dintre angajații barului îl ajută să care amplificatorul, după care îi ură noapte bună și încuie ușa din spate, lăsându-l singur în curte. Își ridică ochii, privind luna și streșinile argintii ale acoperișurilor din jur. De undeva de pe Ost-West Strasse se auzi tânguirea unei sirene. Cornelius se gândi la Julia, care dormea la ora aceasta, la trupul ei cald și proaspăt. La faptul că locul lui nu era lângă ea. De fapt, locul lui nu mai era nicăieri. Contemplând luna, în curtea pustie a vechii fabrici de bere, Cornelius Tamm se simți teribil de singur. Scoase un oftat și închise ușile din spate ale furgonetei.

Tocmai dădea să intre în mașină, când îl zări pe tânărul cu față palidă și păr negru stând în fața sa.

— Bună, Cornelius, spuse străinul. Brațul i se arcui fulgerător, iar Cornelius observă, ca prin ceață, un obiect lung și compact. Îl izbi în plină față, se auzi un pârâit ca de oase rupte, iar Cornelius simți că jumătate din față și o parte din gât îi explodează. Se prăbuși la pământ atât de rapid încât creierul său nu apucă să conștientizeze căderea. Simți o pietricică din pavaj înfigându-i-se în obrazul rănit și-și dădu seama că umezeala de sub el nu era de la ploaie, ci de la propriul sânge.

— Îmi pare rău pentru fața ta… Agresorul se aplecă deasupra lui. Dar nu te puteam lovi în cap.

Cornelius simți în gât înțepătura unui ac hipodermic, iar în clipa următoare lumina lunii păli, înghițită de bezna adâncă.

— Ți-aș fi deteriorat scalpul…

11:00 a.m.: HafenCity, Hamburg

Primul lucru care îi sări în ochi lui Fabel fu faptul că de la fereastra apartamentului se zărea situl arheologic unde descoperiseră cadavrul mumificat. Asta îi aduse aminte de coșmarul pe care îl avusese mai devreme, acasă la Grueber. Cortegiul acela de mumii și furtuna de foc din vis. Poate că amintirile moștenite nu aveau nimic de-a face cu epigenetica.

Apartamentul era, fără îndoială, cel mai reușit dintre toate pe care le văzuseră până acum. Dar, în chip inexplicabil, Fabel constată că nu reușea să se arate suficient de entuziasmat. Agenta imobiliară, *Frau* Haarmeyer, era o femeie înaltă, între două vârste, cu o coafură sofisticată. Avea părul vopsit în culoarea aceea blondă-nisipie pe care păreau s-o prefere multe femei

germane de vârsta ei, din clasa de mijloc, atunci când începeau să încărunţească. Pe parcursul prezentării apartamentului, *Frau* Haarmeyer izbuti să le comunice tacit două mesaje: în primul rând că apartamentul era, în mod cert, peste posibilităţile lor financiare şi, în al doilea rând, că munca aceasta era, la fel de cert, sub nivelul aptitudinilor sale. Deşi era încântată de apartament şi de faptul că se găsea în vecinătatea HafenCity-ului, atitudinea ei dădea de înţeles că făcea toate astea fără nicio tragere de inimă.

Susanne se îndrăgostise de apartament, se vedea asta. O urma pe agentă peste tot, ascultând-o cu atenţie, cu capul uşor înclinat într-o parte, aşa cum făcea de fiecare dată când era concentrată la ceva. În consecinţă, *Frau* Haarmeyer îşi îndreptă atenţia exclusiv asupra ei, ignorându-l pe Fabel cu totul până în momentul în care acesta se oprea ca să examineze vreun anumit detaliu. Atunci *Frau* Haarmeyer îl urmărea cu atenţie, peste umărul lui Susanne, adresându-i o privire încruntată.

De la un moment dat Fabel sesiză aceeaşi privire încruntată şi pe chipul lui Susanne. În sinea sa era conştient de faptul că s-ar fi cuvenit să manifeste mai mult interes. La urma urmelor, el venise cu ideea să se mute împreună. La început, Susanne se arătase reticentă şi tocmai entuziasmul lui o cucerise într-un final. Cu toate astea, apartamentele pe care le vizitară îl lăsară rece, pentru că de fiecare dată le compara cu priveliştea pe care o avea de la fereastra apartamentului său din Pöseldorf şi cu amplasamentul unic al acestuia. În acelaşi timp însă, ştia că, după profanarea locuinţei sale, acea privelişte n-avea să i se mai pară niciodată la fel. Întâmplarea îi aducea aminte de destrămarea căsniciei sale; de faptul că fusese silit să înceapă o nouă viaţă, când tot ce şi-ar fi dorit el ar fi fost să şi-o recapete pe cealaltă, de dinainte. Să dea timpul înapoi şi să repare tot ceea ce se stricase.

Susanne nu părea să-i înţeleagă reţinerile. Intuise că la mijloc era teama lui de schimbare, incapacitatea lui de-a ieşi din rutina care îl ţinea pe loc. Dar era vorba de mai mult de atât. Încă nu-şi dăduse seama nici el care era motivul, dar cert era că i se punea un nod în gât de fiecare dată când se gândea să renunţe la locuinţa sa. Cumpărarea acelui apartamentul fusese, fără doar şi poate, o mişcare inteligentă din punct de vedere financiar, însă şi mai important era faptul că în locul acela îşi linsese rănile după destrămarea căsniciei sale. Acolo îşi redefinise propria identitate. Îşi clădise o nouă viaţă.

Frau Haarmeyer îi conduse în bucătărie. La fel ca la celelalte încăperi, peretele exterior era format numai din ferestre dintr-un capăt în celălalt. Bucătăria sclipea datorită mobilierului din sticlă şi oţel lustruit, iar în aer plutea un miros vag şi plăcut de cafea. Fabel se întrebă într-o doară dacă investitorul imobiliar avea un spray special cu care pulverizase în bucătărie

ca să-i dea mirosul acela încântător sau era chiar aroma de cafea prăjită care venea din Speicherstadtul aflat în apropiere.

— Nu-i aşa că e minunat? întrebă *Frau* Haarmeyer, cu un entuziasm la fel de fals ca şi culoarea părului ei.

— Chiar impresionant… Susanne îi aruncă lui Fabel o privire plină de subînţeles.

— Grozav, rosti acesta, pe un ton la fel de convingător ca al agentei. Privi din nou înspre situl unde fusese descoperit cadavrul mumificat. Săpăturile arheologice fuseseră finalizate cu câteva săptămâni în urmă şi constructorii luaseră terenul în stăpânire. Excavatoarele de un galben strălucitor şi tractoarele – care, văzute de-aici, semănau cu nişte insecte mărunte – mişunau dintr-un capăt în celălalt al şantierului. Peste viziunea pe care o avea Fabel cu privire la viitor se suprapuse o imagine din trecut, imaginea unui tânăr sufocat şi pârjolit de căldura infernală a conflagraţiei iscate de om.

Fabel fu cuprins de nelinişte. Avea senzaţia că lăsase ceva neterminat. Îşi jurase să dea de urma familiei bărbatului mumificat şi încă nu reuşise s-o facă.

În timp ce agenta imobiliară le descria încă o dată priveliştea pe care aveau s-o aibă asupra cheiului Kaispeicher A, unde se înălţau uluitoarea clădire a Operei şi sala de concerte – fără să uite să precizeze că zona este una dintre cele mai dezirabile adrese din Hamburg –, privirea lui Fabel continuă să rătăcească pe şantierul din depărtare şi dincolo de el. Se întrebă cum ar descrie un agent imobiliar un asemenea *memento mori* încât să-l transforme într-un punct de atracţie al proprietăţii.

•

Afară era răcoare, dar soarele strălucea şi cerul era albastru ca de mătase.

— Mi-a plăcut mult apartamentul, spuse Susanne în timp ce se îndreptau spre maşină. În glasul ei catifelat, cu un uşor accent bavarez, se desluşea o undă de iritare. N-ai avut prea multe de spus.

Fabel îi povesti ce simţise în legătură cu priveliştea de la fereastră.

— Crezi că te-ar deranja chiar atât de tare? întrebă Susanne pe un ton uşor neîncrezător. Tot e mai bine decât amintirea *acelui*… ştii tu…

— În al doilea rând, încercă Fabel să găsească alt inconvenient, mai puţin subiectiv, mi s-a părut atât de… nu ştiu, rece. Lipsit de suflet. Parcă ai trăi într-o clădire de birouri.

Susanne scoase un oftat.

— Mă rog, mie mi-a plăcut.

— Îmi pare rău, Susanne. Dar cazul ăsta îmi ocupă toate gândurile, nu mai am resurse să mă gândesc la mutare.

— Ascultă, Jan, cazul ăsta ne-a dat unul dintre principalele motive pentru care ar trebui să te muți din locuința ta. Ne putem permite apartamentul ăsta. Ar însemna un nou început pentru noi. Împreună.

— O să mă gândesc la asta. Fabel zâmbi. Îți promit.

11:00 a.m.

Cornelius Tamm se deșteptă treptat. Prima senzație fu una de durere: partea stângă a feței parcă îi fusese sfâșiată și simțea că-i plesnește capul. Apoi deveni conștient de sunetele care răzbăteau până la el: erau nedeslușite, de parcă veneau de la mare depărtare. Un fel de huruit metalic, ca un foșnet nedefinit. Apoi, încetul cu încetul, realiză că nu se putea mișca după bunul plac, însă drogul ce-i fusese administrat de agresorul său îi tulburase simțurile, împiedicându-l pentru moment să înțeleagă ce anume îi restricționa libertatea de mișcare. Pe măsură ce își recăpătă simțul orientării, își dădu seama că era legat de un scaun, cu mâinile prinse la spate, în timp ce în gură îi fusese vârât un căluș. Într-un final își recăpătă pe deplin cunoștința, cu tot cu bagajul ei de spaimă și durere, și își deschise ochii, reușind cu greu să-și focalizeze privirea asupra locului în care se afla.

La început crezu că se află într-o peșteră cu pereți cenușii, sticloși. Apoi realiză că era înconjurat de perdele groase, aproape opace, din plastic. Scaunul de care fusese legat era așezat și el pe o coală de poliuretan negru, rezistent. Simți un fior pe șira spinării: era clar că toate învelitoarele acelea de plastic aveau scopul de a proteja spațiul din jur. De ce anume să-l protejeze? De sângele și țesuturile care aveau să-i fie sfâșiate înainte să moară. Se zbătu înnebunit pe scaun. Efortul nu făcu decât să-i sporească durerea, iar din nas i se prelinse un firicel de sânge. Scaunul de care fusese legat era un scaun masiv, deduse el; nici nu se clintea pe carpeta de poliuretan întinsă pe jos.

Cornelius avea impresia că se află într-un fel de pivniță. Oricine ar fi fost cel care îl adusese aici, își dăduse toată osteneala să amenajeze locul în mod corespunzător: până și tavanul fusese acoperit cu folie de plastic, bine întinsă și lipită la margini cu fâșii de bandă neagră. Din tavan atârna un singur bec, iar în jurul firului electric de care era agățat becul se vedea puțin din tencuiala de culoare cenușie. Tavanul era jos, prea jos pentru o încăpere obișnuită. Huruitul metalic se auzea în continuare, provenind parcă de la sistemul de ventilare dintr-o fabrică.

Perdelele groase de plastic fură date la o parte și în mica încăpere își făcu apariția un bărbat. Cornelius îl recunoscu pe tânărul care ședea la bar în

timpul concertului şi care îl aşteptase în curtea fabricii de bere, cu o bară de fier în mână. Avea pe el o salopetă de culoare albastru-deschis şi galoşi albaştri, de plastic, în picioare. Părul negru îi era ascuns sub o cască de duş cu marginea elastică. Imediat ce păşi înăuntru, îşi trase peste gură şi nas o mască chirurgicală, iar când vorbi glasul îi sună uşor înfundat:

— Bună, Cornelius. Au trecut mai bine de douăzeci de ani de când nu te-am mai văzut. Arăţi oribil, nu te supăra că-ţi spun. N-am înţeles niciodată cum poate un bărbat de vârsta ta să îşi poarte părul prins în coadă de cal. Lumea s-a schimbat de pe vremea când erai tu student, Cornelius. Tu de ce te-ai încăpăţânat să rămâi pe loc? Se aplecă, apropiindu-şi faţa la câţiva centimetri de a prizonierului său. Nu mă recunoşti, Cornelius? Da… eu sunt. Franz. M-am întors.

Cornelius avu impresia că-şi pierduse minţile, la fel ca torţionarul său. Preţ de o clipă reflectă la asemănarea fizică dintre tânărul acesta şi cel care se pretindea a fi. Dar era imposibil. Franz era mort de douăzeci de ani, iar asemănarea era doar superficială. Totuşi, suficientă încât să-i declanşeze sentimentul de familiaritate pe care-l avusese când dăduse cu ochii de el pentru prima oară.

— Eşti un nimeni, Cornelius. Nimănui nu-i mai pasă de versurile tale stupide. Ai reuşit să-ţi distrugi şi căsnicia. Eşti un ratat pe toate planurile – ca tată, ca soţ, ca muzician. M-ai trădat, ca să poţi să pui punct vieţii pe care o duceai înainte şi să începi una nouă. Asta e noua ta viaţă? Asta ai făcut cu timpul, cu viaţa pe care le-ai dobândit în schimbul trădării?

Cornelius se holbă la torţionarul său, cu ochii căscaţi de groaza şi uluirea pe care i le provoca demenţa colosală a acestuia. În mod evident, individul era convins de spusele sale. Atunci, dintr-odată, în pofida groazei şi durerii ascuţite, Cornelius realiză că îl mai văzuse pe omul acesta.

— Cel puţin Gunter a încercat să facă ceva cu viaţa lui. Cel puţin el a folosit timpul pe care l-a obţinut în urma trădării sale încercând să facă ceva bun. Dar tu, Cornelius, tu m-ai abandonat degeaba… ca să-ţi iroseşti viitorul prin tentative zadarnice de a retrăi trecutul. M-ai trădat. Tu împreună cu toţi ceilalţi.

Tânărul se lăsă pe vine şi desfăcu sulul de catifea pe coala neagră de pe jos. Scoase la iveală trei cuţite, fiecare confecţionat dintr-o singură bucată de oţel sclipitor, dar având forme şi dimensiuni diferite.

— Ceilalţi erau înnebuniţi de spaimă când le-am curmat viaţa. Au murit într-o teroare şi o durere înfiorătoare. Dar ei nu însemnau nimic pentru mine. Tu, în schimb, mi-ai fost mai mult decât un simplu tovarăş. Te-am crezut prietenul meu. Trădarea ta a fost cea mai gravă dintre toate.

„Știu cine ești!” Gândul îl străfulgera pe Cornelius şi încercă să-i dea glas, dar căluşul din gură îi reduse cuvintele la nişte mormăieli incoerente.

— Suntem veşnici, rosti tânărul cu păr negru. Dar Cornelius ştia acum că în realitate părul lui nu era negru. Budiştii sunt încredinţaţi că fiecare viaţă umană, fiecare conştiinţă umană este asemenea unei lumânări, care îşi ia flacăra de la cea de dinainte şi o transmite mai departe, la lumânarea următoare. Imaginează-ţi că aprinzi o lumânare cu ajutorul alteia, apoi te slujeşti de aceasta pentru a o aprinde pe următoarea, şi tot aşa, la nesfârşit. O mie de flăcări, care se perpetuează fără întrerupere, de-a lungul generaţiilor. Fiecare dintre ele împrăştie o lumină diferită, fiecare arde altfel. Cu toate astea, este vorba despre una şi aceeaşi flacără. Acum mă tem că a sosit timpul să îţi sting flacăra. Dar nu te îngrijora… suferinţa pe care ţi-o voi provoca nu înseamnă decât că, la sfârşit, flacăra ta va fi şi mai strălucitoare. Făcu o pauză şi luă de pe bucata de catifea cuţitul cel mai mic. Ţi-am pregătit ceva foarte deosebit, Cornelius. Ţie o să-ţi dedic mai mult timp şi mai mult efort decât tuturor celorlalţi la un loc. Vechii azteci credeau şi ei în reîncarnare. Nu ştiu dacă ştii asta. Ei vedeau în fiecare plantă proaspăt încolţită, an de an, o metaforă a reîntrupării sufletului. Un ciclu etern. Cornelius văzu în ochii tânărului scânteia nebuniei, arzând mocnit, ca o stea întunecată. În fiecare primăvară ei aduceau o jertfă, o jertfă umană, zeilor fertilităţii. Vedeau cum şerpii îşi dau jos pielea, cum plantele îşi scuturăfloarea şi încercau să oglindească acest miracol în ritualul lor. Vezi tu, luau omul ales să fie jertfit şi-l jupuiau de viu. Îi tăiau toată pielea de pe el. Moartea ta nu mi-e de ajuns. Pentru mine e important să suferi. O să te fac să suferi, Cornelius. O să te fac să suferi atât de cumplit…

13.

LA DOUĂZECI ŞI CINCI DE ZILE DUPĂ PRIMA CRIMĂ: LUNI, 12 SEPTEMBRIE 2005

3:00 p.m.: Polizeipräsidium, Hamburg

Fabel îşi petrecu cea mai mare parte a zilei comparând şi analizând informaţiile strânse de echipa sa, transmiţându-le mai departe, iniţiind noi direcţii de investigaţie şi redistribuind resursele ce-i fuseseră alocate.

Anna Wolff merse cu fotografia lui Paul Scheibe în clubul The Firehouse, iar barmanul de culoare fu de părere că era posibil ca acesta să fi fost bărbatul mai vârstnic cu care se întâlnea Hauser. Dar nu putea spune cu certitudine. Fabel era singur la el în birou când Markus Ullrich, ofiţerul de la BKA, bătu la uşă. De data aceasta Ullrich n-avea pe faţă zâmbetul său obişnuit.

— *Herr* Fabel… mă întrebam dacă aş putea să stau puţin de vorbă cu *Frau* Klee – în particular…

•

— Plec la Köln, îi dădu de ştire Maria, după ce termină de discutat cu Ullrich. Ăsta n-a fost un nenorocit de accident.

— Pleci pe naiba, spuse Fabel. În sala de şedinţe se aflau doar el, Ullrich şi Maria. E treaba poliţiei din Köln să facă investigaţiile de rigoare. Pe lângă asta, dacă n-ai observat, ne aflăm în mijlocul unei anchete.

— Poliţia din Köln nu-l cunoaşte pe Vitrenko. Chipul Mariei se înăspri. E clar că ei consideră că a fost un accident. Un accident şi o coincidenţă nemaipomenită.

Ullrich îşi ridică mâna.

— Nu sunt proşti, *Frau* comisar. Eu am spus doar că dovezile sugerează că ar fi vorba de un accident. Din cauza vitezei excesive. Se întâmplă mereu pe autostradă. Crede-mă, am plecat din Köln fără cel mai mic dubiu cu privire la moartea lui *Herr* Turchenko. Şi, după cum v-am spus, poliţiştii de acolo au pornit deja o anchetă cu privire la Vitrenko.

Fabel îşi aminti cum stătuse în cantina Poliţiei, cu doar două săptămâni în urmă, şi discutase cu Turchenko despre renaşterea Ucrainei. Acum Turchenko era mort şi garda sa de corp din GSG 9, care îl însoţea la momentul accidentului, se afla în comă, într-un spital din Köln.

— Bine, acceptă Maria, o să aştept să încheiem ancheta. Dar imediat ce punem mâna pe ticălosul ăsta, mă duc la Köln, să văd ce s-a întâmplat cu Turchenko.

— Cu tot respectul, spuse Ullrich, implicarea dumitale în ancheta noastră a dus deja la dispariţia unui martor. Ţi-aş recomanda să stai deoparte în continuare.

Maria ignoră spusele ofiţerului BKA.

— După cum am spus, *Chef*, mă duc la Köln să fac nişte cercetări de îndată ce terminăm cu cazul ăsta. Mai am câteva zile de concediu şi am să mi le iau atunci. Dacă îmi ordoni să nu plec, o să-mi dau demisia şi mă duc oricum. Orice-ar fi, mă duc acolo.

Fabel oftă.

— O să vorbim despre asta mai încolo, Maria. Acum vreau să te concentrezi sută la sută asupra investigației în curs.

Maria încuviință scurt din cap.

— Între timp, continuă Fabel, trebuie să mă întâlnesc cu cineva pentru o altă chestiune.

6:00 p.m.: cartierul Schanzenviertel, Hamburg

Beate deschise ușa doar atât cât permitea lanțul de siguranță. Se uitase pe vizor și văzuse cine era, totuși nu voia să renunțe la orice măsură de precauție până nu afla motivul acestei vizite neanunțate, la o oră destul de târzie. Atât vizorul, cât și lanțul de la ușă le instalase recent, ca măsuri de securitate, după ce aflase de moartea lui Hauser și a lui Griebel. N-ar fi deschis ușa deloc, dacă nu ar fi citit în ziar că mai fusese comisă o crimă, cu o zi înainte. Cea de-a treia victimă nu avea nicio legătură cu restul grupului, așa că își zise că s-ar putea ca toată povestea să fie doar o coincidență.

— Îmi cer scuze, spuse tânărul cu părul negru pe un ton grav. N-am vrut să te deranjez, dar trebuia să vin la tine. Nu știu cum să-ți descriu starea în care mă aflu… cred că e vorba de renașterea mea… știi tu, ceea ce ai zis că trebuie să se întâmple… am tot felul de vise.

— E târziu. Sună-mă mâine și facem o nouă programare.

— Te rog, insistă tânărul. Cred că ultima ședință mi-a provocat starea asta. Am convingerea că sunt pe punctul de a face o mare descoperire și asta mă înnebunește. Am mare nevoie de ajutorul tău. N-am nimic împotrivă să plătesc în plus, pentru că am venit în afara programului…

Beate îl studie pe tânărul care vorbea cu atâta însuflețire și oftă. Apropiind ușa, desfăcu lanțul de siguranță, după care o deschise din nou, lăsându-l să intre.

— Mulțumesc, îmi cer încă o dată scuze pentru deranj. Și pentru asta…, spuse el în timp ce intră în apartament, arătând spre geanta voluminoasă din mâna sa. Eram în drum spre sala de sport…

7:30 p.m.: cartierul Hammerbrook, Hamburg

Deși Heinz Dorfmann avea un trup suplu și viguros, cei șaptezeci și nouă de ani ai săi își lăsaseră totuși amprenta asupra sa, constată Fabel la o

privire mai atentă. Îl văzuse într-o fotografie, alături de Karl Heymann: doi tineri privind zâmbitori dintr-un trecut îndepărtat, monocromatic. Cu toate astea, Fabel văzuse cadavrul lui Heymann cu doar câteva săptămâni în urmă: era trupul unui băiat de şaisprezece ani, al cărui chip mumificat era sortit să poarte pecetea unei tinereţi veşnice. *Herr* Dorfmann se scuză pentru o clipă, cât merse până în bucătăria micuţului său apartament.

— Soţia mea a murit acum şapte ani, spuse el, de parcă ar fi vrut să se justifice în faţa musafirului său pentru faptul că era nevoit să aducă el însuşi cafeaua.

— Îmi pare rău să aud asta, *Herr* Dorfmann, spuse Fabel.

În timp ce bătrânul îi turnă cafea în ceaşcă, cercetă din priviri încăperea. Era curată şi ordonată, deşi bănuia că nu mai fusese renovată din anii 1970 sau de la începutul anilor 1980. Dar apoi îşi dădu seama că fusese renovată, doar că în acelaşi stil, în aceleaşi tonuri de bej şi alb-murdar. Pe Fabel îl fascinase întotdeauna neputinţa bătrânilor de a se desprinde de anumite vremuri care i-au marcat într-un mod aparte, ca şi când acea perioadă îi defineşte ca individualitate. Sau poate că marchează momentul în care au încetat să mai observe schimbările din jurul lor.

Rafturile de pe pereţi erau pline cu cărţi având ca temă oraşul Hamburg: proiecte stradale, fotografii ale metropolei, tratate de istorie, informaţii referitoare la *Hamburger Platt*, cu forma sa unică în întreaga Germanie, precum şi dicţionare de limba engleză. Pe unul dintre rafturi, fixat deasupra unui scut din lemn de tec, se afla un basorelief de bronz înfăţişând fortăreaţa Hammaburg, prezentă şi pe stema oraşului.

— Aţi fost ghid turistic, nu-i aşa, *Herr* Dorfmann?

— Am fost profesor de limba engleză vreme de douăzeci de ani. Apoi am devenit ghid. La început am lucrat pentru primărie, iar mai apoi, pe cont propriu. Întrucât cunosc bine limba engleză, în general mă orientam către grupuri din Canada, America sau Marea Britanie, dar serveam şi turişti de-ai noştri, germani. Pentru mine nu era ca o slujbă. Îmi place oraşul meu şi mă bucur dacă pot ajuta oamenii să-l descopere. M-am pensionat de mai bine de zece ani, dar mai colaborez şi acum, ocazional, cu primăria… Însoţesc turiştii care vor să viziteze landul Hamburg. Aţi vrut să vorbim despre Karl Heymann? *Herr* Dorfmann îşi turnă cafea în cană. Ei bine, ăsta e un nume pe care nu l-am mai auzit de foarte multă vreme.

— Îl cunoşteaţi bine? Fabel îi arătă fotografia cu cei doi adolescenţi surâzând timid în faţa camerei.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Dorfmann zâmbind. De unde aţi făcut rost de poza asta? Sora lui Karl ne-a făcut-o. Îmi aduc aminte de ziua aia de parcă ar fi fost ieri. Era o zi frumoasă, însorită. În vara lui 1943. Una dintre

cele mai fierbinți veri din câte îmi aduc aminte. Își ridică privirea la Fabel. Da, l-am cunoscut pe Karl Heymann. Era prietenul meu. Am fost vecini și colegi de școală. Karl era un băiețandru tare isteț. Gândea prea mult într-o vreme în care nu merita să gândești. O știam și pe sora lui, Margot – ea era cu câțiva ani mai mare decât noi și îl cocoloșea întruna pe Karl, ca o cloșcă. Era o fată frumoasă, de care se îndrăgosteau toți băieții. Margot îl iubea pe Karl ca pe ochii din cap… După dispariția acestuia, a susținut mereu că fratele ei fugise din Germania. Că-și găsise o slujbă pe un cargobot, ca să scape de recrutare. Am întâlnit-o după război și mi-a spus că prietenul meu Karl era în America și o ducea foarte bine. A mai spus că el se gândea la asta încă dinainte de război.

— Și ați crezut-o?

Herr Dorfmann ridică din umeri.

— Ea așa mi-a zis. Voiam s-o cred. Dar cu toții știam că, din păcate, Karl dispăruse din noaptea bombardamentului. La fel ca mulți alții. În noaptea aceea l-am și văzut pentru ultima oară. O noapte a morții, *Herr* Fabel, din care puțini au scăpat cu viață. Ulterior am presupus că și el se număra printre cei morți. Încă un nume pe lista agățată pe-un perete. Erau mii de oamenii trecuți pe lista aceea, știți? Mii și mii – nenumărate foi de hârtie pe care erau scrise numele celor dispăruți, uneori însoțite și de-o poză. Dedesubt era trecută rugămintea ca, dacă îi vede cineva printre ruinele caselor și blocurilor bombardate, să îi anunțe unde își pot găsi familiile. Vă aduceți aminte că tot așa au procedat când teroriștii au atacat turnurile acelea din New York? Zidurile erau pline de bilețele și de fotografii. Ei bine, așa a fost și atunci, doar că bilețelele erau de vreo zece ori mai numeroase.

— Spuneați că l-ați văzut pe Karl în noaptea aceea? Pe 27 iulie?

— Noi locuiam pe aceeași stradă. De-aici, imediat după colț. Eram prieteni buni. Nu cei mai buni, dar buni. Karl era un băiat liniștit. Sensibil. Ne înțeleseserăm să mergem dincolo de Alster și urma să luăm tramvaiul până în oraș. Dar nu ne-am mai dus.

— De ce?

— Eram pe punctul de-a ne urca în tramvai, când Karl m-a prins brusc de mânecă. Mi-a spus că simte că ar trebui să rămână acasă. L-am întrebat de ce, dar n-a știut să-mi răspundă. Era mai degrabă un soi de presimțire, presupun. În orice caz, nu ne-am mai dus. Ne-am întors acasă și ne-am luat bicicletele. Avea dreptate. Era o noapte în care trebuia să rămânem acasă.

— Unde vă aflați în momentul când au început bombardamentele?

Heinz Dorfmann schiță un zâmbet trist și nesigur și, pentru prima oară, Fabel sesiză pe chipul său ceva din expresia tânărului din fotografie.

— După cum am mai spus, era o vară minunată. Îmi aduc aminte de cât de bronzaţi eram amândoi. Îşi lăsă capul uşor pe spate, de parcă ar fi privit la spectrul soarelui demult apus. Atât de fierbinte, atât de uscată. Britanicii ştiau lucrul ăsta. Îl ştiau şi au profitat de el. Ştiau că focul avea să se aprindă ca într-un hambar plin cu paie. Eram deja obişnuiţi cu raidurile aeriene. Britanicii mai bombardaseră Bremenul şi Hamburgul în 1941, dar atunci nu reuşiseră nişte atacuri semnificative. Avioanele fuseseră nevoite să se întoarcă din minut în minut deasupra oraşului. În plus, Hamburgul era bine echipat: toţi fuseserăm îndemnaţi să ne transformăm şi să ne fortificăm pivniţele, pentru a le putea folosi pe post de adăposturi antiaeriene. În afară de asta, existau şi adăposturile publice, de dimensiuni uriaşe. Astea erau extrem de solide, putând să cuprindă, cu uşurinţă, patru sute de oameni fiecare. Erau construite din ziduri de beton de doi metri grosime, cele mai rezistente adăposturi din toată Europa. Probabil că ne-ar fi putut proteja de explozii, dar nu şi de căldură. În 1943 însă, bombardierele britanice erau capabile să transporte o încărcătură mult mai mare de explozibil şi, de asemenea, să rămână mai mult timp deasupra oraşului. Prin urmare, locuitorii erau nevoiţi să petreacă tot mai mult timp în adăposturi. Apoi, la sfârşitul lui iulie 1943, britanicii s-au năpustit cu toată forţa asupra Hamburgului. Cu două nopţi înainte bombardaseră centrul oraşului… atunci au lovit biserica Sfântul Nicolae şi Grădina Zoologică. În noaptea următoare lansaseră un atac uşor, doar cât să bage spaima-n noi. Dar în noaptea de 27 iulie şi în dimineaţa următoare s-a dezlănţuit iadul în întregul Hamburg. Intenţiile lor erau evidente şi după numele pe care îl dăduseră operaţiunii – în niciun caz nu puteau pretinde că a fost vorba de un accident. Au denumit-o Operaţiunea Gomora. Ştiţi ce s-a întâmplat cu cetatea Gomora din Biblie, nu-i aşa?

Fabel dădu din cap a încuviinţare.

— A început cu puţin timp înainte de miezul nopţii. Din motive inexplicabile, sirenele nu ne-au avertizat ca de obicei. Noi nu aveam pivniţă în clădirea în care locuiam, aşa că am luat-o la goană pe străzi. Era o noapte frumoasă, caldă, şi cerul a fost acoperit dintr-odată de avioane şi de „pomi de Crăciun", cum le spuneam noi. Erau feerice, realmente feerice. Pâlcuri imense de luminiţe roşii şi verzi, nori întregi, pluteau graţios deasupra oraşului. Chiar m-am oprit ca să mă uit la ele. Bineînţeles, în realitate erau flăcări ce indicau valul iminent de bombardiere. Le-am auzit apropiindu-se. Nu vă puteţi imagina zgomotul produs de motoarele a aproape opt sute de bombardiere, reunite toate într-un zumzăit asurzitor. Teroarea pe care ţi-o provoacă un asemenea zgomot nu poate fi descrisă în cuvinte. În momentul acela s-a auzit un alt sunet. Unul chiar şi mai cumplit. Ceva ca un tunet, dar

de o mie de ori mai puternic s-a năpustit asupra oraşului. Oamenii au intrat în panică. Alergau în toate direcţiile, ţipând. Era un haos total şi în mijlocul acestui haos m-am rătăcit de restul familiei mele. Şi Karl la fel. La un moment dat nici pe el nu l-am mai văzut. Apoi a apărut ca din senin şi m-a apucat de braţ. Era înnebunit de spaimă – şi el se rătăcise de familia sa. Ne-am hotărât să ne refugiem în adăpostul public principal, presupunând că familiile noastre aveau să facă la fel. Am ajuns la adăpost, dar uşile erau încuiate şi a trebuit să batem în ele cu toată puterea până să ne deschidă un bătrân cu o cască de gardian pe cap. Am căutat peste tot, dar n-am reuşit să dăm de familiile noastre, aşa că am cerut să ni se dea drumul să ieşim, dar n-au mai vrut să deschidă uşile. Îmi aduc aminte că mi-am spus că nu mai contează. Aveam să murim cu toţii, oricum. Nu mai auzisem niciodată atâtea bombe explodând. Parcă un uriaş lovea oraşul cu un baros. Apoi zgomotul s-a domolit. Valul următor n-a mai fost atât de violent. Exploziile erau mai reduse în intensitate, de parcă azvârleau nişte bombe mai mici. Dar, desigur, altul era motivul. Ticăloşii aruncau cu bombe cu fosfor asupra noastră. Plănuiseră totul: mai întâi explozibilii care să distrugă clădirile, iar apoi fosforul care să declanşeze focul. Eram nevoit să stau neputincios şi să mă întreb pe unde or fi rătăcind mama şi surorile mele. Nu puteam decât să nădăjduiesc că găsiseră şi ele vreun adăpost. Karl se găsea în aceeaşi situaţie, dar el era de-a dreptul înnebunit de teamă. Voia să iasă, să-şi caute mama şi sora. La început toată lumea din adăpost era calmă, dar în curând panica s-a instalat în minţile noastre la fel de devastate ca edificiile de-afară. Atunci a început să fie tot mai cald. O căldură pe care nu pot s-o descriu în cuvinte. Adăpostul public devenea, încet-încet, asemenea unui cuptor. La fel ca în celelalte adăposturi, alimentarea cu aer se făcea doar cu ajutorul pompelor ce trăgeau aerul din afară. Aveam la dispoziţie o pompă manuală, dar a trebuit să renunţăm la ea, din cauză că nu făceam decât să umplem adăpostul cu fum şi cu aer fierbinte, dogoritor. În cele din urmă oamenii au început să se sufoce, unul câte unul. Nu ştiam că asta se întâmpla peste tot, în toate pivniţele şi în toate adăposturile din Hamburg. Era o furtună de foc. Ca o bestie flămândă ce se hrănea cu oxigenul pe care îl sugea din aer. În tot oraşul, mai întâi copiii şi bătrânii, apoi şi restul, au murit fie prin sufocare, fie pârjoliţi, în interiorul adăposturilor lipsite de aer. Unii dintre noi am insistat să se deschidă uşile, ca să vedem ce se întâmplă afară, dar ceilalţi s-au împotrivit. În cele din urmă, odată ce bombardamentele s-au domolit, toată lumea era atât de disperată după aer, încât au decis să rişte. Nu pot să vă descriu ce am văzut afară, *Herr* Fabel. Când am deschis uşile, a fost ca şi când am fi deschis uşile iadului însuşi. Primul lucru care s-a întâmplat a fost că aerul dinăuntrul adăpostului a fost aspirat într-o clipită, trăgându-i

totodată pe oameni afară. Totul ardea. Dar nu aşa cum v-aţi imagina că arde o clădire. Era ca un furnal gigantic. Britanicii anticipaseră că, distrugând mai întâi clădirile şi apoi împrăştiind fosforul, aveau să se producă nişte curenţi de aer apţi să dea naştere unor temperaturi atât de ridicate încât să provoace combustia spontană a clădirilor şi a persoanelor care nu fuseseră lovite direct. În unele zone ale oraşului temperatura ajunsese şi la o mie de grade. Am ieşit împleticindu-mă din adăpost şi am început să gâfâi şi să icnesc de parcă alergasem ore-n şir. Pur şi simplu nu reuşeam să-mi oxigenez plămânii. Nu-mi venea să cred ce vedeam. Oameni arzând ca nişte torţe. Era un copilaş… nu ştiu dacă era fetiţă sau băiat, dar, după mărimea sa, am presupus că avea în jur de opt sau nouă ani… zăcea pe jos, cu faţa aproape îngropată în asfaltul care se topise. În clipa aceea am văzut o siluetă umblând pe stradă. A fost cel mai îngrozitor lucru pe care l-am văzut vreodată şi, în acelaşi timp, cel mai fascinant. Era o femeie, care ţinea ceva strâns la piept. Cred că era un bebeluş. Umbla cu paşi siguri, fără să se clatine şi fără să ezite. Fără să se grăbească. Însă atât ea, cât şi pruncul din braţele sale erau… singurul cuvânt care-mi vine în minte este *incandescenţi*. Ca şi când ar fi fost modelaţi dintr-o singură flacără scânteietoare. Aveam impresia că văd un înger de foc. Îmi aduc aminte că din clipa aceea nu mi-a mai păsat dacă trăiesc sau mor. Mi-am zis că nimeni nu ar trebui să fie supus la supliciul de a trăi o viaţă întreagă cu amintirea unei asemenea imagini. Iar apoi a dispărut. După cum ştiţi, exploziile produc nişte curenţi de aer având forţa unui uragan. Vânturi de două sute cincizeci de kilometri pe oră, care luau oamenii pe sus şi îi azvârleau în flăcări. Femeia şi pruncul au fost smulşi şi aruncaţi înăuntrul unei clădiri în flăcări, de parcă focul însuşi – bestia flămândă – şi-ar fi întins mâna şi ar fi înşfăcat o nouă bucăţică de mâncare.

Fabel îl privi pe bătrân. Vocea acestuia rămăsese calmă, neutră, însă ochii îi erau umezi de lacrimi.

— Îmi aduc aminte că îl blestemam pe Dumnezeu că m-a adus pe lumea asta. Că a făcut să mă nasc tocmai în locul şi în vremurile alea. Şi m-am gândit că venise sfârşitul lumii. Mi-era mai uşor să îmi închipui că lumea, în întregime, avea să piară în război. Abia atunci am realizat că nu-l mai aveam pe Karl alături de mine. M-am uitat în jur după el, dar era ca şi cum aş fi căutat un biet suflet în întinderea nesfârşită a iadului cel cumplit. Îmi mai amintesc că instinctele mă îndemnau să merg la râu. Mi-am spus că dacă ajung la Alster sau la Elba – Alsterul era mai aproape – am mai multe şanse de supravieţuire. Dorfmann căzu pe gânduri pentru câteva clipe. Mă întreb dacă nu cumva şi Karl o fi încercat acelaşi lucru. Mi-aţi spus la telefon că l-aţi găsit jos, lângă port. Poate că s-o fi gândit să meargă la Elba. Când am ajuns eu la Alster, acolo era deja plin de oameni. Morţi sau pe moarte. La fel ca

mulţi alţii, adevărate torţe umane. Se aruncaseră în apă, încercând să stingă flăcările, dar din cauza fosforului cu care fuseseră împroşcaţi continuau să ardă în timp ce pluteau pe apă.

Fabel scoase pe măsuţa de cafea buletinul de identitate şi fotografia cadavrului mumificat. Heinz Dorfmann îşi puse din nou ochelarii de citit.

— Ăsta e Karl… Examină fotografia cu o privire încruntată. Aşa arată acum? Scutură din cap, cuprins de uimire. Uluitor. Pare atât de slab… de uscat. Dar l-aş fi recunoscut numaidecât.

— Nu ştiţi ce s-a întâmplat cu sora lui, Margot? Aveţi cumva cunoştinţă unde locuieşte – dacă mai trăieşte? Încerc să dau de familia lui.

— Nu ştiu prea multe, din păcate. S-a măritat cu un bărbat mai în vârstă după încheierea războiului. Numele lui era Pohle. Gerhard Pohle.

8:30 p.m.: cartierul Hammerbrook, Hamburg

Fabel se întorcea la maşina sa. Plouase cât timp stătuse în apartamentul lui *Herr* Dorfmann, iar acum, după o zi caldă, aerul serii, spălat de ploaie, avea un parfum proaspăt. Privi în jos, în timp ce mergea pe trotuar, la asfaltul înnegrit de aversă şi se gândi la noaptea aceea uscată şi fierbinte, descrisă de *Herr* Dorfmann, în care Hamburgul devenise un adevărat infern. Hamburgul lui. Nu şi-o putea imagina.

Ajuns la maşină, o descuie cu telecomanda, se urcă la volan şi închise portiera. Rămase cu mâinile pe volan pentru câteva secunde. Istoria. O studiase şi el; îşi dorise chiar s-o predea. Culmea ironiei era că pe parcursul acestor investigaţii ajunsese să se simtă sufocat de atâta istorie.

Vârî cheia în contact şi o răsuci. Nimic.

— *Shit*! rosti Fabel în engleză.

Era un tip înţelept de felul lui, cu o paletă vastă de cunoştinţe, ce includea subiecte dintre cele mai variate, şi nu scăpa niciodată ocazia de a învăţa ceva nou, lărgindu-şi necontenit perspectiva asupra vieţii, în general. Însă cunoştinţele sale nu le înglobau şi pe cele de mecanică auto. Scotoci nervos prin buzunare, în căutarea telefonului mobil. Abia puse mâna pe el, că acesta începu să sune. Îl deschise cu un gest brusc.

— Alo…, spuse el, cu o iritare nedisimulată.

— Alo, *Herr* Fabel…

Fabel ştiu instantaneu că vorbea cu ucigaşul, care folosea şi de data aceasta un dispozitiv electronic ce-i modifica vocea. Era o voce nefiresc de groasă, iar cuvintele sunau lent, distorsionat, artificial. Neomenească.

— Mă bucur că nu ai scos cheia din contact. Altfel, nu am fi putut avea această conversaţie.

— Ce vrei să spui? Fabel simţi că i se usucă gura. Ştia la ce se referea interlocutorul său. La o bombă. Se aplecă în faţă şi examină podeaua maşinii, apoi se uită pe sub arborele volanului, după fire. Cine e?

— O să vorbim despre asta imediat, *Herr* Fabel. Dar, pentru moment, vreau să ştii că am plasat o cantitate ridicol de mare de explozibil la tine în maşină. Dacă deschizi uşa, fie şi numai pentru o secundă, dispozitivul va exploda; dacă scoţi cheia din contact, dispozitivul va exploda; dacă te ridici de pe scaunul şoferului… ei bine, cred că ai prins ideea. Mă tem că oricare dintre aceste mişcări va avea drept consecinţă o explozie de proporţii. Iar asta va duce nu numai la dispariţia dumneavoastră, *Herr* Fabel, ci şi la moartea mai multor rezidenţi din Hammerbrook şi la devastarea zonei. Oh, era să uit, dispozitivul poate fi detonat şi prin telecomandă, în orice moment decid eu.

— Bine, spuse Fabel, ai reuşit să-mi captezi atenţia.

Inima îi bătea nebuneşte. Se uită afară prin parbriz la seara frumoasă de vară, la strada spălată de ploaie şi la lumina roşiatică pe care soarele, pregătindu-se să apună, o proiecta pe zidurile dinspre vest ale clădirilor. La oamenii care umblau agale, văzându-şi de treburile lor. Fabel se simţi atât de singur în centrul propriului său univers, singurul conştient de faptul că moartea şi distrugerea stăteau la pândă. Dintr-odată, imaginile evocate de *Herr* Dorfmann mai devreme îi reveniră în minte cu o claritate sporită. Un cuplu de tineri împingând un cărucior în care se afla un copil mic trecu pe lângă BMW-ul lui Fabel, părând să nu aibă altă preocupare decât aceea de a se bucura de atmosfera plăcută a serii de vară. Lui Fabel îi veni să coboare geamul şi să strige la ei, să-i îndemne să fugă, să se adăpostească, dar se temea ca nu cumva gestul său să ducă la declanşarea dispozitivului. Îi urmări cu privirea până trecură de maşină, lucru care i se păru că durează o veşnicie.

— Sunt convins că ţi-am captat atenţia, *Herr* Fabel. Vocea distorsionată electronic era lipsită de orice intonaţie cât de subtilă. Şi mă aştept să captez, de asemenea, atenţia multor ofiţeri din Poliţia Hamburg, inclusiv a unităţii de genişti, în decursul următoarelor câteva ore. Vezi tu, îmi convine mai mult să te las în viaţă, pentru că oamenii tăi vor avea nevoie de o grămadă de timp ca să te salveze din situaţia delicată în care te afli. La care se adaugă timpul pe care tehnicienii îl vor petrece culegând probe de la faţa locului. Dar poţi să fii sigur că, la cel mai mic gest nechibzuit din partea ta, am să detonez dispozitivul. Efectul va fi tot acelaşi, în fond.

Mintea lui Fabel alerga în toate direcţiile. Era posibil ca individul de la telefon să-l urmărească de undeva de la o distanţă sigură. Iscodi cu privirea ambele părţi ale străzii şi se uită şi în oglinda retrovizoare, având grijă să-i păstreze spatele lipit de scaun.

— Aşadar, dintr-odată eşti expert în explozibili? Vocea lui Fabel era plină de dispreţ. Ai impresia că eu o să cred că te pricepi să îmi plasezi o bombă în maşină, în plină stradă, într-un răstimp de patruzeci şi cinci de minute, cât am lipsit eu? Credeam că jocul tău preferat e de-a scalparea, *Winnetou*.

— Foarte amuzant. Vocea groasă, distorsionată izbucni în hohote de râs, ce răsunară ca într-un coşmar. *Winnetou*... Dar n-ai să pretinzi că nu înţelegi cultura din care fac parte, *Herr* Fabel. Nu sunt din neamul pieilor-roşii, niciun personaj din romanele lui Karl May. Ştii prea bine că tradiţia pe care eu o readuc la viaţă datează din vremuri străvechi şi e europeană la origini. Şi, ştii ce, n-ai decât să-mi pui la încercare priceperea în materie de bombe... sau de farsor. Nu trebuie decât să te dai jos din maşină. Dacă mint, n-ai să păţeşti nimic. În caz contrar... Cât despre dispozitiv... Ţi l-am instalat în maşină de mai multă vreme. Acum n-am făcut decât să-l activez de la distanţă. Oh, că veni vorba, ţi-a plăcut micul cadou pe care ţi l-am lăsat în apartament?

— Ticălos dezaxat..., şuieră Fabel în telefon. Am să pun mâna pe tine. Îţi jur că am să te găsesc, indiferent cât timp o să-mi ia.

— Ştii, *Herr* Fabel, eşti uimitor de agresiv pentru un om care în momentul de faţă şade pe o cantitate uriaşă de explozibil. Dacă eu aş apăsa pe-un buton, n-ai mai putea să prinzi pe nimeni. Niciodată. Aşa că ce-ar fi să-ţi ţii gura şi să asculţi ce am de zis?

Fabel nu răspunse. Simţi o peliculă de transpiraţie între ureche şi telefon. Inima continua să-i bată nebuneşte şi simţea că i se face rău. Dădu crezare vocii neomeneşti care-i răsuna în ureche. Nu mai avu nicio îndoială cu privire la existenţa bombei de sub el.

— Bun, continuă vocea. Acum putem sta de vorbă. Înainte de toate, poate te întrebi ce m-a determinat să fac efortul de a-ţi pune viaţa în pericol. Şi de ce nu am detonat dispozitivul până acum. Ei bine, răspunsul e simplu. După cum ţi-am mai spus, salvarea ta din această situaţie dificilă va necesita o bucată bună de timp. Timp în care eu mă voi îndeletnici cu luarea încă unui scalp. O situaţie interesantă pentru dumneata, *Herr* Fabel. Va trebui să decizi câţi oameni să consacri propriei salvări şi pe câţi să-i trimiţi să mă împiedice să mai curm o viaţă.

— Dispun de mai multe resurse decât îţi închipui, replică Fabel pe un ton plat, inert.

— Aşa o fi, dar trebuie să-ţi spun că cea pe care stai tu e doar una dintre bombe. Cealaltă se află într-un loc pe care n-o să ţi-l dezvălui acum. Dar am tipărit un bilet cu adresa şi toate detaliile necesare.

— Unde e?

— Asta-i chestia. L-am lipit pe dispozitivul din maşina ta. Aşadar, chiar presupunând că geniştii reuşesc să dezactiveze senzorul de presiune din scaun sau din portieră, tot nu vor putea provoca o explozie controlată. Dacă fac asta, distrug singurul indiciu referitor la locul de amplasare a celei de-a doua bombe. Iar a doua bombă *va fi detonată*, crede-mă, *Herr* Fabel.

— Când? La ce oră e programată să explodeze cea de-a doua bombă?

— N-am spus că ar fi programată, *Herr* Fabel.

— Deci acum eşti şi terorist? De ce toate astea?

— Nu eşti un tip prost, *Herr* Fabel. De la bun început a fost vorba de terorism, cum l-ai numit. Şi de trădare. Şi uite aşa ajungem la subiectul principal. Vreau să renunţi la cazul ăsta. Ia-ţi o vacanţă. O pauză. Ţi-am oferit o justificare: stresul provocat de întâmplarea dramatică din clipa de faţă. Vezi dumneata, *Herr* Fabel, am să-ţi dau acum, de bunăvoie, nişte informaţii. Mai multe decât ai reuşit să strângi singur. Oamenii pe care îi ucid merită să moară. Sunt ei înşişi nişte criminali. Iar după ce termin cu ei, n-am să mai ucid niciodată. N-au mai rămas mulţi, Fabel. Doar doi. După ce-i ucid şi pe aceştia, o să dispar şi n-o să mai ucid niciodată. După cum am spus, toate victimele mele sunt vinovate. De fapt, chiar şi tu i-ai considera pe oamenii ăştia vinovaţi de crime împotriva statului.

— Hauser? Griebel? Scheibe? Vrei să spui că oamenii ăştia erau terorişti?

— M-ai auzit bine. Vocea modulată pe cale electronică era lipsită de orice inflexiune. Dar ţine minte, *Herr* Fabel, este alegerea ta. Poţi decide să te retragi din cazul ăsta şi să mă laşi să termin ceea ce am început sau voi adăuga alte victime pe lista mea. Nişte victime speciale. Nimeni nu trebuie să afle despre partea aceasta a conversaţiei noastre. Poţi decide să pleci şi să-ţi vezi de viaţă, lăsându-i şi pe alţii să trăiască. La urma urmelor, oamenii pe care trebuie să-i execut nu înseamnă nimic pentru tine. În schimb, ceilalţi, Fabel… Ceilalţi oameni, care nu merită să moară, s-ar putea să moară, în funcţie de decizia pe care ai s-o iei. Acum am să închid. Îţi sugerez să-ţi suni numaidecât colegii din unitatea de genişti. Dar, înainte să închid, am să-ţi trimit câteva fotografii pe telefon. Apropo… are un păr atât de frumos. Splendidă nuanţă de roşcat. Aproape roşu.

Convorbirea se întrerupse. Telefonul vibră, iar pe ecran apăru înştiinţarea că primise un mesaj însoţit de imagini. Deschise mesajul şi în clipa următoare simţi că i se face rău.

— Ticălosule… Fabel simţi că îl ustură ochii din cauza lacrimilor în timp ce se uita la poze, una după alta.

Le privi încă o dată, de la capăt. În fotografii era o fată cu părul lung, roşcat. Mergând sau venind de la şcoală, însoţită de prietene sau făcând cumpărături pe Neuer Wall împreună cu tatăl ei.

9:15 p.m.: cartierul Hammerbrook, Hamburg

Întreaga stradă fusese transformată într-o scenă de teatru. Fabel privea, cu ochii mijiţi, la luminile orbitoare ale reflectoarelor cocoţate pe nişte postamente, ce fuseseră postate de jur-împrejurul maşinii sale. Zona fusese evacuată în totalitate şi Fabel se întreba, în sinea sa, ce i-or fi spus lui *Herr* Dorfmann când îl escortaseră afară din locuinţa sa. Cu siguranţă nu pomeniseră nimic despre bomba din faţa casei sale.

Prima persoană cu care stătuse de vorbă era comandantul unităţii de genişti LKA 7, care se apropiase singur de maşină. Comandantul îi vorbise pe un ton calm, dar suficient de tare încât să-l poată auzi prin geamul închis al maşinii. Îi ceruse să-şi amintească în detaliu tot ce-i spusese necunoscutul cu privire la dispozitiv şi orice eventual indiciu referitor la amplasarea celei de-a doua bombe. Fabel îşi simţea gura uscată şi avea o senzaţie de greaţă, dar se strădui să-şi păstreze calmul şi să se concentreze la ceea ce i se ceruse.

Comandantul îl ascultă cu atenţie, încuviinţând din cap, îşi luă notiţe şi continuă să-i vorbească pe un ton calm, vădit exersat, care nu făcu decât să-i sporească neliniştea. Nici apariţia şefului unităţii de genişti nu reuşi să-i alunge tulburarea. Acesta venise lângă maşină purtând o apărătoare din fibră sintetică, confecţionată din bucăţi îmbinate între ele, pe care o îmbrăcase peste salopeta neagră. Pe cap avea o cască rezistentă, iar faţa îi era protejată de o vizieră din plexiglas gros. Specialistul se lăsă pe vine şi apoi se întinse într-o rână lângă maşină, vârând cu grijă dedesubtul acesteia un baston negru, telescopic, cu o oglindă ataşată în capăt.

După câteva clipe, apăru din nou în dreptul geamului de la maşină, icnind în timp ce se îndrepta de spate.

— În regulă…, spuse, cu un zâmbet strâmb. Mă tem că nu e vorba de o farsă – cel puţin din câte văd eu. Doar dacă nu-i o imitaţie extrem de convingătoare, s-ar părea că aveţi sub maşină o cantitate substanţială de explozibil puternic. O să vă scoatem de-aici, *Herr* comisar-şef. Vă garantez asta. Dar va trebui să staţi cât mai liniştit o bucată de vreme.

Fabel schiță un zâmbet slab, își rezemă capul de tetieră și-și închise ochii. Se simțea total neputincios. Știa că acesta e punctul său cel mai vulnerabil: să nu poată controla situația, să fie nevoit să se lase în voia sorții. Încercă să nu se mai gândească la bomba de sub el, la faptul că viața sa depindea de experții care încercau s-o dezamorseze și pe care, în clipa de față, îi asemăna în mintea sa cu niște chirurgi ce se pregăteau să-i extirpe o tumoare malignă. Tot ce putea face era să stea acolo nemișcat și să aștepte să fie salvat.

Cel puțin avea timp să raționeze.

Știa că echipa lui se afla pe undeva prin apropiere, așteptând cu sufletul la gură. Când sunase la Polizeipräsidium, vorbise mai întâi cu geniștii și abia apoi ceruse să i se dea legătura la Brigada Omucideri. Însă cei de la unitatea de geniu îl sfătuiseră să nu mai dea niciun telefon și să-și închidă mobilul imediat după terminarea convorbirii. Ar fi putut să lase un mesaj, dar decisese să n-o facă. Nu știa ce-ar fi putut să le spună colegilor săi. Fotografiile cu Gabi îl tulburaseră peste măsură.

Era clar că individul îl urmărise. Îl pândise din umbră. Asta explica, probabil, cum de aflase despre Leonard Schüler: ticălosul cunoștea, în mod inexplicabil, fiecare mișcare a celor de la Omucideri. Poate că îl urmărise pe Schüler când acesta plecase de la poliție. Nu. Nu era posibil. De unde ar fi putut să știe că Schüler fusese reținut? Tânărul hoț fusese adus la sediu de o echipă de jandarmi. Ofițerii criminaliști îl văzuseră abia când ajunsese în incinta Poliției. În mintea lui Fabel încolți o idee: poate că Leonard Schüler nu fusese pe deplin sincer când le spusese ce văzuse, ce știa despre ucigaș. De ce să le fi ascuns adevărul? Să fi fost implicat în comiterea crimelor, până la urmă? Să fi fost complicele individului de la telefon? Poate că intuiția îl înșelase pe Fabel de data aceasta.

Trei membri ai trupei de geniști li se alăturară șefului lor. Aveau la ei patru genți negre, mari, de pânză, pe care le așezară pe jos, la câțiva metri de mașină, și începură să scoată din ele diverse echipamente, punându-le pe caldarâm. Pe Fabel îl liniști să observe mișcările lor hotărâte, de profesioniști. Doi dintre ofițeri luară un obiect ce semăna cu un laptop voluminos și niște cabluri și dispărură din raza sa vizuală, dedesubtul mașinii.

Stătea în BMW-ul său decapotabil, pe care îl avea de șase ani, și aștepta. Se strădui să-și continue reflecțiile, în pofida situației tensionate.

Gabi. Fabel încerca să-și stăpânească panica, impulsul de a-și chema colegii și de a le ordona s-o pună sub protecție. Dacă ar fi făcut asta, ucigașul și-ar fi dat seama că le divulgase superiorilor să-i conversația lor. Pentru moment, Gabi era în siguranță: misiunea Frizerului din Hamburg din seara

aceea viza una dintre persoanele de pe lista sa. Gabi era asul pe care îl ţinea ascuns în mânecă deocamdată. Fabel era conştient de faptul că, deşi părea să-i fi spus mai mult decât ar fi trebuit, de fapt ucigaşul îi destăinuise doar atât cât dorea ca el să afle. Cel puţin acum era convins că era vorba de ceva din trecutul victimelor.

De dedesubtul maşinii se auzeau tot felul de sunete, de la geniştii care se străduiau să dezamorseze bomba. Mişcările acestora erau cât de poate de fine, dar pentru simţurile lui Fabel, exacerbate din cauza fricii, fiecare sunet îi reverbera în urechi precum dangătul unui clopot.

Era în stare s-o facă. Să renunţe la caz. De fapt, dacă i-ar fi mărturisit comandantului său, lui van Heiden, tot ce-i spusese ucigaşul, acesta ar fi insistat el însuşi să renunţe. Fabel reflectă cu amărăciune la adevărul afirmaţiilor acestui individ: oamenii respectivi nu însemnau nimic pentru el, în schimb fiica sa însemna totul. „Renunţă la caz. Lasă pe altcineva să preia ancheta".

Din nou se auziră sunete de sub maşină. Gura îi era şi mai uscată. Se uită la ceas: 23:45. De trei ore nu putea să deschidă geamul şi nici uşa, prin urmare nu băuse apă. Poate că totul avea să se sfârşească aşa. Era suficient ca unuia dintre genişti să-i tremure mâna în care ţinea patentul sau să taie firul greşit, pentru ca totul să se sfârşească. Ar fi ajuns la capătul drumului pe care îl alesese cu atâţia ani în urmă, după ce Hanna Dorn fusese ucisă. Un drum greşit.

Stând acolo, în căldura înăbuşitoare din maşină, conştient de fiecare sunet şi de fiecare mişcare a geniştilor de sub el, Fabel era convins că persoana cu care vorbise la telefon cu aproape trei ore în urmă omorâse şi probabil mutilase între timp încă un om. Felurite gânduri şi imagini i se îngrămădeau în minte, o minte mult prea obosită ca să mai poată gândi raţional. Prea mult timp îi fusese frică să privească dincolo de această experienţă singulară. Imaginea fiicei sale, urmărite pe furiş de un dezaxat, îi apărea necontenit în faţa ochilor.

În timp ce stătea în maşină, aşteptându-şi fie salvarea, fie moartea, Jan Fabel luă o hotărâre cu privire la viitorul său.

Se întâmplă atât de rapid, încât nici nu apucă să-şi dea seama. Dintr-odată, portiera fu deschisă de unul dintre membrii echipei de genişti, în timp ce altul îl smulse afară din maşină. Cei doi bărbaţi îl zoriră să se îndepărteze de automobil şi să se refugieze în zona sigură, dincolo de lumina reflectoarelor. Van Heiden, Anna Wolff, Werner Meyer, Henk Hermann, Maria Klee, Frank Grueber şi Holger Brauner îl aşteptau cu toţii lângă cordonul poliţienesc. Grueber şi Brauner erau îmbrăcaţi deja în salopetele

de lucru, la fel şi cei şase tehnicieni care îi însoţeau. Lui Fabel i se dădu o sticlă cu apă, iar el începu să bea cu sete.

Comandantul echipei de genişti se apropie de el.

— Am reuşit să dezamorsăm dispozitivul. Acum îl desfacem, ca să găsim adresa celei de-a doua bombe. Până acum n-am găsit nimic. Ce-i cu individul ăsta, *Herr* Fabel? E terorist sau doar psihopat?

— Ambele, răspunse Fabel obosit.

— Oricare i-ar fi motivele, tipul se pricepe. Şeful echipei de genişti dădu să se întoarcă la vehiculul său blindat. Fabel îl opri, punându-i mâna pe umăr.

— Nu numai el se pricepe, spuse el. Mulţumesc.

— Cu plăcere. Şeful geniştilor zâmbi.

— Eşti bine, Jan? întrebă Werner.

Fabel mai bău o înghiţitură de apă. Se şterse la gură cu dosul palmei.

— Nu, Werner. Nici vorbă. Apoi se întoarse spre van Heiden: Trebuie să stăm de vorbă, *Herr* comandant.

14.

LA DOUĂZECI ŞI ŞASE DE ZILE DUPĂ PRIMA CRIMĂ: MARŢI, 13 SEPTEMBRIE 2005

9:45 a.m.: Polizeipräsidium, Hamburg

Conferinţa de presă era susţinută de însuşi şeful Poliţiei, Hugo Steinbach, care, însoţit de comandantul van Heiden, fu nevoit să ţină piept reprezentanţilor presei şi posturilor de radio şi televiziune, care se înghesuiau pe treptele Poliţiei.

— Putem confirma faptul că ieri-seară un ofiţer de rang superior din cadrul Poliţiei a fost victima unei tentative de omor eşuate. În urma acestui fapt, din motive de siguranţă personală, ca şi pentru a se reface după trauma suferită, ofiţerul respectiv şi-a dat demisia din funcţie.

— Puteţi confirma că ofiţerul în cauză este comisarul-şef Fabel de la Brigada Omucideri? Un reporter scund şi bondoc, cu părul negru, îmbrăcat cu o jachetă de piele prea strâmtă pentru el, îşi croi drum până în rândul din faţă. Jens Tiedemann era renumit printre tovarăşii săi de breaslă.

— Nu suntem pregătiți, în această fază a investigației, să furnizăm detalii referitoare la identitatea ofițerului în cauză, răspunse van Heiden. Dar vă pot confirma că este vorba de un membru al Brigăzii Omucideri, care se afla în exercițiul funcțiunii la momentul respectiv.

— Aseară, o zonă din cartierul Hammerbrook a fost evacuată și izolată de poliție, insistă Tiedemann pe un ton ridicat, acoperind celelalte voci. S-a raportat plasarea unui dispozitiv exploziv despre care s-a presupus că era un proiectil britanic din al Doilea Război Mondial și o echipă de genișți a procedat la dezamorsarea sa. Puteți să confirmați dacă a fost, de fapt, vorba de o bombă teroristă plantată în mașina acestui ofițer?

Întrebarea lui Tiedemann păru să declanșeze asemenea unei scântei un tir de întrebări din partea celorlalți ziariști. Când răspunse, șeful Poliției Steinbach i se adresă lui Tiedemann în mod special:

— Putem confirma faptul că membrii echipei de genișți au fost însărcinați cu dezamorsarea unui dispozitiv exploziv de la fața locului, spuse el. Însă nu avem niciun indiciu că ar fi fost vorba despre un atac terorist.

— Dar nu a fost o bombă din al Doilea Război Mondial, nu-i așa? stărui scundul reporter, cu încăpățânarea unui câine de vânătoare. Cineva a încercat să-l omoare pe unul dintre ofițerii dumneavoastră, nu-i așa?

— După cum am declarat deja, repetă van Heiden, s-a atentat la viața unui ofițer din Brigada Omucideri. Pentru moment nu putem dezvălui mai mult, căci investigația este în curs de desfășurare.

Mai mulți ziariști preluară subiectul inițiat de Tiedemann. Însă, neavând informațiile de care dispunea acesta, întrebările lor erau lipsite de substanță. Jurnalistul cel rotofei rămase tăcut, lăsându-i pe ceilalți să-i hărțuiască pe ofițeri o bucată de vreme. În final le dădu lovitura de grație:

— Domnule comandant van Heiden…, glasul nu i se auzea din pricina larmei generale. Domnule comandant van Heiden… Repetă, de data aceasta mai tare, iar ziariștii amuțiră, curioși să-l urmărească. Este adevărat că bomba din mașina comisarului-șef Fabel a fost plasată de Frizerul din Hamburg – un criminal în serie care ucide foști membri ai mișcărilor radicale din 1970 și 1980? Și, de asemenea, este adevărat că, în urma acestui atentat la viața sa, *Herr* Fabel s-a retras de la conducerea anchetei?

Chipul lui van Heiden se întunecă și-i aruncă lui Tiedemann o privire încruntată.

— Ofițerul în cauză s-a retras din toate anchetele în care era implicat în momentul de față, predându-le unor colegi de-ai săi. Singurul motiv este acela că are nevoie de o pauză pentru a-și reveni după experiența suferită. Asta e tot. Vă asigur că ofițerii din Poliția Hamburg nu se lasă atât de ușor intimidați de un caz…

Micuţul reporter nu mai spuse nimic. Zâmbi doar, lăsându-i pe ceilalţi să preia firul discuţiei. Van Heiden împreună cu şeful Poliţiei Steinbach le întoarseră spatele şi urcară treptele ce duceau în incinta Polizeipräsidium, în timp ce gardienii de serviciu se străduiau să-i ţină pe ziarişti la distanţă.

Pâlcul de ziarişti de pe treptele Polizeipräsidium începu să se împrăştie, când unul dintre aceştia se întoarse spre Tiedemann:

— De unde ştiai toate astea?

Reporterul făcu un gest cu capul în direcţia Polizeipräsidium:

— Am o sursă în interior. Una foarte bună…

10:15 a.m.: cartierul Schanzenviertel, Hamburg

Poate n-ar fi trebuit să activeze sistemul de alarmă de la birou pentru o absenţă atât de scurtă. Ingrid Fischmann se întorsese de la oficiul poştal aflat în apropiere, de unde expediase pachetul cu fotografii şi informaţii pe care le pregătise pentru Fabel, poliţistul.

Scoase o înjurătură când scăpă pe jos carneţelul negru în care-şi notase codul alarmei. Se aplecă să-l ia, moment în care conţinutul poşetei de pe umăr i se răsturnă şi se împrăştie pe jos. Auzi zăngănitul cheilor ce se loviră de gresie. Atâta agitaţie de fiecare dată când intra sau ieşea din birou numai pentru că mintea ei refuza pur şi simplu să reţină codul de acces. Însă Ingrid Fischmann ştia că e un rău necesar. Trebuia să fie prudentă.

Facţiunea Armata Roşie se dizolvase oficial în 1998, iar căderea Zidului Berlinului făcuse ca filosofia după care se ghidau astfel de grupări să devină inutilă. Facţiuni radicale precum RAF, IRA – chiar şi ETA, se părea – erau de-acum de domeniul trecutului. Terorismul european părea un concept şi mai depăşit, în comparaţie cu cel venit din afară. În secolul douăzeci şi unu terorismul căpătase o nouă formă, cu o ideologie mai degrabă religioasă decât socio-politică. Cu toate astea, oamenii pe care Fischmann îi atacase în articolele sale existau şi în clipa de faţă, şi mulţi dintre ei avuseseră un trecut violent.

— Bine, bine… vorbi ea cu panoul de control al alarmei, care începuse să scoată nişte bipuri rapide, stridente.

Deschise carneţelul şi, nemaiavând timp să-şi caute ochelarii, citi cifrele cu ochii mijiţi, încercând să le tasteze pe panou, cu mişcări hotărâte. Bipurile încetară. Dar acum se auzea altceva.

Era un sunet asemănător alarmei, doar tonalitatea era diferită. Şi nu venea de la panoul de pe perete. Îi trebuiră câteva momente ca să-şi dea seama din ce direcţie venea sunetul. Dinăuntru, de la ea din birou.

Deschise uşa şi intră, atentă să identifice sursa sunetului. Acesta venea din sertarul de la biroul său. Îl descuie şi apoi trase de el.

— Oh…, îngăimă ea.

Fu tot ce mai apucă să spună. Creierul ei abia apucă să desluşească ceea ce vedea: o încâlcitură de cabluri, baterii, un monitor LED care pâlpâia şi un pachet voluminos, de culoarea nisipului.

Ingrid Fischmann muri la o fracţiune de secundă după ce creierul ei reuşise să pună laolaltă toate acele elemente care formau un singur cuvânt.

Bombă.

10:15 a.m.: Polizeipräsidium, Hamburg

— Sper că a meritat să ţinem conferinţa de presă, spuse van Heiden. Munca noastră se bazează în mare parte pe cooperarea presei. Când vor afla adevărul, nu vor fi prea fericiţi.

— E un risc pe care trebuie să ni-l asumăm, răspunse Fabel. Era aşezat la masa de conferinţă, alături de Maria, Werner, Anna, Henk şi cei doi specialişti criminalişti, Holger Brauner şi Frank Grueber. Mai era un om la masă: un bărbat scund şi rotofei, cu ochelari şi jachetă de piele.

— O să le treacă, spuse Jens Tiedemann. Dar, pentru binele ziarului meu, aş prefera să creadă toţi că am fost tras pe sfoară, decât să-şi dea seama că am fost complice la născocirea acestei poveşti.

Fabel dădu din cap a încuviinţare.

— Îţi rămân îndatorat, Jens. Profund îndatorat. Ucigaşul ştie cum să ia legătura cu mine, dar eu nu pot comunica cu el. Singurul mod în care îl pot face să creadă că am renunţat la caz e să anunţ public lucrul acesta.

— Cu plăcere, Jan. Tiedemann se ridică să plece. Sper doar să muşte momeala.

— Şi eu la fel, spuse Fabel. Măcar am scos-o pe Gabi, fiica mea, din oraş şi am pus-o sub protecţie. De asemenea, am dat ordin ca Susanne să fie supravegheată non-stop. Cât despre mine, o să-mi petrec aici cea mai mare parte a timpului şi, ascuns vederii, o să trag sforile prin intermediul echipei mele. Oficial, cazul a fost preluat de *Herr* van Heiden. Se ridică şi el şi dădu mâna cu Tiedemann. Ţi-ai jucat rolul extrem de convingător. Asta ne va pune la dispoziţie un pic de timp. Repet, îţi rămân îndatorat.

— Da, și cred că ai și de ce. Fața cărnoasă a reporterului se lăți într-un zâmbet. Poți fi sigur că într-o bună zi am să-ți aduc aminte de asta.

— Sunt convins.

•

După plecarea reporterului, zâmbetul de pe buzele lui Fabel păli.

— Trebuie să ne mișcăm cât mai rapid. Frizerul din Hamburg pare să ne ghicească toate mișcările. Și pare să dispună de resurse incredibile, atât intelectuale, cât și materiale. Din câte presupun, anunțul pe care ni l-a „smuls", chipurile, Jens în cadrul conferinței de presă este exact lucrul la care se aștepta din partea mea. Dacă a dat crezare acestui anunț, s-ar putea să se simtă puțin mai relaxat la gândul că nu mai conduc eu ancheta. Ce nu înțeleg totuși este de ce-i atât de important pentru el ca eu să dispar din peisaj.

— Ești cel mai bun detectiv criminalist. Cu o rată foarte mare de condamnări la activ, îl lămuri van Heiden.

•

După ședință, Fabel își exprimă dorința de a vorbi cu van Heiden între patru ochi.

— Sigur, Fabel. Despre ce este vorba?

— Iată despre ce… Fabel îi înmânã un plic sigilat. Demisia mea. Am vrut să vă spun de pe-acum, ca să știți care sunt intențiile mele. Evident, n-am să plec înainte de finalizarea cazului. Dar imediat după terminarea anchetei am de gând să plec din poliție.

— Doar nu vorbești serios, Fabel. Van Heiden avea o expresie șocată.

Era o reacție la care Fabel nu se aștepta din partea acestui om, cu care fusese mereu în relații destul de reci. În primul rând din cauza aparentei desconsiderări pe care o afișa Fabel la adresa autorității lui van Heiden.

— Cred cu tărie ceea ce am afirmat mai devreme: că nu ne putem permite să te pierdem, Fabel…

— Apreciez faptul că simțiți asta, *Herr* comandant. Dar mă tem că hotărârea mea e definitivă. Luasem această decizie mai demult, dar când am văzut fotografiile acelea cu Gabi pe telefonul meu… În fine, sunt convins că o să îmi găsiți un înlocuitor cât se poate de competent. Maria Klee și Werner Meyer sunt amândoi niște detectivi extraordinari.

— Ei știu?

— Încă nu, recunoscu Fabel. Și, dacă se poate, vă rog să nu mai spuneți nimănui, până la finalizarea cazului. Au destule pe cap în clipa de față.

Van Heiden cântări din priviri plicul pe care îl ținea în palmă.

— Nu-ți face griji, Fabel. N-am să spun nimănui decât dacă voi fi nevoit. Oricum, până atunci sper să te răzgândești.

Se auzi o bătaie în uşă şi Maria îşi făcu apariţia.

— Nu ştiu cât de ascuns ai de gând să stai, *Chef*. Dar am aflat unde a plasat cea de-a doua bombă…

10:30 a.m.: cartierul Schanzenviertel, Hamburg

La locul exploziei era mare agitaţie, iar Fabel realiză că trebuie să facă eforturi pentru a ţine situaţia sub control.

În încercarea de a păstra aparenţele retragerii sale din anchetă, căutară o uniformă de poliţist de circulaţie care să i se potrivească şi îl duseră la locul faptei într-o dubă Mercedes Benz de-a poliţiei, verde strălucitoare, cu geamuri fumurii. Un elicopter de la Poliţia Hamburg survola locul exploziei.

Echipele de jandarmi împrejmuiseră perimetrul şi evacuaseră clădirile din zonă.

Fabel ieşi din duba poliţiei şi cercetă locul, care fusese devastat. Toate geamurile de la biroul lui Ingrid Fischmann erau sparte şi bucăţile de sticlă fuseseră azvârlite pe stradă, lăsând în urma lor doar tocurile înnegrite ale ferestrelor. Trotuarul îngust, şoseaua şi acoperişurile maşinilor parcate, ale căror alarme continuau să ţiuie, protestând faţă de explozie, scânteiau din pricina puzderiei de cioburi de sticlă. La una dintre ferestre atârnau câteva fâşii arse şi zdrenţuite din jaluzelele verticale care până nu demult acopereau geamurile biroului lui Ingrid Fischmann. Perimetrul fusese împrejmuit de poliţiştii din trupele speciale, solicitaţi de Fabel, însă la faţa locului se aflau, de asemenea, numeroşi ofiţeri, înarmaţi până-n dinţi, purtând veste inscripţionate pe spate cu iniţialele BKA, ceea ce indica faptul că făceau parte din Oficiul Federal al Poliţiei Criminale. Fabel nu fu deloc surprins să-l vadă pe Markus Ullrich. Cazul căpătase dintr-odată o importantă conotaţie politică.

Holger Brauner şi asistentul său Frank Grueber îşi făcură şi ei apariţia împreună cu o echipă numeroasă de tehnicieni criminalişti, dar numărul acestora pălea în comparaţie cu cel al criminaliştilor aduşi la faţa locului de către conducerea BKA.

Toţi aceştia rămaseră însă pe margine cât timp trupele de genişti făcură investigaţiile de rigoare, ca să se asigure că se putea intra în clădire în siguranţă. Fabel profită de ocazie pentru a-l aborda pe Markus Ullrich, care stătea lângă uşa clădirii. Aceasta, fiind amplasată puţin mai jos de nivelul la care se afla biroul, supravieţuise exploziei. Ullrich stătea de vorbă cu un

ofiţer din cadrul BKA, dar îşi întrerupse discuţia când îl zări pe Fabel apropiindu-se. Pe faţă i se aşternu un rânjet cinic.

— Îţi stă foarte bine, spuse el, făcând un gest înspre uniforma lui Fabel. Bănuiesc că n-a fost vorba de o explozie provocată de scurgerile de gaz.

— Mă îndoiesc să fi fost din cauza asta, fu de acord Fabel. Ascultă, trebuie să lămurim un lucru. Asta e o anchetă pe care o face Poliţia Hamburg. Femeia al cărei birou a fost aruncat în aer mă ajuta cu nişte informaţii referitoare la uciderea lui Hauser şi a lui Griebel. Faptul că biroul ei a fost atacat nu poate să fie o coincidenţă.

— Da, înţeleg lucrul ăsta. Dar femeia respectivă era, totodată, o persoană care se scălda în apele primejdioase ale expunerii unor figuri publice din Germania. Există şansa să se fi apropiat prea tare de cineva care o fi decis să-şi repună în funcţiune nişte abilităţi dobândite în urmă cu douăzeci de ani, inclusiv aceea de a construi o bombă şi de a o detona. Trebuie să înţelegi că există toate premisele să fie vorba de un caz care intră în competenţa noastră, a BKA. În tonul lui Ullrich nu se deslușea nicio undă de înverşunare, dar asta nu reuşi să-l liniştească pe Fabel. Ascultă, Fabel, eu n-am intenţia să îţi fac concurenţă; vreau doar să colaborăm. Avem un interes comun în cazul ăsta. N-am făcut decât să îţi pun la dispoziţie câteva resurse suplimentare. La fel stă treaba şi cu echipa de criminalişti: ei vor lucra sub comanda şefului tău. Se ştie dacă jurnalista se afla înăuntru la momentul exploziei?

Fabel scoase un oftat şi se mai destinse puţin. Ştia că Ullrich era un tip dintr-o bucată.

— Încă nu ştim asta, îl informă el. Am verificat la ea acasă, şi nu e acolo, şi am sunat-o şi pe telefonul mobil. Tot nimic. Îşi ridică privirea spre clădire. Părerea mea e că făptaşul şi-a nimerit ţinta. În fine, *Herr* Ullrich, ăsta e cazul meu şi vreau să ţii minte asta.

— O să ţin. Dar vom lucra cot la cot, *Herr* Fabel. Fie că-ţi place sau nu, povestea asta s-ar putea să aibă nişte implicaţii care merg dincolo de Hamburg. Poate vei constata că e util să ai parte de suportul unei agenţii federale. Vei avea nevoie de tot sprijinul posibil ca să conduci această anchetă de la distanţă şi deghizat. Te las bucuros să stai la cârmă. Deocamdată.

— În regulă…, încuviinţă Fabel. Acum să discutăm despre ceea ce ai spus mai devreme, cum că s-ar putea să fie vorba de un fost terorist care vrea să-şi îngroape urmele, mai degrabă decât de Frizerul din Hamburg. Mă tem că s-ar putea să vorbim despre una şi aceeaşi persoană.

Fabel îi relată, pe scurt, cele aflate de la Ingrid Fischmann cu privire la răpirea lui Wiedler şi afirmaţia lui Benni Hildesheim, cum că ar cunoaşte identitatea mai multor Reîntrupaţi. De asemenea, îi spuse despre pretenţia

acestuia că ar avea dovada faptului că Bertholdt Müller-Voigt era şoferul dubei cu care fusese răpit Thorsten Wiedler.

— Ideea asta circulă de foarte multă vreme, Fabel, replică Ullrich. Am verificat-o şi răsverificat-o. Nu există nicio dovadă că ar fi avut vreo legătură cu răpirea aceea sau că ar fi fost membru al grupării respective. După moartea lui Hildesheim am făcut rost de un mandat de percheziţie şi i-am cercetat toate lucrurile, în căutarea dovezii pe care pretindea că o are. Nimic. Asta nu înseamnă că nu-l cred, ci doar că, dacă Müller-Voigt a luat cu adevărat parte la răpirea şi asasinarea lui Wiedler, mă îndoiesc că vom putea vreodată să dovedim lucrul ăsta.

Fabel clătină din cap şi privi din nou la clădirea devastată, la zidurile ei cu graffiti şi la stilul arhitectural modern.

— Poate că tocmai de lucrul ăsta se apropiase ea prea tare…

Telefonul său începu să zbârnâie.

— Nu te mai obosi să cauţi indicii, se auzi o voce răguşită, modificată electronic. Te sun de pe telefonul ultimei mele victime. Până când vei reuşi să localizezi apelul, eu voi dispărea, iar telefonul va fi distrus. După cum vezi, am fost ocupat. Ticăloasa de Fischmann şi-a căutat-o cu lumânarea. Regret doar că a murit atât de repede. Dar nu-i nimic, astă-noapte m-am distrat pe cinste. Nu-ţi spun unde se află următorul cadavru. După calculele mele, va fi descoperit în curând de fiul victimei.

— Renunţă, spuse Fabel.

— Mă dezamăgeşti, Fabel, i-o reteză vocea de la capătul firului. Ai încercat să mă tragi pe sfoară cu micul tău spectacol din dimineaţa asta. Te deghizezi şi circuli ascuns într-o dubă. Mă tem că va trebui să te pedepsesc pentru asta. Îţi vei petrece tot restul vieţii blestemându-te pe tine însuţi şi învinovăţindu-te în fiecare zi pentru chinurile pe care le va îndura fiica ta înainte să moară.

Convorbirea se întrerupse.

— Gabi! Fabel se repezi la Maria. Dă-mi cheile de la maşina ta, Maria… Se duce după Gabi! Trebuie să ajung la ea.

Maria îl apucă de braţ.

— Aşteaptă! Îi tăie calea şi îl privi direct în ochi. Ce a spus?

Fabel îi relată. Între timp Werner, van Heiden şi Ullrich se apropiară de ei în grabă.

— De unde-o fi aflat? Cum şi-o fi putut da seama atât de repede? Fabel îşi examină propria uniformă, cu o privire încruntată. Şi de unde naiba o fi ştiut de deghizarea mea? Trebuie să ajung la Gabi.

— Stai o clipă, spuse Maria. Chiar tu ai spus că s-ar putea să nu se lase păcălit. Dar asta nu înseamnă că are de unde să ştie unde am ascuns-o pe

Gabi. Se prea poate să ne urmărească chiar în clipa asta, caz în care l-ai conduce direct la ea. Însă cu nu cred că pe el îl interesează Gabi, la fel cum nu l-a interesat să te omoare cu bomba din maşină. E exact la fel cum s-a întâmplat cu Vitrenko în noaptea aceea, Jan. O diversiune. O tactică de obstrucţionare. Maria vorbea cu toată seriozitatea. Lăsase la o parte orice armură, orice scut de apărare. Se joacă cu tine, Jan. Vrea să-ţi distragă atenţia. Bomba avea scopul de a te imobiliza cât timp avea el de lucru. Şi acum procedează exact la fel. Vrea să mergi la Gabi, pentru ca el să poată isprăvi treaba pe care a început-o.

— Sună logic, Fabel, interveni Ullrich.

Un poliţist în uniformă se apropie în grabă de Fabel.

— Aveţi un apel prin staţie, *Herr* comisar-şef. Cineva tocmai a raportat găsirea unui cadavru scalpat. La câteva blocuri distanţă de-aici.

Maria îi dădu drumul la braţ.

— E pentru tine apelul, *Chef*.

11:00 p.m.: cartierul Schanzenviertel, Hamburg

O echipă de poliţişti sosise deja la faţa locului şi primul lucru pe care-l făcuseră fusese să-l scoată pe Franz Brandt din camera în care acesta descoperise cadavrul mamei sale. Când Fabel ajunse şi el la locul crimei, Brandt era încă sub imperiul şocului. Avea în jur de treizeci de ani, dar arăta mai tânăr de-atât; cel mai tare izbea privirea părul său lung şi bogat, de culoare roşcată, ce-i încadra chipul palid, plin de pistrui. Camera în care fusese mutat era o încăpere spaţioasă, ce îndeplinea deopotrivă rolul de dormitor şi de birou de studiu. Cărţile care umpleau rafturile de pe pereţi îi aduseră aminte lui Fabel de biroul lui Frank Grueber: aproape toate erau manuale de arheologie, paleontologie şi istorie.

Cărţile nu erau singurul lucru care îi părea lui Fabel familiar. Pe perete se găsea un afiş uriaş cu cadavrul descoperit în mlaştină, în Neu Versen. Franz cel Roşu.

— Îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită, spuse el.

Se simţea întotdeauna stânjenit în situaţiile de genul acesta, în pofida atâtor ani de experienţă. Îi părea rău cu adevărat pentru familiile victimelor şi mereu fusese conştient de faptul că vieţile acestor oameni erau devastate. În acelaşi timp însă, ştia că are de îndeplinit o misiune.

— Bănuiesc că asta e camera dumneavoastră, presupuse el. Locuiţi aici împreună cu mama dumneavoastră?

— Când sunt în țară. De multe ori sunt plecat în străinătate, pe diverse șantiere arheologice. Călătoresc mult în general.

— Mama dumneavoastră avea propria afacere pe care o desfășura la domiciliu, să înțeleg? vru să știe Fabel. Cu ce se ocupa, mai exact?

Franz Brandt râse cu amărăciune.

— Cu terapii gen New Age, în principal. Niște porcării, ca să fiu sincer. Cred că nici ea nu credea o iotă din toate astea. În general era vorba de reîncarnare.

— Reîncarnare?

Lui Fabel îi zbură gândul la Gunter Griebel și la cercetările sale legate de memoria genetică. Se putea să existe vreo legătură? apoi își aduse aminte. Müller-Voigt pomenise ceva despre o femeie care fusese implicată în Gruparea Gaia. Își scoase agenda și răsfoi prin ea. Iată. Beate Brandt. Se uită la tânărul palid din fața sa. Era pe punctul de-a ceda nervos. Aruncă o privire de jur-împrejur, prin dormitorul-birou, și în cele din urmă rămase cu ochii pe afiș.

— Îl cunosc pe individul ăsta…, spuse Fabel zâmbind. Vine din Saxonia Inferioară, ca și mine. Ciudat, dar în ultima vreme pare să se țină după mine peste tot. Să fie o coincidență sau altceva?

Brandt zâmbi slab.

— Franz cel Roșu… Asta era porecla mea în timpul studenției. Din cauza părului meu. Și pentru că toată lumea știa că era mumia mea preferată, ca să zic așa. Franz cel Roșu a fost motivul pentru care am ales să devin arheolog. Prima oară am citit despre el când eram la școală și de-atunci au început să mă fascineze descoperirile legate de viața înaintașilor noștri. Adevărul cu privire la felul în care au trăit. Și în care au murit.

Rămase tăcut și-și întoarse capul în direcția ușii ce dădea înspre sufrageria în care zăcea cadavrul mamei sale.

Fabel îi puse mâna pe umăr.

— Ascultă, Franz…, rosti el pe un ton liniștit, mângâietor. Știu cât îți este de greu în momentele astea. Știu că te simți șocat și înspăimântat. Dar trebuie să-ți pun câteva întrebări legate de mama ta. Vreau să pun mâna pe nebunul ăsta înainte să mai omoare pe cineva. Crezi că ești în stare să-mi răspunzi?

Brandt îl fixă cu privirea pentru o clipă, parcă fără să priceapă.

— De ce? De ce i-a făcut… *așa ceva*… mamei mele? Ce înseamnă asta?

— Nu știu, Franz.

Brandt luă o înghițitură de apă și Fabel observă că mâinile îi tremurau.

— Mama ta avea vreo legătură cu orașul Nordenham?

Brandt scutură din cap.

— Știi cumva dacă a fost o activistă politică în tinerețe?

— Ce legătură are asta cu ceea ce s-a întâmplat?

— Trebuie să știu – s-ar putea să aibă legătură cu mobilul crimei.

— Da… da, a fost. În domeniul ecologismului. Și în mișcările studențești. Îndeosebi în anii 1970 și la începutul anilor 1980. A rămas preocupată de chestiunile ce țineau de mediul înconjurător.

— Îi cunoștea pe Hans-Joachim Hauser sau pe Gunter Griebel? Numele acestea îți sunt cunoscute?

— Hauser, da. Mama îl cunoscuse bine. Pe vremuri, vreau să spun. Amândoi au fost implicați în protestele antinucleare și, mai târziu, în mișcarea ecologistă. Însă în ultimii ani nu cred că mai păstra legătura cu Hauser.

— Dar Gunter Griebel?

Brandt ridică din umeri.

— Nu cred că am auzit numele ăsta. Ea cu siguranță nu l-a pomenit. Dar nu pot afirma cu certitudine că nu-l cunoștea.

— Ascultă, Franz, o să fiu absolut sincer cu tine, spuse Fabel. Nu știu dacă acest psihopat acționează din dorința de răzbunare sau are, pur și simplu, ceva împotriva persoanelor din generația mamei tale, care au manifestat aceleași convingeri politice. Însă trebuie să existe o anumită legătură între victime, printre care se numără și mama ta. Dacă am dreptate, s-ar putea ca ea să facă legătura între moartea lui Hauser și cea a lui Griebel. N-ai observat nimic ciudat în comportamentul ei pe parcursul ultimelor săptămâni? Mai precis, de la data anunțării primei crime, cea comisă asupra lui Hans-Joachim Hauser?

— Bineînțeles că a fost zguduită când a aflat. După cum am spus, lucrase cu Hauser în trecut. A fost șocată când a citit în ziar despre felul îngrozitor în care fusese mutilat. Ochii lui Brandt se umplură de lacrimi când realiză că același tratament înfiorător îi fusese aplicat și mamei sale.

— Dar cu celelalte crime cum a fost? Fabel încercă să-i capteze tânărului atenția. A pomenit ceva despre ele? Ori au tulburat-o în mod deosebit?

— Nu știu ce să spun. Eu am fost plecat pe un șantier arheologic timp de vreo trei săptămâni. Dar acum, că spui asta, mi s-a părut mai retrasă și mai tăcută în ultimele câteva zile.

Fabel îl studie pe tânăr cu atenție.

— Ai găsit-o azi-dimineață, când ai coborât la micul dejun?

— Da. Aseară am ajuns acasă cam târziu și m-am dus direct la culcare. Am presupus că mama dormea deja.

— Cât de târziu?

— Pe la unsprezece și jumătate.

— Şi n-ai intrat în sufragerie?

— Sigur că nu. Dacă aş fi intrat, aş fi văzut-o pe mama… aşa. Aş fi sunat la poliţie numaidecât.

— Şi unde ai fost aseară până la ora unsprezece?

— La facultate, am avut ceva de scris.

— Te-a văzut cineva? Îmi pare rău, Franz, dar trebuie să întreb asta.

Brandt scoase un oftat.

— L-am văzut pe domnul doctor Severts pentru câteva minute. În afară de asta, pe nimeni.

Pomenirea numelui lui Severts îl ajută pe Fabel să-şi aducă, în sfârşit, aminte.

— Aha, deci acolo ne-am mai întâlnit. Nu-mi dădea pace gândul ăsta. Tu eşti cel care a descoperit cadavrul mumificat în situl din HafenCity.

— Aşa e, spuse Brandt posomorât. Avea alte lucruri mai importante pe cap decât să-şi dea seama unde-l mai văzuse pe detectivul ce se ocupa cu investigarea uciderii brutale a mamei sale.

— Ştii cumva dacă mama ta aştepta vreun musafir la ora aceea?

— Nici vorbă. Mi-a spus că avea de gând să se bage-n pat mai devreme.

Fabel îl observă pe Frank Grueber, care între timp intrase în cameră, făcându-i semn că terminase de cercetat locul crimei, prin urmare Fabel avea acces la încăperea alăturată.

— Ai unde să mergi în noaptea asta? îl întrebă pe Brandt. Dacă nu, pot aranja ca o maşină a noastră să te ducă la un hotel.

Fabel reflectă la propria situaţie; la felul în care fusese alungat din propria locuinţă în urma unui act violent.

Brandt dădu din cap, scuturându-şi claia de păr roşcat.

— Nu-i nevoie. Am o prietenă la care pot să stau. Am să-i telefonez.

— În regulă. Să laşi adresa şi numărul de telefon la care pot da de tine. Îmi pare grozav de rău pentru pierderea suferită, Franz.

15.

LA DOUĂZECI ŞI ŞAPTE DE ZILE DUPĂ PRIMA CRIMĂ: MIERCURI, 14 SEPTEMBRIE 2005

1:00 p.m.: Polizeipräsidium, Hamburg

Zilele îşi pierduseră individualitatea: curgeau una după alta, într-o continuă letargie. Fabel înhăţase, parcă din zbor, câteva ore de somn zbuciumat în incinta poliţiei. Însă faptul că două crime fuseseră comise în moduri total diferite şi de către acelaşi ucigaş la un interval atât de scurt una după alta îl determina să muncească până la epuizare, atât el, cât şi echipa sa. Toţi erau extrem de obosiţi. Atunci când eşti obosit, nu poţi să ai randament maxim. Iar cel pe care îl vânau era un ucigaş cu randament maxim.

În dimineaţa precedentă, Fabel îşi găsise un pic de timp să meargă acasă, să tragă un pui de somn şi să facă un duş, în speranţa că asta avea să-i învioreze simţurile şi capacitatea de a gândi.

Fabel se trezi conducând prin traficul aglomerat al dimineţii, frustrat din cauza orei matinale la care îi era dat să se întoarcă acasă. Se făcuse ora opt când vârî cheia în uşa apartamentului său. Imaginile din locuinţa lui Brandt îl bântuiau încă. Parcă se aştepta să mai găsească un scalp la el în casă. Aici fusese refugiul său. Adăpostul său, departe de nebunia şi violenţa lumii. Dar acum nu mai era. Geamurile fuseseră spălate cu rigurozitate, la fel şi restul apartamentului, dar el ar fi putut să jure că simţea încă mirosul vag de sânge plutind în aer. Soarele dimineţii strălucea pe cer, deasupra Alsterului, şi inunda apartamentul, ale cărui ferestre erau orientate spre răsărit. Totuşi, pentru ochii săi obosiţi, lumina părea cumva rece şi sterilă. Ca într-o morgă.

Ţârâitul alarmei îl trezi cu puţin timp înainte de prânz. Îi fusese greu să doarmă înconjurat de sunetele oraşului alert, iar când se trezi fu dezamăgit să constate că senzaţia de oboseală nu dispăruse cu totul. Făcu un duş şi se hotărî să mănânce ceva înainte de a se întoarce la sediu.

•

— Ai un colet pe masă, *Chef*, îl anunţă Anna în timp ce se îndrepta spre biroul său. A sosit azi-dimineaţă, când erai plecat. Date fiind cele petrecute recent, coletul a fost reţinut jos de cei de la securitate, care l-au scanat de două ori. E curat.

— Mulţumesc. Fabel intră la el în birou şi-şi puse jacheta pe spătarul scaunului. Coletul era voluminos şi când îl desfăcu dădu peste un dosar gros, cu copertă albastră, legat cu două benzi de elastic. Dedesubtul uneia dintre benzile de elastic era îndesată o casetă audio, iar sub cealaltă era vârât un bileţel pe care se zăreau cuvintele „cu respect”. Luă bileţelul şi-l privi un timp îndelungat, de parcă n-ar fi înţeles ce scrie, deşi scrisul era clar şi ordonat.

„Aşa cum am promis. Sper să vă fie de folos. Cu respect şi prietenie, I. Fischmann”.

Rămase cu ochii pe cuvintele acestea scrise de o femeie cu care stătuse de vorbă în urmă cu numai două săptămâni. I se părea imposibil ca, într-un răstimp atât de scurt, inteligența, ființa umană căreia îi aparținea scrisul acela să fi dispărut dintre cei vii.

Fabel scoase caseta și benzile de elastic de pe dosar. Ingrid Fischmann își dăduse osteneala să alcătuiască un dosar cu toate informațiile pe care le deținea cu privire la Reîntrupați, precum și cu cele referitoare la Baader-Meinhof și la alte grupări militante sau teroriste. Fotocopiase și scanase diferite articole, fotografii, dosare. Nu exista niciun act original: făcuse efortul de a-i furniza cópii după toate dosarele mai importante. Acum Fabel ținea în mâini tot ce mai rămăsese din munca lui Ingrid Fischmann: niște stafii ale originalelor pe care ea dorise cu orice preț să le păstreze la loc sigur, dar care fuseseră distruse în explozie și în incendiul subsecvent.

Avu nevoie de o bucată de vreme să găsească un casetofon în incinta poliției și trecură mai bine de cincisprezece minute până ca acesta să-i fie adus în birou. În așteptarea casetofonului, răsfoi prin dosar; era un material extrem de cuprinzător și avea să-i ia mult timp să-l studieze în mod amănunțit, dar știa că trebuie s-o facă. Undeva în multitudinea aceea de informații exista un amănunt insignifiant, un firicel aproape invizibil care avea să-i dea indiciul de care avea nevoie pentru dezlegarea enigmelor acestui caz.

După ce primi casetofonul, Fabel închise ușa de la birou – un semnal că nu voia să fie deranjat, după cum știau toți cei care lucrau cu el – și își activă mesageria vocală la telefon. Caseta trimisă de Ingrid Fischmann nu avea aceeași vechime ca înregistrarea originală. Mai mult decât atât, când apăsă pe butonul de pornire se auzi un sâsâit care indica clar faptul că era copia unei cópii. Dădu volumul puțin mai tare, ca să compenseze sâsâitul acela deranjant. Se auziră niște tropăituri și sunetul înăbușit al ajustării unui microfon. Apoi vocea unui bărbat:

„Numele meu este Ralf Fischmann. Am treizeci și nouă de ani și am fost șoferul lui *Herr* Thorsten Wiedler, de la Grupul Industrial Wiedler. În această slujbă am fost împușcat de trei ori, o dată lateral și de două ori în spate, de către teroriștii care l-au răpit pe domnul Wiedler. Nu știu cu ce am greșit încât să merit lucrul acesta. Dar, pe de altă parte, nu știu cu ce a greșit *Herr* Wiedler încât să merite să fie despărțit de familia sa.

Au trecut mai bine de două luni de când am fost împușcat. La început medicii au fost foarte optimiști și mi-au spus că e o nimica toată și că am să mă vindec. Atunci când îmi va dispărea umflătura de pe șira spinării, ziceau ei. Ei bine, umflătura mi-a dispărut, dar acum medicii nu mai sunt la fel de

optimişti. Sunt infirm. N-am să mai pot umbla niciodată. Eu ştiu asta; şi ei o ştiu, chiar dacă nu vor să admită încă. Eu sunt un om simplu. Nu sunt prost, dar n-am avut niciodată ambiţii prea înalte. Tot ce mi-am dorit a fost să muncesc din greu, ca să-mi pot întreţine familia, şi să fiu un om cumsecade. Din motive inexplicabile, se pare că felul în care mi-am trăit viaţa, cu cinste şi modestie, a deranjat pe cineva. Până într-atât încât a considerat necesar să-mi înfigă un glonţ în şira spinării.

Am lucrat pentru *Herr* Wiedler timp de trei ani. Era un om bun. Vorbesc la timpul trecut pentru că nu cred că sunt şanse să mai fie în viaţă. Un om bun şi un şef bun. Era din Köln şi, ca majoritatea celor de prin părţile acelea, era foarte prietenos, un om cu picioarele pe pământ… îşi trata toţi angajaţii în mod egal. Dacă făceai ceva greşit, ceva care nu-i convenea, ţi-o spunea pe şleau. Mereu se interesa cum le merge copiilor mei, Ingrid şi Horst. Ştia că Ingrid este o fată deşteaptă şi îmi spunea că are să ajungă departe.

Munca mea în slujba lui *Herr* Wiedler era cea de şofer. Îl duceam cu maşina de acasă la birou şi invers în fiecare zi, precum şi la tot felul de întâlniri în Hamburg şi în toată ţara. Lui *Herr* Wiedler nu-i plăcea să zboare cu avionul. Când aveam de parcurs distanţe mari, de pildă până la Stuttgart sau München, nu mă plictiseam pe autostrăzile interminabile, căci stătea de vorbă cu mine. Uneori avea de lucru, şi atunci stătea în spate, cu maldăre de hârtii în braţe, dar de cele mai multe ori se aşeza în faţă, lângă mine, şi sporovăia vrute şi nevrute. Îi plăcea mult să vorbească. Ţineam la el şi era genul de om pe care, dacă nu ar fi fost şeful meu, mi-ar fi plăcut să-l numesc prieten. Îmi place să cred că şi el mă considera la fel.

În dimineaţa zilei de 14 noiembrie 1977 ne aflam amândoi în maşină. Îl luasem, ca de obicei, de la el de acasă, din Blankenese. Spre deosebire de celelalte dimineţi, când îl duceam direct la birou, în dimineaţa aceea l-am luat puţin mai târziu şi am pornit către Bremen, unde avea o întrevedere cu un client al companiei. Ăsta e un lucru care m-a nedumerit şi la care mă tot gândesc de atunci încoace. Mi s-ar fi părut mai logic ca ambuscada să aibă loc pe traseul nostru obişnuit, în drum spre biroul lui *Herr* Wiedler, care se afla în partea de nord; în schimb, indivizii ne aşteptau în centrul oraşului, de unde noi aveam de gând să o luăm pe autostrada A1, ce ducea către Bremen. Nu pot decât să concluzionez că teroriştii aveau pe cineva în interiorul companiei ori că ne urmăriseră de acasă de la *Herr* Wiedler şi luaseră legătura între ei printr-o staţie de emisie-recepţie.

Era în jur de ora zece şi jumătate dimineaţa. Eram pe punctul de a intra pe autostradă, când am văzut o dubă Volkswagen, neagră, parcată într-o poziţie ciudată, care sugera că efectuase un viraj brusc. Un bărbat îmbrăcat în costum ne făcea semn cu mâinile, frenetic, iar în mijlocul şoselei zăcea

ceva ce părea a fi trupul unui om. Mi-a dat impresia că cel căzut pe jos fusese lovit de dubă. Am tras pe dreapta. În spatele nostru mai era o maşină, care a oprit şi ea. *Herr* Wiedler şi cu mine am alergat la persoana rănită de pe şosea. Cuplul de tineri din maşina din spate ni s-a alăturat. Când ne-am apropiat, am observat că omul de pe jos era îmbrăcat într-o salopetă albastră şi nu se vedea dacă era bărbat sau femeie. Apoi, dintr-odată, insul respectiv a sărit în picioare şi am văzut că pe faţă avea o mască de schi. Cred că era bărbat, dar nu era foarte înalt. Avea o mitralieră în mâini. Bărbatul în costum şi pardesiu elegant a scos un pistol, pe care l-a îndreptat înspre noi. Am încremenit cu toţii. *Herr* Wiedler, eu şi cei doi tineri. Dintr-odată, alţi doi indivizi cu salopete albastre şi măşti de schi au ţâşnit afară din duba Volkswagen. Şi aceştia aveau mitraliere. Îmi aduc aminte că mă gândeam că teroristul îmbrăcat ca un om de afaceri era singurul fără mască pe faţă şi m-am uitat bine la el. El a observat lucrul ăsta şi s-a înfuriat. A strigat la mine şi la ceilalţi să nu-l mai privim.

Cei doi indivizi mascaţi din dubă s-au repezit la *Herr* Wiedler, l-au înşfăcat şi au început să-l împingă spre maşină, în timp ce ceilalţi doi stăteau de pază, cu armele aţintite asupra noastră. Am făcut un pas înainte şi bărbatul în salopetă şi-a îndreptat mitraliera spre mine, aşa că m-am oprit, cu mâinile sus. Asta a fost tot ce am făcut. N-am mai îndrăznit să mă clintesc din loc, iar momentul favorabil a trecut. Nu înţeleg de ce m-a împuşcat. Bărbatul în costum a zis că m-am uitat din nou la el şi în clipa următoare am auzit o împuşcătură. Îmi aduc aminte că am crezut că foloseau gloanţe oarbe, căci era imposibil să nu mă fi nimerit de la o distanţă atât de mică, dar nu simţeam nicio durere, nicio lovitură. Nimic. Apoi am simţit ceva umed într-o parte şi de-a lungul piciorului. M-am uitat în jos şi am văzut că sângeram, de la o rană de deasupra şoldului. M-am întors şi am pornit înapoi, spre maşină. Nu gândeam limpede, probabil din cauza şocului. Nu aveam în cap decât să ajung la maşină, ca să mă aşez pe scaun. Apoi am auzit încă două împuşcături şi am ştiut că mă împuşcaseră în spate. Picioarele au încetat brusc să mă mai asculte şi am căzut pe burtă, ca un bolovan. Am auzit-o pe tânăra din spatele meu ţipând, apoi un scrâşnet de cauciucuri în clipa în care duba demară, cu *Herr* Wiedler cu tot. Nu i-am văzut plecând, pentru că zăceam cu faţa pe caldarâm, dar ştiu că aşa s-a întâmplat.

Cei doi tineri au alergat la mine şi femeia s-a dus puţin mai jos, pe şosea, să caute ajutor, timp în care tânărul a rămas lângă mine. A fost o senzaţie teribil de stranie. Zăceam acolo, cu faţa pe caldarâm, şi îmi amintesc că mi se părea că e fierbinte. De asemenea, mă gândeam că îl dezamăgisem pe *Herr* Wiedler. Că ar fi trebuit să fac mai mult. Aveam să mor, oricum, aşa că aş fi putut încerca să-l salvez. Apoi m-am gândit la soţia mea, Helga, şi la micuţii

Ingrid şi Horst, care aveau să fie nevoiţi să se descurce fără mine. Acela a fost momentul în care am decis că n-o să mor. În timp ce zăceam pe şosea, în aşteptarea ambulanţei, m-am străduit să rămân conştient şi pentru asta am încercat să-mi întipăresc în memorie fiecare trăsătură de pe chipul bărbatului care nu apucase să-şi pună masca. Dacă reuşesc să pună mâna pe el, îmi ziceam, o să-i prindă şi pe ceilalţi.

Toate acele trăsături i le-am descris ulterior desenatorului poliţiei. L-am pus să refacă portretul de nenumărate ori. De fiecare dacă când mă întreba dacă a reuşit să redea, în mare, înfăţişarea teroristului, spuneam că da, dar că mai are de lucru. Îi spuneam că trebuie să creăm un portret cât mai fidel al individului care mă împuşcase. Aşa că a refăcut desenul, iar şi iar. Când am terminat, în cele din urmă, portretul era la fel de fidel ca o fotografie.

Eu voi fi ţintuit în scaunul cu rotile pentru tot restul vieţii. În decursul ultimelor două luni am încercat să înţeleg ce cred oamenii ăştia că pot obţine prin actele lor de violenţă. Ei susţin că e o revoluţie, o răzvrătire. Dar împotriva cui? Va veni vremea când mi se va face dreptate. S-ar putea ca eu să nu mai fiu în viaţă atunci, dar caseta asta, precum şi portretul întocmit cu ajutorul meu reprezintă declaraţia mea".

Fabel apăsă pe butonul de oprire. Acum înţelegea ce anume o motivase pe Ingrid Fischmann să caute adevărul cu atâta înverşunare. După ce ascultase vocea de pe casetă, se simţea dator să-i găsească pe cei care îl răpiseră şi îl asasinaseră pe Thorsten Wiedler, condamnându-l, totodată, pe Ralf Fischmann la o viaţă scurtă şi nefericită, în scaunul cu rotile; dacă el simţea asta, îşi imagina ce putuse simţi Ingrid, care era fiica bietului şofer.

Deschise dosarul şi căută printre hârtii portretul despre care vorbise Ralf Fischmann. Îl găsi. Un fior electrizant îi străbătu şira spinării, zbârlindu-i părul de pe ceafă. Ralf Fischmann avusese dreptate: îl făcuse pe desenator să atingă o acurateţe a detaliilor care depăşea limitele obişnuite ale unui portret-robot. Era, cu adevărat, ca o fotografie.

Fabel avea în faţa ochilor chipul cât se poate de real al unei persoane cât se poate de reale. Un chip pe care îl cunoştea.

— Acum înţeleg, ticălosule, spuse cu voce tare, adresându-i-se portretului din faţa sa. Acum ştiu de ce nu ai lăsat pe nimeni să te fotografieze. Ceilalţi aveau feţele ascunse, tu erai singurul fără mască.

Fabel puse pe masă portretul tânărului Gunter Griebel, se ridică de pe scaun şi deschise larg uşa biroului.

1:20 p.m.: Polizeipräsidium,

Hamburg

Werner convocase întreaga echipă în sala principală de şedinţe. Fabel îi ceruse să organizeze această întrunire, spre a le putea împărtăşi descoperirea pe care o făcuse cu privire la Gunter Griebel. Acum era clar faptul că toate victimele fuseseră membre ale grupării teroriste conduse de Franz cel Roşu Mühlhaus – Reîntrupaţii. De asemenea, era foarte probabil ca persoanele respective să fi fost implicate toate în răpirea şi asasinarea lui Thorsten Wiedler. Fabel era încredinţat că mobilul crimelor avea legătură cu evenimentul acela, însă persoana care ar fi avut cele mai temeinice motive să comită crimele respective, Ingrid Fischmann, era moartă şi ea. Atât Ingrid, cât şi tatăl ei pomeniseră despre existenţa unui frate. Fabel hotărî să dea de urmele acelui frate şi să vadă unde se afla el la momentul comiterii crimelor.

Toate aceste planuri ale sale aveau însă să mai aştepte.

Cei mai mulţi dintre membrii Brigăzii Omucideri fuseseră, asemenea lui Fabel, privaţi de somn pe parcursul ultimelor câteva zile, dar se vedea că ceva le alungase parcă toată oboseala. Şedeau nerăbdători în jurul mesei de conferinţă din lemn de cireş, în timp ce un şir de chipuri lipsite de viaţă, scalpate – Hauser, Griebel, Schüler şi Scheibe – îi priveau de pe planşa de investigaţie. Încă nu apucaseră să facă rost şi de fotografia ultimei victime, Beate Brandt, dar Werner îi scrisese numele pe tablă, lângă pozele celorlalţi. Era ca un mormânt proaspăt săpat, dar în care nu fusese coborât încă sicriul. În centrul tablei, deasupra şirului de victime, trona o fotografie veche a lui Franz cel Roşu Mühlhaus, a cărui privire arzătoare părea să răscolească fiecare ungher al încăperii.

— Ce aţi mai aflat? Fabel se aşeză în capătul mesei, chiar lângă uşă, şi-şi frecă ochii cu podul palmelor, încercând să-şi alunge oboseala.

Anna Wolff se ridică de pe scaun.

— Ei bine, pentru început, ni s-a raportat dispariţia unei persoane. E vorba de un oarecare Cornelius Tamm.

— Cântăreţul? întrebă Fabel.

— Chiar el. Puţin cam depăşit pentru gusturile mele, mă tem. Cazul ne-a sărit în ochi pentru că Tamm e contemporan cu restul victimelor. E dat dispărut de trei zile, după ce-a susţinut un concert în Altona. Nici furgoneta lui nu e de găsit.

— Cine se ocupă de caz? vru să ştie Fabel.

— Am desemnat o echipă, spuse Maria Klee. Aceasta arăta la fel de obosită ca Fabel. Dintre ofiţerii care ne-au fost repartizaţi suplimentar. I-am informat că s-ar putea să fie vorba de o nouă victimă a ucigaşului nostru.

— Te simţi bine? o întrebă Fabel. Arăţi tare zdruncinată.

— Sunt bine… doar că mă doare capul.

— Ce altceva mai avem? se întoarse Fabel din nou spre Anna.

— Am încercat să ne dăm seama ce înseamnă toate astea, zâmbi Anna Wolff. S-o fi ridicat din mormânt Franz cel Roşu Mühlhaus, care se presupune că a murit în urmă cu douăzeci de ani? Ei bine, poate că aşa o fi. Am verificat toate datele pe care le avem cu privire la Mühlhaus, precum şi articolele din ziar de la vremea respectivă. Anna făcu o pauză şi răsfoi prin dosarul pe care îl avea în faţă, pe masă. Poate că Franz cel Roşu s-a întors ca să se răzbune. Prin fiul său. Mühlhaus nu era singur pe peronul gării din Nordenham. Era cu partenera lui de-o viaţă, Michaela Schwenn, şi cu fiul lor, în vârstă de zece ani. Băiatul a văzut totul. Şi-a văzut ambii părinţi murind.

Fabel simţi că i se zburleşte părul de pe ceafă, dar se mulţumi să spună:

— Asta nu înseamnă că fiul său caută să se răzbune.

— Potrivit ofiţerilor GSG 9 care au fost la faţa locului, ultimul cuvânt rostit de Mühlhaus înainte să moară a fost „trădători". Crimele cu care ne confruntăm nu sunt atacurile întâmplătoare ale unui psihopat, *Chef*. E vorba de răzbunare aici. De o dispută soldată cu vărsare de sânge. Anna se opri din nou. În colţul buzelor cărnoase îi mijea un zâmbet.

— Prea bine…, oftă Fabel. Să auzim atunci. E clar că ai să ne dai un pont senzaţional.

Zâmbetul tinerei poliţiste se lărgi. Arătă în direcţia fotografiei alb-negru a lui Mühlhaus, de pe planşa de investigaţie.

— E ciudat, nu-i aşa, cum unele imagini se transformă în adevărate simboluri. Cum ajungem să asociem în mod automat o imagine cu o persoană şi persoana cu un anumit loc şi timp, cu o anumită idee…

Fabel avu un gest de nerăbdare, aşa că Anna continuă:

— Îmi aduc aminte că am fost şocată să văd o fotografie a lui Ulrike Meinhof înainte ca aceasta să devină o teroristă cu părul lăţos şi blugi lăbărţaţi. Era o poză cu ea şi cu soţul ei la o cursă de cai. Ulrike era îmbrăcată în stilul acela modest şi conservator, tipic unei gospodine din anii 1960. Înainte să devină o revoluţionară. Asta m-a pus pe gânduri şi am început să caut şi alte fotografii de-ale lui Mühlhaus. După cum se ştie, există foarte puţine poze cu el. Cea pe care o avem aici e cea mai cunoscută, cea care a fost pusă pe afişele din anii 1980, când a fost dat în urmărire generală. E alb-negru, dar, după cum vedeţi, părul lui Mühlhaus e foarte, foarte negru. Ca pana corbului. Şi atunci mi-am amintit de fotografiile lui Andreas Baader, arestat în 1972. Părul său negru fusese vopsit în blond-cenuşiu.

Anna luă o coală mare, lucioasă şi o lipi alături de poza lui Mühlhaus. De data aceasta era vorba de o fotografie viu colorată. Un Franz Mühlhaus în

versiune mai tânără, fără barbişonul său distinctiv. Însă ceea ce izbea ochiul era părul său. În poza de pe afişul poliţiei, părul lui Mühlhaus era pieptănat spre spate, dezvelindu-i fruntea largă şi palidă, pe când în această fotografie cârlionţi bogaţi şi dezordonaţi îi cădeau pe frunte, încadrându-i toată faţa. În plus, părul era roşcat. Un roşcat aprins, cu nuanţe aurii.

— Porecla Franz cel Roşu nu i se trăgea de la convingerile sale politice, ci de la părul său. Anna puse degetul pe fotografia cu pricina şi se uită ţintă la Fabel. Vezi? Cât timp a fost urmărit de autorităţi, şi-a ascuns părul roşcat, care l-ar fi dat de gol, vopsindu-l negru. BKA a aflat că Mühlhaus şi-a vopsit părul, aşa că i-au modificat poza ca atare. Dar asta nu-i tot… se pare că fiul lui Mühlhaus avea părul de aceeaşi culoare aparte. În timp ce erau urmăriţi, i-a vopsit şi băiatului părul la fel.

În încăpere se aşternu tăcerea după ce Anna îşi încheie pledoaria. Apoi Werner luă cuvântul, dând glas la ceea ce gândeau cu toţii:

— Rahat. Scalpurile şi vopseaua de păr. Se întoarse către Fabel. Iată simbolismul după care tânjeai.

— Ce ştim despre soarta băiatului? o întrebă Fabel pe Anna.

— Cei de la asistenţă socială nu vor să ne dea dosarul în lipsa unui mandat. Am solicitat deja emiterea acestuia.

Fabel examină fotografia tânărului Mühlhaus. Acum ar fi trebuit să aibă în jur de douăzeci de ani. Se vedea că era o poză făcută de un amator, undeva afară, în lumina soarelui unei veri demult apuse. Mühlhaus zâmbea larg în faţa camerei, cu ochii mijiţi din cauza soarelui. Un tânăr fericit, lipsit de griji. Nimic de pe chipul său nu prevestea un viitor presărat cu crime şi violenţă. Exact la fel ca în fotografia lui Ulrike Meinhof, despre care pomenise Anna. Mereu i se păruseră fascinante astfel de fotografii: fiecare om are un trecut. Fiecare om a fost altcineva odinioară.

Fabel îşi îndreptă din nou atenţia la părul ce strălucea în nuanţe de roşu şi auriu în lumina soarelui. Mai văzuse un păr de culoarea aceasta undeva. Nu de mult, cu doar câteva ore în urmă.

— Anna… Se întoarse cu spatele la planşa de investigaţii.

— Da, *Chef*!

— Fă nişte săpături în trecutul lui Beate Brandt. Urgent. Vreau să ştiu ce fel de relaţie a avut, dacă a avut, cu Franz Mühlhaus. Apoi se întoarse spre Werner. Vreau să verifici adresa aceea pe care ne-a dat-o Franz Brandt. Cred că ar trebui să stăm din nou de vorbă cu el.

Chiar în clipa aceea începu să-i sune telefonul. Era Frank Grueber, care conducea echipa de tehnicieni aflată în locuinţa lui Beate Brandt.

— Să înţeleg că aţi mai găsit un fir de păr? i-o luă Fabel înainte.

— Am găsit, confirmă Grueber. Omul nostru devine poetic. L-a lăsat pe pernă, lângă cadavru. Dar asta nu-i totul. Am cercetat toată casă, să vedem dacă ucigaşul n-a comis vreo greşeală când a intrat.

— Şi?

— Şi am găsit nişte urme ciudate într-un sertar. În biroul sau dormitorul fiului victimei. Se pare că acolo ar fi fost depozitată o cantitate de explozibil.

2:10 p.m.: cartierul Eimsbüttel, Hamburg

Lucrurile începeau să se limpezească în mintea lui Fabel în timp ce străbăteau oraşul în viteză, îndreptându-se spre adresa din Eimsbüttel pe care Franz Brandt i-o dăduse lui Werner.

Brandt fusese la înălţime. Îşi jucase rolul perfect. În timp ce Fabel îl chestiona, tânărul îl întrebase de ce ucigaşul vopsea firele de păr cu roşu. El cunoştea deja răspunsul, dar se folosise de aşa-zisa sa durere, cauzată de pierderea mamei, ca să-şi ascundă adevăratele intenţii: de a afla cât de mult ştia poliţia cu privire la mobilul crimelor. Mai mult decât atât, stătuse în faţa afişului cu celălalt Franz cel Roşu, cel original, şi îi spusese că în facultate porecla lui era Franz cel Roşu.

Totul se potrivea: acelaşi păr, aceeaşi profesie, chiar şi acelaşi prenume. Vârsta lui Brandt, de asemenea, se potrivea. Fabel presupunea că Beate îl luase la ea pe băiatul de zece ani, ca să-l crească, după ce acesta asistase la uciderea mamei şi a tatălui său în schimbul de focuri de pe peronul gării din Nordenham. Poate că Beate o făcuse din cauza sentimentului de vinovăţie. Oricare ar fi fost trădarea săvârşită, ea avusese o implicare şi, în ciuda faptului că îl crescuse ca pe propriul fiu, Franz îi aplicase acelaşi ritual justiţiar ca şi celorlalte victime.

Trecură dincolo de cordonul poliţienesc cu care echipele speciale sosite la faţa locului împrejmuiseră zona din capătul străzii. Primul lucru pe care îl ordonă Fabel fu detaşarea la faţa locului a unei trupe de ofiţeri înarmaţi, specializaţi în luptele de stradă. Fabel se întrebase adesea dacă există vreo deosebire între un terorist şi un criminal în serie: ambii ucid în masă, ambii se ghidează după un plan abstract, pe care celorlalţi le este imposibil să-l înţeleagă. Brandt reuşise să estompeze această deosebire ca nimeni altul. Crimele sale, motivate de dorinţa de răzbunare, erau săvârşite după un simbolism ritualic profund psihotic, dar cu toate astea plasase, plin de sânge rece, bombe sofisticate menite să-i elimine pe toţi cei ce reprezentau o ameninţare. Iar când îl sunase pe telefonul mobil, ca să-i dea de ştire că avea

o bombă în maşină, folosise un modulator de voce, în caz că Fabel i-ar fi recunoscut glasul, după scurta discuţie pe care o purtaseră în HafenCity.

•

Adresa pe care le-o dăduse Franz Brandt era reprezentată de un bloc de apartamente cu patru etaje, în care se intra direct din stradă, ceea ce le reducea şansele de a năvăli în apartament pe nepusă masă.

— Spune-le oamenilor tăi să stea de pază în spatele clădirii, îi ceru Fabel comandantului trupelor speciale. Tipul ăsta încă nu ştie că-l suspectăm şi am un motiv justificat să-l interoghez din nou în legătură cu moartea mamei sale. Asta presupunând că era mama sa naturală. Am să-i iau cu mine pe doi dintre oamenii mei.

— Ţinând cont de tot ce mi-ai spus despre el, nu cred că e indicat să procedezi aşa, opină comandantul. Mai ales dacă e aşa de priceput cum s-a dovedit a fi în materie de bombe. Am luat legătura cu unitatea de genişti şi sunt pe drum. Aş zice să aşteptăm sosirea lor, după care oamenii mei vor intra cu sprijinul acestora.

Fabel se pregătea să obiecteze, dar comandantul trupelor speciale i-o reteză scurt.

— Tu şi echipa ta puteţi veni după noi, dar dacă insişti să mergeţi singuri s-ar putea să vă alegeţi cu pierderi în rândul ofiţerilor voştri.

Afirmaţia comandantului îi trezi lui Fabel amintiri dureroase. Mai trecuse o dată prin asta, se mai confruntase odată cu un adversar periculos într-un perimetru restrâns. Şi se pierduseră vieţi omeneşti.

— Prea bine, oftă el. Dar am nevoie de el viu.

Chipul comandantului se întunecă.

— Asta urmărim de fiecare dată, *Herr* comisar-şef. Însă individul acesta este, evident, un terorist profesionist. Nu-i aşa de uşor întotdeauna.

Fabel, Maria, Werner, Anna şi Henk se îmbrăcară toţi cu veste antiglonţ şi porniră pe urmele celor patru ofiţeri din trupele speciale, care erau însoţiţi şi de un specialist în dezamorsarea bombelor. Se îndreptară spre intrarea în clădire, alergând uşor ghemuiţi, cum făceau la antrenamente, cu trupurile cât mai plecate la pământ şi cât mai apropiate de zidurile clădirii. După ce intrară în bloc, comandantul îi făcu lui Fabel un semn cu mâna prin care îi dădea de înţeles să rămână în hol, împreună cu oamenii lui, în timp ce ofiţerii din trupele speciale urcară scările. Lui Fabel i se părea de necrezut faptul că nişte indivizi atât de robuşti şi atât de înarmaţi puteau să se mişte pe nesimţite, fără niciun zgomot.

În holul blocului domnea o tăcere mormântală, care fu spartă brusc în clipa când ofiţerii pătrunseră în apartamentul de deasupra. De jos, din hol, Fabel şi ceilalţi auziră răcnetele celor din trupele speciale. Apoi se lăsă

liniștea. Fabel le făcu semn oamenilor săi să îl urmeze pe scări; se opriră cu un etaj mai jos de apartament. Comandantul își făcu apariția la ușa apartamentului.

— E liber. Dar mai așteptați puțin, să arunce o privire și cei din unitatea de geniști.

În clipa aceea, un alt membru al unității de geniști, îmbrăcat în salopetă albastră, urcă scările pe lângă ei, în fugă.

— La naiba cu toate, spuse Fabel. Brandt habar n-are că îi dăm târcoale. În plus, ăsta e apartamentul prietenei sale. Nu cred că a pus vreo bombă aici. Eu urc.

Porni în fugă pe scări, pe urmele genistului, urcând câte două trepte deodată, și se năpusti în apartament, fără să țină seama de protestele comandantului trupelor speciale. Werner ridică din umeri și se luă după șeful său, urmat de Maria, Anna și Henk.

Apartamentul era mic și toate decorațiunile, precum și mobilierul sugerau existența unei prezențe feminine. Fabel presupuse că Brandt nu petrecea prea mult timp aici. Aceeași impresie o avusese și în locuința mamei sale, așa că îi trecu prin minte gândul că s-ar putea ca tânărul arheolog să mai aibă un adăpost pe undeva – vreo ascunzătoare neștiută de nimeni. N-avea rost să mai zăbovească aici: micuțul apartament era plin de polițiști și Fabel știu dintr-o singură privire că n-aveau să găsească nimic relevant, cu toate că regulamentul îi cerea să cheme tehnicienii criminaliști la fața locului, de îndată ce geniștii aveau să-i dea undă verde.

Telefonul Mariei începu să zbârnâie. N-auzea mai nimic din cauza gălăgiei din apartament, așa că ieși pe hol.

Fu unul dintre momentele acelea în care în minte ți se învălmășesc mii de gânduri, mii de ipoteze și mii de consecințe, într-un interval de timp mult prea scurt pentru a putea fi măsurat. Unul dintre geniști ridică brusc mâna și, întorcându-se cu spatele la restul polițiștilor prezenți, scoase un singur strigăt: „Liniște!”

Fabel auzi bipurile numaidecât. Semănau cu ticăitul unui ceasornic. Cel de-al doilea specialist în explozibili se duse lângă primul, își scoase casca și se răsuci în direcția de unde venea sunetul. Toți cei prezenți se întoarseră deodată, uitându-se în aceeași direcție în care priveau cei doi geniști.

Era așezat pe un CD-player. La prima vedere semăna cu un aparat electronic oarecare: o cutie mică de metal, de culoare gri, cu o lumină roșie ce pâlpâia în ritmul sunetului.

Cu ochii ațintiți la dispozitiv, parcă hipnotizat de luminița roșie ce clipea intermitent, Fabel se întreba de ce stă nemișcat, în loc să fugă mâncând pământul.

În clipa următoare ticăitul se transformă într-un ţiuit constant, iar luminiţa roşie încetă să mai pâlpâie.

2:20 p.m.: cartierul Eimsbüttel, Hamburg

În clipa când Maria Klee intră înapoi în apartament, cu telefonul în mână, feţele celor prezenţi se întoarseră spre ea, parcă secătuite de orice culoare şi expresie.

— Am ratat ceva? întrebă ea.

— Nu chiar, spuse Fabel. Cred că, dimpotrivă, ceva tocmai ne-a ratat pe noi.

Specialistul în explozibili ţinea în mâna înmănuşată detonatorul gri, de metal, cu firele atârnând. În clipa când lumina intermitentă se transformase într-o lumină roşie constantă, se aplecase rapid şi smulsese pur şi simplu firele din detonator.

— Nimic periculos, explică el ulterior.

Colegul lui luă cu grijă CD-playerul şi amplificatorul de pe raft.

— Gata, spuse el, desprinzând un pacheţel gri, învelit într-o folie de plastic, de pe partea posterioară a aparatului. E în siguranţă.

— Bravo, îl felicită Fabel pe genist. Dacă nu te-ai fi mişcat atât de rapid…

Specialistul în explozibili scutură din cap.

— Mă tem că nu pot să-mi asum niciun merit pentru asta. Am acţionat mai mult din reflex. Mi-ar fi fost imposibil să mă mişc suficient de repede încât să deconectez detonatorul la timp. E vina dispozitivului. A ratat explozia, din motive inexplicabile. Părerea mea este că detonatorul era defect. Puţin probabil ca firele să se fi desprins de la sine – din câte am văzut la bomba din maşina dumneavoastră, tipul ăsta e foarte meticulos.

Celălalt genist puse cu grijă pacheţelul cu explozibil într-un recipient cu pereţii rezistenţi.

— Cantitatea de exploziv era suficient de mare ca să omoare toţi oamenii din apartament, dar n-ar fi distrus structura clădirii, ci ar fi azvârlit doar geamurile până hăt departe, în Buxtehude.

— Într-adevăr, se pare că am ratat ceva important, spuse Maria.

— Cine era la telefon? întrebă Fabel.

— Oh… era Frank. Frank Grueber. Tocmai s-a întors de la locul crimei din locuinţa mamei lui Brandt. A prelevat nişte fire de păr din dormitorul lui Brandt. De pe o perie. Le-a supus unui test ADN, să vadă dacă există o legătură între firul acesta şi cel vechi.

— Şi?

— Sunt suficienţi indicatori comuni încât să sugereze o legătură de rudenie apropiată. Probabil e vorba de tată şi fiu. Aşadar, se pare că am dat de Franz cel Roşu junior.

•

Situaţiile periculoase pot provoca o stare de oboseală aparte. Adrenalina pompată în organism se scurge încet, sorbind fiecare dram de energie. Muşchii care n-au făcut nimic altceva decât să se lase întinşi la maximum, precum coardele unei viori, încep să doară şi să tremure, în timp ce o stare groaznică, de epuizare, se instalează încet în creier şi în organism. Întorcându-se înapoi la maşină, Fabel se simţi absolut extenuat.

Werner se trânti pe scaunul din dreapta şoferului în BMW-ul lui Fabel. Cei doi bărbaţi rămaseră nemişcaţi câteva momente, fără să scoată un cuvânt.

— Sunt prea bătrân pentru porcării de genul ăsta, spuse el într-un târziu. Am crezut că ne-am ars de data asta. N-am mai fost în viaţa mea atât de speriat.

Fabel oftă.

— Din nefericire, Werner, eu am mai fost. Este a treia oară când mă aflu în vecinătatea letală a unei bombe şi mi-e de ajuns. Tot ce mi-am dorit eu a fost să îi protejez pe oameni. Pentru mine asta a însemnat întotdeauna meseria de poliţist – să ne punem ca o pavăză între omul obişnuit şi pericol. Cu mulţi ani în urmă, pe vremea când eram încă împreună cu Renate, iar Gabi era mică, am mers într-o vacanţă în Statele Unite. La New York. Îmi aduc aminte că am văzut o maşină a NYPD trecând pe lângă noi. Pe portieră scria *To Protect and Serve*[19]. Îmi amintesc că m-am gândit că ar trebui să scriem asta şi pe maşinile noastre din Hamburg. Mi-am zis atunci: asta fac eu, asta sunt.

— Jan, spuse Werner, a fost o zi îngrozitor de lungă. Lasă-mă să conduc eu. Te duc acasă.

— Ce căutăm noi aici, Werner? Un psihopat se răzbună pe nişte oameni care au complotat să-i ucidă pe alţii cu douăzeci de ani în urmă. Un ucigaş care ucide alţi ucigaşi. Trebuie să recunoşti, există un soi de justiţie naturală în toată povestea asta. Ţara noastră a fost aproape sfâşiată de neisprăviţii ăştia. Mai am şi azi în trupul meu fragmente dintr-un glonţ tras de o fată de optsprezece ani. Şi pentru ce? La ce bun moartea lui Franz Weber? La ce bun faptul că eu am împuşcat o fată care n-ar fi trebuit să aibă în cap altceva decât băieţi şi hainele pe care să le poarte la discotecă? Astăzi fata aceea ar fi

[19] *To Protect and Serve* – Protejăm şi slujim (în engl., în orig.) (n.tr.).

avut treizeci şi opt de ani, Werner. Dacă n-aş fi ucis-o eu. Dacă Svensson nu şi-ar fi înfipt colţii în ea, acum şi-ar duce copiii la şcoală. Ar merge la sala de sport de trei ori pe săptămână, ca să-şi recapete silueta de altă dată. Şi poate că s-ar gândi, pentru a câta oară: „Nu-i aşa că eram smintită în tinereţe? Oare la ce-mi stătea capul?" Ar fi avut copii, Werner. O generaţie întreagă anihilată pentru că eu am apăsat pe trăgaci.

— Asta e meseria noastră, Jan, spuse Werner. Dacă tu n-ai fi fost acolo în timpul atacului comis asupra băncii, ar fi murit altcineva. Poate şi mai mulţi oameni.

— Îmi doresc o nouă viaţă, Werner. O viaţă departe de toate astea. I-am spus lui van Heiden că ăsta e ultimul meu caz. Am terminat – îmi dau demisia din poliţie de îndată ce ticălosul ăsta ajunge după gratii. Un vechi coleg de şcoală mi-a oferit o slujbă. Am de gând s-o accept.

— Nu se poate să vorbeşti serios, Jan. Nu-mi pasă ce spui tu, dar n-am fi avut niciodată atâtea condamnări dacă n-ai fi fost tu la cârmă. Şi, dacă tot vorbim despre moarte, de fiecare dată când ai băgat un criminal la răcoare, ai salvat Dumnezeu ştie câte vieţi.

— Poate c-aşa o fi, Werner. Dar a venit vremea să preia altcineva ştafeta. Fabel schiţă un zâmbet trist şi obosit. Sunt hotărât. În fine, să ne întoarcem la sediu. Am de terminat o treabă.

Tocmai răsucise cheia în contact când simţi mâna lui Werner apucându-l de braţ. Se întoarse spre acesta şi-l văzu privind drept în faţă, prin parbrizul maşinii, ca hipnotizat.

— Spune-mi că nu am halucinaţii, murmură Werner, făcând un gest cu capul înspre cordonul poliţienesc.

Fabel privi într-acolo. O pereche de tineri intrase în dispută cu un ofiţer de poliţie. Bărbatul arăta întruna spre blocul de apartamente.

Fabel şi Werner deschiseră uşile de la maşină în acelaşi timp şi o luară la fugă înspre locul unde Franz Brandt se certa cu poliţistul.

9:30 p.m.: Polizeipräsidium, Hamburg

Fabel îl supuse pe Franz Brandt unui interogatoriu amănunţit. Anna şi Henk o interogau în altă cameră pe prietena acestuia, Lisa Schubert. Franz Brandt răspunse la întrebări mai întâi cu uimire, apoi cu îngrijorare, pentru ca în cele din urmă să devină de-a dreptul furios. Susţinea că nu ştie nimic despre bomba din apartamentul Lisei Schubert şi era tot mai indignat de acuzaţia, voalată, că ar avea vreo legătură cu moartea mamei sale. După ce

puse capăt interogatoriului şi dispuse ca Brandt să fie dus în arest, Fabel discută cu Anna şi cu Henk, care îl informară că Lisa Schubert reacţionase la fel. Aceasta se afla în stare de şoc.

Lui Fabel nu-i mirosea a bine. Brandt fusese atât de inteligent şi de meticulos în acţiunile de până acum. Păruse mereu cu un pas înaintea lor. Pur şi simplu nu i se potrivea o strategie atât de copilărească precum negarea. Pe de altă parte însă, era evident că individul nu era în toate minţile, din moment ce putuse să facă ceea ce făcuse.

Fabel se întoarse la el în birou. O trimisese acasă pe Maria mai devreme: arăta foarte rău şi durerea de cap n-o mai lăsa. În schimb, Anna şi Henk rămăseseră la birou. Fusese emis în sfârşit mandatul, iar Anna făcuse rost de codurile şi parolele de care aveau nevoie pentru accesarea înregistrărilor din arhiva serviciilor de asistenţă socială. Acum încercau să afle dacă Franz Brandt era, într-adevăr, băiatul în vârstă de zece ani care asistase la moartea lui Franz cel Roşu Mühlhaus în gara Nordenham. Care îşi auzise tatăl jurându-le răzbunare celor care îl trădaseră, înainte să-şi dea ultima suflare. După ce ieşiseră din camera de interogatoriu, Fabel îi spusese lui Werner să meargă acasă să se odihnească, dar acesta îi răspunsese că mai avea ceva de lucru la el în birou.

Fabel luă din sertar dosarul primit de la Ingrid Fischmann şi-l aşeză pe masă. Scoase un oftat adânc, oftatul unui om care se vede nevoit să se întoarcă înapoi, în timp, în căutarea unor răspunsuri.

9:30 p.m.: cartierul Osdorf, Hamburg

Înainte să intre la duş, Grueber îi dăduse Mariei două pastile de codeină. Aceasta merse în bucătărie după un pahar cu apă, ca să-şi ia medicamentele.

Durerea de cap, care debutase ca o senzaţie vagă de disconfort, se transformase între timp într-o migrenă acută, atât de puternică încât simţea că-i plesnesc ochii din cap. Avusese mereu o oarecare reţinere să ia medicamente pentru durerile de cap: ceva din sufletul ei, sub influenţa învăţăturii luterane primite în copilărie, îi spunea că e mai bine să lase natura să-şi urmeze cursul firesc. Dar de data asta durerea n-avea cum să dispară cu un pahar cu apă şi un strop de puritanism nord-german. Luă un păhărel din dulapul de vase şi-l umplu cu apă. Dădu să se întoarcă şi paharul îi alunecă din mână, izbindu-se de podeaua bucătăriei şi făcându-se ţăndări. Maria trase o înjurătură şi privi în jur după o mătură şi un făraş. Le găsi în dulăpiorul de sub chiuvetă, unde Grueber îşi ţinea ustensilele de curăţenie.

Lângă coşul de gunoi, îndesată în fundul dulăpiorului şi aşezată cu faţa înspre perete, observă o cutie care îi atrase atenţia. Avu senzaţia că fusese dosită acolo în mod deliberat, ca să nu fie găsită. Asta o făcu să se lase în genunchi pe dalele de gresie ce pardoseau podeaua bucătăriei şi să se întindă după cutie.

Vopsea de păr.

Un gând nebunesc o străfulgeră: pentru o fracţiune de secundă revăzu locurile crimelor, cu scalpurile acelea oribile îmbibate în vopsea roşie. Şi-l imagină pe Grueber stând acolo, în salopeta sa de criminalist, cu cutia de vopsea în mână. Apoi vedenia dispăru. Era un gând absurd: ce legătură ar putea avea Grueber cu victimele? Examină din nou recipientul de plastic. Conţinea vopsea de culoare neagră; nu roşie. Scoase un oftat şi dădu să pună cutia la loc, dar în clipa următoare se opri şi o privi din nou. Era culoarea părului lui Grueber. Brunet-închis. Aproape negru. Frank îşi vopsea părul?

Maria puse la loc recipientul în fundul dulăpiorului, cu eticheta spre perete, aşa cum îl găsise, apoi vârî înapoi şi celelalte obiecte, care îl ascundeau vederii. Zâmbi la gândul că iubitul ei avea asemenea preocupări. De ce să-şi fi vopsit părul? Oare încărunţea prematur? Văzuse fotografii de-ale părinţilor săi, ambii la fel de bruneţi ca el, dar nu păreau să fi încărunţit înainte de vreme, din câte îşi dădea ea seama. Doar dacă nu-şi vopseau şi ei părul. Rămase o clipă cu privirea aţintită pe cutia de vopsea de sub chiuvetă. Nu înţelegea de ce un lucru atât de mărunt îi trezea o senzaţie de nelinişte. Fusese ascuns intenţionat. Poate că aparţinea vreunei foste iubite. Dar de ce să-l fi pus acolo, în loc să-l arunce pur şi simplu?

Maria se ridică în picioare şi zdrobi sub călcâi un ciob din paharul spart. El era în spatele ei când se întoarse. Aproape de ea. Foarte aproape. Stătea fix aşa cum stătea Vitrenko în visele ei. Ochii lui aveau altă formă şi altă culoare, dar pentru prima oară Maria zări în ei aceeaşi cruzime rece, impasibilă.

În clipa aceea ştiu. Îi zâmbi lui Grueber şi îi spuse pe un ton vesel:

— Nu te-am auzit venind. M-ai speriat.

Dar ştiu adevărul.

Frank îi zâmbi, la rândul lui – un zâmbet rece, inexpresiv. Îşi întinse mâna şi dădu la o parte o şuviţă blondă de pe fruntea Mariei.

— Îţi aduci aminte de ziua când ne-am cunoscut? întrebă el.

Maria încuviinţă din cap.

— Te ocupai de cadavrul acela din Sternschanzen Park. Fabel era plecat şi eu conduceam ancheta… Maria zâmbi din nou. Încercă să pară relaxată. Pistolul şi-l lăsase pe cuierul *vintage* din hol. Erau atâtea antichităţi în casa asta. Toate aveau legătură cu trecutul.

— Aşa e. Grueber continua să-i mângâie părul, obrazul, cu o privire absentă, cu gândul departe. Îmi amintesc de prima oară când te-am văzut. Fiecare gest, fiecare trăsătură a ta mi s-a întipărit în minte din prima clipă. Ca şi când te-aş fi cunoscut de-o viaţă. Ca şi când ne-am fi ştiut de undeva, dar nu ne aminteam de unde. Ai simţit şi tu asta?

Maria se gândi să mintă, dar în loc de asta se mulţumi să ridice din umeri. Încercă să calculeze distanţa până la uşa bucătăriei, apoi până la cuierul de pe hol, plus timpul necesar ca să-şi scoată pistolul din toc şi să-i tragă piedica de siguranţă. Dacă îl nimerea din prima…

Grueber zâmbi. Îşi luă de la spate mâna cealaltă, scoţând la iveală pistolul Mariei, şi îi împunse uşor obrazul cu ţeava armei.

— Te iubesc, Maria. Nu vreau să te rănesc, dar dacă sunt nevoit s-o fac, o fac. Asta înseamnă că va trebui să aşteptăm până în viaţa viitoare ca să ne revedem.

Maria îşi înclină uşor capul pe spate, dar Grueber continuă s-o apese cu ţeava pistolului, apucând-o cu cealaltă mână de după ceafă.

— Să nu faci vreun gest prostesc, Maria. Sunt în stare să te ucid şi pe tine, şi pe mine. Te rog nu mă sili să fac asta. Am mai murit o dată împreună, pe vremuri. Pe peronul unei gări, cu mult timp în urmă. Dar acum nu ne-a sosit timpul. Încă nu.

— De ce, Frank? De ce i-ai ucis pe toţi acei oameni?

Grueber zâmbi.

— Haide, Maria. Încă n-ai văzut toată casa asta.

9:45 p.m.: Polizeipräsidium, Hamburg

Anna Wolff îşi arcui spinarea şi se frecă la ochi. Avea nevoie să ia o pauză din faţa computerului. Îşi petrecuse o oră întreagă scotocind prin actele serviciului de asistenţă socială, încercând să afle când şi unde îl înfiase Beate Brandt pe Franz. Nu găsise nimic. Ieşi pe coridor şi-şi turnă o ceaşcă de cafea de la aparat. Veniră încă vreo doi-trei colegi de-ai să-i şi sporovăiră o bucată de vreme. N-avea niciun chef să se întoarcă la computer şi să se afunde din nou în şirul nesfârşit de nume înregistrate în arhivă.

Tocmai se pornise înapoi, către birou, când îşi făcu apariţia Henk.

— Cum merge treaba? se interesă el.

Anna schiţă o grimasă.

— Nicicum. N-am găsit nimic cu privire la înfierea lui Franz sau la luarea lui în plasament de către Beate Brandt.

— Asta din cauză că am apucat-o pe o pistă greşită. Henk se aşează pe marginea biroului Annei. Pe chipul acestuia licărea un zâmbet triumfător. Cred că ar fi mai bine să mergem să discutăm cu Fabel.

9:55 p.m.: cartierul Osdorf, Hamburg

Creierul Mariei procesă toate informaţiile disponibile cu cea mai mare viteză posibilă. Încercă să-şi păstreze cumpătul şi evaluă rapid situaţia. Grueber îi ceruse să-şi ducă mâinile la spate, probabil ca să i le lege. Din clipa aceea avea să fie complet neajutorată. Însă avea motive să spere că, în pofida demenţei de care dădea dovadă şi în pofida violenţei extreme şi mutilării la care îşi supusese victimele, Grueber nu avea intenţia s-o omoare. Ea nu avea nicio legătură cu uneltirile sale. Nu făcea parte din lista sa de victime. Pe de altă parte, mai fuseseră şi alţii care îl încurcaseră, şi atunci îi eliminase, pur şi simplu: Ingrid Fischmann şi Leonard Schüler. Îi omorâse fără să fi făcut parte din planurile sale. Pe Schüler îl şi scalpase şi îi lipise scalpul pe geamul din locuinţa lui Fabel, în semn de avertisment.

Maria îşi aduse aminte că Grueber o sunase deunăzi, când se afla în apartamentul prietenei lui Franz Brandt. O sunase tocmai ca s-o determine să iasă din apartament în momentul când el avea să detoneze bomba dinăuntru. Voia ca ea să trăiască.

Făcu ceea ce i se ceruse şi-şi duse mâinile la spate. Grueber îi legă încheieturile cu o sfoară, răstimp în care, îşi zise ea, lăsase probabil pistolul pe tejgheaua din bucătărie. Preţ de o clipă îi trecu prin minte să-l îmbrâncească şi să încerce să pună mâna pe armă. Însă în clipa următoare simţi strânsoarea aspră a sforii în jurul încheieturilor.

Grueber o prinse de braţ, fără duritate, şi o conduse afară din bucătărie, de-a lungul holului, până la baza scărilor ce urcau la etaj. Dedesubtul scărilor era o uşă joasă şi boltită, despre care Grueber îi spusese mai demult că duce într-o pivniţă plină cu boxe de depozitare. Îi făcu semn cu pistolul să se îndepărteze puţin de el cât timp căută cheia prin buzunare. Descuie uşa, păşi înăuntru şi aprinse lumina, după care o pofti pe Maria s-o ia înaintea lui.

Din momentul acela începu să regrete amarnic faptul că nu îndrăznise să sară asupra lui înainte de-a apuca s-o lege.

10:00 p.m.: Polizeipräsidium, Hamburg

Fabel era aşezat la birou, examinând cu atenţie o fotografie pe care se căznea s-o desluşească în profunzime, când îi sună telefonul. Era Susanne, care îl suna de la ea de acasă, şi Fabel se simţi puţin iritat de deranj.

— Eşti în regulă? întrebă ea. Ai o voce ciudată.

— Sunt bine, spuse el, continuând să privească poza din faţa sa. Doar obosit.

— Când vii acasă?

— Nu ştiu, răspunse el. Sunt prins aici până peste cap cu tot felul de treburi. Bănuiesc că o să ajung destul de târziu. N-are rost să mă aştepţi. De fapt, cred că ar fi mai bine să mă duc la mine acasă în seara asta. În felul ăsta n-o să te deranjez când sosesc.

— Bine, spuse ea pe un ton uşor nesigur. Atunci ne vedem mâine. Eşti sigur că totul e în regulă?

— Da, sunt bine. Nu-ţi face griji pentru mine. Am nevoie de somn, atâta tot. Acum trebuie să te las… ne vedem mâine.

Fabel închise telefonul şi rămase cu el în mână. Avusese de atâtea ori astfel de conversaţii cu fosta sa soţie, Renate. Telefoane târzii, în miez de noapte, date de aici, de la sediu, sau de la locul vreunei crime, sau de la morgă. Prea multe telefoane de genul acesta îi erodaseră căsnicia, precum şi fidelitatea soţiei sale.

Însă de data aceasta nu fusese pe deplin sincer cu Susanne în privinţa motivelor pentru care nu avea de gând să meargă la ea. În seara asta simţea nevoia să fie singur, să aibă libertate de gândire, de reflecţie. Se simţea îngropat sub o povară insuportabilă, ce nu putea fi dată la o parte dintr-o singură mişcare, fie ea cât de intensă. Ca şi când ar fi trebuit să se sforţeze să se elibereze dintr-un morman de dărâmături, îndepărtându-le bucată cu bucată.

Iar una dintre aceste bucăţi se afla în faţa ochilor săi. Fiecare om are un trecut.

„Fiecare om a fost altcineva odinioară". Acest gând îi trecuse prin minte şi când văzuse fotografia tânărului Franz Mühlhaus, dinainte să se transforme într-un terorist; şi atunci când Anna îi descrisese fotografia lui Ulrike Meinhof, proaspăt căsătorită. „O viaţă necunoscută nouă".

Îşi petrecuse ultimele două ore răsfoind dosarul trimis de Ingrid Fischmann chiar înainte să moară. Împrăştiase conţinutul acestuia pe tot biroul: decupaje din ziare, interviuri, un grafic ce consemna evoluţia şi diversificarea, în timp, a grupărilor protestatare, activiste şi teroriste, copii după diferite lucrări germane despre anarhism şi terorism.

Şi fotografii.

Poza din faţa lui nu avea nicio legătură cu cazul pe care îl investiga. Nici cu ceea ce i se întâmplase lui în urmă cu douăzeci de ani. Avea legătură cu altceva, cu altcineva.

O descoperise în spatele dosarului, cu o notiţă ataşată pe verso. Fotografia data din 1990, vreme la care influenţa şi raţiunea de a fi a grupărilor activiste de stânga intraseră într-un declin rapid. Zidul tocmai fusese dărâmat şi cele două Germanii se îmbrăţişau încă pline de speranţă şi de entuziasm. Era o vreme în care lumea asista la răzvrătirea milioanelor de oameni din Europa de Est împotriva dictaturilor comuniste. Vechile slogane ale activismului de stânga începeau să sune tot mai sec, mai fără substanţă, ba chiar stânjenitor.

Notiţa de pe spatele fotografiei suna în felul următor: „Christian Wohlmut, un anarhist din München, căutat sub învinuirea de a fi subminat interesele guvernamentale şi comerciale ale Statelor Unite, pe teritoriul Republicii Federale Germania. Fotografiat în compania unei femei necunoscute".

Femeie necunoscută. Fotografia era neclară şi părea să fi fost făcută de la distanţă. O fată care putea fi studentă, după vârstă, se afla în stânga lui Wohlmut, puţin mai în spate. Era înaltă şi subţire, cu părul lung şi negru, dar trăsăturile feţei nu i se puteau desluşi. Cu toate astea, putea fi recunoscută. De cineva care o cunoştea.

Fabel citi dosarul lui Wohlmut. Era ultima zvâcnire a unei mişcări muribunde. Acesta formase o grupare care până la urmă se dizolvase de la sine, dar nu înainte de a fi plantat mai multe bombe rudimentare în incinta unor obiective americane. O scrisoare-capcană îi retezase degetele de la mâna dreaptă secretarului, în vârstă de nouăsprezece ani, al unei companii petroliere americane. Wohlmut fusese arestat şi condamnat la trei ani de închisoare.

Fabel privi din nou la fata cea înaltă, cu părul negru. Wohlmut vorbea cu cineva aflat în afara obiectivului camerei foto, iar fata de lângă el asculta cu atenţie, cu capul uşor înclinat într-o parte. Era o poziţie de maximă concentrare.

Fiecare om are un trecut. Fiecare om a fost altcineva odinioară. Se auzi un ciocănit uşor în uşă, aşa că strecură fotografia la loc, în spatele dosarului.

Anna şi Henk se iviră în pragul uşii.

10:00 p.m.: cartierul Osdorf, Hamburg

În pivniţa lui Grueber nu era nicio boxă de depozitare. Nu era deloc dezordine.

Pivniţa era spaţioasă, disproporţionat de mare în comparaţie cu uşa de acces, cea de sub scări. Maria examină pereţii, căutând o eventuală fereastră sau uşă care să dea în exterior. Ştia însă că încăperea e situată prea jos, posibil sub nivelul solului. Îşi imagină ultimele raze ale soarelui ce apunea strecurându-se printre tufişurile şi plantele din grădina lui Grueber. Dintr-odată Maria conştientiză faptul că deasupra ei apăsa greutatea întregii case; la fel şi pământul negru ce împresura zidurile pivniţei în care era captivă.

Pivniţa avea puţin sub doi metri înălţime, din câte bănuia ea, şi fusese amenajată ca spaţiu de lucru. De-a lungul zidurilor erau aliniate bănci şi diverse aparate, rafturi cu cărţi şi dulăpioare metalice pentru scule. Se auzea un zumzăit metalic constant şi pe unul dintre pereţi Maria observă o cutie mare, din oţel lustruit, în care se învârtea un ventilator adăpostit în spatele unei plase protectoare. Presupuse că Grueber instalase un sistem de reglare a temperaturii şi umidităţii. Spaţiul din interiorul pivniţei era întrerupt, din loc în loc, de nişte stâlpi groşi, paralelipipedici, având rolul evident de a susţine greutatea casei. În centrul pivniţei, patru stâlpi delimitau o zonă împrejmuită, ce părea să fie o spălătorie improvizată, cu nişte folii din plastic gros, semiopac, pe post de pereţi. Maria simţi cum teama i se intensifică: era clar că zona aceea servea unor scopuri speciale, iar instinctul îi spunea că scopurile respective o priveau în chip direct şi imediat.

Grueber păru să-i sesizeze teama. O privi încruntat, iar în ochii lui se deslușea tristeţea şi furia deopotrivă. Îşi întinse mâna şi o mângâie pe obraz.

— N-am de gând să-ţi fac rău, Maria, spuse el. Nu ţi-aş face rău *niciodată*, sub nicio formă. Nu sunt un psihopat. Eu nu ucid fără motiv. Ar fi trebuit să ştii asta până acum. Am fost înzestrat cu harul de a vedea dincolo de vălul care separă viețile, existenţele unei fiinţe umane. Iar asta mă face să preţuiesc viaţa şi mai mult, nu s-o nesocotesc. Aceia pe care i-am ucis… au meritat-o. Tu nu, însă. Nici Fabel. Tocmai de aceea nu am detonat bomba pe care i-am pus-o în maşină. Vezi tu, noi trei suntem legaţi unul de celălalt. În fiecare viaţă am fost puşi laolaltă ca să ducem la bun sfârşit lucrurile rămase nerezolvate din existenţa precedentă. Eu, tu şi Fabel – toţi am mai fost aici şi vom mai fi. Nu-ţi face griji, Maria. N-am să te rănesc. Doar că nu pot să te las să-mi tulburi planurile pe care le am în noaptea asta. În noaptea asta răzbunarea mea se va împlini.

— Frank, spuse Maria. Nu mai ucide. Pune punct la toată povestea. O să am eu grijă de tine. O să te ajut.

Grueber zâmbi din nou.

— Scumpa mea Maria, tot n-ai înţeles, nu-i aşa? Tot ce am învăţat în viaţa aceasta, toate abilităţile pe care le-am deprins au drept scop deznodământul din noaptea asta. O prinse de braţ şi o conduse înspre perdelele groase de plastic.

— Am să-ţi dau un exemplu, ca să înţelegi despre ce vorbesc. Ai văzut lucrările mele de reconstrucţie facială. Cum reconstruiesc faţa unui mort, aplicând strat după strat, acoperind craniul cu muşchi şi cu tegument. Îi redau identitatea. Ei bine, pot face acelaşi lucru şi în sens invers: să desprind straturile de ţesut de pe un craniu viu. Să îi distrug identitatea…

Grueber trase la o parte perdeaua opacă de plastic. Un sunet ascuţit sfâşie încăperea şi Maria realiză că era propriul ei ţipăt de groază.

10:03 p.m.: Polizeipräsidium, Hamburg

— Henk a descoperit ceva, spuse Anna.

— Grozav, răspunse Fabel, lăsându-se pe spătarul scaunului. Să auzim…

— Aşa cum ne-ai cerut, am verificat trecutul lui Brandt şi pe cel al mamei sale, Beate. Frank Grueber, de la Criminalişti, a confirmat paternitatea lui Franz Brandt, după cum ştii. Este, fără urmă de îndoială, fiul lui Franz Mühlhaus.

— Spune-mi ceva nou, zise Fabel pe un ton obosit.

— O fi fost Franz Mühlhaus tatăl lui, dar n-a fost înfiat de Beate Brandt. Henk puse o fotocopie pe biroul lui Fabel. Certificatul de naştere al lui Franz Karl Brandt. Tatăl, necunoscut. Mama, Beate Maria Brandt, la vremea respectivă cu domiciliul în cartierul Niendorf, Hamburg, Hubertusstrasse, numărul 22. Nu l-a înfiat. Tipul ne-a spus adevărul: era mama lui naturală. Poate nici nu ştie că Franz cel Roşu Mühlhaus e tatăl său natural. Nu am găsit absolut nimic care să sugereze existenţa vreunei legături între Beate Brandt şi Franz cel Roşu Mühlhaus sau faptul că ea ar fi fost o simpatizantă a radicalismului în anii 1970 şi 1980. Însă analiza ADN dovedeşte că a avut un copil cu el. În concluzie, Franz Brandt este fiul lui Mühlhaus. Dar nu şi al Michaelei Schwenn. Iar asta înseamnă că nu el era băiatul de pe peronul gării din Nordenham, cu părul vopsit negru.

— Să fi avut vreun frate?

— Se ştie că Mühlhaus a avut relaţii intime cu multe dintre adeptele sale, precum şi cu alte femei care nu aveau legătură cu gruparea sa. S-ar putea ca ucigaşul nostru să fie un frate al său doar după tată, a cărui existenţă Brandt nici măcar să n-o bănuiască, explică Anna.

— Dar stai un pic, spuse Fabel. Uiţi că Brandt a pus o bombă în locuinţa prietenei sale, ca să ne arunce pe toţi în aer.

— După care el şi prietena lui au venit direct la noi, replică Henk. Chiar şi tu ai spus că e cam ciudat. Părerea mea e că el nu ştia nimic despre bombă.

— *Shit*, înjură Fabel în engleză. Asta înseamnă că ucigaşul e încă în libertate. Trebuie să aflăm ce s-a întâmplat cu băiatul de pe peron.

— La asta m-am referit când am spus că suntem pe o pistă greşită, continuă Henk. Am încercat să dovedim că Brandt e fiul pe care îl căutăm. Am mers cu raţionamentul în sens invers. Va trebui să căutăm din nou în dosarele de adopţie. De data asta după numele Schwenn.

— Am aici codurile de acces. Anna îşi flutură agenda prin aer. Pot să folosesc computerul tău?

Împingând într-un colţ al mesei dosarul de la Ingrid Fischmann, Fabel se ridică de pe scaun şi o lăsă pe Anna în locul său. Aceasta se conectă la baza de date şi introduse criteriile de căutare: numele Schwenn şi intervalul cronologic 1985-1988.

— Am găsit! exclamă ea. Mi-a dat patru nume. Două dintre ele se referă la adopţii care au avut loc în 1986. Ar trebui să fie una dintre astea… Deschise primul fişier. Nu, asta e o fetiţă de patru ani. Îl accesă pe următorul. Ăsta s-ar putea… nu… vârsta nu se potriveşte. Deschise cel de-al treilea fişier.

Expresia de pe chipul Annei îl făcu pe Fabel să se cutremure. Se aşteptase la zâmbetul ei obişnuit, de satisfacţie insolentă la descoperirea vreunei dovezi cruciale. Însă tânăra ţâşni brusc de pe scaun, cu faţa complet lividă.

— Ce s-a întâmplat, Anna? întrebă Fabel.

— Maria… fiecare muşchi de pe faţa Annei părea încordat la maximum, mai-mai să plesnească. Unde e Maria?

— Am trimis-o acasă. Avea o migrenă, spuse Fabel. O să vină mâine-dimineaţă.

— Trebuie s-o găsim, *Chef*. Trebuie s-o găsim *în clipa asta*.

10:05 p.m.: cartierul Osdorf, Hamburg

— Fascinant, nu-i aşa?

Maria nu auzi întrebarea lui Grueber. Urechile îi ţiuiau şi fiecare nerv părea să-i fi luat foc la vederea trupului de bărbat ce zăcea pe masa de metal. Era complet dezbrăcat. Dezbrăcat nu numai de haine, ci şi de piele. Semăna cu o sculptură în carne vie – o carne roşie, însângerată. Stropi mici, rotunzi de sânge punctau suprafaţa de aluminiu a mesei pe care era întins.

— Am investit mult în amenajarea acestui spaţiu de lucru. Am vrut să fie perfect. Tonul lui Grueber nu suna nici bombastic, nici a laudă de sine. Maria îşi dădu seama de intensitatea demenţei sale după tonul său uniform, colocvial. Am cheltuit o avere pentru izolarea fonică a acestei pivniţe. Constructorilor le-am spus că am să lucrez aici cu un echipament extrem de zgomotos. De aceea a trebuit să instalez pompa de aer şi sistemul de reglare a temperaturii. Atunci când uşa e închisă, locul e complet izolat fonic şi nu pătrunde niciun firicel de aer. Fapt care s-a dovedit a fi bine-venit, căci individul ăsta – făcu un semn înspre cadavrul de pe masă, despuiat de piele şi de propria-i umanitate – a ţipat ca o fată.

Mariei îi pulsau tâmplele şi îi venea să vomeze.

— Oh, îmi pare rău – acesta e Cornelius Tamm. Grueber îşi ceru scuze ca şi când ar fi uitat să-i facă cunoştinţă cu un alt invitat, la o petrecere. Ştii tu, cântăreţul.

— De ce? reuşi să îngaime Maria.

— De ce? De ce am făcut asta? Pentru că m-a trădat. Toţi m-au trădat. Au făcut un târg cu autorităţile fasciste şi m-au vândut. Mi-au vândut viaţa. Piet van Hoogstraat era singurul despre care aflase poliţia, în afară de mine, aşa că l-au trimis să mă identifice. Însă Paul Scheibe a fost cel care a negociat totul, de la distanţă. Ceilalţi l-au urmat orbeşte. Chiar şi Cornelius. Prietenul meu. Se întoarse spre Maria. Ochii îi erau umezi de lacrimi. Am murit, Maria. Am murit. Îşi apăsă palma pe piept. Mai simt şi acum pătrunderea glonţului în trupul meu. Te-am văzut pe tine murind, apoi am murit şi eu, îngenuncheat pe peronul acela.

— Ce tot vorbeşti? Cum adică, ai murit? Cine crezi că eşti, Frank?

Grueber îşi îndreptă spatele.

— Sunt Franz cel Roşu şi sunt veşnic. Trăiesc de aproape două mii de ani. Poate chiar şi mai de mult, dar nu-mi amintesc. Am fost un războinic care şi-a sacrificat viaţa pentru poporul său, pentru ca Pământul să renască. De două ori. Prima oară, acum o mie cinci sute de ani, iar a doua oară, în persoana lui Franz cel Roşu Mühlhaus.

— Franz cel Roşu Mühlhaus? spuse Maria pe un ton neîncrezător. Chiar şi fără să mă leg de treaba asta cu reîncarnarea, calculele tale sunt incorecte. Erai născut cu mult timp înainte să moară Mühlhaus.

— Nu înţelegi. Grueber zâmbi, cu un aer de superioritate. Eu eram tatăl şi fiul. Vieţile mele s-au suprapus. Mi-am văzut propria moarte din două perspective. Eu sunt propriul meu tată.

— Oh, înţeleg. Îmi pare rău, Frank. Maria pricepea acum cum stăteau lucrurile. Franz cel Roşu Mühlhaus a fost tatăl tău?

— Eram într-o fugă continuă. Mereu. A trebuit să ne vopsim părul. Negru. Grueber îşi trecu mâna prin părul negru şi des. Altfel toată lumea ne remarca părul roşcat. Şi apoi am fost trădaţi. Mama şi tata au fost ucişi amândoi de trupele GSG 9. Un sacrificiu pus la cale de trădătorii aceia. L-am văzut pe tatăl meu murind. L-am auzit numindu-i „trădători". După aceea am fost luat de acolo. Soţii Grueber m-au înfiat. Nu aveau copii. Nu puteau să aibă. Însă m-au crescut ca şi când primii zece ani din viaţa mea nici n-ar fi existat. Ca şi când aş fi fost al lor dintotdeauna. După o vreme chiar şi eu am ajuns să cred că tot ceea ce se întâmplase odinioară era doar un vis urât. Mi-am dat seama că nu-mi mai aduceam aminte aproape de nimic, de parcă viaţa de dinainte ar fi fost înlăturată cu totul. Ştearsă cu buretele.

— Ce s-a întâmplat, Frank? Ce anume te-a făcut să te schimbi?

— Eram la facultate, studiam arheologia. Am vizitat Landesmuseum, din Hanovra. Acolo l-am văzut pe Franz cel Roşu. Era expus într-un fel de sicriu transparent, cu faţa putrezită încât nu mai rămăsese aproape nimic din ea, dar cu coama aceea fabuloasă de păr roşu încă intactă. Am ştiut pe loc că priveam la rămăşiţele unui trup care îmi aparţinuse cândva. Atunci mi-am dat seama că noi avem capacitatea de a ne vedea aşa cum am fost odinioară. Aşa cum am trăit în viaţa anterioară. Iar în clipa aceea mi-am adus aminte de tot. Mi-am amintit că tatăl meu îmi spusese că a ascuns o cutie într-un vechi sit arheologic. Şi că dacă avea să i se întâmple vreodată ceva, să mă duc să caut cutia, ca să aflu adevărul.

Grueber lăsă perdeaua de plastic să cadă la loc, ascunzând vederii imaginea îngrozitoare a cadavrului jupuit al lui Cornelius Tamm. Se îndreptă spre unul dintre dulăpioarele aliniate de-a lungul peretelui pivniţei. De îndată ce se întoarse cu spatele la ea, Maria se căzni să-şi elibereze mâinile din strânsoarea funiei. Însă erau prea bine legate. Grueber scoase din dulăpior o cutie de metal, toată ruginită.

— Jurnalul secret al tatălui meu şi detaliile referitoare la gruparea sa. Mi-am adus aminte unde a spus că îngropase cutia. Cu precizie. M-am dus în locul cu pricina, am săpat şi am aflat întreaga poveste. Inclusiv numele trădătorilor. Grueber se opri pentru o clipă. Însă nu doar amintirile din copilărie mi-au revenit în ziua când l-am văzut pe Franz cel Roşu, ci şi propriile mele amintiri. Amintiri legate de tot ceea ce s-a întâmplat înainte de viaţa prezentă. Ştiam că trupul la care mă uitam fusese cândva al meu. Că îl ocupasem în urmă cu mai bine de o mie cinci sute de ani. De asemenea, ştiam că locuisem şi în trupul tatălui meu. Că tatăl şi fiul erau una şi aceeaşi fiinţă.

— Frank… Maria îi privi chipul palid, de băieţandru. Îşi aduse aminte că, atunci când se cunoscuseră, îl poreclise „Harry Potter". Că îl considerase

întotdeauna un tip de treabă. Un om cumsecade. Eşti bolnav. Suferi de halucinaţii. Nu trăim decât o singură dată, Frank. În capul tău e o… harababură. Te înţeleg. Zău că te-nţeleg. Să-ţi vezi părinţii ucişi în felul ăsta. Ascultă-mă, Frank, vreau să te ajut. *Pot* să te ajut. Doar dezleagă-mă.

Grueber zâmbi. O conduse pe Maria către un scaun şi o sili să se aşeze.

— Ştiu că ai intenţii bune, spuse el. Şi ştiu că atunci când spui că vrei să mă ajuţi, spui adevărul, nu e doar un şiretlic. Dar în noaptea asta, Maria, cel mai mare trădător dintre toţi o să-şi vadă sfârşitul. Era cel mai bun prieten al meu, adjunctul meu în gruparea Reîntrupaţilor. El a pus la cale răpirea lui Wiedler. Tot el a fost cel care a apăsat pe trăgaci şi l-a ucis pe Wiedler. Un eveniment pe care a încercat să-l îngroape, odată cu mine. A văzut în mine un obstacol în calea ambiţiilor sale politice. Ambiţii pe care le are şi în ziua de azi. Însă în noaptea asta ambiţiile sale, ca şi viaţa sa, se vor sfârşi. Nu te pot lăsa să îmi stai în cale în noaptea asta, Maria. Îmi pare rău, dar nu pot…

Grueber luă o rolă de bandă adezivă rezistentă şi o înfăşură în jurul bustului Mariei, lipind-o de spătarul scaunului. O legă strâns de tot.

— Chiar nu te pot lăsa să mă împiedici…, repetă el, scoţând la iveală sulul de catifea.

10:30 p.m.: cartierul Osdorf, Hamburg

Fabel şi Werner opriră maşina în faţa casei lui Grueber. Cele două maşini argintii cu albastru de la Poliţia Hamburg, care veneau în spatele lor, îşi stinseseră semnalele luminoase înainte să dea colţul şi acum parcară în spatele lui Fabel. Patru ofiţeri în uniformă se dădură jos din maşini.

Pe când stăteau cu toţii adunaţi pe trotuar, telefonul lui Werner începu să sune. După mai multe răspunsuri monosilabice, acesta închise şi se întoarse spre Fabel.

— A fost Anna. Ea şi Henk n-au reuşit să dea de Maria pe telefonul mobil şi nici pe numărul de acasă. S-au dus la ea acasă. Nu era acolo. Acum sunt pe drum încoace. Werner îşi ridică privirile spre vila impunătoare în care locuia Grueber. Dacă e s-o căutăm undeva, aici e cu siguranţă…

— Bun. Fabel se întoarse către ofiţerii în uniformă. Doi dintre voi s-o ia prin spate. Ceilalţi doi să vină cu noi.

Uşa de la intrare era din lemn de stejar, având forma şi înfăţişarea unei uşi de biserică. Era clar că n-avea să cedeze uşor la lovituri, aşa că Fabel le ordonă ofiţerilor să spargă unul dintre geamurile uriaşe, rectangulare. Îşi

amintea, în mare, felul în care erau dispuse camerele, din scurta sa ședere în casa lui Grueber, așa că nu-i fu prea greu să-i ghideze spre biroul acestuia.

— După ce spargem geamul, trebuie să intrăm și s-o găsim pe Maria cât mai rapid cu putință.

La semnalul lui Fabel, cei doi ofițeri în uniformă izbiră cu o grindă în centrul ferestrei, spărgând ochiurile de geam și cercevelele din lemn. Golul format nu era suficient de mare încât să permită trecerea unui om, așa că mai izbiră de două ori. Fabel își scoase din toc pistolul semiautomat și se cățără pe fereastra distrusă, aterizând tocmai pe masa de lucru a lui Grueber și răsturnând pe podea capul reconstruit al fetei care trăise cu două mii cinci sute de ani în urmă. Werner și cei doi ofițeri îl urmară.

Zece minute mai târziu se aflau cu toții în holul principal, la baza scărilor. Verificaseră fiecare cameră, fiecare dulap. Nimic. Fabel o și strigase pe Maria, sfâșiind liniștea casei ce părea a fi pustie.

Se auzi un ciocănit în ușa de la intrare și Fabel o deschise, lăsându-i să intre pe ceilalți doi ofițeri în uniformă.

— Am verificat grădina și garajul. Nu-i nimeni acolo, *Herr* comisar-șef.

O mașină opri în fața casei, iar Anna și Henk veniră alergând.

— Nimic…, spuse Fabel, pe un ton sumbru. E clar că a luat-o cu el.

— *Herr* comisar-șef! strigă unul dintre ofițeri din apropierea scărilor bogat ornamentate. Văd aici un fel de ușă. Ar putea fi o pivniță…

10:40 p.m.

Frank Grueber acumulase cunoștințe toată viața lui. Oficial, studiase arheologia și istoria, dar își petrecuse o mare parte din timpul liber însușindu-și o multitudine de abilități dintre cele mai diverse. Bogăția părinților să-i vitregi îi îngăduise să facă din viața lui un continuu program de instruire, o nesfârșită pregătire pentru misiunea vieții sale. Acum, stând în fața casei ultimei sale ținte, sentimentul împlinirii era extrem de puternic. Copleșitor.

Grueber stătea pe aleea din fața casei, cu sulul de catifea într-o mână și cu pistolul Mariei în cealaltă. Închise ochii și trase adânc și prelung aer în piept. Se goli de orice emoție. Lăsă să coboare peste el o stare de liniște profundă, care avea să-i îngăduie să acționeze cu o precizie și o eficiență mortale.

Zanshin.

10:40 p.m.: cartierul Osdorf,

Hamburg

Uşiţa încuiată de sub scări era tot din lemn masiv de stejar, la fel precum cea de la intrare, prin urmare nu cedă la loviturile ofiţerilor. Abia după mai multe izbituri puternice cu grinda reuşiră s-o deschidă.

— Maria! strigă Fabel, strecurându-se prin cadrul uşii înăuntru, în pivniţă.

— Aici!

Fabel o luă în direcţia de unde se auzea vocea, străbătând în fugă imensa încăpere. O găsi pe Maria legată de scaun, în apropierea zonei împrejmuite cu perdele de plastic.

— Grueber…, îngăimă ea. E Frank. E nebun. Se crede reîncarnarea lui Franz cel Roşu Mühlhaus – eu cred că este fiul lui Mühlhaus.

— Aşa este, spuse Fabel, dezlegându-i mâinile şi căznindu-se să desfacă fâşiile de bandă adezivă. Făcu un semn întrebător cu capul înspre zona delimitată de perdelele de plastic.

— Cornelius Tamm, îl lămuri ea.

Fabel îşi folosi briceagul ca să taie banda. Maria se ridică de pe scaun.

— Crede-mă, Jan, nu-i o imagine plăcută. Dar acum n-avem timp de asta… s-a dus după ultima victimă.

— Cine e?

— Bertholdt Müller-Voigt. Frank a spus că merge după cel mai important membru al grupului, al doilea după Mühlhaus. A mai spus că e politician. Uită-te aici, în cutia asta. Mühlhaus a îngropat-o şi i-a spus lui Frank unde s-o găsească după moartea sa. Conţine toate numele.

Fabel deschise cutia. Înăuntru erau mai multe caiete, un jurnal, o pungă mică de plastic, o fotografie şi un registru contabil. Toate erau înfăşurate într-o bucată de piele maro, care devenise lucioasă şi pătată pe alocuri din cauza solului umed în care fusese îngropată. Fabel examină fotografia. Era o poză de familie: Mühlhaus, o femeie cu părul lung şi deschis la culoare, despre care Fabel presupuse că era Michaela Schwenn, şi un băiat de vreo nouă ani – Grueber, fără nicio îndoială. Femeia fu însă cea care îi atrase atenţia.

— Rahat, Maria, spuse Fabel, dându-i fotografia. Michaela Schwenn – parcă eşti tu… asemănarea e uluitoare…

Maria privi îndelung fotografia. Fabel cercetă şi restul conţinutului cutiei. Scoase punga de plastic şi văzu că aceasta conţinea un smoc de păr. Păr roşu. Grueber plasase câte un fir la locul fiecărei crime, iar când echipa de criminalişti nu-l descoperiseră în baia lui Hauser, îl mutase într-un loc în

care să fie uşor de găsit. Fabel răsfoi toate caietele, receptând informaţiile într-un ritm galopant, în speranţa că avea să dea peste ceea ce căuta. Şi găsi, într-un final.

— Să mergem! O porni spre uşa pivniţei, ordonându-le celor doi ofiţeri să rămână să păzească locul. Ai greşit politicianul, Maria – şi cred că ştiu unde are de gând să-l ducă.

Maria rămase încă o clipă cu ochii aţintiţi la chipul femeii care îi semăna atât de mult. Apoi puse poza înapoi în cutie şi îl urmă pe Fabel afară din pivniţă.

16.

LA DOUĂZECI ŞI OPT DE ZILE DUPĂ PRIMA CRIMĂ: MARŢI, 15 SEPTEMBRIE 2005

12:15 a.m.: gara din Nordenham, la o sută patruzeci şi cinci de kilometri vest de Hamburg

Fabel opri maşina şi sări afară din ea, lăsând-o parcată la întâmplare, cu farurile aprinse. Venise împreună cu Werner pe la capătul de sud al clădirii gării. Conformându-se ordinelor sale, Anna, Maria şi Henk urmau să intre pe la capătul de nord. Spre furia sa, echipajele de poliţie din Nordenham îşi anunţaseră sosirea de la kilometri distanţă, cu luminile şi sirenele lor care urlau în liniştea nopţii reci. Trei echipaje înconjuraseră spatele şi părţile laterale ale clădirii, în timp ce altele trei se opriseră, cu un scrâşnet puternic de frâne, undeva dincolo de calea ferată, cu farurile îndreptate spre peron şi clădirea gării.

După larma sirenelor şi a ordinelor răstite, după toată alergătura, se aşternu dintr-odată o linişte mormântală. Fabel se afla acum pe peronul gării, respirând accelerat: îşi auzea propria răsuflare în liniştea din jurul său, emanând aburi cenuşii în aerul rece şi rarefiat. Avea o puternică senzaţie de nelinişte. Faptul că se afla în locul acesta, în momentul acesta, înconjurat de oamenii aceştia îi dădea un sentiment straniu de déjà-vu. Sentimentul că asista la împlinirea destinului.

Mai era însă un grup de oameni care contribuiseră la împlinirea acestui destin. Totul fusese plănuit în cele mai mici amănunte. Nimeni nu ar fi cercetat mai îndeaproape cauzele morţii unui ucigaş şi terorist. Odată cu

sfârşitul lui Franz Mühlhaus, s-ar fi crezut că liderul, inima şi creierul Reîntrupaţilor, a fost eliminat. Moartea sa însemna sfârşitul organizaţiei. Târgul încheiat, în mod anonim, de Paul Scheibe cu serviciile de securitate presupunea renunţarea la orice alte investigaţii cu privire la gruparea Reîntrupaţilor. În schimb se promitea, desigur, că gruparea avea să se dizolve de la sine.

Farurile maşinilor de poliţie din Nordenham, aliniate de-a lungul căii ferate, luminau siluetele de pe peron asemenea unor personaje de pe scenă, ale căror umbre exagerate se profilau gigantice pe faţada clădirii gării.

Fabel îşi scoase pistolul automat în timp ce se îndrepta, alergând, spre personajele de pe peron.

— Dacă aş fi în locul tău, m-aş opri în clipa asta, îi strigă Frank Grueber. Lama cuţitului din mâna sa scânteia în întunericul nopţii. Grueber îl silise pe bărbatul din faţa sa să îngenuncheze. Crezi că îmi pasă dacă mor aici, Fabel? Sunt veşnic. Moartea nu există în realitate. Există doar uitarea… să uiţi cine ai fost cândva.

Mintea lui Fabel gonea printre sutele de deznodăminte posibile ale acestei situaţii. Indiferent ce avea să spună şi indiferent ce avea să facă în continuare, cuvintele şi acţiunile sale aveau să producă anumite consecinţe, să declanşeze o succesiune de evenimente. Una dintre consecinţele posibile era moartea mai multor persoane.

Începu să-l doară capul din cauza tensiunii momentului. Aerul nopţii făcea ca aburii cenuşii ai respiraţiei sale să îi lase un gust ciudat, steril, de parcă se afla la mare altitudine. Avea senzaţia că aerul e prea rarefiat pentru a putea purta orice alte sunete în afară de suspinele bărbatului îngenuncheat. Fabel aruncă o privire înspre oamenii săi, care stăteau nemişcaţi, cu feţele albe de la lumina orbitoare a farurilor, cu expresia impasibilă a celui care urmează să ucidă. Remarcă mai cu seamă chipul Mariei: era livid, în timp ce ochii săi albaştri scânteiau ca două bucăţi de gheaţă, iar oasele şi muşchii i se reliefau sub pielea întinsă a mâinii încleştate pe revolverul SIG-Sauer automat.

Fabel făcu un semn din cap, sperând ca echipa lui să-i observe gestul şi să-l ia drept un semnal de a rămâne nemişcaţi.

Îl privi cu atenţie pe bărbatul care stătea în mijlocul peronului scăldat în lumina orbitoare. Fabel şi echipa lui se căzniseră luni în şir să descopere identitatea ucigaşului pe care îl urmăreau. În cele din urmă se dovedise că acesta avea mai multe nume: lui îi plăcea să-şi spună Franz cel Roşu, căci, în virtutea gândirii sale deformate, se considera un luptător, un cruciat, pe când mass-media, în determinarea sa plină de înflăcărare de a semăna

teama şi teroarea în rândul publicului, îl botezase „Frizerul din Hamburg”. Dar acum Fabel cunoştea numele lui adevărat. Frank Grueber.

Grueber privea lumina farurilor, iar din ochii săi părea să ţâşnească o strălucire şi mai puternică, şi mai pătrunzătoare, şi mai rece. Îl ţinea de păr pe bărbatul îngenuncheat, trăgându-i capul spre spate aşa încât gâtul acestuia se arcuia, alb şi dezgolit. Mai sus, deasupra feţei schimonosite de groază, fruntea bărbatului era brăzdată de la o tâmplă la cealaltă de o tăietură lungă şi dreaptă. Rana se căscă uşor când Grueber îl trase de păr, smucindu-i capul pe spate. Sângele şiroia pe faţa bărbatului îngenuncheat, care scoase un scâncet ascuţit, ca de animal rănit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Fabel! Vocea bărbatului îngenuncheat era sugrumată de spaimă. Ajută-mă… Te rog… Ajută-mă, Fabel…

Fabel îi ignoră vaietul şi rămase cu privirea pironită pe chipul lui Grueber. Îşi ridică mâna, ca pentru a dirija traficul.

— Uşurel… calmează-te. N-am de gând să-ţi fac jocul. Nimeni de-aici n-are de gând să-ţi facă jocul. N-o să acţionăm cum ai vrea tu. În seara asta istoria nu se va repeta.

Grueber râse cu amărăciune. Mâna în care ţinea cuţitul zvâcni brusc şi, din nou, lama scânteie, într-o străfulgerare orbitoare.

— Chiar crezi că o să-i dau drumul? Nemernicul ăsta… Îl înşfacă din nou de păr şi-l smuci cu putere pe bărbatul aflat în genunchi, care scoase un nou vaiet de durere, înecându-se în propriul sânge. Nemernicul ăsta m-a trădat, s-a lepădat de toate lucrurile în care noi credeam. S-a gândit că moartea mea avea să-i deschidă calea spre o viaţă nouă. La fel au gândit şi ceilalţi.

— Astea-s nişte aiureli…, rosti Fabel. Nu tu erai cel care a murit.

— Oare? Atunci cum se face că, în timp ce mă căutai, ai început să te îndoieşti de toate convingerile tale de dinainte? Moartea nu există, în sensul propriu-zis al cuvântului; există doar aducerea aminte. Singura deosebire dintre mine şi oricine altcineva e că mie mi s-a îngăduit să îmi aduc aminte, ca şi cum aş privi pe o fereastră. Îmi amintesc *totul*. Făcu o pauză, iar liniştea care se aşternu fu întreruptă doar de sunetul îndepărtat al unei maşini ce străbătea, târziu în noapte, străzile oraşului Nordenham, undeva dincolo de gară. Zgomotul părea să vină dintr-un alt univers. Bineînţeles că istoria se va repeta. Ăsta e atributul istoriei. Pe *mine* m-a repetat… Te mândreşti cu faptul că ai studiat istoria în tinereţe. Dar oare ai înţeles-o vreodată cu adevărat? Noi, oamenii, suntem simple variaţiuni ale aceleiaşi teme – cu toţii. Ceea ce a fost va fi din nou. Cel care a trăit o dată va trăi din nou. Iar şi iar. Istoria înseamnă noi începuturi. Istoria înseamnă creaţie, nu nimicire.

— Atunci creează-ţi propria istorie, îi propuse Fabel. Schimbă lucrurile. Hai, renunţă, omule. În seara asta istoria *nu* se va repeta. În seara asta nu va muri nimeni.

Grueber zâmbi. Zâmbetul său era tăios ca un bisturiu şi rece precum cuţitul din mâna sa.

— Aşa să fie oare? Ei bine, o să vedem, *Herr* comisar-şef.

Lama cuţitului alunecă fulgerător de-a curmezişul gâtului bărbatului îngenuncheat.

Se auzi un ţipăt, urmat de o împuşcătură.

Fabel se întoarse în direcţia de unde venise împuşcătura şi apucă s-o vadă pe Maria trăgând încă o dată. Primul glonţ îl nimerise pe Grueber în coapsă şi acesta se încovoie de spate. Cel de-al doilea glonţ îl lovi în umăr, făcându-l să-şi tragă mâna din părul bărbatului îngenuncheat. Werner se repezi la el, îl înşfacă şi-i puse cătuşele.

Maria făcu un pas în faţă, cu pistolul aţintit în continuare asupra lui Grueber, care căzuse în genunchi. Faţa ei era brăzdată de lacrimi.

— Nu, Frank, murmură ea. În noaptea asta nu va muri nimeni. N-am să te las să faci asta. Lasă cuţitul. Nu mai ai pe cine să răneşti.

Grueber rămase privind în urma lui Werner şi a bărbatului pe care avusese de gând să-l omoare. Sacrificiul final. Apoi îşi întoarse ochii spre Maria şi zâmbi. Un zâmbet trist, de băieţandru. Trase adânc aer în piept. Lama cuţitului sclipi fulgerător când, apucându-l cu amândouă mâinile, şi-l vârî în piept cu toată puterea.

— Frank! ţipă Maria, repezindu-se la el.

Capul îi căzu în piept. Înainte să moară, mai apucă să şoptească un singur cuvânt în liniştea nopţii:

— Trădători…

1:40 a.m.: Spitalul Clinic Wesermarsch, Nordenham

Când Fabel şi Werner intrară în rezerva de la etajul al treilea al Spitalului Wesermarsch, comandantul van Heiden se afla deja acolo, lângă patul pe care stătea întins şeful cabinetului executiv din Hamburg, primarul general Hans Schreiber. Asistenta de la recepţie îl informase pe Fabel că lui Schreiber i se administrase un sedativ uşor, dar altfel rănitul se simţea bine.

Fruntea acestuia era bandajată, dar se vedea că tăietura de deasupra sprâncenelor era umflată şi decolorată, în semn de protest faţă de agresiunea comisă asupra scalpului. Restul feţei sale avea un aspect buhăit,

încât lui Fabel i-ar fi fost greu să-l recunoască. Schreiber se întoarse spre el, dar se vedea clar că nu are putere să se ridice în şezut. Zâmbi neajutorat.

— Mă bucur că ai venit, Fabel, îl întâmpină primarul general. Îţi datorez mulţumiri. Făcu o pauză, după care se corectă. Îţi datorez viaţa. Dacă n-ai fi ajuns la timp… Dacă domnişoara Klee n-ar fi tras la timp… Nu-şi termină propoziţia, lăsând ca sumbra alternativă să plutească în aer.

Fabel clătină din cap.

— Mi-am făcut doar datoria.

Schreiber făcu semn spre bandajul de pe capul său.

— Mi-au spus că am nevoie de o operaţie de reconstrucţie. A fost afectat şi nervul se pare.

În încăpere îşi făcură apariţia doi ofiţeri în uniformă. Fabel le dădu ordin să stea de pază la intrarea în rezervă.

— Nu intră nimeni în afara personalului medical în a cărui îngrijire directă se află *Herr* Schreiber, le spuse el ofiţerilor, înainte ca aceştia să iasă.

— Mai târziu o să sosească şi nevasta mea, interveni Schreiber.

— Nimeni, repetă Fabel.

— Nu cred că e necesară chiar atâta strictețe, *Herr* Fabel, protestă Schreiber. Primejdia a trecut. Grueber este mort şi e evident că a acţionat singur, potrivit planurilor sale demente.

— De ce v-a ales tocmai pe dumneavoastră? întrebă Fabel. Toate celelalte victime au avut legătură directă cu Franz cel Roşu Mühlhaus şi cu Reîntrupaţii. De ce v-a ales pe dumneavoastră?

— Dumnezeu ştie. Faţa umflată a lui Schreiber era incapabilă să trădeze vreo expresie, însă în tonul său se desluşea o undă de iritare.

Fabel se aştepta ca van Heiden să îl apostrofeze pentru întrebările pe care i le adresase primarului general, însă comandantul său rămase tăcut.

— Ascultă, Fabel, continuă Schreiber. Am dureri mult prea mari şi sunt prea traumatizat ca să mă apuc să analizez gesturile unui dement care a încercat să mă ucidă sau să-i ghicesc motivele. Era nebun. Era şi terorist, totodată. Eu sunt capul acestui oraş şi şeful cabinetului executiv. Du-te şi dezleagă singur enigma. La urma urmelor, pentru asta te plătesc.

— Oh, dar am dezlegat-o deja, *Herr* primar general. Fabel se întoarse către Werner şi întinse mâna. Acesta îi înmână o cutie de plastic pentru păstrarea dovezilor. Înăuntru se afla un caiet gros, cu învelitoarea de piele deteriorată de vechime şi umezeală. Franz cel Roşu Mühlhaus ştia că i se apropie sfârşitul. Ştia că autorităţile aveau să-l prindă. Însă era ferm hotărât să nu se lase prins viu. De asemenea, avea mari îndoieli în privinţa loialităţii adepţilor săi în special a adjunctului său, pe care jurnalista Ingrid Fischmann l-a identificat în persoana lui Bertholdt Müller-Voigt. Adjunctul cu pricina

fusese, totodată, şoferul dubei cu care a fost răpit industriaşul Wiedler, cu opt ani în urmă. În timp ce restul grupării s-a dat la fund după povestea cu răpirea, Franz cel Roşu, împreună cu Piet van Hoogstraat, supranumit Olandezul, au rămas singurii membri pe care autorităţile îi puteau identifica. Prin urmare, au fost siliţi să trăiască o viaţă de fugari, fiind sprijiniţi financiar de către foştii membri ai bandei.

— Fabel… Schreiber oftă şi-şi întoarse capul spre van Heiden. Nu putem vorbi despre toate astea altă dată?

— Iată ce s-a întâmplat în ziua aceea din 1985, pe peronul din Nordenham, continuă Fabel nestingherit, de parcă nici nu l-ar fi auzit pe Schreiber. Olandezul, van Hoogstraat, nu împărtăşea zelul revoluţionar al lui Mühlhaus. Era obosit după cei aproape zece ani în care trăise ca un fugar. Îşi dorea să pună capăt acestui stil de viaţă, dar fără a fi silit să îşi petreacă restul zilelor în închisoare. Aşa că s-a încheiat un târg. Un târg prin care van Hoogstraat avea să beneficieze de o reducere a pedepsei. Un târg conceput de membrii bandei, care doreau să pună capăt acestui capitol din viaţa lor. Un târg pus la punct de adjunctul lui Mühlhaus şi intermediat, în chip anonim, de maestrul strateg al grupului, Paul Scheibe. Ştiau că Mühlhaus nu se va lăsa prins viu, iar moartea lui avea să înlăture ameninţarea identificării şi arestării celorlalţi membri. Cumpăraseră deja tăcerea Olandezului, prin târgul încheiat cu autorităţile, însă moartea acestuia pe peronul gării a fost un bonus neaşteptat. De-acum secretul era pecetluit. Reîntrupaţii n-aveau să mai renască.

Fabel făcu o pauză, examinând caietul din mâna sa.

— E ciudat, reluă el, cu un surâs. Frank Grueber a fost cel care mi-a spus odată că „adevărul e o datorie pe care o avem faţă de cei morţi". Se apropie de patul lui Schreiber. Întrebarea e cum a aflat Grueber identitatea foştilor membri ai grupării Reîntrupaţilor? Singurii oameni care ştiau asta erau chiar cei în cauză. Dacă Brandt ar fi fost ucigaşul, aş fi înţeles – mama lui, ea însăşi o fostă membră, i s-ar fi putut destăinui fiului. Dar secretul era atât de mare şi atât de bine păzit, încât nu i-a mărturisit nici măcar că Mühlhaus era tatăl său. Aşadar, cum a aflat Frank Grueber identitatea lor? La urma urmelor, el fusese înfiat la vârsta de unsprezece ani şi crescuse într-un mediu total diferit, alături de bogaţii săi părinţi adoptivi, în Blankenese. Primii ani ai copilăriei, petrecuţi într-o continuă teamă de a nu fi prinşi, fără nicio altă formă de educaţie în afara fanatismului politic inoculat de părinţii săi, trebuie să-i fi părut un coşmar demult îngropat în trecut. Însă exista un lucru pe care nu l-a uitat. Aşa cum am spus, Mühlhaus nu avea încredere în foştii săi tovarăşi, ci doar într-un singur om: fiul său. Franz Mühlhaus era arheolog şi probabil l-a învăţat pe tânărul Frank că pământul conservă

adevărul despre trecut în beneficiul generațiilor viitoare. Mühlhaus i-a spus fiului său că îngropase adevărul în pământ, învelit cu grijă, protejat și ascuns de oameni. Probabil că i-a cerut să țină minte locul, așa încât, dacă avea să fie trădat, ceilalți să nu-și poată continua viața liberi, scăpați de orice pedeapsă.

Hans Schreiber zăcea nemișcat, fără să scoată o vorbă, cu ochii ațintiți în tavan, privind pe sub sprâncenele și pleoapele umflate.

— Franz cel Roșu Mühlhaus a îngropat acest caiet, împreună cu alte câteva documente ce conțin informații detaliate despre fiecare membru al grupului și responsabilitățile acestora. Mai există și un jurnal. Cineva îl studiază chiar în clipa asta, cât stăm noi de vorbă. Sunt convins că vom afla multe lucruri interesante. Cel mai ciudat e faptul că… singurul nume pe care eram sigur că o să-l văd pe listă nu e acolo. Bertholdt Müller-Voigt. Nu el era adjunctul lui Mühlhaus. N-a fost nici măcar membru al grupului. După părerea mea, n-a avut nicio legătură cu Reîntrupații. Vedeți dumneavoastră, organizațiile teroriste de genul acesta sunt asemenea unor găuri negre. Sunt mici, dar greutatea lor, influența lor asupra lucrurilor din jur este inimaginabilă. Forța de gravitație pe care o generează absoarbe tot ceea ce se află în raza lor de acțiune. Gândiți-vă, de pildă, la un tânăr avocat și jurnalist radical care începe ca simplu susținător, după care devine membru. Apoi ajunge mâna dreaptă a liderului. Nu-i vorba de Müller-Voigt. Singura legătură a acestuia cu Reîntrupații a constat în faptul că, la fel ca Mühlhaus, și el a avut o relație cu Beate Brandt. Un lucru pe care nici dumneavoastră, nici Paul Scheibe nu i l-ați putut ierta, pentru că amândoi ați fost îndrăgostiți de ea. De aceea, cu douăzeci de ani mai târziu, n-ați putut rezista tentației de a complota pentru fabricarea unor dovezi pe care i le-ați oferit lui Ingrid Fischmann și care păreau să-l incrimineze. Însă nu suficient încât să retrezească interesul opiniei publice față de gruparea Reîntrupaților. Era un joc periculos, mai cu seamă când soția dumneavoastră a început să pună paie pe foc. Dar adevărul e că Müller-Voigt n-a trecut niciodată de o anumită limită. Era un ecologist fervent și un susținător ardent al echității sociale, însă principiile sale includeau și respectul față de viața unui om. Ingrid Fischmann s-a legat de omul greșit, nu-i așa, *Herr* primar general?

— Dumnezeule, Fabel, interveni van Heiden. Ești sigur de toate astea?

— Fără urmă de îndoială. Totul e scris aici. Fabel flutură caietul în aer. Mühlhaus a îngropat și alte dovezi care confirmă tot ce am spus. Le-am găsit în pivnița lui Grueber. De-acolo am știut că s-a dus după Schreiber. Îl lăsase pe cel mai important la urmă.

Werner făcu un pas în față.

— Hans Schreiber, sunteţi arestat pentru răpirea şi uciderea lui Thorsten Wiedler, în data de 14 noiembrie 1977 sau la scurtă vreme după această dată. Sunt convins că, fiind un avocat cu experienţă, cunoaşte-ţi drepturile care vă revin conform Constituţiei Republicii Federale Germania.

EPILOG

FEBRUARIE 2006:
LA ŞASE LUNI DUPĂ PRIMA CRIMĂ

Cartierul Barmbek,
Hamburg

Hamburgul părea ireal, ca o pictură fantezistă închipuită de un artist romantic. Ninsorile abundente luaseră prin surprindere autorităţile, care avură nevoie de ceva timp pentru a deszăpezi şoselele şi drumurile principale. Apoi ninsoarea încetase şi cerul se înseninase, însă acum se lăsase un frig năprasnic, iar stratul de zăpadă ce învelea acoperişurile, parcurile şi trotuarele îngheţase rapid şi sclipea sub cerul albastru, strălucitor.

Căminul de bătrâni în care locuia *Frau* Pohle era situat undeva la marginea districtului Barmbek. Fabel vorbise la telefon cu directoarea, *Frau* Amberg, pentru a-şi programa vizita.

— *Frau* Pohle e puţin tulburată, *Herr* Fabel. Îi este greu să-şi aducă aminte ce s-a întâmplat ieri, în schimb îşi aminteşte perfect lucrurile petrecute cu zeci de ani în urmă. Din păcate, e ceva firesc în cazul demenţei incipiente, de care suferă *Frau* Pohle. Pot să o afecteze cele mai mărunte lucruri. Mă tem că vizita dumneavoastră nu i-ar face bine.

Atunci Fabel îi explicase că a descoperit nişte lucruri care aparţineau fratelui lui *Frau* Pohle, dispărut de foarte multă vreme. Asta păru s-o liniştească pe directoare, care fu de acord să-l primească.

Fabel luă autobuzul până în Barmbek; pe de o parte, din cauza vremii, iar pe de altă parte, în ultimul timp căuta orice pretext să nu meargă cu maşina. Avea de şase ani BMW-ul decapotabil şi se slujise de el din plin. Însă din seara aceea în care fusese silit să stea nemişcat pe scaun vreme de trei ore, cât timp echipa de genişti dezamorsase bomba plantată de Grueber, parcă nu se mai simţea confortabil în maşină.

Şezând în autobuz şi contemplând peisajul, demn de o ilustrată poştală, ce i se perinda prin faţa ochilor, începu să reflecteze la misiunea pe care o avea de îndeplinit. Nu putea să-şi explice de ce i se păruse atât de important s-o găsească pe sora lui Karl Heymann şi s-o anunţe că a fost descoperit

trupul fratelui său. Îşi imaginase mereu că femeia suferea că nu-şi putuse înmormânta fratele şi că ar găsi o oarecare consolare în faptul că, de-acum, avea un loc în care să-l viziteze şi să-şi plângă pierderea, veche de şaizeci de ani. Frank Grueber avusese dreptate în această privinţă: adevărul e o datorie pe care o avem faţă de cei morţi.

Frau Amberg îl întâmpină la sosire şi îl conduse în camera de zi, o încăpere foarte luminoasă, cu ferestre panoramice care dădeau într-o grădină imensă, cu o fântână în mijloc. Atât grădina, cât şi fântâna erau acoperite de un strat gros şi îngheţat de zăpadă.

Frau Pohle şedea într-un scaun cu spătar înalt, lângă fereastră. Fabel se întristă la vederea acestei femei care, în ciuda celor optzeci şi opt de ani, avea o înfăţişare tinerească. Îi dădea impresia că fusese trasă pe sfoară de propria-i minte, care se deteriorase, abandonând-o, perfidă. Era îmbrăcată elegant şi, din nou, Fabel simţi o durere în inimă la gândul că îşi pusese intenţionat cea mai bună rochie, pentru că se întâmpla atât de rar să o viziteze cineva. Când îl văzu că se apropie, bătrâna îi zâmbi cu voioşie. Nerăbdătoare.

— Bună ziua, *Frau* Pohle. Mă numesc Jan Fabel. Am venit să vă dau veşti fratele dumneavoastră, Karl. Îi întinse mâna, pe care bătrâna o prinse cu ambele palme.

— Oh, mulţumesc pentru vizită, *Herr*... Numele îl uitase deja. Sunt atât de bucuroasă că aţi venit. Trebuie să fiţi obosit, după atâta drum. Am aşteptat multă vreme veşti de la Karl. Cum îi merge? râse. Pun pariu că are un accent american grozav după atâta timp. Să-i spuneţi când îl vedeţi că sunt tare supărată pe el. Nici nu-mi amintesc când am primit ultima oară veşti de la el. Vă rog, luaţi loc şi povestiţi-mi despre viaţa lui Karl acolo, departe.

O îngrijitoare îşi făcu apariţia cu ceai şi biscuiţi, iar *Frau* Pohle îi spuse că fratele ei îşi dorise dintotdeauna să fugă din Germania în America, ca naziştii să nu îl recruteze în armată. Ea ştiuse mereu că scumpul ei Karl a profitat de agitaţia din timpul raidurilor aeriene ca să dispară, să evadeze. Era şi el, Fabel, din America? Lui Karl îi mergea bine?

În pofida tristeţii profunde care îl cuprinse, Fabel zâmbea în timp ce o asculta pe bătrână imaginându-şi că fratele ei supravieţuise şi îşi găsise norocul pe meleaguri îndepărtate. Era o fantezie care o ajutase să reziste timp de şaizeci de ani; iar acum, în mintea ei tulburată, fantezia devenise un adevăr incontestabil.

Timp de un sfert de oră, Fabel stătu acolo şi o minţi pe bătrâna femeie. Născoci o viaţă şi o familie care ar fi putut fi reale, dar nu erau. Când se ridică să plece, văzu lacrimi în ochii lui *Frau* Pohle şi ştiu că erau lacrimi de bucurie – o bucurie amară.

— *Goodbye*, Mrs. Pohle, îşi luă el rămas-bun în engleză şi plecă, lăsând-o lângă fereastra ce dădea în grădina acoperită de zăpadă.

Câteodată, totuşi, nu le datorăm adevărul celor morţi.

MULŢUMIRI

Vreau să-i mulţumesc lui Wendy, soţia mea, pentru observaţiile şi retuşurile pe care le-a făcut pe marginea versiunii iniţiale a acestui roman; *impresarei mele, Carole Blake, ca şi întregului personal al Agenţiei Literare Blake Friedmann*; *prietenului şi traducătorului meu în limba germană, Bernd Rullkötter*; *contabililor mei, Larry Sellyn şi Elaine Dyer*; *iar din cadrul firmei Hutchinson, lui Paul Sidney, Nick Austin, Penny Isaac şi Tess Callaway.*

La scrierea acestei serii de romane am beneficiat de sprijinul nelimitat şi plin de entuziasm al unora dintre cei mai buni poliţişti din lume: *cei ai Poliţiei Hamburg. Nu am cuvinte să descriu cât de preţioase mi-au fost sfaturile şi informaţiile oferite de aceştia. În mod deosebit, ţin să-mi exprim recunoştinţa faţă de doamna comisar-şef Ulrike Sweden, care şi-a consacrat o bună parte din timpul său liber lecturării şi corectării manuscrisului meu*; *faţă de Werner Jantosch, şeful Poliţiei Hamburg*; *faţă de Bernd Spöntjes, şeful Poliţiei Fluviale din Hamburg*; *precum şi faţă de toate cadrele din Poliţia Hamburg, care mi-au oferit sprijin, consiliere şi un ajutor de preţ.*

virtual-project.eu